

KRISTUS LIDZĪBAS

IEVADS

[17] Kristus līdzībās ietvertajās mācībās var saskatīt to pašu principu, kas viscaur redzams Viņa misijā pasaulei. Lai mēs varētu iepazīties ar Viņa dievišķo raksturu un dzīvi, Kristus pieņēma mūsu dabu un mājoja mūsu vidū. Dievišķais atklājās cilvēciskajā, neredzamā godība — redzamā cilvēciskā formā. Tagad par neredzamo cilvēki varēja gūt priekšstatu no redzamā, Debesu lietas atklājās zemes lietās, Dievs kļuva skatāms cilvēka veidā. Tāpat bija arī ar Kristus mācībām — nezināmais tika paskaidrots ar zināmo, dievišķās patiesības tika atklātas vispazīstamākajās šīs zemes lietās.

Raksti ziņo: "Visu to Jēzus runāja uz ļaudīm līdzībās (..), lai piepildītos, ko pravietis runājis, sacīdams: "Es atdarišu savu muti līdzībās, Es runāšu lietas, kas apslēptas no pasaules iesākuma." (Mat. 13:34,35) Ar visiem pazīstamām lietām tika paskaidrotas garīgas atziņas — dabā un klausītāju ikdienas dzīvē sastopamais savienojās ar rakstītā Vārda patiesībām. Sādi, no dabas valstības vezdams uz Dieva valstību, Kristus līdzības [18] kļūst par locekļiem ķēdē, kura savieno cilvēku ar Dievu, zemi ar Debesīm.

Kad Kristus mācot izmantoja dabas līdzības, Viņš runāja par lietām, kuras Viņa paša rokas bija veidojušas un kuras Viņš pats bija apveltījis ar tām piemītošajām īpašībām un spēku. Sākotnējā pilnībā visas radītās lietas izteica Dieva domas. Ādamam un Ievai Ēdenes mājās daba bija pārbagāta ar atziņām par Dievu, tajā ik uz soļa varēja sastapt dievišķas mācības. Gudrība uzrunāja skatienu un tika uzņemta sirdī, jo pirmie cilvēki ar Dievu sarunājās, izmantojot Viņa radības starpniecību. Tikko svētais pāris pārkāpa Visaugstākā likumu, Dieva klātbūtnes godība atstāja dabu. Tagad zeme ir grēka izkropļota un apgānīta. Tomēr joprojām šajā izpostītajā dabā ir palicis daudz skaista. Dieva mācību uzskates līdzekļi nav iznīcināti; ja spējam tos pareizi saprast, tad daba mums stāsta par savu Radītāju.

Kristus dienās ļaudis šīs mācības bija pazaudējuši. Cilvēki gandrīz nemaz vairs nespēja saskatīt Dievu Viņa darbos. Cilvēces grēks radības īsto seju bija pārklājis ar plīvuru, tāpēc Dieva darbi vairs neliecināja par Dievu, bet bija par šķērslī Viņa izprašanai. Cilvēki bija "sākuši dievināt un pielūgt radību, atstājot novārtā Radītāju". Tā pagāni bija "savos spriedumos krituši nīcības gūstā un savā siržu neprātā iegrimuši tumsā". (Rom. 1:25,21) Tādēļ arī Dieva Vārds Israēlā tika aizstāts ar cilvēku mācībām. Ne tikai daba, bet arī upurēšanas ceremoniālā kalpošana un pat Svētie Raksti — viss, kam vajadzēja atklāt Dievu, — bija tiktāl izkropļoti, ka drīzāk Viņu apslēpa.

Kristus vienmēr centās likvidēt to, kas apslēpj patiesību. Viņš nāca, lai paceltu plīvuru, ko grēks bija pārklājis dabas sejai, [19] skatienam atsegdams garīgo godību, kuras atstarošanas dēļ visas lietas ir radītas. Gan dabas, gan Bībeles mācības Viņa vārdi pavērta citā skatījumā, tā padarot tās par jaunu atklāsmi.

Jēzus noplūca brīnišķīgu puķi, pasniedza to bērniem un jauniešiem. Kamēr tie skatījās Viņa jaunības caurstrāvotajā sejā, kuru atsvaidzināja Tēva klātbūtnes izstarotā saules gaisma, Viņš pasniedza mācību: "Mācieties no puķēm laukā, kā tās aug: ne tās strādā, ne tās vērpj, tomēr Es jums saku: ir Salamans visā savā godībā nav tā bijis apģērbts kā viena no tām." Tad sekoja patīkama atziņa un svarīga mācība: "Ja tad Dievs zāli laukā, kas šodien stāv un rīt tiek iemesta krāsnī, tā ģērbj, vai tad ne daudz vairāk jūs, jūs, mazticīgie?"

Kalna svētrunā šie vārdi tika attiecināti uz tiem, kas stāvēja līdzās bērniem un jauniešiem — pūlim, kurā atradās noraizējušies un apjukuši ļaudis, cilvēki, kurus nomāca vilšanās un bēdas. Jēzus turpināja: "Tāpēc jums nebūs zūdīties un sacīt: ko ēdīsim? vai: ko dzersim? vai: ar ko ģērbsimies? Jo pēc visa tā pagāni dzenas; jo jūsu Debesu Tēvs zina, ka jums visa tā vajag." Tad, izstiepis rokas pār apkārtējo pūli, Viņš teica: "Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas." (Mat. 6:28–33)

Tā Kristus pats iztulkoja vēsti, ko bija nodevis puķēm un zālei laukā. Viņš vēlas, lai mēs to lasītu

katrā puķē un katrā zāles stiebriņā. Viņa vārdi ir pārliecinoši un aicina uzticēties Dievam.

[20] Kristus patiesības redzējums bija tik plašs un Viņa mācību bija tik daudz, ka to ilustrēšanai daba tika izmantota visos iespējamajos veidos. Visi procesi, kuri ik dienas noris cilvēku acu priekšā, satur kādu noteiktu patiesības atziņu, un tā visa daba tērpjas Kunga līdzībās.

Savas kalpošanas sākumā Kristus cilvēkus uzrunāja pietiekami skaidros vārdos, lai visi klausītāji spētu aptvert patiesību, kura tiem sniegtu izpratni par pestīšanu. Taču bija daudz tādu siržu, kurās patiesība nevarēja iesakņoties, un tā tika atraidīta. "Tāpēc Es uz tiem runāju līdzībās," Viņš teica, "jo tie redzēdami neredz un dzirdēdami nedzird un nesaprot. (..) Jo šo ļaužu sirds ir apcietināta, un viņu ausis ir nedzirdīgas, un savas acis tie ir aizdarījuši." (Mat. 13:13-15)

Jēzus vēlējās izraisīt interesi. Viņš tiecās modināt dedzību [21] tajos, kuri bija bezrūpīgi, un ar patiesību uzrunāt viņu sirdis. Mācīšana līdzībās kļuva populāra, un tā izpelnījās ne tikai jūdu, bet arī citu tautību ļaužu cieņu un uzmanību. Šāda skološanas metode bija visefektīvākā, kādu vien Viņš varēja lietot. Ja klausītāji vēlējās saņemt zināšanas par Debesu lietām, tad tie saprata Kristus vārdus, jo godīgiem patiesības meklētājiem Viņš tos vienmēr labprāt izskaidroja.

Kristum bija jāatklāj arī tādas patiesības, kuras ļaudis nebija sagatavoti pieņemt vai pat saprast. Arī šī iemesla dēļ Viņš mācīja līdzībās. Savienojot savas mācības ar dzīves notikumiem, pārdzīvojumiem un norisēm dabā, Viņš piesaistīja ļaužu uzmanību un uzrunāja to sirdis. Vēlāk, kad cilvēki redzēja lietas, kuras bija uzskates līdzekļi mācību stundās, viņi atcerējās dievišķā Skolotāja vārdus. Tiem, kas bija atvērti Svētajam Garam, Pestītāja mācību nozīme kļuva arvien skaidrāka. Noslēpumi tapa atklāti, un tas, ko bija grūti aptvert, kļuva pats par sevi saprotams.

Jēzus meklēja ceļu uz katru sirdi. Lietojot daudzās ilustrācijas, Viņš ne tikai dažādos aspektos atklāja patiesību, bet arī uzrunāja dažādus klausītājus. Kad piemēri tika ņemti no šo cilvēku ikdienā sastopamām lietām, viņiem radās interese. Neviens no tiem, kuri klausījās [22] Pestītāja vārdos, nevarēja justies atstāts vai aizmirsts. Pat visvienkāršākie un grēcīgākie Viņa mācībā sadzirdēja balsi, kas tos uzrunāja ar līdzjūtību.

Bez visa tā Viņam bija vēl viens iemesls mācīt līdzībās. Apkārtējā pūlī bija arī priesteri un rabīni, rakstu mācītāji un tautas vadītāji, hērodieši un varas pārstāvji — pasaulīgi, stūrgalvīgi un alkatīgi ļaudis, kas vairāk par visu vēlējās izvirzīt kādu apsūdzību pret Kristu. Viņu spiegi ik dienas sekoja Jēzum pa pēdām, lai no Viņa lūpām saklausītu vārdus, par kuriem varētu sodīt un uz visiem laikiem aplūsināt To, kuram, šķiet, sekoja visa pasaule. Pestītājs pazina šo cilvēku tipu un saprata viņu nodomus, tādēļ patiesību Viņš pasniedza tā, ka tie nevarēja atrast ieganstu, lai Viņa lietu iesūdzētu Sinedrijā. Līdzībās Kristus norāja augstmaņu liekulību un jaunus darbus un simbolu valodā ietērpa tik asas patiesības, ka, ja vien tās izteiktu tieši, šie ļaudis Viņa vārdos neklausītos un ātri vien pieliktu punktu Viņa kalpošanai. Vienlaicīgi uzmanoties no spiegiem, Viņš patiesību tomēr izteica tik skaidri, ka mācībā skartās cilvēku kļūdas bija viegli saskatāmas, un sirdī godīgie no tā guva labumu. Dievišķā gudrība un bezgalīgā žēlastība tika izskaidrota ar Dieva radīto lietu starpniecību. Dievs cilvēkus mācīja, izmantojot dabas norises un ikdienas notikumus. "Viņa neredzamās īpašības, tiklab Viņa mūžīgā vara, kā Viņa dievišķība kopš pasaules radīšanas gara acīm saskatāmas Viņa darbos." (Rom. 1:20)

Līdzībās ietvertajās Pestītāja mācībās ir arī norāde uz to, ko nozīmē īsta augstākā izglītība. Kristus cilvēkiem varēja atklāt visdziļākās zinātnes patiesības. Viņš varēja izstāstīt noslēpumus, kuru izzināšanai ir bijuši vajadzīgi daudzu gadsimtu ilgi pūliņi un pētījumi. Dažādās zinātnes nozarēs Viņš varēja dot tādus ieteikumus, ka tie būtu [23] viela pārdomām un ierosme izgudrojumiem līdz pat laika beigām. Taču Viņš to nedarīja. Viņš ne ar vienu vārdu neatbalstīja ziņkārību, neapmierināja cilvēka alkatību un neatvēra durvis uz pasaules varenību. Mācot Kristus cilvēka prātam vienmēr lika sastapties ar Bezgalīgo Prātu. Viņš ļaudīm nelika pētīt cilvēku teorijas par Dievu, Viņa Vārdu vai Viņa darbiem, bet gan mācīja tiem saskatīt Dievu Viņa darbos, Viņa Vārdā un Viņa rūpēs.

Kristus nekavējās pie abstraktām teorijām, bet gan apskatīja to, kam ir svarīga loma rakstura attīstībā, to, kas paplašina atziņu par Dievu un vairo spējas darīt labu. Viņš runāja par tām patiesībām, kas ir saistītas ar dzīvesveidu un ir nosacījums, lai iemantotu mūžību.

Kristus bija arī tas, kas mācīja Israēla tautu. Par Kunga bauslību un likumiem Viņš teica: "Tie tev jāpiekodina taviem bērniem un par tiem tev jārunā tavās mājās un tavos namos arī tad, kad tu esi apsēdies, vai, kad tu ej pa ceļu, tev guļoties [24] un tev ceļoties. Tie tev ir jāsiens kā zīme uz savas rokas, un tie tev ir jāliek par zīmi tavu acu starpā uz pieres. Un tie tev jāraksta uz sava nama durvju stenderēm un uz saviem vārtiem." (5. Moz. 6:7-9) Mācot Jēzus pats arī parādīja, kā šo pavēli var

izpildīt — kā Dieva valstības likumus un principus iespējams pasniegt, atklājot, cik tie skaisti un dārgi. Kad Kungs Israēla tautu audzināja, lai padarītu to par savu pārstāvi, Viņš tai deva mājvietu pakalnu un ieleju vidū. Ikdienā un reliģiskajā kalpošanā israēlieši bija pastāvīgā saskarē ar dabu un Dieva Vārdu. Tāpēc arī savus mācekļus Kristus mācīja ezera krastā, piekalnē, laukos un birzīs, kur tie varēja skatīt dabu, kas ilustrēja šīs mācības. Bet, iegūstot jaunas zināšanas, tie tās izmantoja, sadarbojoties ar Kristu Viņa kalpošanā.

Tā, ar radības starpniecību, mēs iepazīstam Radītāju. Dabas grāmata ir liela mācību grāmata, kura mums jāatver kopā ar Rakstiem, kad atklājam citiem Kristus raksturu un pazudušās avis atvedam mājup, Dieva ganāmpulkā. Kad tiek pētīti Dieva darbi, Svētais Gars sirdī liek uzliesmot pārliecībai. Sī nav tā pārliecība, kas rodas loģisku spriedumu ceļā. Ja vien prāts nav pārāk aptumšots, lai pazītu Dievu, acs — tik akla, ka neredz Viņu un auss — tik kurla, ka nedzird Viņa balsi, tad cilvēks šajās lietās aptver dziļāku jēgu, un Rakstu cēlās garīgās patiesības atstāj iespaidu uz viņa sirdi.

Šajās tiešajās dabas mācībās ir atrodama vienkāršība un skaidrība, kas tām piešķir īpašu vērtību. Visiem ir vajadzīgas mācības, kas smeltas no šī avota. Dabas skaistums jau pats par sevi ved dvēseli projām no grēka, pasaulīgām kaislībām, pretim šķīstumam, mieram un Dievam. [25] Pārāk bieži skolēnu galvas tiek pieblīvētas ar cilvēku teorijām un pieņēmumiem, kuri kļūdaini tiek saukti par zinātni un filozofiju. Viņiem vajadzētu nodrošināt tiešu saskari ar dabu, lai tie saprastu, ka radībai un kristietībai ir viens Dievs, lai tie iemācītos ieraudzīt saskaņu starp dabā esošo un garīgo, lai viss, ko viņu acis redz un rokas satausta, kļūtu par mācību stundu rakstura veidošanā. Tā tiek stiprinātas prāta spējas, audzināts raksturs un visa dzīve padarīta cēlāka.

Kristus nolūks, mācot līdzībās, ir tuvs sabata mērķim. Dievs cilvēkiem ir devis sava radošā spēka pieminekli, lai tie Viņu varētu saskatīt Viņa roku darbā. Sabats mums dod iespēju radībā saskatīt Radītāja godību. [26] Ar šo pašu nolūku Jēzus savas vērtīgās mācību stundas sāka no dabā redzamā skaistuma. Svētajā dusas dienā vairāk nekā citās dienās mums vajadzētu iedziļināties vēstīs, ko Dievs mums raksta dabā. Pestītāja līdzības mums vajadzētu pētīt tur, kur Viņš tās pasniedza — laukos un birzīs, zem klajaš debess, zāļu un puķu valstībā. Kad nonākam dabas tuvumā, Kristus klātbūtne kļūst reāla, un Viņš mūsu sirdīm stāsta par savu mieru un mīlestību.

Kristus savas mācības ir saistījis ne tikai ar dusas dienu, bet arī ar darba nedēļu. Viņš zina padomu arī tam, kas ar un sēj. Aršanā, sēšanā, irdināšanā un pļaušanā Viņš mums māca saskatīt līdzību ar savas žēlastības darbu cilvēka sirdī. Viņš vēlas, lai katrā derīga darba nozarē un katrā dzīves sfērā mēs atrastu kādu dievišķu patiesību. Tad ikdienas rūpes mūs vairs nepārņems un neliks [27] aizmirst Dievu — tieši otrādi, tās mums pastāvīgi atgādinās par mūsu Radītāju un Pestītāju. Tad Dieva vadītās domas kā zelta pavedieni visies cauri mājās rūpēm un darbiem. Viņa sejas spožums mums atklāsies dabas sejā. Vēl vienmēr mēs mācīsimies jaunas Debesu patiesības un pieaugsim Viņa šķīstības līdzībā. Tad mēs būsim "tā Kunga mācīti" un tajā stāvoklī, kādā esam aicināti, arī "palīksim Dieva priekšā". (Jes. 54:13; 1. Kor. 7:24)

SĒKLAS SĒŠANA

"Sēkla ir Dieva vārds" (Lūkas 8:11)

"Sējējs izgāja sēt" (Mat. 13:1–9,18–23; Marka 4:1–20; Lūk. 8:4–15)

Sējējs un sēkla

[33] Līdzībā par sējēju Kristus ataino Debesu valstības lietas un lielā Zemkopja darbu savos ļaudīs. Līdzīgi sējējam laukā Viņš ir izkaisījis Debesu patiesības graudus. Arī pati mācīšana līdzībās ir sēkla, ar kuru Viņš ir iesējis savas žēlastības visdārgākās patiesības. Vienkāršības dēļ līdzība par sējēju nav novērtēta pietiekami augstu. No burtiskās sēklas, kas tiek iestrādāta zemē, Kristus mūsu uzmanību vēlas pievērst Evaņģēlijā sēklai, kuras iesēšana pēc tam atjauno cilvēka uzticību Dievam. Tas, kurš pasniedza līdzību par mazo sēkliņu, bija Debesu Valdnieks. Sēklas sēšana zemē un patiesības sēklu sēšana norit pēc vieniem un tiem pašiem likumiem. Lai redzētu un dzirdētu Jēzu, Galilejas jūras krastā bija sapulcējies ilgu pārņemtu un dedzīgu ļaužu pūlis. Tur bija arī slimie, kas gulēja savās gultās un gaidīja, kad varēs [34] Viņam izstāstīt savaš vajadzības. Kristum Dievs bija devis dāvanu — spēju dziedināt kritušās cilvēces brūces, un nu Viņš apsauca slimības, izplatīdams ap sevi dzīvību, veselību un mieru.

Pūlim kļūstot lielākam, ļaudis aizvien ciešāk drūzmējās ap Kristu, līdz visiem vairs nepietika vietas. Tad, uzsaucis vīriem zvejnieku laivās, Jēzus iekāpa kādā no tām, kura jau bija sagatavota, lai pārvestu Viņu pāri ezeram, lika mācekļiem nedaudz atstumties no krasta un uzrunāja jūrmalā sapulcējušos pūli.

Jūrai pieklāvās skaistais Genecaretēs līdzenums, aiz kura pacēlās pakalni. Gan pakalnos, gan līdzenumā rosījās sējēji un plāvēji — vieni sēdami, citi, pļaudami agro ražu. Vērojot šo ainu, Kristus teica:

“Redzi, sējējs izgāja sēt. Un, viņam sējot, cita sēkla krita ceļmalā; un putni nāca un to apēda. Un cita krita uz akmenāja, kur tai nebija daudz zemes; un tā tūdaļ uzdīga, tāpēc ka tai nebija dziļas zemes. Bet, kad saule uzlēca, tad tā savīta un nokalta, tāpēc ka tai nebija saknes. Bet cita iekrita ērkšķos, un ērkšķi uzauga un to nomāca. Bet cita krita labā zemē un nesa augļus, cita simtkārtīgus, cita sešdesmitkārtīgus, cita trīsdesmitkārtīgus.”

Tā laika cilvēki neizprata Kristus misiju. Viņa ierašanās veids nesaskanēja ar to, ko tauta gaidīja. Kungs Jēzus bija visas jūdu dzīves pamats. Iespaidīgajiem rituāliem bija dievišķa izcelsme. Tautai no tiem vajadzēja mācīties, ka reiz nāks Tas, uz kuru šīs ceremonijas norāda. Taču jūdi uzsvēra kalpošanas formas un ceremonijas, pazaudēdami pašu mērķi. Cilvēku tradīcijas, priekšraksti un to izpildījums aizēnoja mācības, kuras Dievs bija paredzējis [35] sniegt. Šie priekšraksti un tradīcijas kļuva par šķērslī īstās reliģijas izpratnei un īstenošanai dzīvē. Kad Realitāte atnāca Kristus personā, ļaudis Viņā nepazina visu savu simbolu piepildījumu, ēnas kalpošanas jēgu. Pašu pirmtēlu tie noraidīja, turpinādami ievērot simbolus un tukšas ceremonijas. Dieva Dēls jau bija atnācis, taču tie joprojām lūdza pēc zīmes. Uz vēsti “Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi” (Mat. 3:2) ļaudis atbildēja, pieprasot brīnumu. Kristus Evaņģēlijs šiem cilvēkiem bija klupšanas akmens, jo Pestītāja vietā tie prasīja zīmes. Tie gaidīja, ka Mesija izpildīs viņu prasības un ar varenām uzvarām uz šīs zemes valstu gruvešiem uzcelš savu impēriju. Atbildi šīm gaidām Kristus sniedza līdzībā par sējēju. Dieva valstībai jāuzvar nevis ar ieroču spēku vai vardarbīgu iejaukšanos, bet ar jaunu principu iedēstīšanu cilvēku sirdīs.

“Tas, kas sēj labo sēklu, ir Cilvēka Dēls.” (Mat. 13:37) Kristus bija atnācis nevis kā ķēniņš, bet kā sēklas sējējs; ne lai satriektu uz zemes pastāvošās valstis, bet lai izplatītu sēklu; ne lai saviem sekotājiem nodrošinātu panākumus šīs zemes lietās un augstu stāvokli valstī, bet lai uzticētu tiem ražas novākšanu, kas sekos pacietīgam darbam un ko pavadīs zaudējumi un vilšanās.

Farizeji saprata Kristus līdzības nozīmi, taču tās mācība viņiem nebija pieņemama. Viņi izlikās, ka to nesaprot. Bet pārējam pūlim šīs līdzības iespaidā vēl neizprotamāks kļuva tas, ko nolēmis darīt jaunais Skolotājs, kura vārdi tik dīvaini bija aizkustinājuši viņu sirdis un tik rūgti likuši vilties viņu cerībās. Arī paši mācekļi nesaprata līdzību, taču viņos bija pamodusies interese. Kad Jēzus bija viens, tie nāca pie Viņa un lūdza izskaidrojumu.

Šī bija tā vēlēšanās, ko Kristus gribēja izraisīt, lai pēc tam varētu sniegt tiešākas pamācības. Jēzus [36] izskaidroja mācekļiem šo līdzību, jo Viņš savu Vārdu vienmēr dara saprotamu tiem, kas patiesi Viņu meklē. Tie, kas Dieva Vārdu pēta ar Svētā Gara apgaismībai atvērtu sirdi, nepalikš neizpratnes tumsā. Kristus teica: “Ja kāds grib darīt Viņa prātu, tas sapratīs, vai Mana mācība ir no Dieva, jeb Es runāju pats no sevis.” (Jāņa 7:17) Visi, kas nāk pie Kristus, lai skaidrāk izprastu patiesību, iegūst šo izpratni. Viņš tiem atklās Debesu valstības noslēpumus, un sirds, kas ilgojas zināt patiesību, šos noslēpumus sapratīs. Dvēseles svētnīcā iespīdēs Debesu gaisma, kas citiem atklāsies kā spožs spīdekļis uz tumsā tīta ceļa.

“Sējējs izgāja sēt.” Austrumos valdīja liela nekārtība, un ik uz soļa draudēja uzbrukumi, tāpēc cilvēki galvenokārt dzīvoja nocietinātās pilsētās, un vīrieši ik dienas izgāja uz darbu ārpus mūriem. Tā arī Kristus, no Debesīm nākušais Sējējs, izgāja sēt. Viņš atstāja savas mājas, kur valdīja miers un drošība, atstāja godību, kas Viņam bija pie Tēva pirms pasaules radīšanas, atstāja savu augsto stāvokli Visuma tronī. Viņš izgāja kā ciešanām un kārdinājumiem pakļauts cilvēks; Viņš izgāja vientulībā, lai pazudušajā pasaulē ar asarām sētu un asinīm laistītu dzīvības sēklu.

Līdzīgi jāiziet sēt arī Viņa kalpiem. Kad Ābrahāms tika aicināts kļūt par patiesības sēklas sējēju, viņš saņēma pavēli: “Izej no savas zemes, no savas cilts un no savām tēva mājām uz zemi, kuru Es tev rādīšu.” (1. Moz. 12:1) “Un [Ābrahāms] gāja, nezinādams, kurp viņš iet.” (Ebr. 11:8) Arī apustulis Pāvils, lūdzot Dievu Jeruzālemes dievnāmā, saņēma vēsti: “Dodies ceļā, jo Es sūtišu tevi tālās pagānu zemēs!” (Ap. d. 22:21) Tiem, kas ir aicināti [37] savienoties ar Kristu, lai Viņam sekotu, ir jāatstāj viss. Agrākās saistības jāpārtrauc, iepriekšējie dzīves plāni jāatmet un no pasaulīgajām cerībām jāatsakās. Sēklai jātiek sētai ar pūlēm un asarām, vientulībā un, upurējot sevi.

“Sējējs sēj vārdu.” Kristus nāca, lai pasaulē sētu patiesību. Kopš cilvēka krišanas sātans vienmēr ir sējis maldu sēklas. Ar meliem viņš ieguva varu pār cilvēku pirmoreiz, un tā viņš strādā joprojām, postīdams Dieva valstību uz zemes un pakļaudams cilvēku [38] sev. Bet Kristus, šis augstākās valstības sējējs, nāca sēt patiesību. Tas, kurš stingri bija ievērojis Dieva padomu, kurš mājoja Mūžīgā

svētnīcas dziļumos, spēja cilvēkiem pasniegt skaidros patiesības principus. Kopš cilvēka krišanas Kristus vienmēr ir bijis patiesības Atklājējs pasaulei. Ar Viņa starpniecību cilvēkiem tiek nodota neiznīcīgā sēkla, "dzīvais un paliekamais Dieva Vārds" (1. Pēt. 1:23). Ar Ēdenē doto pirmo apsolījumu kritašajai cilvēcei Kristus sēja Evaņģēlija sēklu. Taču līdzība par sējēju visvairāk attiecas uz Viņa paša kalpošanu cilvēku vidū un uz darbu, kam tādējādi tika likti pamati.

Šī sēkla ir Dieva Vārds. Katrā sēklā ir ielikta spēja dīgt. Tur slēpjas auga dzīvība. Tātad arī Dieva Vārdā ir dzīvība. Kristus saka: "Vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība." (Jāņa 6:63) "Kas Manus vārdus dzird un tic tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība." (Jāņa 5:24) Katrā Dieva Vārda apsolījumā un pavēlē ir spēks, no Dieva izejošā dzīvība, kas šo pavēli padara izpildāmu un apsolījumu realizējamu. Tas, kurš ticībā uzņem Vārdu, tas uzņem sevī Dieva dzīvību un Viņa raksturu.

Katra sēkla nes augļus pēc savas kārtas. Ja pareizi sēsi sēklu, tad augs no tās saņems dzīvību. Ja ticībā savā dvēselē uzņemsī Vārda neiznīcīgo sēklu, tad tā tev atnesīs dzīvību un raksturu pēc Dieva dzīvības un rakstura līdzības.

Israēla tautas skolotāji nesēja Dieva Vārda sēklu. Kristus savā patiesības skolotāja darbā rīkojās pilnīgi pretēji tā laika rabīniem. Tie kavējās pie tradīcijām, cilvēciskām teorijām un pieņēmumiem. Bieži vien Dieva Vārds tika aizstāts ar to, ko kāds cilvēks par to bija domājis vai rakstījis. [39] Viņu mācībai nebija dvēseli atdzīvinošā spēka. Kristus mācīšanas un sludināšanas priekšmets bija Dieva Vārds. Tiem, kas uzdeva jautājumus, Viņš atbildēja vienkārši: "Stāv rakstīts." "Ko saka Raksti?" "Kā tu tur lasi?" Izmantodams katru izdevību, kad vai nu draugam, vai ienaidniekam bija radusies interese, Viņš sēja vārda sēklu. Tas, kurš ir Ceļš, Patiesība un Dzīvība, tas, kurš pats ir dzīvais Vārds, norāda uz Rakstiem, sacīdams: "Tie ir, kas dod liecību par Mani." "Un, iesākdams no Mozus un no visiem praviešiem, Viņš tiem [mācekļiem] izskaidroja visus Rakstus, kas par Viņu rakstīti." (Jāņa 5:39; Lūk. 24:27)

Kristus kalpiem jādara tas pats darbs. Mūsdienās, tāpat kā senatnē, Dieva Vārda sevišķi svarīgās patiesības tiek atstātas, un to vietā stājas cilvēku mācības un teorijas. Daudzi vispāratzīti Evaņģēlija sludinātāji visu Bībeli neuzskata par inspirētu Vārdu. Viens pašpārliecinātais atsakās no vienas daļas, cits apšaubā kādu citu. Tie savus spriedumus nostāda augstāk par Dieva Vārdu, un Rakstu sludināšanas pamatā tiem ir viņu pašu autoritāte. Dievišķais autentiskums tiek iznīcināts. Tā tiek izplatītas neticības sēklas, jo ļaudis apjūk un nezina, kam ticēt. Ir daudz tādu ticējumu, kurus mēs nedrīkstam pieņemt. Kristus dienās vairākām Rakstu daļām rabīni pievienoja samākslotus un mistiskus izskaidrojumus. Tā kā tieša Dieva Vārda sludināšana nosodītu viņu darbus, tie centās iznīcināt Vārda spēku. Tas pats notiek arī šodien. Dieva Vārds tiek pasniegts kā kaut kas mistisks un neskaidrs, lai būtu iespējams attaisnot baušļu pārkāpšanu. Kristus savā laikā tādu rīcību norāja. Viņš mācīja, ka Dieva Vārdam jābūt saprotamam visiem. Uz Rakstiem Viņš norādīja kā uz neapšaubāmu autoritāti, un mums būtu jādara tāpat. Bībele ir jāpasniedz kā bezgalīgā Dieva Vārds, kā [40] visu strīdu gals un ticības pamats.

Bībelei tiek nolaupīts spēks, un rezultātā varam redzēt dzīves garīguma mazināšanos. Daudzās no mūsdienu katedrām izteiktajās svētrunās vairs nav tās dievišķās atklāsmes, kas modina sirdsapziņu un dod dvēselei dzīvību. Klausītāji vairs nevar teikt: "Vai mūsu sirds mūsos nedega, kad Viņš ar mums runāja ceļā, mums Rakstus izskaidrodams?" (Lūk. 24:32) Daudzi sauc pēc dzīvā Dieva, ilgodamies sajast dievišķo klātbūtni. Lai arī cik izcilas nebūtu filozofijas teorijas un literārie darbi, tie tomēr nespēj apmierināt sirdi. Cilvēciskiem apgalvojumiem un izgudrojumiem nav vērtības. Ļaujiet, lai uz cilvēkiem runā Dieva Vārds; lai tie, kas ir dzirdējuši tikai tradīcijas, cilvēciskas teorijas un priekšrakstus, ieklausās Tajā, kurš dvēseli spēj atjaunot mūžīgai dzīvībai.

Kristus mīļākais temats bija Dieva tēvišķā sirsnība un pārpilnā žēlastība; Viņš daudz kavējās pārdomās pie Dieva rakstura un Viņa baušļu svētuma; Viņš atklājās kā Ceļš, Patiesība un Dzīvība. Šim vajadzētu būt Kristus vēstnešu tēmām. Pasniedziet patiesību tādu, kāda tā ir Jēzū! Izskaidrojiet bauslības un Evaņģēlija prasības. Stāstiet cilvēkiem par Kristus pašaizliedzīgo dzīvi un upuri, par Viņa pazemošanos un nāvi, par Viņa augšāmcelšanos un pacelšanos Debesīs, par Viņa aizlūgšanām Debesu pagalmos un par Viņa apsolījumu: "Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie sevis." (Jāņa 14:3)

Nestrīdieties par maldu mācībām un necentieties apkarot Evaņģēlija pretiniekus, bet sekojiet Kristus piemēram. Lai dzīvē atspīd Dieva dārglietu krātuves spirdzinošās patiesības. "Pasludini Dieva vārdus." "Sējiet visur pie ūdeņiem." "Uzstājies laikā [un] nelaikā." "Kam atklājies Mans vārds, tas lai to pasludina pēc patiesības! Kas kopējs salmiem [41] ar gaudiem?" tā saka tas Kungs." "Visi Dieva vārdi ir šķīstuma caurstrāvoti (...). Nepievieno neko Viņa vārdiem, lai Viņš tevi nosodītu un neatzītu tevi par melīgu." (2. Tim. 4:2; Jes. 32:20; Jer. 23:28; Sal. pam. 30:5,6)

“Sējējs sēj vārdu.” Šeit ir atklāts lielais princips, kuram vajadzētu būt jebkura audzināšanas darba pamatā. “Sēkla ir Dieva Vārds.” Taču pārāk daudzās mūsdienu skolās Dieva Vārds ir atstāts novārtā. Prātu noslogo citi priekšmeti. Izglītības sistēmā daudz laika tiek veltīts neticīgu autoru darbu mācīšanai. Mācību grāmatās ietvertajā vielā ir iepītas skeptiskas piezīmes. Arī zinātniskie pētījumi mēdz maldināt, jo atklājumi tiek nepareizi iztulkoti un izkropļoti. Dieva Vārds tiek salīdzināts ar zinātnes pieņēmumiem un tiek pasniegts tā, lai tas izskatītos neskaidrs un neuzticams. Tā jauniešu prātos tiek sētas šaubu sēklas, bet kārdinājuma brīdī tās uzdīgst. Kad pazūd ticība Dieva Vārdam, dvēselei vairs nav vadoņa un apsardzes. Jaunatne tiek vadīta uz ceļiem, kas ved projām no Dieva un mūžīgās dzīvības.

Ar to lielā mērā var izskaidrot mūsdienu pasaulē plaši izplatīto netaisnību. Atstājot novārtā Dieva Vārdu, tiek noraidīts tā spēks atturēt no sirds dabiskajām ļaunajām vēlmēm. Cilvēks sēj miesā, un no miesas tas plauj samaitātību.

Šeit meklējams iemesls arī zemajām prāta spējām un neproduktivitātei. Atstājot Dieva Vārdu un pārtiekot no neinspirētu cilvēku rakstiem, prāts atrofējas un iegūst zemu kvalitāti. Tas vairs nenonāk saskarsmē ar dziļajiem un plašajiem mūžīgās patiesības principiem. Izpratne pielāgojas pazīstamu lietu aptveršanai un, nodevusies ierobežotām lietām, tā tiek vājināta, tās spējas sašaurinās, un ar laiku tā vairs nespēj padziļināties.

Tas viss ir nepareizas audzināšanas sekas. Katra skolotāja pienākums būtu [42] virzīt jaunieša prātu uz lielajām inspirētā Vārda patiesībām. Tas ir audzināšanas pamats šai un nākamai dzīvei.

Bet lai neviens nedomā, ka ar to tiek noraidīta zināšanu apgūšana vai pazemināts izglītības līmenis. Dieva atziņa ir augsta kā Debesis un plaša kā Visums. Nekas cilvēku nedara tik cēlu un nedod tik daudz enerģijas kā to lielo tēmu pētīšana, kuras ir saistītas ar mūžīgo dzīvību. Lai jaunatne cenšas aptvert šīs Dieva dotās patiesības, tad prāta redzējums paplašināsies un, pateicoties pūlēm, tas kļūs spēcīgāks. Katrs pētnieks, kurš ir arī Vārda darītājs, tiks ievests plašākā atziņu laukā un nodrošināts ar neiznīcīgo zināšanu bagātībām.

Izglītība, ko cilvēks iegūst, pētot Rakstus, ir glābšanas plāna praktiska pazīšana. [43]

Šāda audzināšana atjaunos Dieva līdzību dvēselē. Tā stiprinās un pasargās prātu pret kārdinājumiem un pētnieku padarīs par Kristus darbabiedru Viņa žēlastības misijā pasaulē. Tā to padarīs par Debesu ģimenes locekli un sagatavos svēto gaismas valstības iemantošanai.

Taču svētās patiesības skolotājs spēj dot tikai to, ko pats zina un ir piedzīvojis. “Sējējs izgāja sēt savu sēklu.” Kristus mācīja patiesību tāpēc, ka Viņš pats bija patiesība. Kristus mācīšanā atklājās Viņa paša domas, raksturs un dzīves pieredze. Tā tam ir jābūt arī ar Viņa kalpiem — cilvēkiem, kas vēlas mācīt Dieva Vārdu, tas ir jāisteno savā dzīvē. Viņiem jāzina, ko nozīmē Kristu padarīt par savu gudrību, taisnību, svētošanu un pestīšanu. Pasniedzot Dieva Vārdu citiem, tie nedrīkst teikt: “pieņemsim, ka...” vai “varbūt”. Tiem, tāpat kā apustulim Pēterim, ir jāsaka skaidri: “Nevis izgudrotām pasakām sekodami, mēs jums esam sludinājuši mūsu Jēzus Kristus spēku un atnākšanu, bet kā tādi, kas esam kļuvuši Viņa varenības aculiecinieki.” (2. Pēt. 1:16) Katram Kristus darbiniekam un katram skolotājam jāspēj piebalsot mīļotajam Jānim: “Dzīvība ir parādījusies, mēs esam redzējuši un apliecinām un pasludinām jums mūžīgo dzīvību, kas bija pie Tēva un mums ir parādījusies.” (1. Jāņa 1:2)

Augsne: Ceļmalā

Līdzība par sējēju visvairāk runā par iespaidu, kādu uz sēklas augšanu atstāj augsne, kurā tā iekrīt. Ar šo līdzību Kristus saviem klausītājiem it kā saka: “Jūs nevarat būt droši, ja kritiski noraugāties uz Manu darbu vai ļaujaties vilšanās sajūtai tāpēc, ka tas neapmierina jūsu ieceres. Jūsu vissvarīgākais jautājums ir, [44] kā jūs izturaties pret Manu vēsti. No tās pieņemšanas vai noraidīšanas ir atkarīgs jūsu mūžības liktenis.”

Paskaidrodams, ko nozīmē ceļmalā kritusī sēkla, Viņš teīca: “Ja kas vārdu par valstību dzird un nesaprot, tad nāk ļaunais un paņem to, kas viņa sirdī sēts. Sis ir tas, kas sēts ceļmalā.”

Ceļmalā sēta sēkla ataino Dieva Vārdu, kurš iekrīt pavirša klausītāja sirdī. Noblietētais ceļš, ko minušas cilvēku un dzīvnieku kājas, atgādina sirdi, kas kļuvusi par lielceļu pasaules satiksmēi, tās priekiem un grēkiem. Savtīgu mērķu un grēcīgu tieksmju pārņemta, dvēsele “tiek apcietināta ar grēka viltību”. (Ebr. 3:13) Garīgās spējas tiek paralizētas. Cilvēki dzird vārdu, bet nesaprot. Tie

neapjauš, ka tas attiecas uz viņiem pašiem. Tie neapzinās ne savu vajadzību, nedz briesmas. Tie neaptver Kristus mīlestību un Viņa žēlastības vēsti palaiž garām, it kā tā uz viņiem neattiektos.

Kā putni, kas ir gatavi uzlasīt ceļmalā kritušo sēklu, arī sātans ir gatavs dvēselei atņemt dievišķās sēklas. Viņš baidās, ka Dieva Vārds varētu pamodināt bezrūpīgā cilvēka interesi un ietekmēt nocietināto sirdi. Sātans ar saviem eņģeļiem ir klāt sapulcēs, kur tiek sludināts Evaņģēlijs. Kamēr Debesu eņģeļi centīgi strādā, lai sirdis skārtu ar Dieva Vārdu, ienaidnieks stāv gatavībā, lai šo Vārdu neitralizētu. Ar dedzību, kurai stipruma ziņā līdzinās vienīgi viņa ļaunums, viņš cenšas aizturēt Dieva Gara darbu. Kamēr Kristus ar savu mīlestību aicina dvēseli, sātans mēģina novērst tā cilvēka uzmanību, kurš ir pamudināts meklēt Pestītāju. Viņš prātu vilina ar pasaulīgiem plāniem. Viņš izraisa [45] kritiku vai rada pamatu šaubām un neticībai. Runātāja vārdu izvēle vai izturēšanās var nepatikt klausītājiem, un tie tad kavējas pie šiem trūkumiem. Tādējādi patiesība, kas tiem vajadzīga un kuru Dievs savā žēlastībā sūta, vairs nepadara savu darbu pie tiem.

Sātanam ir daudz palīgu. Daudzi, kas sevi atklāti atzīst par kristiešiem, palīdz kārdinātājam patiesības sēklas atņemt citām sirdīm. Daudzi, kas klausās Dieva Vārda sludināšanu, mājās to padara par kritikas objektu. Svētrunas laikā viņi sēž un vērtē, it kā tā būtu kāda lekcija vai politika runa. Vēsts, kuru vajadzēja uzskatīt par viņiem sūtīto Kunga vārdu, tiek pārrunāta, pievienojot jokus un dzelīgus komentārus. Brīvi tiek pārrunāts mācītāja raksturs, motīvi, rīcība un citu draudzes locekļu uzvedība. Izskan asi nosodījumi, ko pavada plāpāšana un aprunāšana, turklāt neatgrieztu cilvēku klātbūtnē. Bieži vien vecāki tādās lietās runā, [46] dzirdot bērniem. Tā tiek iznīcināta cieņa pret Dieva vēstnešiem un godbijība pret viņu vēsti. Daudziem ar to tiek mācīta vieglprātīga attieksme pret pašu Dieva Vārdu.

Tā vārda kristiešu mājās jaunatne tiek audzināta neticībā. Bet vecāki jautā, kādēļ viņu bērni tik maz interesējas par Evaņģēliju un tik viegli apšaubā Bībeles patiesību. Viņi brīnās, ka tie ir tik grūti aizsniedzami morālai un reliģiskai ietekmei. Vecāki neaptver, ka viņu pašu piemērs ir nocietinājis bērnu sirdis. Labā sēkla neatrod vietu, kur iesakņoties, un sātans to aiznes.

Augsne: Akmenājā

“Bet, kas uz akmenāju sēts, ir tas, kas vārdu dzird un tūdaļ to ar prieku uzņem. Bet viņam nav saknes sevī, un viņš ir nepastāvīgs. Kad uziet bēdas vai vajāšanas vārda dēļ, tad viņš tūdaļ apgrēkojas.”

Akmeņainā zemē sētai sēklai ir visai sekla augsne. Augšs uzdīgst ātri, taču sakne nespēj izurbties cauri akmeņiem, lai atrastu barības vielas augšanas uzturēšanai, un tas drīz vien iet bojā. Daudzi, kas apliecina savu ticību, ir klausītāji “akmeņainajā zemē”. Kā iezis slēpjas zem zemes slāņa, tā sirds dabiskā savtība slēpjas zem labās gribas un dedzības augsnes. Cilvēks nav atteicies no pašmīlības. Viņš nav ieraudzījis grēka ārkārtīgo grēcīgumu un sirds nav pazemojusies vainas sajūtā. So ļaužu šķiru ir viegli pārliecināt, un tie atgādina veiksmīgi jaunatgrieztus cilvēkus, taču viņu ticība ir virspusēja.

Šie cilvēki atsakās no ticības ne tāpēc, ka viņi ļoti ātri pieņem Dieva Vārdu un ne tāpēc, ka viņi priecājas par to. Tikko [47] Matejs izdzirdēja Pestītāja aicinājumu, tas tūdaļ piecēlās, atstāja visu un sekoja Viņam. Tiklīdz dievišķais vārds nonāk līdz mūsu sirdīm, Dievs vēlas, lai mēs to pieņemam, un ir pareizi, ja to darām ar prieku. “Debesīs būs prieks par vienu grēcinieku, kurš atgriežas.” (Lūk. 15:7 — KJV) Arī dvēselē, kas tic Kristum, ienāk prieks. Taču tie, kuri līdzībā vārdu pieņem tūlīt, neapzinās, ko tas maksās. Tie nedomā par to, ko Dieva Vārds no viņiem prasa. Viņi tā priekšā nenoliek visus savus dzīves ieradumus un nepadodas tā vadībai pilnīgi.

Saknes ieurbjas dziļi zemē un, nevienam neredzot, piegādā barības vielas, kas vajadzīgas augs dzīvībai. Līdzīgi ir ar kristietiem — garīgā dzīvība saņem barību dvēseles neredzamajā, ticībā pastāvošajā savienībā ar Kristu. Bet klausītāji “akmenājā” ir atkarīgi nevis no Kristus, bet paši no sevis. Viņi paļaujas uz saviem labajiem darbiem un labo gribu un ir stipri savā paštaisnībā. Viņi neturas stingri pie Kunga un nav stipri Viņa spēkā. Tādiem cilvēkiem “nav saknes sevī”, jo tie nav savienojusies ar Kristu.

Karstā vasaras saule, kas stiprina un nogatavina izturīgo labību, iznīcina to, kam nav dziļu sakņu. Tāpēc tas, kuram “nav saknes sevī”, “ir nepastāvīgs”, un, “kad uziet bēdas vai vajāšanas vārda dēļ, tad viņš tūdaļ apgrēkojas.” Daudzi Evaņģēliju pieņem kā glābiņu no ciešanām, nevis kā atbrīvošanos no grēka. Viņi priecājas tikai neilgu brīdi, jo domā, ka reliģija tos atbrīvos no grūtībām un pārbaudījumiem. Kamēr dzīve rit gludi, tie var atgādīnāt uzticīgus kristiešus. Tomēr tie neiztur kārdinājumu ugunīgos pārbaudījumus. Tie nespēj izturēt Kristus dēļ pret viņiem izteiktos

apvainojumus. Tie grēko arī tad, kad Dieva Vārds norāda uz kādu lolotu grēku vai prasa pašai izlēmt un uzpurēties. [48] Izdarīt radikālas pārmaiņas dzīvē viņiem šķiet pārāk dārga maksa. Tie noskatās uz patlaban esošajām neērtībām un pārbaudījumiem, aizmirsdami mūžības lietas. Līdzīgi mācekļiem, kuri atstāja Jēzu, viņi ir gatavi teikt: "Šie vārdi ir smagi, kas viņos var klausīties?" (Jāņa 6:60)

Ir ļoti daudz tādu, kuri apgalvo, ka kalpo Dievam, taču tiem nav piedzīvojumu ar Viņu. Šo cilvēku vēlēšanās darīt Dieva prātu rodas no viņu pašu iekšējiem pamudinājumiem, nevis no dziļas, Svētā Gara izraisītas pārlicības. Viņu uzvedība nav saskaņota ar Dieva likumu. Tie atklāti pieņem Kristu par savu Pestītāju, bet netic, ka Viņš tiem dos spēku uzvarēt grēkus. Šiem cilvēkiem nav personīgu attiecību ar dzīvo Pestītāju, un to raksturos atklājas gan mantotas, gan dzīves laikā attīstītas sliktās īpašības.

Viena lieta ir teorētiski piekrist Svētā Gara ietekmei, bet pavisam kas cits ir atzīt Viņa darbu tad, kad Viņš parāda mūsu nepilnības un aicina atgriezties. Daudzi jūtas atsvešināti no Dieva un apzinās savu pieķeršanos pašlabumam un grēkam; tie pūlas kaut ko mainīt, taču nesit krustā savtību. Tie sevi pilnīgi nenodod Kristus rokās un nemeklē dievišķo spēku darīt Viņa prātu. Viņi nevēlas tikt veidoti pēc dievišķās līdzības. Šie ļaudis teorētiski atzīst savas nepilnības, taču neatsakās no konkrētiem grēkiem. Ar katru jaunu darbu vecā, savtīgā daba saņem spēku.

Vienīgā cerība šīm dvēselēm ir tad, ja tās aptver, ka arī uz viņām attiecas Nikodēmam teiktie Jēzus vārdi: "Tev jāpiedzimst no augšienes." "Ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības." (Jāņa 3:7,3)

Patiesi svētums ir pilnīga nodošanās kalpošanai Dievam. Tā ir patiesas kristīgas dzīves prasība. Kristus aicina [49] uz pilnīgu nodošanos, uz nedalītu kalpošanu. Viņš prasa sirdi, prātu, dvēseli un spēku. Šeit nav vietas savtībai. Tas, kurš dzīvo pats sev, nav kristietis.

Rīcības vadmotīviem jābūt mīlestībai. Mīlestība ir Dieva valdīšanas pamatprincips gan Debesīs, gan uz zemes, un tai vajadzētu būt arī kristieša rakstura pamatā. Vienīgi tas spēj palīdzēt cilvēkam palikt nelokāmam, un vienīgi tas dod spēku izturēt kārdinājumus un pārbaudījumus.

Bet mīlestība atklājas upurī. Pestīšanas plāna pamatā ir ielikts upuris — plašs, dziļš, augsts un neizmērojams upuris. Kristus mūsu dēļ atdeva visu, un tie, kas Kristu pieņem, spēs Pestītāja dēļ ziedot visu. Domas par Viņa godu un slavu nostāsies visu pārējo lietu priekšā.

Ja mēs mīlam Jēzu, tad mēs arī ar prieku dzīvosim Viņam, pienesīsim Viņam pateicības upurus un strādāsim Viņa labā. Jau pats darbs būs gaisma. Viņa dēļ mēs iekārosim [50] sāpes, pūles un upuri. Mēs sapratīsim Viņa ilgas pēc cilvēku pestīšanas un, tāpat kā Viņš, izjutīsim šo sirsnīgo tiekšanos mantot dvēseles.

Tāda ir Kristus reliģija. Viss, kas mazāks par to, ir viltojums. Patiesības zināšanas un sevis saukšana mācekļa vārdā vēl nevienu dvēseli neglābj. Vājās gribas un nepastāvības cēlonis ir dalītās jūtas kristīgajā dzīvē. Centieni vienlaicīgi kalpot gan sev, gan Kristum, cilvēku padara par klausītāju "akmeņainajā zemē", kurš nepastāvēs, kad nāks pārbaudījumi.

Augsne: Ērkšķos

"Bet, kas sēts ērkšķos, ir tas, kas vārdu dzird, un šīs pasaules zūdišanās un bagātības viltība nomāc vārdu, un viņš nenēs augļus."

Evaņģēlija sēkla bieži vien iekrīt starp ērkšķiem vai kaitīgām nezālēm, un, ja cilvēka sirdī nav notikusi morāla pārmaiņa, ja vecie ieradumi, darbi un grēcīgā dzīve netiek atstāti, ja dvēsele neatbrīvojas no sātanam raksturīgajām īpašībām, tad kviešu vārpa tiek nomākta. Tās vietā izaug dadži un iznīcina kviešus.

Žēlastība var uzplaukt tikai tādā sirdī, kas pastāvīgi tiek sagatavota dārgajām patiesības sēklām. Grēka ērkšķi aug jebkurā zemē; tiem nav vajadzīga kopšana, bet žēlastība ir rūpīgi jākopj. Mežrozītes un ērkšķi var uzdzīt jebkurā brīdī, tādēļ pastāvīgi jāveic šķīstīšanas darbs. Ja sirds netiek pakļauta Dieva pārraudzībai un ja Svētais Gars nepārtraukti nestrādā pie rakstura attīrīšanas un cēlo īpašību attīstīšanas, tad dzīvē atklājas vecie ieradumi. Cilvēki var apliecināt, ka tic Evaņģēlijam, taču, ja Evaņģēlijs tos nedara svētus, [51] tad arī viņu ticības apliecībai nav jēgas. Ja tie neuzvar grēku, tad grēks uzvar viņus. Tie ērkšķi, kas ir nocirsti, bet nav izsakņoti, aug ļoti ātri, līdz tie pilnīgi pārņem dvēseli.

Kristus konkrēti nosauca tās lietas, kas dvēselei bīstamas. Kā raksta Marks, Viņš pieminēja "šīs pasaules rūpes, bagātības viltību un citas kārības". Lūka min rūpes, bagātību un pasaules priekus (KJV — tulk.). Šīs lietas nomāc Dieva Vārdu, šo augošo garīgo sēklu. Dvēsele pārstāj saņemt barības vielas no Kristus, un garīgums sirdī izzūd.

"Šīs pasaules rūpes". Neviena ļaunā šķira nav brīva no pasaulīgu rūpju kārdinājumiem. Trūcīgajiem grūtais darbs, zaudējumi un bailes no nabadzības rada sajukumu un smaguma sajūtu. Turīgajiem rodas bailes no zaudējuma un daudzas citas sāpīgas raizes. Daudzi Kristus sekotāji aizmirst, ko Viņš mums ir licis mācīties no puķēm laukā. Tie neuzticas Viņa pastāvīgajām rūpēm. Kristus nevar nest viņu nastas tāpēc, ka tie tās neuztic Viņam. Līdz ar to dzīves rūpes, kurām vajadzētu vadīt pie Pestītāja, lai saņemtu palīdzību un mierinājumu, tagad cilvēkus šķir no Viņa.

Daudzi, kas varētu nest augļus, kalpojot Dievam, aizraujas ar bagātības iegūšanu. Visu viņu enerģiju aizņem biznesa darījumi, un tie jūtas spiesti atstāt garīgās lietas. Tā šie cilvēki nošķiras no Dieva. Jā, Raksti mums māca, lai "savā darbā neesam kūtri". (Rom. 12:11) Mums ir jāstrādā, lai varētu dot tiem, kam trūkst. Kristiešiem ir jāstrādā, ir jāiesaistās biznesā, un tie to var darīt negrēkojot. Taču daudzus darbs pārņem tik ļoti, ka tiem vairs nav laika ne lūgšanai, ne Bībeles pētīšanai, ne Dieva meklēšanai un kalpošanai Viņam. Brīžiem dvēsele gan izjūt ilgas pēc svētuma un Debesīm, taču [52] nav laika novērsties no pasaules trokšņiem un ieklausīties majestātiskajos un varenajos Dieva Gara vārdos. Mūžības lietas kļūst otršķirīgas, bet laicīgās nonāk pirmajā vietā. Dieva Vārda sēkla nespēj nest augļus, jo dvēseles dzīvi aizņem rūpes par pasaulīguma ērkšķiem.

Līdzīgi kļūdās daudzi, kas strādā pavisam citu iemeslu dēļ. Šie ļaudis darbojas citu labā; viņu pienākumi liek pastāvīgi rīkoties, viņi ir atbildīgi par daudzām lietām, un darbam savā dzīvē tie ļauj ieņemt dievbijības vietu. Novārtā tiek atstāta saskarsme ar Dievu lūgšanās un Viņa Vārda pētīšanā. Tie aizmirst, ka Kristus ir teicis: "Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt." (Jāņa 15:5) Tie dzīvo šķirti no Kristus, viņu dzīvi nav piesātinājusi žēlastība, un parādās arī savtības iezīmes. Viņu kalpošanu izposta tieksme pēc pārākuma un asas, nepatīkamas Dievam nepakļautās sirds īpašības. Šis ir viens no galvenajiem kristiešu darba neveiksmes noslēpumiem. Tādēļ arī tā rezultāti bieži vien ir tik vāji.

"Bagātības viltība." Mīlestībai pret bagātību ir apstulbinošs un valdzinošs spēks. Pārāk bieži tie, kam pieder laicīga manta, aizmirst, ka Dievs ir tas, kurš viņiem dod spēju nodrošināt sev šo labklājību. Šie ļaudis saka: "Mans spēks un manu roku stiprums ir man šo labklājību sagādājuši." (5. Moz. 8:17) Viņu bagātība neizraisa pateicību Dievam, bet noved pie pašpaaugstināšanās. Viņi zaudē sajūtu, ka ir atkarīgi no Dieva, un pienākuma apziņu pret līdzcivēkiem. Tie uz savu turību nenoraugās kā uz talantu, kas izmantojams Dievam par godu un cilvēces labklājības celšanai, bet gan kā uz līdzekli, ar kuru kalpot sev. Sādi izlietota bagātība cilvēkā attīsta nevis Dieva, bet sātana rakstura īpašības. Dieva Vārda sēklu nomāc ērkšķi.

[53] "Šīs dzīves prieki" (KJV). Izklaidēšanās tikai sava prieka pēc ir bīstama. Visi izpriecu ieradumi, kuri vājina fizisko spēku, aptumšo prātu vai paralizē garīgo uztveri, ir "miesas kārības, kas karo pret dvēseli." (1. Pēt. 2:11)

"Un citas kārības." Šīs ne vienmēr ir tās lietas, kas pašas par sevi ir grēcīgas, bet gan tās, kurām tiek dota priekšroka attiecībā pret Dieva valstību. Viss, kas prātu aizved projām no Dieva un novērš pieķeršanos Kristum, ir dvēseles ienaidnieks.

Kad prāts vēl ir jauns, enerģisks un spējīgs strauji attīstīties, pastāv liels kārdinājums kļūt alkatīgam, kalpot sev. Ja pasaulīgie plāni ir veiksmīgi, tad rodas nosliece turpināt ceļu, kurš iznīcina sirdsapziņu un neļauj novērtēt to, kas raksturu dara cēlu. Ja apstākļi ir labvēlīgi šādi attīstībai, tad pieaugsmie notiek virzienā, kuru aizliedzis Dieva Vārds.

Šajā bērna dzīves veidošanās posmā liela atbildība ir vecākiem. Viņiem vajadzētu domāt par to, kā jaunatnei nodrošināt labvēlīgi ietekmējošus apkārtējos apstākļus, apstākļus, kuru iespaids izveido pareizus uzskatus par dzīvi un veicina izaugsmi. Čik gan daudzi vecāki, neskatoties uz to, pirmajā vietā liek savu bērnu laicīgās labklājības nodrošināšanu. Visas viņu domas tiek virzītas uz šo mērķi. Daudzi vecāki apmetas uz dzīvi lielpilsētā un bērnus ievēd eleganā sabiedrībā. Tie rada viņiem tādas apstākļus, kas veicina pasaulīguma un lepnuma attīstību. Sādā atmosfērā prāts un dvēsele degradējas. Skatienam pazūd augstie un cēlie dzīves mērķi. Dieva dēlu un mūžības mantinieku privilēģija tiek mainīta pret laicīgiem ieguvumiem.

[54] Daudzi vecāki cenšas veicināt savu bērnu laimi, apmierinot viņu vēlēšanos izklaidēties. Tie ļauj viņiem piedalīties aizraujošos pasākumos, apmeklēt izpriecu vietas, dod naudu, lai viņi varētu izrādīt

sevi un apmierināt savas vēlmes. Jo vairāk cilvēks ļaujās izpriecu aicinājumiem, jo spēcīgāki tie kļūst. So jauniešu interesi arvien vairāk pievelk izklaidēšanās, un viņi uz to jau sāk noraudzīties kā uz savu lielo dzīves mērķi. Tie attīsta dīkdienības un savu tieksmju apmierināšanas ieradumus, kas tiem gandrīz pilnīgi atņem iespēju kļūt par neatlaidīgiem kristiešiem.

Pat draudze, kurai vajadzētu būt patiesības pamatam un pīlāram, mēdz veicināt savtīgo mīlestību uz izpriecām. Kādus līdzekļus draudze izmanto, kad reliģiskiem mērķiem vajadzīgi naudas ziedojumi? Tiek organizēti dažādi tirdziņi, mielasti, gadatirgi, pat loterijas un tamlīdzīgi pasākumi. Bieži vien vieta, kas nošķirta Dieva pielūgšanai, tiek apgānīta ar svinībām un dzeršanu, pirkšanu, pārdošanu un izpriecām. Jauniešu sirdīs mazinās cieņa pret Dieva namu un godbijība pret Viņa pielūgsmi. Novājinās atturības barjeras. Rodas savtība, iekāre, tieksme izrādīt sevi, un, šīm lietām ļaujoties, tās pastiprinās.

Tiekšanās pēc priekiem un izklaidēšanās koncentrējas pilsētās. Daudzi vecāki, kas par savu bērnu mājvietu izvēlas pilsētu, domādami, ka ar to viņiem tiks sniegtas lielākas priekšrocības, piedzīvo vilšanos un par vēlu nožēlo savu šausmīgo kļūdu. Mūsdienu pilsētas ātri šeidzas pretī Sodomas un Gomoras paraugam. Daudzās brīvdienas veicina dīkdienību. Tādas aizraujošas izpriecas kā iešana uz teātri, zirgu sacīkstes, azartspēles, dzeršana un uzdzīvošana spēcīgi stimulē visas kaislības. Pūlis jauniešus aizrauj sev līdz. Tie, kam iepatikas izklaidēšanās vienkārši sava [55] prieka pēc, atver slūžas kārdinājumu plūdiem. Viņi nododas vispārējai jautrībai un neapdomīgai bezrūpībai, bet saskare ar izpriecu mīlētājiem saindē prātu. Tie tiek rauti no vienas izklaidēšanās formas uz citu, kamēr tiek zaudēta gan vēlēšanās, gan spēja dzīvot derīgu dzīvi. Reliģiskā dedzība atdziest, un garīgo dzīvi apņem tumsa. Visas cēlākās dvēseles īpašības, viss, kas cilvēku savieno ar garīgo pasauli, tiek degradēts.

Tiesa, daži var pamanīt savu neprātu un atgriezties. Dievs tad viņiem arī piedos. Taču viņi savas dvēseles ir ievainojuši un sagādājuši sev briesmas uz visu mūžu. Lielā mērā ir izpostīta izšķiršanas spēja, kura vienmēr būtu jāuztur smalka un jūtīga, lai atšķirtu labo no ļaunā. Šie cilvēki nespēj ātri pazīt Svētā Gara aicinošo balsi un nojaust sāta viltības. Pārāk bieži briesmu brīdī viņi krīt kārdinājumā un tiek aizvesti projām no Dieva. Šis izpriecu mīlošās dzīves gals ir posts gan šajā pasaulē, gan tajā, kas vēl nāks.

Rūpes, bagātība, izpriecas — to visu sātans izlieto, spēlēdamas dzīvības spēli ar cilvēka dvēseli. Tāpēc ir dots brīdinājums: "Nemīliet pasauli, nedz to, kas ir pasaulē. Ja kāds mīl pasauli, tad viņā nav Tēva mīlestības; jo viss, kas ir pasaulē — miesas kārums, acu kārums un dzīves lepnība — tas nav no Tēva, bet ir no pasaules." (1. Jāņa 2:15,16) Lūk, ko saka Tas, kurš cilvēku sirdis lasa kā atvērtu grāmatu: "Bet sargieties, ka jūsu sirdis netop apgrūtinātas no vīna skurbuma un reibuma un laicīgām rūpēm." (Lūk. 21:34) Arī apustulis Pāvils, Svētā Gara iedvesmots, raksta: "Bet, kas grib tapt bagāts, krīt kārdinājumā un valgā un daudzās bezprātīgās un kaitīgās iegribās, kas [56] gāž cilvēkus postā un pazušānā. Jo visu ļaunumu sakne ir mantas kārība; dažs labs, tiekdamies pēc tās, ir nomaldījies no ticības un pats sev nodarījis daudz sāpju." (1. Tim. 6:9,10)

Augsnes sagatavošana

Līdzībā par sējēju Kristus atklāj dažādus sēšanas rezultātus, kas atkarīgi no augsnes. Sējējs un sēkla visos gadījumos ir viens un tas pats. Ar to Viņš māca, — ja Dieva Vārds nepaveic savu darbu mūsu sirdīs un mūsu dzīvē, tad cēloņi jāmeklē mūsos pašos. Šis rezultāts nav ārpus mūsu kontroles. Tiesa, mēs sevi nespējam izmainīt, taču mums pieder izvēles iespēja, un mūsu varā ir noteikt, par ko kļūsim. Ar ceļmalu, akmeņaino zemi un ērkšķaino zemi salīdzinātajiem klausītājiem nav jāpaliek tādā stāvoklī. Dieva Gars vienmēr cenšas pārtraukt neprātīgo kaislību valdzinājumu, kas cilvēkus notur pasaulīgo lietu varā; Viņš modina vēlēšanos iegūt nezūdošas vērtības. Neuzmanīgi vai nevižīgi pret Dieva Vārdu cilvēki kļūst tad, kad tie pretojas Garam. Viņi paši ir atbildīgi par savām cietajām sirdīm, kas labajai sēklai neļauj iesakņoties, un par pieaugsmi ļaunumā, kas nomāc tās attīstību.

Sirds dārzs ir jāapstrādā. Augsne jāuzplēš dziļā nožēlā par grēku. Ar saknēm jāizrauj indīgie, sātaniskie augi. Zeme, kura reiz ir aizaugusi ar dadžiem, no jauna apgūstama tikai ar čaklu darbu. Dabiskās sirds ļaunās tieksmes iespējams pārvarēt tikai ar nopietnu piepūli Jēzus vārdā un spēkā. Ar praviešu starpniecību Kungs mūs skubina: "Uzariet sev jaunu plēsumu savā sirdī un nesējiet ērkšķos!" "Tāpēc sējiet taisnību, tad jūs pļausit mīlestību." (Jer. 4:3; Hoz. 10:12) Viņš mūsos vēlas padarīt šo darbu un lūdz mūs sadarboties ar Viņu.

[57] Sēklas sējējiem jāveic darbs, kas sirdis sagatavo Evaņģēlija uzņemšanai. Kalpošanā ar Dieva Vārdu ir pārāk daudz moralizēšanas un pārāk maz īsta darba pie konkrētas sirds. Pazudušajām dvēselēm ir nepieciešams, lai kāds ar tām strādātu personīgi. Kristum līdzīgā iejūtībā mums

vajadzētu tuvoties cilvēkiem individuāli un censties atrast veidu, kā tos ieinteresēt lielajos mūžīgās dzīvības jautājumos. Viņu sirdis var būt cietas kā noblietēts lielceļš, un runāt ar tiem par Pestītāju acīmredzot būtu veltīgas pūles; bet, kamēr loģika neietekmē un strīds nespēj pārliecināt, Kristus mīlestība, kas atklājas personīgā kalpošanā, var mīkstināt akmens cieto sirdi, lai patiesības sēklai būtu, kur iesakņoties.

Tātad — sējējiem ir kaut kas jā dara, lai sēklu nenomāktu ērkšķi un lai tā neietu bojā augsnes sekluma dēļ. Katram ticīgajam viņa kristīgās dzīves pašā sākumā [58] vajadzētu mācīt šos dzīves pamatprincipus. Tam jā māca ne tikai tas, ka viņu glābj Kristus upuris, bet arī, ka Kristus dzīvība ir jāpieņem par savu dzīvību un Kristus raksturs par savu raksturu. Lai visi mācās, ka tiem jānes nastas un jāatsakās no dabiskajām nosliecēm. Lai ļaudis piedzīvo to, cik svētīgi ir strādāt Kristus labā, sekot Viņa pašizliedzībai un kā labiem kareivjiem izturēt grūtības. Lai tie iemācās uzticēties Viņa mīlestībai un mest savas rūpes uz Viņu. Lai tie izjūt prieku mantot dvēseles Viņam. Savā mīlestībā un interesē par pazudušajiem tie no redzesloka izlaidīs savtību. Pasaules prieki zaudēs savu valdzinošo varu, bet rūpes vairs nespēs nomākt. Patiesības lemesis darīs savu darbu. Tas uzplēsīs papuvi. Tas ne tikai nocirps ērkšķu lakstus, bet izraus tos ar visām saknēm.

Labā zemē

Sējējam ne vienmēr jāpiedzīvo vilšanās. Par sēklu, kas kritusi labā zemē, Pestītājs teica: Šis "ir tas, kas vārdu dzird un saprot, tas tad nes augļus, cits simtkārtīgus un cits sešdesmitkārtīgus, un cits trīsdesmitkārtīgus." "Bet, kas labā zemē, ir tie, kas vārdu dzird un to patur labā un godīgā sirdī, augļus nesdami ar pacietību."

"Labā un godīgā sirds", par kuru runā līdzība, nav bezgrēcīga sirds, jo Evaņģēlijs jāsludina tiem, kas pazuduši. Kristus ir teicis: "Es neesmu nācis aicināt atgriezties no grēkiem taisnus, bet grēciniekus." (Marka 2:17) Seit domāti cilvēki ar godīgām sirdīm, kas ļauj Svētajam Garam tos pārliecināt. Viņš atzīst savu vainu un jūt vajadzību pēc Dieva žēlastības un mīlestības. Viņam ir patiesa vēlēšanās zināt patiesību, lai tai paklausītu. Labā sirds ir ticīga sirds, [59] tā ir sirds, kurai ir ticība Dieva Vārdam. Bez ticības nav iespējams vārdu uzņemt. "Tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā." (Ebr. 11:6)

Šis "ir tas, kas vārdu dzird un saprot". Kristus laikā farizeji aizvēra acis, lai tiem nebūtu jāredz, un ausis, lai nebūtu jādzird; tādēļ arī patiesība nespēja aizsniegt viņu sirdis. Tiem bija jācieš atmaksa par nevēlēšanos zināt un par aklumu, ko tie paši sev izvēlējās. Bet saviem mācekļiem Kristus mācīja, ka tiem ar atvērtu prātu jāuztver pamācība un jābūt gataviem ticēt. Viņš izteica svētību pār tiem, jo viņi redzēja ar acīm un dzirdēja ar ausīm, kuras tic.

Ar labo zemi simbolizētie klausītāji Dieva Vārdu uzņem "nevis kā cilvēku, bet kā Dieva vārdus, kas tie patiesībā ir". (1. Tes. 2:13) Patiesi mācās tikai tas, kas Rakstus uztver kā Dieva balsi, kura viņu uzrunā. Šāds cilvēks, nonācis saskarē ar vārdu, iekšēji nodreb, jo viņam tā ir dzīva realitāte. Viņš atver savu prātu un savu sirdi, lai to uzņemtu. Tādi klausītāji bija Kornēlijs un viņa draugi, kas apustulim Pēterim teica: "Tagad mēs visi stāvam Dieva priekšā, lai uzklausītu visu, ko tas Kungs tev pavēlējis." (Ap. d. 10:33)

Patiesības zināšana nav tik daudz atkarīga no intelektuālajām spējām, cik no mērķu šķīstuma un neatlaidīgas, pakļāvīgas ticības vienkāršības. Tiem, kas sirds pazemībā meklē dievišķo vadību, tuvojas eņģeļi. Viņiem tiek dots Svētais Gars, kas atklāj bagātos patiesības krājumus.

Klausītāji, kas salīdzināti ar "labo zemi", vārdu dzirdējuši, to ievēro. Sātans ar visiem saviem jaunajiem spēkiem nav spējīgs to atņemt.

Ar to vien, ka vārdu dzirdam vai izlasām, vēl nepietiek. Tam, kurš vēlas gūt no Rakstiem kādu labumu, ir domās jāpakavējas [60] pie patiesības atziņas, kas viņam pasniegta. Ar nopietnu uzmanību un ar lūgšanām pavadītām domām tam jā mācās patiesības vārdu nozīmi un dziļi sevi jāuzņem Svēto Rakstu gars.

Dievs mūs aicina pildīt prātu ar lielām un šķīstām domām. Viņš vēlas, lai mēs pārdomātu Viņa mīlestību un žēlastību, pētītu Viņa brīnišķīgo darbu lielajā pestīšanas plānā. Tad arvien skaidrāka un skaidrāka kļūs mūsu patiesības uztvere, ilgas pēc sirds šķīstuma un domu skaidruma būs augstākas un svētākas. Dvēseli, kas uzturas svēto domu šķīstajā atmosfērā, pārvērtīs savienība ar Dievu un Rakstu pētišana.

"Nesdami augļus." Tie, kas vārdu dzirdējuši un to ievēro, paklausībā nesīs augļus. Dieva Vārds, kas

tiek uzņemts dvēselē, kļūst redzams labos darbos. Rezultāti parādās Kristum līdzīgā raksturā un dzīvē. Kristus par sevi ir teicis: "Man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, Mans Dievs, un Tavi likumi ir ierakstīti dziļi Manā sirdī." (Ps. 40:9) "Es nemeklēju savu gribu, bet Tēva gribu, kurš Mani sūtījis." (Jāņa 5:30 — KJV) Bet Raksti saka: "Kas teicas paliekam Viņā, tam pienākas arī pašam tā dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis." (1. Jāņa 2:6)

Dieva Vārds bieži saduras ar cilvēka mantotajām un attīstītajām rakstura īpašībām un dzīves ieradumiem. Taču klausītājs, kas šalīdzināts ar "labo zemi", uzņemot vārdu, pieņem arī tā noteikumus un prasības. Visi ieradumi, paražas, tikumi un netikumi tiek pakļauti Dieva Vārdam. Ierobežotajam cilvēkam, kurš bieži kļūdās, savi dzīves likumi zaudē nozīmi līdzās bezgalīgā Dieva Vārdam. Ar nedalītu sirdi un skaidriem motīviem viņš tiecas pēc mūžīgās dzīvības, viņš paklausīs patiesībai, lai arī nāktu zaudējumi, vajāšanas un pat nāve.

Šāds cilvēks augļus nes "ar pacietību". Pieņemot Dieva Vārdu, neviens netiek atbrīvots no grūtībām un pārbaudījumiem; tomēr [61] bēdu brīdī īsts kristietis nezaudē mieru, uzticību, drosmi un cerību. Kaut arī mēs varbūt nesaskatām tiešus notikumu rezultātus vai neizprotam Dieva rīcības mērķus, mums nav jāatsakās no uzticības. Atceroties Kunga žēlastības darbus, mums jāuztic savas raizes Viņam un ar pacietību jāgaida glābšana.

Sāpēs tiek stiprināta garīgā dzīve. Izturēti pārbaudījumi attīsta rakstura neatlaidību un sniedz dārgas garīgās svētības. Pilnīgie ticības, laipnības un mīlestības augļi bieži vien vislabāk nobriest tad, kad apkārt ir negaisa mākoņi un tumsa.

"Zemkopis gaida dārgo zemes augļi, pacietīgi uz to cerēdams, līdz tas dabū agro un vēlo lietu." (Jēk. 5:7) Arī kristietim ar pacietību jāgaida Dieva Vārda raža savā dzīvē. Bieži, kad lūdzam Gara svētības, Dievs darbojas un atbild uz lūgšanām, radīdams mums apstākļus, kas attīsta šos augļus; taču mēs paliekam neizpratnē par Viņa nolūkiem un izbīstamies. Nevienam šīs svētības nevar rasties citādi, kā vienīgi, augot un nesot augļus. Mūsu loma ir pieņemt Dieva Vārdu un turēties cieši pie tā, pilnīgi pakļaujoties tā vadībai, tad tas paveiks mūsos savu darbu.

"Kas Mani mīl, tas Manus vārdus turēs, un Mans Tēvs to mīlēs, un Mēs nāksim pie viņa un ņemsim pie viņa mājas vietu." (Jāņa 14:23) Par mums tagad rūpēsies spēcīgāks prāts, kurš ir pilnīgs, jo mums ir dzīva saite ar vienmēr un visos apstākļos pastāvošo spēku. Šajā dievišķajā dzīvē mēs tiksim saņemti Jēzus Kristus gūstā. Mēs vairs nedzīvosim parasto savtības dzīvi — tagad mūsos dzīvos Kristus. Viņa raksturs atspoguļosies mūsu dabā. Tā mēs nesīsim Svētā Gara augļus — cits "trīsdesmitkārtīgus", cits "sešdesmitkārtīgus" un cits "simtkārtīgus".

"Papriekš stiebru, tad vārpu"

[62] Līdzība par sējēju izraisīja virkni jautājumu. Daži klausītāji no tās secināja, ka Kristus nav nācis uzcelt laicīgu valstību, tāpēc daudzus pārņēma izbrīns un apjukums. To pamanījis, Kristus sniedza citas ilustrācijas, joprojām tiekdamiem ļaužu domas novērst no cerības uz laicīgu valstību un virzīt uz Dieva žēlastības darbu dvēselē.

"Un Viņš sacīja: "Tāpat ir ar Dieva valstību, kā kad kāds cilvēks sēklu iemet zemē un gul, un ceļas, nakti un dienu; un sēkla uzdīgst un uzaug, tā ka viņš pats to nenomana. Zeme pati no sevis nes augļus, papriekš stiebru, tad vārpu, tad briedušus graudus vārpā. Un, kad augļi ienākušies, tad viņš tūdaļ sūta sirpi, jo plaujamais laiks ir klāt."

Vīrs, kurš "sūta sirpi, jo plaujamais laiks ir klāt," nav neviens cits kā Kristus. Viņš ir tas, [63] kurš pēdējā lielajā dienā no zemes ievāks ražu. Bet sēklas sējējs simbolizē tos, kas strādā Kristus vietā. Par sēklu ir teikts, ka tā "uzdīgst un uzaug, tā ka viņš pats to nenomana", un tas jau vairs neattiecas uz Dieva Dēlu. Kristus negul; Viņš savu īpašumu sargā dienu un nakti. Viņš zina, kā sēkla aug.

Līdzība par sēklu atklāj to, ka dabā darbojas Dievs. Sēklā ir apslēpts dīgšanas princips, ko ielicis Dievs, taču pati par sevi sēkla nespēj uzdīgt. Zināma loma grauda augšanas procesa veicināšanā ir cilvēkam. Viņam jāsaģatavo, jābagātina augsne un jāieliek sēkla. Viņam ir jāapkopj lauki. Taču ir kāda robeža, tālāk par kuru viņš nespēj darīt neko. Cilvēciskais spēks vai gudrība sēklu nespēj padarīt par dzīvu augu. Lai arī cilvēks pūlētos līdz pēdējam, viņš tik un tā paliek atkarīgs no Tā, kurš savā visvarenajā spēkā ar brīnišķīgiem attīstības posmiem ir savienojis sēšanu un plaušanu.

Sēklā ir dzīvība, un augsnē ir spēks; taču, ja dienu un nakti nedarbosies bezgalīgais spēks, sēkla neko nenesīs. Lai slacītu izslāpušos laukus, ir jāsūta lietus gāzes, saulei jādod sava tveice, apraktajai sēklai ir jāpievada dzīvības impulss. To dzīvību, kuru ir ielicis Radītājs, vienīgi Viņš pats spēj izsaukt

esamībā. Katra sēkla aug un katrs augs attīstās Dieva spēkā.

“Jo, kā zeme izdod savus augļus un kā dārzs liek sazelt saviem dēstiem, tā tas Kungs liks zelt taisnībai un slavai visu tautu priekšā.” (Jes. 61:11) Kā tas ir ar sēšanu dabā, tā ir arī ar garīgo sēšanu — patiesības skolotājam jācenšas sagatavot sirds augsne, viņam jāsej sēkla, taču vienīgais spēks, kas var radīt dzīvību, nāk no Dieva. Ir kāda robeža, [64] par kuru tālāk cilvēciskās pūles ir veltīgas. Kaut arī mums jāsludina vārds, tomēr mēs nespējam dot to spēku, kas atdzīvina dvēseli un liek sazelt taisnībai un slavai. Vārda sludināšanā ir vajadzīgi tādi spēki, kas vairs nav cilvēka varā. Vienīgi dievišķajā Garā vārds var kļūt dzīvs un spējīgs atjaunot dvēseli mūžīgai dzīvībai. Sī tad arī ir tā atziņa, ko Kristus vēlējas, lai Viņa mācekļi izprot. Jēzus mācīja, ka viņiem pašiem nepiemīt nekas tāds, kas spētu nodrošināt sekmes viņu darbam un ka brīnumus darošais Dieva spēks ir tas, kas Viņa paša Vārdu padara efektīvu.

Sējēja darbs ir ticības darbs. Viņš nespēj izprast sēklas dīgšanas un augšanas noslēpumu. Taču viņš uzticas spēkiem, ar kuru palīdzību Dievs augiem liek zelt. Mezdams sēklu zemē, sējējs acīmredzami aizsviež projām dārgos graudus, kas viņa ģimeni būtu nodrošinājuši ar maizi. Taču [65] viņš atsakās tikai no tagadējā labuma, lai saņemtu daudz lielāku ieguvumu. Viņš izsviež sēklu, cerēdams ievākt daudzkārt lielāku, pārpilnu ražu. Tā jāstrādā ir arī Kristus kalpiem, gaidot ražu no sēklas, ko tie iesējuši.

Aukstā, savtīgā un pasaulīgā sirdī labā sēkla kādu laiku var palikt neievērota, ne ar ko neliecinādama, ka tā būtu iesakņojusies; taču vēlāk, kad dvēseli skar Svētā Gara elpa, apslēptā sēkla uzdīgst un beidzot nes augļus Dievam par godu. Dzīvē mēs nezinām, kura sēkla būs veiksmīga, kura ne. Šis jautājums mums nav jārisina. Mums jādara savs darbs, bet rezultāti jāatstāj Dieva ziņā. “No rīta sēj savu sēklu, un vakarā neatrauj savu roku.” (Sal. māc. 11:6 — KJV) Dieva lielā derība ir noteikusi — “kamēr būs dienas virs zemes, nemitēsies sēšana un pļaušana”. (1. Moz. 8:22) Uzticēdamies šim apsolījumam, zemkopis sagatavo zemi un sēj. Ne mazāk uzticīgi arī mums būtu jāstrādā garīgās sēšanas darbā, paļaujoties uz Viņa apgalvojumu: “Tāpat tas ir ar Manu vārdu, kas iziet no Manas mutes. Tas neatgrīzīsies pie Manis tukšā, bet pirms tam jāizdara tas, ko Es vēlos, un jāizpilda savs uzdevums, kādēļ Es to sūtīju.” (Jes. 55:11) “Viņi aiziet un raud, dārgu sēklu sējai nesdami, bet tiešām — ar prieku viņi atkal nāks un nesīs mājup savus kūlīšus.” (Ps. 126:6)

Sēklas uzdīgšana ataino garīgās dzīves sākumu, un auga attīstība ir skaists kristieša pieaugsmes simbols. Dabas likumi paliek spēkā arī patiesībās par Dieva žēlastību — bez augšanas nevar būt dzīvība. Augam ir vai nu jāaug, vai jāiet bojā. Kā auga augšana norit klusi un nemanāmi, taču pastāvīgi, tā notiek arī kristieša dzīves attīstība. Katrā attīstības stadijā mūsu dzīve var būt pilnīga; tomēr, ja Dieva nodomi mūsu dzīvē piepildās, tad tā ir pastāvīga izaugsme. Svēttapšana ir mūža darbs. Vairojoties mūsu iespējām, plašāka kļūs arī pieredze, un [66] zināšanas bagātināsies. Mēs būsīm pietiekami stipri, lai nestu atbildību, un mūsu briedums būs proporcionāls mūsu iespējām.

Augs aug, uzņemdams to, ko Dievs ir nodrošinājis dzīvības uzturēšanai. Savas saknes tas dzen zemē. Augs uzņem saules gaismu, rasu un lietu. Tas uzņem gaisa dzīvinošās īpašības. Arī [67] kristietim jāaug, sadarbojoties ar dievišķajiem spēkiem. Kad izjūtam savu bezpalīdzību, mums jāizmanto visas iespējas iegūt pilnīgāku pieredzi. Kā augam, kas zemē dzen saknes, mums dziļi jāiesakņojas Kristū. Kā augam, kas uzņem saules gaismu, rasu un lietu, mums savas sirdis jāatver Svētajam Garam. Darbs ir jāpadara “ne ar bruņotu spēku, ne ar varu, bet ar Manu Garu! — saka tas Kungs Cebaots”. (Cak. 4:6) Ja mēs savās domās paliekam pie Kristus, tad Viņš pār mums nāks “kā lietus, kas veldzē zemi”. (Hoz. 6:3) Viņš uzlēks pār mums kā Taisnības Saule “ar dziedināšanu tās spārnos” (Mal. 4:2 — KJV, Mal. 3:20 — latv. t.). Mēs “ziedēsim kā lilijs”. Mēs “sacerosim kā labības ceri un zaļosim kā vīna koks”. (Hoz. 14:6,8) Pastāvīgi paļaujoties uz Kristu kā uz savu personīgo Glābēju, mēs visās lietās pieaugsim Viņā, kurš ir mūsu galva.

Kvieši nes “papriekš stiebru, tad vārpu, tad briedušus graudus vārpā.” Zemkopja mērķis sēklas sēšanā un auga kopšanā ir graudu raža. Viņš vēlas saņemt maizi izsalkušajiem un sēklu turpmākajām ražām. Tā arī dievišķais Zemkopis gaida ražu kā algu par savu darbu un upuri. Kristus cenšas atklāties cilvēku sirdīs, un to Viņš dara ar cilvēku starpniecību, kuri Viņam tic. Kristieša dzīves mērķis ir augļu nešana — tā ir Kristus rakstura atspoguļošanās ticīgajā, lai tas varētu tikt atspoguļots arī citos.

Augs dīgst, aug un nes augļus nevis sev, bet, lai “dotu sēklu sējējam un maizi ēdājam”. (Jes. 55:10) Tāpēc nevienam cilvēkam nevajadzētu dzīvot tikai sev. Kristietis pasaulē ir Kristus pārstāvis citu dvēseļu pestīšanas dēļ.

Dzīvē, kas koncentrējas ap savu labumu, nevar būt ne pieaugsmes, ne augļu. Ja esi pieņēmis Kristu

par savu personīgo [68] Glābēju, tad tev jāaizmirst sevi un jācenšas palīdzēt citiem. Runā par Kristus mīlestību, stāsti, cik Viņš labs. Pildi katru pienākumu, jo tā jau pati par sevi ir liecība. Uzņem savā sirdī citu dvēseļu nastas un ar visiem tev pieejamiem līdzekļiem centies glābt pazudušos. Saņēmis Kristus Garu — šo nesavtīgās mīlestības Garu, kurš aicina strādāt citu labā, — tu pieaugsi un nesīsi augļus. Tavā raksturā nobriedīs Gara svētības. Tava ticība vairosies, tava pārlicība padziļināsies un tava mīlestība kļūs pilnīga. Arvien vairāk tu atstarosi Kristus līdzību visā, kas ir šķīsts, cēls un pievilcīgs.

“Gara augļi ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, [69] laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība.” (Gal. 5:22) Sie augļi nekad nezudīs; katrs pēc savas kārtas tie nesīs ražu mūžīgajai dzīvībai.

“Un, kad augļi ienākušies, tad viņš tūdaļ sūta sirpi, jo pļaujamais laiks ir klāt.” Ar ilgām Kristus gaida savu atklāsmi draudzē. Kad Kristus raksturs pilnīgi atspoguļosies Viņa ļaudīs, tad Viņš nāks un paziņos, ka tie pieder Viņam.

Katram kristietim ir iespēja ne tikai gaidīt, bet arī pasteidzināt Kunga Jēzus Kristus nākšanu (2. Pēt. 3:12). Ja visi, kas atklāti atzīst Kristus vārdu, arī nestu augļus Viņam par godu, cik gan strauji tad visa pasaule tiktu apsēta ar Evaņģēlija sēklu. Ātri vien lielā pēdējā raža tiktu nogatavināta, un Kristus nāktu ievākt dārgo labību.

Nezāles

Mat. 13:24–30, 37–43

[70] “Vēl citu līdzību Viņš tiem sacīja: “Debesu valstība ir līdzīga cilvēkam, kas labu sēklu sēja savā tīrumā. Bet, ļaudīm guļot, nāca viņa ienaidnieks un iesēja nezāli kviešu starpā un aizgāja. Un, kad labība auga un metās vārpās, tad parādījās arī nezāle.”

Kristus paskaidroja, ka “tīrums ir pasaule”. Taču mums jāsaprot, ka tas nozīmē Kristus draudzi pasaulē. Līdzība apraksta tās lietas, kas attiecas uz Dieva valstību un Viņa darbu cilvēku pestīšanas dēļ, bet šis darbs tiek paveikts ar draudzes starpniecību. Tiesa, Svētais Gars ir izgājis visā pasaulē un visur tas iespaido ļaužu sirdis, taču cilvēku pieaugšana un nobriešana Dieva klētij notiek draudzē.

“Tas, kas sēj labo sēklu, ir Cilvēka Dēls (..). Labā sēkla ir valstības bērni, un nezāle ir ļaunā bērni.” Labā sēkla simbolizē tos, kas ir dzimuši no Dieva Vārda, [71] no patiesības. Nezāles simbolizē ļaužu grupu, kas ir maldu, nepareizu principu iemiesojums jeb auglis. “Ienaidnieks, kas to sējis, ir velns.” Ne Dievs, ne Viņa eņģeļi nekad nav sējuši sēklu, no kuras izaugtu nezāle. Nezāles vienmēr sēj sātans, Dieva un cilvēka ienaidnieks.

Austrumos cilvēki dažkārt mēdza atriebties ienaidniekiem, tikko apsētos laukos izkaisot kādas kaitīgas nezāles sēklas, kas augot ļoti atgādināja kviešus. Uzdīgusi kopā ar kviešiem, tā kaitēja ražai, radīdama nepatīkšanas un zaudējumus tīruma īpašniekam. Tā arī sātans aiz naida pret Kristu labo Debesu valstības graudu starpā izkaisa savas ļaunās sēklas. Bet sava sējuma augļus viņš piedēvē Dieva Dēlam. Ievedis draudzē tos, kuri nes Kristus vārdu, bet atsakās no Viņa rakstura, ļaunais panāk, ka Dievam tiek laupīts gods, pestīšanas darbs atklāts nepatiesā gaismā un dvēseles tiek pakļautas briesmām.

Kristus kalpi noskumst, pamanīdami, ka draudzē ir patieso un viltus ticīgo sajaukums. Viņi ilgojas darīt kaut ko, lai šķīstītu draudzi. Tāpat kā saimnieka kalpi, viņi labprāt izrautu nezāles. Bet Kristus tiem saka: “Nē, ka jūs, nezāli ravēdami, neizplūcat reizē arī kviešus. Lai aug abi kopā līdz pļaujamam laikam.”

Kristus ir skaidri norādījis, ka tos, kuri neatkāpjas no atklāta grēka, ir jāšķir no draudzes, taču Viņš mūsu ziņā nav nodevis rakstura un motīvu iztiesāšanu. Viņš pārāk labi pazīst mūsu dabu, lai šo darbu mums uzticētu. Ja mēs no draudzes mēģinātu izsūtīt tos, kuri mums šķiet viltus kristieši, tad mēs noteikti kļūdtos. Bieži vien par bezcerīgiem mēs uzskatām tieši tos, kurus Kristus velk pie sevis. Ja mums [72] šo dvēseļu lietas būtu jāiztiesā, pamatojoties uz savām nepilnīgajām spriešanas spējām, tad ar to droši vien tiktu nonāvēta viņu pēdējā cerība. Daudzi, kas sevi uzskata par kristiešiem, beigās izrādīsies neatbilstoši prasībām. Savukārt Debesīs būs daudz tādu, par kuriem citi domā, ka tie nekad tur neieies. Cilvēks spriež pēc ārienes, bet Dievs pārbauda sirdi. Nezālēm un kviešiem ir jāaug kopā līdz pļaujamam laikam; bet pļaujamais laiks ir pārbaudes laika beigas.

Šajos Pestītāja vārdos ir arī kāda cita mācība — mācība par brīnišķīgu pacietību un sirsnīgu mīlestību. Kā nezāļu saknes ir cieši savijušās kopā ar labās sēklas saknēm, tā arī viltus brāļi draudzē var būt

cieši saistīti ar īstajiem mācekļiem. Šo nepatieso ticīgo īstais raksturs nav redzams pilnībā. Ja tie tiktu šķirti no draudzes, tad tas varētu kļūt par iemeslu citu cilvēku klupšanai, kuri pretējā gadījumā būtu stāvējuši stingri.

Šis līdzības mācību ilustrē arī tas, kā pats Dievs izturas pret cilvēku un eņģeļiem. Sātans ir krāpnieks. Kad viņš Debesīs grēkoja, tad pat uzticīgie eņģeļi pilnībā neizprata viņa raksturu. Tāpēc arī Dievs tūlīt neiznīcināja sātanu. Ja Viņš tomēr tā būtu darījis, svētie eņģeļi nebūtu sapratuši Dieva taisnību un mīlestību. Saubas par to, vai Dievs ir labs, būtu kā jauna sēkla, kas nestu rūgtus grēka un lāsta augļus. Tāpēc ļaunuma autors tika saudzēts, lai tas pilnīgi varētu attīstīt savu raksturu. Ilgos gadsimtus Dievs ir cietis, noraugoties uz ļaunajiem darbiem, Viņš labāk ziedoja Golgātas bezgalīgi lielo dāvanu, nekā atstāja maldiem pakļauto cilvēku ļaunā apmelojumu varā, jo nezāles nevarēja izraut, neapdraudot vērtīgos graudus. Vai mums pret citiem cilvēkiem nevajadzētu būt tikpat pacietīgiem, cik pacietīgs Debesu un zemes Kungs bija pret sātanu?

Pasaulei nav tiesību apšaubīt kristietības patiesumu tikai [73] tāpēc, ka draudzē ir necienīgi locekļi. Arī kristiešiem nevajadzētu zaudēt drosmi šo viltus brāļu dēļ. Kā tad bija agrīnajā draudzē? Mācekļiem pievienojās Ananija un Sappira. Burvis Sīmanis tika kristīts. Dēma, kurš atstāja Pāvilu, tika uzskatīts par ticīgu. Jūda Iskariots bija viens no apustuļiem. Pestītājs nevēlas zaudēt nevienu dvēseli; piedzīvojums ar Jūdu ir uzrakstīts tādēļ, lai atklātu Viņa pacietību pret sabojāto cilvēka dabu. Uz tādu pašu pacietību Viņš aicina arī mūs. Viņš teica, ka līdz laika noslēgumam draudzē tiks atrasti viltus brāļi.

[74] Neskatoties uz Kristus brīdinājumu, cilvēki ir mēģinājuši izraut nezāles. Lai sodītu tos, kuri tika uzskatīti par ļaundariem, draudze ir griezusies pēc palīdzības pie valsts varas. Tie, kuru domas atšķīrās no draudzes doktrīnām, ir tikuši ieslodzīti, spīdzināti un sodīti ar nāvi, un tas ir darīts pēc to cilvēku pamudinājuma, kuri apgalvoja, ka rikojas saskaņā ar Kristus pavēli. Taču šādus darbus inspirē sānana gars, nevis Kristus Gars. Tas ir sānana paņēmiens, kā pakļaut sev pasauli. Ar šādu izturēšanos pret tiem, kurus uzskatīja par ķeceriem, draudze ir veicinājusi nepareizu priekšstatu rašanos par Dievu.

Kristus līdzībā ietvertā mācība ir nevis citu tiesāšana un nosodīšana, bet pazemība un neuzticēšanās sev. Ne viss, kas sēts tīrumā, ir labā sēkla. Tas, ka cilvēki ir draudzē, vēl nepierāda, ka viņi ir kristieši.

Kad vārpas vēl ir zaļas, nezāles ļoti atgādina kviešus; taču, kad druva jau ir balta un gatava pļaujai, nevērtīgajām nezālēm vairs nav nekādas līdzības ar kviešiem, kas noliec savas smagās, pilnās un gatavās vārpas. Grēcinieki, kas izliekas par dievbijīgiem, uz laiku sajaucas ar patiesajiem Kristus sekotājiem, un kristietības ārējais izskats tiek veidots tā, lai daudzus maldinātu, taču pasaules pļaujas laikā labajam ar ļauno nebūs nekādas līdzības. Tad kļūs redzami tie, kuri ir pievienojušies draudzei, bet nav pievienojušies Kristum.

Nezālēm ir atļauts augt kopā ar kviešiem, saņemt visu labo no saules un lietus, bet pļaujas laikā jūs redzēsiet, "kāda ir starpība starp taisno un bezdievīgo un starp to, kas Dievam kalpo, un to, kas Viņam nekhalpo". (Mal. 3:18) Kristus pats izlems, kuri būs cienīgi dzīvot Debesu saimē. Katru cilvēku Viņš tiesās pēc tā vārdiem un darbiem. Šajā vērtējumā formālai piederības apliecināšanai nebūs nozīmes. Likteni izšķirs raksturs.

[75] Pestītājs nerunā par laiku, kad visas nezāles varētu kļūt par kviešiem. Kvieši un nezāles aug kopā līdz pļaujai — pasaules galam. Tad nezāles tiks sasietas kūlīšos un sadedzinātas, bet kvieši savākti Dieva klētī. "Tad taisnie spīdēs kā saule sava Tēva valstībā." Tad "Cilvēka Dēls izsūtīs savus eņģeļus, un tie salasīs no Viņa valstības visas apgrēcības un tos, kas dara netaisnību, un tos metīs degošā ceplī; tur būs raudāšana un zobu trīcēšana".

"Kā sinepju graudiņš"

Mat. 13:31,32; Marka 4:30–32; Lūk. 13:18,19

[76] Pūlī, kurš klausījās Kristus mācības, bija daudz farizeju. Tie ar nicinājumu noskatījās, cik maz klausītāju Viņu atzina par Mesiju. Tie jautāja sev, kā gan šis necilais skolotājs Israēlu padarīs par pasaules impēriju. Kā bez bagātības, varas vai goda Viņš izveidos jaunu valsti? Kristus lasīja viņu domas un atbildēja:

"Kam mēs Dieva valstību pielīdzināsim? Jeb kādā līdzībā mēs to tēlosim?" Zemes varu sistēmās nebija nekā tāda, kas varētu kalpot kā līdzība. Nebija tādas cilvēku veidotas sabiedrības, no kuras Viņš būtu varējis izvēlēties vajadzīgo simbolu. Viņš turpināja: "Kā sinepju graudiņš, kas zemē sēts, ir

mazākais no visām sēklām virs zemes, un, kad tas ir sēts, tad tas augtin aug un top lielāks par visiem dārza augiem un dabū lielus zarus, tā ka putni apakš debess viņa pavēnī var ligzdas taisīt.”

[77] Sēklas dīglis aug, attīstoties dzīvības principam, kuru Dievs tajā ir ielicis. Šī attīstība nav atkarīga no cilvēka spējām. Tāpat tas ir ar Kristus valstību. Tas ir jauns radījums. Tā attīstības principi ir pretēji tiem, kuri valda šīs pasaules valstīs. Zemes varas savu stāvokli izcīna ar fizisku spēku, savu valdīšanu tās nodrošina ar karu; taču jaunās valstības dibinātājs ir Miera Lielkungs. Svētais Gars pasaules valstis attēlo, simbolizēdams tās ar mežoniģiem plēsoņām, bet Kristus ir “Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku”. (Jāņa 1:29) Viņa valdīšanas plānā nav paredzēta rupja spēka pielietošana sirdsapziņas apspiešanai. Jūdi gaidīja, ka Dieva valstība tiks izveidota tāpat kā pasaules valstis. Lai radītu un veicinātu taisnību, tie izmantoja līdzekļus, ar kuriem varēja panākt tikai ārēji redzamas izmaiņas. Tie izgudroja dažādus plānus un atjautīgus risinājumus. Bet Kristus iedēsta pašu principu. Iedēstot patiesību un taisnību, Viņš darbojas pret maldiem un grēku.

Brīdī, kad Jēzus stāstīja šo līdzību, gan tuvumā, gan tālāk bija redzami sinepju ceri, kas pacēlās pāri zālei un labībai, gaisā viegli šūpodami savus zarus. Putni līdinājās no zara uz zaru, biežajā lapotnē skandinādami dziesmas. Tomēr sēkla, no kuras uzdīgst šis milzīgais augs, ir viena no mazākajām. Sākumā tā izdzen mazu asniņu, kurš tomēr ir ļoti spēcīgs; tas aug un zeļ, kamēr sasniedz savus lielos izmērus. Arī Kristus valstība sākumā likās necila un maznozīmīga. Salīdzinājumā ar valstīm virs zemes tā bija vismazākā. Šīs pasaules valdnieki izsmēja Kristus pretenzijas uz ķēniņa statusu. Tomēr varenajās patiesībās, kas tika nodotas Viņa sekotājiem, Evaņģēlija mācībai piemita dievišķa dzīvība. Turklāt, cik strauji tā pieauga un cik plaša bija tās ietekme! Kad Kristus stāstīja šo līdzību, jauno valstību pārstāvēja tikai daži zemas kārtas ļaudis no Galilejas.

[78] Nabadzība un mazais locekļu skaits atkal un atkal sevi pieteica kā iemeslu, kādēļ cilvēkiem nevajadzētu pievienoties šiem vientiesīgajiem zvejniekiem, kuri sekoja Jēzum. Taču sinepju graudiņam bija jāaug un savi zari jāizpleš pa visu pasauli. Kad ies bojā zemes valstis, kuru godība toreiz bija pārņēmusi cilvēku sirdis, Kristus valstība paliks kā varens, tālu sniedzošs spēks.

Arī žēlastības darbs cilvēka sirdī sākumā ir mazs. Tiek izteikts vārds, dvēselē iespīd gaismas stars, tiek panākta ietekme, kas ir šīs jaunās dzīves sākums; bet kurš gan var novērtēt tā rezultātus?

Līdzībā par sinepju graudiņu ir ilustrēta ne tikai Kristus valstības izaugsme. Šeit simbolizētais process atkārtojas katrā tās attīstības posmā. Katrā paaudzē Dievs savai draudzei sūta kādu īpašu patiesību un dara īpašu darbu. Patiesība, ko nesaņem pasaules gudrie un piesardzīgie, tiek atklāta tiem, kas ir pazemīgi un līdzīgi bērniem. Tā aicina uz pašuzpurēšanos. Tai ir savas cīņas un savas uzvaras, kas jāgūst, un rezultātā to aizstāv tikai nedaudzi. Pasaules lielie vīri un pasaulei pielāgojusies draudze ir nostājušies pret viņiem un nicinājuši tos. Paskatieties uz Jāni Kristītāju, Kristus priekšteci, kurš, būdams viens pats, norāja jūdu tautas lepnumu un formālismu. Paskatieties uz pirmajiem Evaņģēlija nesējiem Eiropā. Cik drūma un bezcerīga likās Pāvila un Sīlas, šo divu telšu izgatavotāju, misija, kad tie kopā ar biedriem Troadā iekāpa kuģī un devās uz Filipiem. Paskatieties uz “sirmo Pāvilu” važās, kurš cēzara cietoksnī sludina Kristu. Paskatieties uz nelielajām vergu un zemas kārtas ļaužu grupiņām, kas Romas impērijā cīnījās pret pagānismu. Paskatieties uz Mārtiņu Luteru, kurš turējās pretī varenajai baznīcai, šim pasaules gudrības meistardarbam. Paskatieties, cik cieši viņš ir satvēris Dieva Vārdu un nostājies pret imperatoru un pāvestu, paziņodams: “Seit es stāvu un citādi nevaru. Lai Dievs ir mans palīgs.” Paskatieties [79] uz Džonu Vesliju, kurš Kristu un Viņa taisnību sludināja formālisma, sensuālisma un neticības gaisotnē. Paskatieties uz cilvēku, kurš, pagāniskās pasaules lāsta nomākts, lūdz atļauju nest Kristus mīlestības vēsti. Ieklausieties garīdzniecības atbildē: “Apsēdieties, jaunais cilvēks. Kad Dievs gribēs atgriezt pagānus, Viņš to izdarīs bez jūsu vai manas palīdzības.”

Šīs paaudzes lielie reliģiskās ideoloģijas vadoņi slavē un ceļ pieminekļus tiem, kas pirms vairākiem gadsimtiem sēja patiesības sēklu. Vai daudzi nav pagriezuši muguru šim darbam, lai mīdītu to, kas no tās pašas sēklas aug šodien? Tiek atkārtots agrākais izteiciens: “Mēs zinām, ka ar Mozu ir runājis Dievs; bet par šo [Kristu sava vēstneša personā] mēs nezinām, no kurienes Viņš ir.” (Jāņa 9:29) Tāpat kā agrākajos gadsimtos, īpašās šī laika patiesības nenonāk pie baznīcu vadības, bet pie cilvēkiem, kas nav pārāk izglītoti vai pārāk gudri, lai ticētu Dieva Vārdam.

“Raugiet, brāļi, savus aicinātos, nav tur taču daudz pasaules gudro, nav daudz vareno, nav daudz augsti dzimušo. Bet, kas ģeķīgs pasaulē, (..) to Dievs ir izredzējis, lai iznīcinātu to, kas ir kas” (1. Kor. 1:26–28); “lai jūsu ticība nebūtu pamatota cilvēku gudrībā, bet Dieva spēkā” (1. Kor. 2:5).

Taču šajā pēdējā paaudzē līdzībai par sinepju graudiņu jāsasniedz krāšņais noslēdzošais papildījums. Mazā sēkla būs kļuvusi par koku. Pēdējai brīdinājuma un žēlastības vēstij ir jānonāk līdz “visām

tautām un ciltīm, valodām un tautībām” (Atkl. 14:6–14), “lai ļaudis no tām pievienotu Viņa vārdam” (Ap. d. 15:14 — KJV; Atkl. 18:1). Tad zeme taps gaiša no Viņa godības.

Citas mācības, ko sniedz sēklas sēšana

[80] No sēklas sēšanas darba un procesa, kurā no sēklas veidojas augs, vērtīgas mācības var saņemt gan ģimene, gan skola. Lieciet, lai bērni un jaunieši iemācās atzīt dievišķo spēku darbošanos dabā, tad tie iemantos spēju ticībā satvert neredzamās vērtības. Kad tie sāks aptvert brīnišķīgo darbu, ko Dievs veic, nodrošinādams ar visu nepieciešamo savu lielo ģimeni, un saprast, kā mums ar Viņu jāsadarbojas, tad tiem būs vairāk ticības Dievam, un tie savā ikdienas dzīvē vairāk atzīs Viņa spēku.

Sēklu Dievs radīja tāpat kā zemi — ar sava vārda starpniecību. Tā Viņš tai deva spēju augt un vairoties. Viņš sacīja: “Lai zeme izdod zaļu zāli, stādus, kas nobriedina sēklu, un augļu kokus, kas nes katrs šavus augļus ar savu sēklu.” Un tā notika (..) Un Dievs redzēja to labu esam.” (1. Moz. 1:11,12) Šis vārds joprojām liek sēklai augt. Katra [81] sēkla, kas izdzen zemes virspusē pretim saules gaismai savu zaļo stiebriņu, stāsta par brīnumus darošo vārda spēku, kam atskanēt lika Tas, kurš “runāja, un tā notika”, kurš “pavēlēja, un viss radās”. (Ps. 33:9)

Kristus saviem mācekļiem mācīja lūgt: “Mūsu dievišķo maizi dod mums šodien.” Bet, norādījis uz puķēm, Viņš to apstiprināja: “Ja tad Dievs zāli laukā (..) tā ģērbj, vai tad ne daudz vairāk jūs?” (Mat. 6:11,30) Kristus nepārtraukti darbojas, atbildēdams uz šo lūgšanu un piepildīdams izteikto apsoliņumu. Nepārtraukti darbojas kāds neredzams spēks, kurš kalpo cilvēkam, to ēdinādams un ģērbdams. Lai sēklu, kura it kā tiek aizmesta projām, padarītu par dzīvu augu, mūsu Kungs izmanto daudzus līdzekļus. Viņš arī īstajās proporcijās piegādā to, kas nepieciešams ražas nobriedināšanai. Par to runā skaistie dziesminieka vārdi:

“Tu piemeklē zemi ar svētību Un dzirdini to un dari visai bagātu: Dieva strautā ūdens papildnam. Tu liec viņu labībai un lauku augļiem labi izdoties, Jo tā Tu apkop zemi. Tu slacini zemes vaģas, Ar veldzi Tu līdzini tās arumus, Tu dari zemi mīkstu ar lietus gāzēm un svētī tās asnus. Tu pušķo un vainago gadu ar savu labumu, Un Tavas pēdas pil no treknuma.” (Ps. 65:10–12)

Materiālo pasauli pārvalda Dievs. Daba saviem likumiem paklausa. Viss runā un darbojas pēc Radītāja gribas. Mākoņi un saules gaisma, rasa un lietus, vējš un viesulis — visi ir Dieva pārziņā un bez ierunām paklausa Viņa pavēlēm. Paklausībā Dieva likumiem gaudi savus asnus izdzen cauri zemes garozai — “papieš stiebru, tad vārpu, tad briedušus graudus vārpā”. (Marka 4:28) Kungs tiem [82] liek attīstīties katram savā laikā, un tie Viņam nepretojas. Vai tad cilvēkam, kurš veidots pēc Dieva līdzības, apveltīts ar saprātu un spēju runāt, vienīgajam vajadzētu būt nepateicīgam par Viņa dāvanām un nepaklausīgam Viņa gribai? Vai tad tieši saprātīgajām būtnēm jābūt par iemeslu juceklim pasaulē?

Visā, kas kalpo cilvēka uzturēšanai, ir saskatāma dievišķo un cilvēcisko pūļu sadarbība. Ja cilvēka roka nedarītu savu daļu sēklas sēšanā, tad nebūtu arī pļaušanas. Taču arī bez tā devuma, ko Dievs sniedz ar sauli, lietu, rasu un mākoņiem, nekas nenotiktu. Tā tas ir jebkurā biznesa darījumā, katrā mācību un zinātnes nozarē. Tā tas ir arī garīgajās lietās — rakstura veidošanā un katrā kristieša dzīves sfērā. Mums jādara sava daļa, taču palīgā jānāk arī dievišķajam spēkam, citādi mūsu pūles būs veltīgas.

Kad vien cilvēks kaut ko veic vai nu garīgā, vai laicīgā sfērā, tam jāpatur prātā, ka viņš to dara, sadarbojoties ar savu Radītāju. Mums ir liela nepieciešamība apjaust savu atkarību no Dieva. Pārāk daudz tiek uzticēts cilvēkam, pārāk liela ir paļaušanās uz cilvēka izgudrojumiem. Par maz ir uzticības spēkam, ko Dievs ir gatavs dot. “Mēs esam Dieva darbabiedri.” (1. Kor. 3:9) Tā daļa, ko paveic cilvēciskā puse, ir nesalīdzināmi mazāka, taču savienībā ar Kristus dievišķību cilvēks var padarīt visas lietas, pateicoties spēkam, ko Kristus piešķir.

Pakāpeniska auga attīstība, kas iesākas no sēklas, var būt uzskates līdzeklis bērnu audzināšanā. Vispirms ir “stiebrs, tad vārpa, tad brieduši gaudi vārpā”. Tas, kurš [83] sniedza šo līdzību, radīja niecīgo sēkliņu, piešķīra tai dzīvotspēju un noteica likumus, pēc kuriem norisinās tās augšana. Turklāt patiesības, kuras šī līdzība māca, reāli piepildījās Viņa paša dzīvē. Gan fiziskā, gan garīgā ziņā Viņš sekoja dievišķajai augšanas kārtībai, ko ilustrē augs un ko Viņš vēlas redzēt katrā jaunieša dzīvē. Debesu Majestāte, godības Ķēniņš, kļuva par zīdāini Betlēmē un kādu laiku pārstāvēja bezpalīdzīgos mazuljus, kas atrodas mātes aprūpē. Bērniībā Viņš veica paklausīga bērna darbus. Viņš runāja un rīkojās pēc bērna, nevis vīra gudrības, godādams savus vecākus un cenzdamies būt noderīgs, izpildot viņu vēlēšanās, kā to spēj bērns. Tomēr katrā attīstības posmā Viņš bija pilnīgs, apveltīts ar vienkāršu un dabisku bezgrēcīgas dzīves svētību. Svētie Raksti par Viņa bērniību saka: “Bērns auga

un tapa stiprs garā, pilns gudrības, un Dieva žēlastība bija ar Viņu." Bet par jaunību ir rakstīts: "Jēzus pieņēma gudrībā, augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem." (Lūk. 2:40,52)

Šeit ir dota ierosme vecāku un skolotāju darbam. Tiem par mērķi vajadzētu nospraust virzīt jauniešu tieksmes tā, lai katrā dzīves posmā viņos būtu šim periodam raksturīgais dabiskais skaistums, kas arī dabiski attīstās, tāpat kā augi dārzā.

Vispievilcīgākie ir tie bērni, kas ir dabiski, nemāksloti. Nav saprātīgi pievērst tiem īpašu uzmanību un to klātbūtnē atkārtot viņu gudros izteicienus. Nevajadzētu veicināt pašlepnumu ar jūsmošanu par viņu izskatu, vārdiem vai rīcību. Tos arī nevajadzētu ģērbt pārāk dārgi un tā, lai ar to piesaistītu citu uzmanību. Tas bērnos attīsta lepnumu un modina skaudību viņu biedros.

Mazos jāaudzina bērnišķā vienkāršībā. [84] Tiem vajadzētu iemācīt samierināties ar mazajiem, bet vajadzīgajiem pienākumiem, priekiem un pārdzīvojumiem, kas ir dabiski viņu gados. Bērniība līdzībā atbilst stiebram, un tam ir savs raksturīgais skaistums. Bērniem nevajadzētu uzspiest pārgru briedumu, bet gan ļaut, cik ilgi vien iespējams, saglabāt agrīno gadu svaigumu un svētību.

Arī mazie bērni atbilstoši sava gadugājuma piedzīvojumiem var būt kristieši. Tas ir arī viss, ko Dievs no viņiem gaida. Viņiem jābūt garīgi audzinātiem; vecākiem jādara viss, lai bērni savus raksturus varētu veidot pēc Kristus līdzības.

Dabā Dieva likumos cēloņi veido sekas ar nešaubīgu precizitāti. Pļaušana liecina par to, kāda ir bijusi sēšana. Slinku strādnieku nodod viņa paša darbs. Raža liecina pret viņu. Tā tas ir arī garīgajās lietās: katra darbinieka uzticība tiek mērota ar viņa darba rezultātiem. Raža rāda, kāds viņš ir bijis savā darbā — čakls vai slinks. Šādi tiek izlemts viņa mūžības liktenis.

Katra sēkla dod augļus pēc savas kārtas. Tā tas ir arī cilvēka dzīvē. Mums visiem ir jāsēj līdzietības, līdzjūtības un mīlestības sēklas, jo, ko esam sējuši, to pļausim. Katra savtības, patmīlības un pašapmierinātības rakstura iezīme, katra ļaunās iegribām nesīs arī līdzīgus augļus. Tas, kas dzīvo sev, tas sēj miesā, un no miesas tas pļaus samaitātību.

Dievs nevienu neiznīcina. Katrs, kas aizgājis bojā, pats sevi ir iznīcinājis. Katrs, kas apspiež sirdsapziņas mudinājumus, sēj neticības sēklas, un tās noteikti nesīs savus augļus. Noraidāms [85] pirmo Dieva brīdinājumu, faraons savā laikā sēja stūrgalvības sēklas, un stūrgalvību viņš arī pļāva. Dievs nelika viņam būt neticīgam. Neticības sēkla, ko viņš bija sējis, nesa augļus pēc savas kārtas. Tādējādi faraona pretošanās turpinājās, līdz viņš varēja vērot savu izpostīto zemi, auksto, nedzīvo pirmdzimtā dēla ķermeni, visus sava namā un visus savas valsts ģimeņu pirmdzimtos, līdz jūras viļņi pārklāja viņa zirgus, ratus un karavīrus. Šis notikums ir šausmīga ilustrācija patiesības vārdiem: "Ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus." (Gal. 6:7) Ja cilvēki to aptvertu, viņi apdomātu, kādu sēklu sēj.

Kad iesētā sēkla nes ražu, kas, savukārt, arī tiek sēta, tad augļi vairojas. Šis likums paliek spēkā arī attiecībā ar citiem. Katra rīcība, katrs vārds ir sēkla, kas nesīs augļus. Katrs darbs, kurā parādās uzmanība pret citiem, laipnība, paklausība un pašizliedzība kā reakcija atspoguļosies arī citos, bet ar viņu starpniecību — vēl citos. Katrs skaudības, ļaunprātības vai neiejūtības pamudināts darbs ir sēkla, kas dzīs "rūgtu sakni" (Ebr. 12:15), ar kuru daudzi tiks aptraipīti. Bet cik gan vairāk indes būs, kad tā nāks no šiem daudzajiem aptraipītajiem. Šādi labā un ļaunā sēšana turpinās, atstādama sekas gan uz laiku, gan mūžībā.

Mācībā par sēklas sēšanu ir ietverta arī devība kā garīgās, tā laicīgās lietās. Kungs saka: "Labi jums, kas jūs sējat visur pie ūdeņiem." (Jes. 32:20) "To es saku: "Kas skopi sēj, tas arī skopi pļaus, bet, kas bagātīgi sēj, tas arī bagātīgi pļaus."" (2. Kor. 9:6 — KJV) Sēt visur pie ūdeņiem nozīmē pastāvīgi ieguldīt Dieva dāvanas. Tas nozīmē dot, kad vien Dieva lieta vai cilvēku vajadzības [86] prasa mūsu palīdzību. "Kas bagātīgi sēj, tas arī bagātīgi pļaus." Sējējs savu sēklu vairo, aizsviežot to projām. Tāpat tas ir ar tiem, kas nežēlo Dieva dāvanas. Savas svētības ieguldīdami, tie tās vairo. Dievs viņiem ir solījis, ka šo dāvanu vienmēr būs pietiekami daudz, un tie varēs turpināt dot. "Dodiet, tad jums taps dots: pilnu, saspaidītu, sakratītu un pārpārim ejošu mēru jums iedos jūsu klēpi." (Lūk. 6:38)

Sēšanā un pļaušanā ir apslēpts vēl kas. Izdalot citiem Dieva laicīgās svētības, mūsu mīlestības un iejūtības izpausmes saņēmējā izraisa atsaucību un pateicību Dievam. Sirds augsne tiek sagatavota garīgās patiesības sēklu uzņemšanai. Bet Tas, kurš sējēju nodrošina ar sēklu, liks šai sēklai uzdīgt un nest augļus mūžīgajā dzīvē.

Ar grauda nomešanu zemē Kristus simbolizē arī savu upuri mūsu atpirkšanas labā. "Ja kviešu grauds

nekrīt zemē un nemirst," Jēzus saka, "viņš paliek viens; bet, ja viņš mirst, viņš nes daudz augļu." (Jāņa 12:24) Arī Kristus nāves rezultāts būs augļi Dieva valstībai. Tāpat kā augu valsts likumos, dzīvība būs Viņa nāves rezultāts.

Arī visiem tiem, kas kā Kristus darbinieki vēlas nest augļus, vispirms ir jākrīt zemē un jāmirst. Dzīvei jātiek iemestai pasaules vajadzību vagā. Patmīlībai un pašlabuma meklēšanai jāiznīkst. Taču pašuzpurēšanās likums ir paš aizsardzības likums. Zemē apraktā sēkla nes augļus, bet tie, savukārt, atkal tiek sēti. Tā vairojas raža. Zemkopis savus graudus pasargā, aizsviezdams tos projām. Tā tas ir arī cilvēka dzīvē — [87] dot nozīmē dzīvot. Pasargāta tiks tā dzīve, kas ar vieglu sirdi tiks nodota kalpošanā Dievam un cilvēkiem. Tie, kas Kristus labā upurē savu dzīvi šajā pasaulē, būs saglabājuši to mūžīgajai dzīvībai.

Sēkla mirst, lai uzdīgtu jaunai dzīvībai, un ar to mums tiek pasniegta mācība par augšāmcelšanos. Visi, kas mīl Dievu, no jauna dzīvos agrākajā Ēdenē. Par cilvēka ķermeni, kas tiek guldīts kapā, lai pārvērstos pīšļos, Dievs ir teicis: "Sēts top iznīcībā, un uzmodināts neiznīcībā. Sēts top negodā, un uzmodināts godībā; sēts top nespēkā, uzmodināts spēkā." (1. Kor. 15:42,43)

Tādas ir dažas no daudzajām mācībām, ko sniedz dabas dzīvā līdzība par sējēju un sēklu. Kad vecāki un skolotāji mēģina šīs lietas mācīt, darbam jānorit praktiski. Lai bērni paši sagatavo augsni un iesēj sēklu. Kamēr tie strādā, tēvs, māte vai skolotājs var pastāstīt par sirds dārzu, labajām un ļaunajām sēklām, kas tajā tiek sētas; par to, ka, tāpat kā dārzs jāgatavo parastajai sēklai, tā sirds jāgatavo patiesības sēklai. Kad sēkla ir iesēta, bērniem var mācīt par Kristus nāvi, bet, kad uzdīgst asns, — patiesību par augšāmcelšanos. Arī sējumiem augot, var turpināt aplūkot saikni starp sēšanu dabā un garīgo sēšanu.

Līdzīgi vajadzētu pamācīt arī jauniešus. Viņiem vajadzētu mācīt apstrādāt augsni. Būtu labi, ja pie katras skolas atrastos zeme, ko var apstrādāt. Sāpus zemes gabalus vajadzētu uzskatīt par paša Dieva skolas klasēm. Dabu vajadzētu uztvert [88] kā mācību grāmatu, kas jāpēta Viņa bērniem un no kuras tie var gūt zināšanas par dvēseles kultūru.

Apstrādājot zemi un kultivējot augsni, nepārtraukti var saņemt jaunas mācības. Apgūstot jaunu, neapstrādātu zemes gabalu, neviens necerēs tūlīt no tā iegūt ražu. Lai augsne veiktu sagatavošanas darbus sēklas sēšanai, vajadzīga nopietnība, čaklums un neatlaidīgs darbs. Tas pats sakāms par garīgo darbu cilvēka sirdī. Tiem, kas jūt vajadzību pēc augsnes sagatavošanas, ar Dieva Vārdu ir jāieiet savās sirdīs. Tad tie ieraudzīs, ka atmatā atstāto sirds augsni ir uzplēsusī sirsnīgā, pakļaujošā Svētā Gara ietekme. Ja zemē netiek ieguldīts smags darbs, tad tā nenesīs ražu. Tāpat tas ir ar sirds augsni — Dieva Garam pie tās vispirms ir jāstrādā ierdinot un apkopjot, un tikai tad tā var nest augļus Dievam par godu.

Augsne savas bagātības neražos, ja tā tiks kopta, strādājot impulsīvi. Nopietna uzmanība tai ir jāveltī ik dienas. Tā bieži un dziļi jāar, lai neļautu ieviesties nezālēm, kas labajai sēklai atņem barības vielas. Tādējādi tie, kas ar un sēj, sagatavojas ražai. Nevienam nav jāstāv uz lauka noskumušam pie savu cerību drupām.

Uz tiem, kas zemi apstrādās, no dabas mācīdamies garīgās patiesības, dusēs Kunga svētība. Apkopdams augsni, zemnieks pat nenojauš, kādas bagātības viņa priekšā pavērsies. Kaut arī tam nevajadzētu nicināt pamācību, ko var saņemt no pieredzējušajiem un ar ko zinoši cilvēki var dalīties, viņam tomēr arī pašam vajadzētu krāt atziņas. Tā ir daļa no viņa mācīšanās. Zemes apstrādāšana liecina par dvēseles audzināšanu.

[89] Tas, kurš sēklai liek uzdīgt, kurš dienu un nakti to kopj, kas tai dod spēju attīstīties, ir mūsu eksistences Autors, Debesu Kēniņš, kurš vēl vairāk rūpējas un interesējas par saviem bērniem. Kamēr cilvēks sēj sēklu, kas uztur mūsu dzīvību uz zemes, Dievišķais Sējējs sēj sēklu, kas nesīs augļus mūžīgajai dzīvībai.

IKDIENAS CEĻOS

"..un mans prieks ir joprojām pie cilvēku bērniem" (Sal.pam. 8:31)

Līdzīga raugam

Mat. 13:33; Lūk. 13:20,21

[95] Klausīties Galilejas Pravieti bija atnākuši arī daudzi izglītoti un sabiedrībā pazīstami vīri. Dažj no tiem ar ziņkāri noraudzījās uz ļaužu pūli, kas bija sapulcējies ap Kristu, kad Viņš mācīja jūrmaalā. Sajā

lielajā drūzmā bija pārstāvētas visas sabiedrības šķiras. Te bija nabagi, analfabēti, skrandaini ubagi, laupītāji ar vainas zīmogu sejā, sakropļotie, izputinātie, tirgotāji un brīvie ļaudis, cilvēki gan no augstām, gan zemām aprindām, pārticīgi un trūcīgi — visi spiedās cits citam virsū, lai izcīnītu vietu, kur stāvēt un klausīties Kristus vārdus. Paskatījušies uz šo dīvaino sapulci, izglītotie vīri pie sevis jautāja: "Vai tad Dieva valstība sastāv no šāda sajaukta pūļa?" Un atkal Pestītājs atbildēja līdzībā:

"Debesu valstība līdzinās raugam, ko kāda sieva ņēma un iedeva trīs mēros miltu, iekams viss sarūga."

Raugu jūdi dažkārt lietoja kā grēka simbolu. Pasā svētku laikā tautai [96] tika pavēlēts izmest visu mājās esošo raugu tieši tāpat, kā no sirdīm bija jāizmet grēks. Arī Kristus reiz brīdināja savus mācekļus: "Sargieties no farizeju rauga, tas ir, no viņu liekulības." (Lūk. 12:1) Bet apustulis Pāvils runā par "Jaunuma un netikumības raugu" (1. Kor. 5:8). Tomēr Pestītāja līdzībā raugs tiek lietots, lai attēlotu Debesu valstību. Tas simbolizē Dieva žēlastības dzīvinošo un pārveidojošo spēku.

Neviens nav tik jauns un tik zemu kritis, ka šī spēka darbība viņu nespētu aizsniegt. Visos cilvēkos, kas pakļaujas Svētajam Garam, tiek iedēstīts jauns dzīvības princips; cilvēcē atjaunojas zaudētā Dieva līdzība.

Tomēr cilvēks sevi nevar pārveidot ar gribasspēka palīdzību. Viņam nav tās varas, kura šo izmaiņu spētu panākt. Lai notiktu vēlamās pārmaiņas, miltos ir jāiejauc kaut kas pilnīgi no ārpuses — raugs. Tā arī grēciniekam ir jāsaņem Dieva žēlastība, lai tas kļūtu derīgs godības valstībai. Nekāda kultūra un izglītība, ko var dot pasaule, nespēj kritušu grēka bērnu padarīt par Debesu bērnu. Atjaunojošā enerģija nāk no Dieva. Izmaiņas spēj izdarīt tikai Svētais [97] Gars. Visiem, kas vēlas tikt glābti — neatkarīgi no tā, vai tie nāk no augstām, vai zemām aprindām, vai tie ir bagāti, vai nabagi — visiem ir jāpakļaujas šī spēka darbībai.

Kā tas ir ar miltos iedēstītu raugu, kas savu darbību vērs uz āru, tā ir arī ar sirds atjaunošanos, kad Dieva žēlastība darbojas, pārveidodama dzivi. Lai nonāktu saskaņā ar Dievu, nepietiek ar ārēji redzamām izmaiņām vien. Ir daudzi, kas cenšas mainīties, izlabojot vienu otru sliktu ieradumu, un tā cer kļūt par kristiešiem, taču viņi nesāk no īstās vietas. Vispirms darbam jātiek paveiktam sirdī.

Ticības apliecināšana un patiesības iemantošana dvēselē ir divas dažādas lietas. Ar patiesības zināšanām vien nepietiek. Mums tās var būt, tajā pašā laikā saglabājoties iepriekšējam domāšanas veidam. Seit vajadzīga sirds atgriešanās un svēttapšana.

Cilvēks, kas cenšas turēt Dieva baušļus vienīgi pienākuma apziņas dēļ — tāpēc, ka no viņa tas tiek prasīts, — nekad neizjutīs paklausības prieku. Viņš jau nemaz nepaklausa. Kad Dieva prasības tiek uzskatītas par nastu, jo tās nošņājas ceļā cilvēciskajām tieksmēm, tad ziniet, ka šāda dzīve nav kristīga. Patiesa paklausība ir iekšēja principa ārēja izpausme. Tā rodas no mīlestības pret taisnību un no mīlestības pret Dieva likumu. Visas taisnības būtība [98] ir uzticība mūsu Pestītājam. Tā mums liks darīt labu tāpēc, ka tas ir labi, un tāpēc, ka laba rīcība patīk Dievam.

Lielā patiesība par sirds atgriešanos Svētā Gara iespaidā atklājās Nikodēmam izteiktajos Kristus vārdos: "Patiesi, patiesi Es tev saku, ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības. (..) Kas no miesas dzimis, ir miesa, un, kas no Gara dzimis, ir gars. Nebrīnies, ka Es tev esmu sacījis: Tev jāpiedzimst no augšienes. Vējš pūš, kur gribēdams, un tu dzirdi viņu pūšam, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tāpat ir ar ikvienu, kas piedzimis no Gara." (Jāņa 3:3–8)

Apustulis Pāvils, Svētā Gara iedvesmots, raksta: "Dievs, bagāts būdams žēlastībā, savā lielajā mīlestībā, ar ko Viņš mūs ir mīlējis, arī mūs, kas savos pārkāpumos bijām miruši, darījis dzīvus līdz ar Kristu: žēlastībā jūs esat izglābti! Viņš iekš Kristus Jēzus un līdz ar Viņu mūs ir uzmodinājis un paaugstinājis Debesīs, lai nākamajos laikmetos Kristū Jēzū mums parādītu savas žēlastības un laipnības pāri plūstošo bagātību. Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana." (Ef. 2:4–8)

Miltos iedēstītais raugs neredzamā veidā visu masu pakļauj rūgšanas procesam; arī patiesības raugs darbojas slepeni, klusi un neatlaidīgi, pārveidodams dvēseli. Dabīgās tieksmes tiek vājinātas un pakļautas. Tiek iedēstītas jaunas domas, jaunas jūtas un jauni motīvi. [99] Tiek pieņemts jauns rakstura paraugs — Kristus dzīve. Prāts tiek izmainīts, tā spējas virzās jaunās darbības sfērās. Cilvēkam netiek piešķirtas jaunas spējas, taču jau esošās tiek svētītas. Pamostas sirdsapziņa. Mēs tiekam apveltīti ar tādām rakstura īpašībām, kas mūs dara spējīgus kalpot Dievam.

Bieži rodas jautājums: Bet kāpēc ir tik daudz tādu, kas apgalvo, ka tic Dieva Vārdam, taču viņos nav saskatāma izmaiņa vārdos, garā un raksturā? Kāpēc ir tik daudz tādu, kas nevar paciest pretošanos viņu mērķiem un plāniem, tādu, kas nesvēti aizsvilst dusmās, kuru vārdi ir asi, valdonīgi un kaislīgi? Viņu dzīvē izpaužas tā pati patmīlība, tā pati nodošanās saviem mērķiem, tā pati nesavaldība un straujā valoda, kas redzama pasaulīgo ļaužu dzīvē. Viņos vēl ir tas pats viegli aizskaramais lepnums, tā pati pakļausšanās dabiskajām nosliecēm, tās pašas rakstura kroplības — it kā viņi nemaz nepazītu patiesību. Īemesls ir tas, ka viņi nav atgriezušies. Viņi savās sirdīs nav iejaukuši patiesības raugu. Tam nav bijis iespējas darboties. Viņu dabiskās un izkoptās ļaunuma tieksmes nav pakļautas [100] pārveidojošajam spēkam. Viņu dzīvē atklājas Kristus žēlastības trūkums, neticība Viņa spēkam pārveidot raksturu.

“Ticība nāk no klausīšanās, bet klausīšanās no Dieva Vārda.” (Rom. 10:17 — KJV) Raksti ir lielais rakstura pārveidošanas instruments. Kristus lūdza: “Dari svētus tos Tavā patiesībā; Tavs vārds ir patiesība.” (Jāņa 17:17 — KJV) Ja Dieva Vārdu pēta un tam paklausa, tad tas darbojas sirdī, savaldīdams katru nesvētu īpašību. Svētais Gars nāk, lai pārliecinātu par grēku, bet ticība, kas uzplaukst sirdī, darbojas mīlestībā pret Kristu, pārveidodama mūsu ķermeni, dvēseli un garu Viņa paša līdzībā. Tad Dievs mūs var izmantot savas gribas īstenošanai. Mums dotais spēks laužas uz āru, aicinādams nodot citiem to patiesību, kas ir dota mums.

Dieva Vārda patiesības apmierina cilvēka lielo praktisko vajadzību — dvēseles atgriešanos ticībā. Šie lieli principi nav jāuzskata par pārāk šķīstiem un svētiem, lai tos īstenotu ikdienā. Tās ir patiesības, kas aizsniedz Debesis un aņņem mūžību, tomēr to dzīvinošajai ietekmei jātiec ieaustai cilvēka dzīvē. Tām [101] dzīvē ir jāpārņem visas lielās un mazās lietas.

Kad sirdī tiek uzņemts patiesības raugs, tas kontrolē vēlmes, šķīsta domas un raksturu dara patīkamāku. Tas atdzīvina prāta spējas un dvēseles enerģiju. Tas bagātina spēju just un mīlēt.

Cilvēku, kuru ir pārņēmuši šie principi, pasaule uzlūko kā brīnumu. Savtīgais, naudu mīlošais cilvēks dzīvo tikai tāpēc, lai nodrošinātu sev bagātību, godu un šīs pasaules priekus. Viņš savos aprēķinos ir pazaudējis mūžīgo valstību. Bet Kristus sekotājam šīs lietas neaizņems visas dzīves jomas. Kristus dēļ viņš strādās, aizliegdam sevi, lai veicinātu to dvēseļu lielo glābšanas darbu, kuras pasaulē ir bez Kristus un bez cerības. Sādu cilvēku pasaule nesaprot, jo viņš raugās uz mūžības realitātēm. Sirdī ir ienākusi Kristus mīlestība ar savu glābjošo spēku. Šī mīlestība savalda katru motīvu un cilvēkam liek pacelties pāri pasaules demoralizējošajai ietekmei.

Dieva Vārdam ir jāatstāj svētījoša ietekme uz jebkuru cilvēku, ar ko satiekamies. Patiesības raugs neradīs sacensības garu, alkatību un vēlēšanos būt pirmajam. Jā, Debesis dzimusi mīlestība nav savtīga un mainīga. Tā nav atkarīga no citu atzinības. Tā cilvēka sirds, kurš pieņem [102] Dieva žēlastību, pāri plūst mīlestībā pret Dievu un pret tiem, par kuriem Kristus ir miris. Viņa es vairs necinās par to, lai tiktu atzīts. Citus šis cilvēks mīl ne tāpēc, ka tie darītu viņam pa prātam, atzinīgi vērtētu viņa nopelnus, bet tāpēc, ka tie ir Kristus atpirktais īpašums. Ja viņa motīvi, vārdi vai rīcība tiek pārprasti vai nepatiesi interpretēti, viņš neapvainosies, bet turpinās rīkoties saskaņā ar savu mierīgo dzīves ritmu. Viņš ir laipns un pieklājīgs, pazemīgs uzskatos par sevi, tomēr cerības pilns un vienmēr paļaujas uz Dieva žēlastību un mīlestību.

Apustulis mūs pamāca: “Sekodami Svētajam, kas jūs aicinājis, topiet arī paši svēti visā dzīvošanā, jo ir rakstīts: “Esi svēti, jo Es esmu svēts.”” (1. Pēt. 1:15,16) Kristus žēlastībai jākontrolē noskaņojums un balss. Par tās darbību liecina pieklājība, sirsnīga izturēšanās brālim pret brāli un laipni, iedrošinoši vārdi. Mājās uzturas eņģeļi. Dzīve dveš saldu smaržu, kas kā svēts viraks paceļas augšup pie Dieva. Mīlestība izpaužas laipnībā, sirsnībā, atturībā un pacietībā.

Mainās sejas izteiksme. Sirdī mājajošais Kristus staro no to sejām, kas Viņu mīl un ievēro Viņa baušļus. Tajās ir lasāma patiesība, atklājas Debesu jaukais miers, un tās pastāvīgi pauž laipnību, kas ir vairāk nekā cilvēciska mīlestība.

Patiesības raugs pārmaina visu cilvēku, izskauzdams rupjās manieres, skarbumu mainīdams pret laipnību, savtību — pret devīgumu. Tā nešķīstie tiek šķīstīti un mazgāti Jēra asinīs. Visu, kas saistīts ar prātu, dvēseli un spēku, rauga dzīvinošā vara saskaņo ar dievišķo dzīvību. Cilvēks ar savu cilvēcisko dabu sāk līdzināties dievišķajai dabai. Rakstura cēlumā un pilnībā tiek pagodināts Kristus. Kad šis pārmaiņas notiek, eņģeļi uzsāk sajūsmas pilnu dziesmu; Dievs un Kristus priecājas par dvēselēm, kas veidotas pēc dievišķās līdzības.

Apslēptā manta

[103] "Debesu valstība līdzinās tīrumā apslēptai mantai, ko cilvēks atrada un paslēpa, un, priedamies par to, noiet un pārdod visu, kas tam ir, un pērk šo tīrumu." Mateja 13:44

Senos laikos pastāvēja ieradums dārgumus slēpt, aprokot zemē. Toreiz bieži notika zādzības un laupīšanas, bet, mainoties varām, tiem, kam bija lieli īpašumi, mēdza uzlikt smagus nodokļus. Zemei pastāvīgi draudēja briesmas no sirojošu karaspēka vienību iebrukumiem. Tādēļ turīgie ļaudis savu mantu centās pasargāt, to paslēpjot, un par drošu vietu tika uzskatīta zeme. Taču bieži vien slēpšanas vieta tika aizmirsta, īpašnieks varēja nomirt, tikt apcietināts vai aizvests trimdā, tādējādi spiests šķirties no savas bagātības, un manta, ar kuras slēpšanu bija saistīti tik daudzi pārdzīvojumi, tika atstāta laimīgam atradējam. Atrast pamestā zemē monētas un zelta vai sudraba rotaslietas Kristus dienās nebija nekas neparasts.

Cilvēks irē zemi, lai to apstrādātu, bet, vēršiem velkot arklu, virspusē parādās apslēpta manta. Atradis šo mantu, [104] vīrs redz, ka nu viņam ir pieejama bagātība. Noslēpis zeltu atpakaļ vecajā vietā, tas atgriežas mājās un pārdod visu, kas viņam ir, lai nopirktu lauku, kurā noslēpta bagātība. Ģimene un kaimiņi domā, ka viņš ir prātu zaudējis. Redzot lauku, tie šajā pamestajā zemē nesaskata nekādu vērtību. Bet cilvēks zina, ko dara, — ieguvis tiesības uz šo lauku, viņš to viscaur pārmeklē, lai atrastu mantu, ko bija paslēpis.

Šī līdzība aino Debesu bagātības vērtību un pūles, kas jāpieliek, lai to iegūtu. Laukā noslēptās mantas atradējs ir gatavs šķirties no visa, kas viņam ir, gatavs strādāt bez apstājas, lai iegūtu apslēptos dārgumus. Arī Debesu mantas atradējs nekādu darbu neuzskatīs par pārāk lielu un nekādu upuri par pārāk dārgu, lai iegūtu patiesības dārgumus.

Lauks, kurā atrodas bagātība, līdzībā simbolizē Svētos Rakstus, bet bagātība ir Evaņģēlijs. Tomēr zeme nav zelta dzīslu caurausta un tik bagāta ar dārglietām kā Dieva Vārds.

Kā apslēpta?

Mēdz teikt, ka Evaņģēlija bagātības ir apslēptas. Tie, kuri sevi uzskata par gudriem un kurus tukša filozofija ir padarījusi lepnus, neizprot pestīšanas plāna skaistumu, spēku un noslēpumus. Daudziem ir acis, bet tie neredz; daudziem ir ausis, bet tie nedzird; daudziem ir prāta spējas, taču tie neierauga apslēpto mantu.

Cilvēks var iet garām vietai, kur manta noglabāta. Viņš pat var apsēsties, lai atpūstos koka pavēnī, nezinādams, ka zem tā saknēm ir paslēpti dārgumi. [105] Tā tas bija ar jūdiem. Kā zelta dārglietas patiesība tika uzticēta ebreju tautai. Pats Kristus bija dibinājis jūdu sabiedrisko iekārtu, kurā nesa Debesu zīmogu. Tipos un simbolos tika apslēptas lielās pestīšanas patiesības. Tomēr, kad Kristus atnāca, jūdi nepazina To, uz kuru šie simboli norādīja. Viņu rokās bija Dieva Vārds, taču tradīcijas, kuras tika nodotas no paaudzes paaudzē, un cilvēciskie Rakstu izskaidrojumi apslēpa no tiem patiesību, kāda tā ir Jēzū. Svēto Rakstu garīgā nozīme bija pazaudēta. Tautas priekšā bija atvērta visu zināšanu krātuve, taču tie to nezināja.

Dievs neslēpj savu patiesību no cilvēkiem. Cilvēki ar savu rīcību paši to padara neskaidru. Kristus jūdu tautai sniedza neskaitāmus pierādījumus, ka Viņš ir Mesija, taču Viņa mācība aicināja izšķirties par zināmām izmaiņām dzīvē. Tie saprata, ka, pieņemot Kristu, viņiem būs jāatsakās no tik ierastajiem priekšrakstiem un tradīcijām, no saviem savtīgajiem, bezdievīgajiem darbiem. Nemainīgās, mūžīgās patiesības pieņemšana prasīja upuri. Tādēļ viņi neļāva realizēties izšķirošajam pierādījumam, ko Dievs būtu devis, lai radītu ticību Kristum. Jūdi apgalvoja, ka tic Vecās Derības Rakstiem, taču nepieņēma tur uzrakstīto liecību par Kristus dzīvi un raksturu. Viņi baidījās, ka tas viņus var pārlicināt, likt atgriezties un atteikties no saviem aizspriedumiem. Pie viņiem bija Evaņģēlija bagātība — Ceļš, Patiesība un Dzīvība, taču viņi noraidīja lielāko dāvanu, kādu Debesis tiem varēja dot.

Mēs lasām, ka "arī daudzi valdības vīri bija sākuši Viņam ticēt, bet farizeju dēļ viņi to atklāti neapliecināja, [106] lai tos neizslēgtu no draudzes". (Jāņa 12:42) Tie bija pārlicināti; viņi ticēja, ka Jēzus ir Dieva Dēls, taču to apliecināt neļāva viņu vēlēšanās nezaudēt stāvokli. Šiem cilvēkiem nebija tās ticības, kas nodrošina Debesu dārgumus. Tie meklēja laicīgos dārgumus.

Arī šodien cilvēki tiecas pēc pasaules bagātībām. Prāti ir pilni ar savtīgām un alkatīgām domām. Lai iegūtu pasaulīgu mantu, godu vai varu, cilvēku priekšrakstus, tradīcijas un prasības viņi ceļ augstāk par Dieva prasībām. Tādiem Dieva Vārda bagātības paliek apslēptas.

“Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva gara, jo tas viņam ir ģeķība; viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams.” (1. Kor. 2:14)

“Ja mūsu Evaņģēlijs ir aizsegts, tad tas ir aizsegts tiem, kas pazūd, kuriem šīs pasaules dievs ir apstulbojis neticīgās sirdis, ka tiem nespīd Kristus godības Evaņģēlija gaišums, kas ir Dieva attēls.” (2. Kor. 4:3,4)

Apslēptās mantas vērtība

Pestītājs redzēja, ka cilvēkus bija pārņēmusi tiekšanās pēc pasaulīgiem ieguvumiem un ka mūžīgās patiesības tie bija pazaudējuši. Viņš nolēma labot šo ļaunumu un centās lauzt valdzinošo varu, kas paralizēja dvēseli. Skaļā balsī Viņš sauca: “Ko tas cilvēkam palīdz, ka tas iemanto visu pasauli, bet tam zūd dvēsele? Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?” (Mat. 16:26) Kritušās cilvēces priekšā Kristus nostāda kādu augstāku pasauli, lai ļaudis saskatītu mūžīgās patiesības, par kurām tie ir aizmirsuši. Viņš tos atved pie bezgalības sliekšņa, kas atmirdz neapraktāmā Dieva godībā un atklāj tur esošās bagātības.

[107] Šīs bagātības vērtība ir lielāka nekā zeltam un sudrabam. Zemes dzīlēs atrodamiem dārgumiem nespēj tai līdzināties.

“Jūras dzelme saka: Manī tās nav, Un jūras viļņi runā: Ar mums kopā tā nedzīvo. Pat par tīrāko zeltu to nenopirkt, Un sudrabs kā pretvērtība par to ir nesasverams. To nevar iegūt ne par Ofīras smalkā zelta vērtību, Nedz arī pret karneoliem (oniksiem) un safīriem. To nevar salīdzināt ne ar zeltu, nedz ar spīdošiem akmeņiem, To nevar iemainīt pret augstvērtīga zelta izstrādājumiem. Par pērlēm un kristālu nav ko runāt, Jo iegūta gudrība ir pārāka par pērlēm.” (Ījaba 28:14–18)

Šī ir tā bagātība, kas atrodama Rakstos. Bībele ir Dieva lielā mācību grāmata, lielais audzinātājs. Bībelē ir ielikti visi patieso zinātņu pamati. Pētot Dieva Vārdu, iespējams saskarties ar jebkuru zinātņu nozari. Taču pāri visam tajā atrodama visu zinātņu zinātne — pestīšanas zinātne. Bībele ir Kristus neaptveramo bagātību atradnes.

Mācoties Dieva Vārdu un paklausot tam, iespējams iegūt īstu augstāko izglītību. Bet, ja Dieva Vārds ir nolikts sānis, dodot priekšroku grāmatām, kas neved pie Dieva un uz Debesu valstību, iegūtā izglītība nav cienīga šāda nosaukuma.

Arī dabā ir atrodamas brīnišķīgas patiesības. Zeme, jūra un debesis ir bagātas ar patiesību. Tās ir mūsu skolotājas. Dabas balsi ir saklausāmas mācības par Debesu gudrību un mūžīgajām patiesībām. Taču kritušais cilvēks to nesaprot. Grēks ir aptumšojis tā sapratni, un viņš pats dabu nespēj izskaidrot, neuzcēlis to augstāk par Dievu. Pareizās mācības nespēj ietekmēt prātus, kuri noraida Dieva Vārdu. So ļaužu interpretācijā dabas mācības tiek tā izkropļotas, ka cilvēka domas tās ved projām no Radītāja.

Daudzi māca, ka cilvēka gudrība ir augstāka par dievišķā Skolotāja gudrību, un Dieva mācību grāmata tiek [108] uzskatīta par vecmodīgu, novecojušu un neinteresantu. Taču tie, kurus Svētais Gars ir atdzīvinājis, tā nedomā. Viņi saskata bezgalīgos dārgumus un labprāt pārdod visu, lai nopirktu lauku, kurā tie aprakti. Viņi izvēlas nevis grāmatas, kurās ir sakopotī izdaudzināto autoru pieņēmumi, bet gan Tā Vārdu, kurš ir vislielākais autors un vislielākais skolotājs, kādu pasaule jebkad pazinusi, kurš par mums atdeva savu dzīvību, lai ar Viņa starpniecību mēs varētu iemantot mūžīgo dzīvību.

Nevērība pret apslēpto mantu

Sātans darbojas pie cilvēku prātiem, likdams tiem domāt, ka bez Dieva ir iespējams iegūt brīnišķīgas zināšanas. Ar maldinošiem spriedumiem viņš panāca, ka Ādams un Ieva sāka apšaubīt Dieva vārdu un to aizstāja ar teoriju, kas noveda pie nepaklausības. Sodiens velna sofistika dara to pašu, ko tā darīja Ēdenē. Skolotāji, kas savam audzināšanas darbam piejauc neticīgu rakstnieku uzskatus, sēj jauniešu prātos domas, kas noved pie neuzticēšanās Dievam un Viņa likuma pārkāpšanas. Šie cilvēki nezina, ko dara. Tie neapjēdz, kādas būs viņu darba sekas.

Students var pabeigt visas mūsdienu skolu klases un koledžu kursus. Viņš var veltīt visus spēkus, lai iegūtu zināšanas. Taču, ja tam nebūs zināšanu par Dievu, ja tas nepaklausīs tiem likumiem, kas pārvalda viņa eksistenci, tad viņš pats sevi iznīcinās. Ar sliktiem ieradumiem šis cilvēks zaudēs apziņu par savu vērtību. Viņš zaudēs paškontroli. Viņš vairs nespēs pareizi spriest par lietām, kurām

ir vistiešākais sakars ar viņu pašu. Viņš kļūs bezrūpīgs un nesaprātīgs attiecībā pret savu prātu un ķermeni. Ar sliktiem ieradumiem viņš sevi padarīs par vraku. Viņš nespēs būt laimīgs, jo nevērība pret šķīsto un veselīgo principu attīstīšanu pakļauj viņu tādu ieradumu varai, kas laupa mieru. Grūtīte studiju gadi ir pazaudēts laiks, [109] jo ar to viņš sevi iznīcina. Viņš būs izšķiedis savus fiziskos un intelektuālos spēkus, un viņa miesas templis būs pārvērties drupās. Viņš būs izpostījies gan šo, gan nākamo dzīvi. Saņemdam laicīgās zināšanas, viņš domā, ka iegūst bagātību, taču, atstādams novārtā Bībeli, viņš upurē to bagātību, kas ir visa pārējā vērtība.

Apslēptās mantas meklēšana

Dieva Vārdam ir jābūt mūsu studiju priekšmetam. Tur atrodamajās patiesībās mums ir jāaudzina savi bērni. Tā ir neizsmeļama bagātība, taču cilvēki šo bagātību neatrod, jo tie nemeklē tik ilgi, kamēr tā kļūst par viņu īpašumu. Ļoti daudzi samierinās ar pieņēmumiem par patiesību. Viņi samierinās ar paviršu darbu, pieļaudami, ka pats galvenais tiem jau ir. Sādi cilvēki par patiesību pieņem [110] citu teikto, paši būdami par slinkiem, lai čakli un dedzīgi darītu darbu, ko Dieva Vārds aino kā apslēptās mantas atrakšanu. Taču cilvēku izgudrojumi nav tikai neuzticami; tie ir arī bīstami, jo tie cilvēku nostāda tajā vietā, kur jābūt Dievam. Tie noliek cilvēku izteikumus tur, kur vajadzētu būt "Tā saka tas Kungs".

Kristus ir patiesība. Viņa vārdi ir patiesība, un tiem ir dziļāka nozīme, nekā tas izskatās, pavirši uzmetot acis. Visam Kristus teiktajam ir lielāka vērtība, nekā par to liecina vārdu vienkāršais skanējums. Svētā Gara atdzīvināti prāti aptvers šo atziņu vērtību. Tie pamanīs patiesības dārgakmeņus, lai arī šī bagātība būtu aprakta.

Cilvēciskas teorijas un pieņēmumi nekad nevedīs pie Dieva Vārda izpratnes. Tie, kas sevi uzskata par filozofijas izpratējiem, domā, ka viņu skaidrojumi noteikti ir zināšanu krātuves atslēga un ka tie pasargās no ķecerību ienākšanas draudzē. Taču tieši šie izskaidrojumi noved maldu mācībās un ķecerībās. Cilvēki ir pielikuši izmisīgas pūles, lai pēc savas izpratnes izskaidrotu sarežģītas rakstvietas, taču pārāk bieži viņu pūles tikai vēl vairāk sarežģī to, ko tie cenšas darīt skaidru.

Priesteri un farizeji domāja, ka dara lielas lietas, kad tie kā skolotāji Dieva Vārdam pievienoja savu interpretāciju, taču Kristus viņiem sacīja: "Jūs Rakstus neprotat, nedz Dieva spēku." (Marka 12:24) Viņš tos apsūdzēja, teikdams, ka tie māca "tādas mācības, kas ir cilvēku pavēles". (Marka 7:7) Kaut arī šie cilvēki bija Dieva Rakstu skolotāji, kaut arī tika uzskatīti, ka tie saprot Viņa Vārdu, tie tomēr šo Vārdu nepildīja. Sātans bija aptumšojis viņu acis, un tie nesaskatīja īsto vēsti.

Daudzi tāpat rīkojas šodien. Šajā grēkā ir vainojamas daudzas draudzes. Pastāv briesmas, lielas briesmas, ka tie, kurus šodien uzskata par gudriem, var atkārtot [111] jūdu skolotāju kļūdas. Tie nepareizi izskaidro dievišķos Rakstus, un viņu kļūdainā patiesības izpratne dvēseles noved apjukumā un ietin tumsā.

Raksti nav jālasa blāvajā tradīciju un cilvēku pieņēmumu gaismā. Skaidrot Rakstus ar cilvēcisku tradīciju un izdomas palīdzību ir tas pats, kas ar lāpu mēģināt apgaismot sauli. Dieva Vārdam nav vajadzīga virs zemes radusies blāvā lāpas gaisma, lai tā godība kļūtu saskatāma. Tas pats par sevi ir gaisma, tā ir Dieva godības atklāsmē, un līdzās tam jebkura cita gaisma ir blāva.

Taču šeit ir vajadzīgi nopietni pētījumi un rūpīga meklēšana. Laiskums nekad netiks atmaksāts ar asu un skaidru patiesības uztveri. Arī nevienu laicīgu svētību nevar iegūt bez nopietnas, pacietīgas un neatlaidīgas piepūles. Lai gūtu panākumus biznesā, ir vajadzīga vēlēšanās darīt un ticība, gaidot rezultātus. Tāpat bez nopietna darba mēs nevaram cerēt uz garīgu zināšanu iegūšanu. Tiem, kas vēlas atrast patiesības dārgumus, ir jārok tāpat kā kalnračiem, kas rok, meklēdami zemē apslēptus dārgumus. Negribīgs un vienaldzīgs darbs neko nepanāks. Ir svarīgi, lai veci un jauni ne tikai lasītu Dieva Vārdu, bet arī nopietni, no sirds to pētītu, lūdzot pēc patiesības un meklējot to kā apslēptu mantu. Tie, kas tā darīs, saņems atlīdzību, jo Kristus atdzīvinās izpratni.

Mūsu pestīšana ir atkarīga no zināšanām par patiesību, kas atrodas Rakstos. Dieva griba ir, lai mums tās būtu. Pētiēt, ak, pētiēt dārgo Bībeli ar izsalkušām sirdīm! Pārmeklējiet Dieva Vārdu, kā kalnračis pārmeklē zemi, lai atrastu zelta dzīslas. Nekad nepārtrauciet pētījumus, iekams neesat pārliecinājušies par savu stāvokli Dieva priekšā un Viņa gribu attiecībā pret jums. Kristus paziņoja: "Ko vien jūs lūgsit Manā vārdā, to Es darīšu, lai Tēvs tiktu pagodināts Dēlā. Ja jūs ko lūgsit Manā vārdā, Es to darīšu." (Jāņa 14:13,14 — KJV)

[112] Dievbijīgi un talantīgi cilvēki saskata mūžīgās patiesības, taču bieži vien tiem trūkst izpratnes,

jo redzamās lietas aizsedz neredzamo lietu godību. Tam, kurš vēlas gūt sekmes apslēptās mantas meklēšanā, jānosprauž augstāki mērķi nekā šīs pasaules lietas, un visas spējas jāvelta pētišanai.

Milzīgam daudzumam zināšanu, kuras varētu iegūt no Rakstiem, durvis ir slēgusi nepaklausība. Izpratne nozīmē paklausību Dieva pavēlēm. Rakstus nedrīkst pielāgot cilvēku aizspriedumiem un skaudībai. Tos sapratīs tikai tie, kas pazemīgi meklē patiesības atziņas, lai tām paklausītu.

Vai tu jautā: "Kas man jādara, lai es tiktu glābts?" Pie meklēšanas durvīm tev ir jāatstāj savi jau gatavie uzskati, kā arī mantotās un izstrādātās atziņas. Ja tu Rakstus pēti tādēļ, lai aizstāvētu savus uzskatus, tad nekad neaizsniegsi patiesību. Meklē, lai uzzinātu, ko saka tas Kungs. Ja tu meklēšanas procesā nonāc pie kādas pārliecības un redzi, ka tavi lolotie uzskati nesaskan ar patiesību, tad neizskaidro patiesību nepareizi un necenties to pielāgot savai nostājai, bet pieņem doto gaismu. Atver savu prātu un sirdi, lai tu spētu saskatīt to, kas Dieva Vārdā ir brīnīšķīgs.

Ticība Kristum kā pasaules Pestītājam aicina pateikties par apgaismoto prātu, ko pārvalda sirds un kurš spēj ieraudzīt un novērtēt Debesu bagātības. Šī ticība nav atdalāma no nožēlas, atgriešanās un rakstura pārtapšanas. Ticība nozīmē to, ka cilvēks pieņem Evaņģēlija dārgumus kopā ar visiem noteikumiem, ko tie izvirza.

"Ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības." (Jāņa 3:3) Cilvēks to var mēģināt iedomāties vai uzminēt, taču, ja viņš neskatās ar ticības acīm, tad apslēpto mantu ieraudzīt nav iespējams. Lai nodrošinātu mums šo neaptveramo bagātību, Kristus atdeva savu dzīvību; [113] tomēr bez jaunpiedzimšanas ticībā Viņa asinīm nav grēku piedošanas, un neviena bojāejai pakļauta dvēsele neiegūst apslēpto mantu.

Lai izšķirtu Dieva Vārda patiesības, mums ir vajadzīga Svētā Gara gaisma. Skaistais dabā nav saskatāms, iekams saule, izklīdinājusi tumsu, nav izlējusi savu gaismu. Arī Dieva Vārda bagātības netiek atbilstoši novērtētas, kamēr tās neatklāj Taisnības Saules spožie stari.

Svētais Gars, ko no Debesīm sūta bezgalīgā mīlestība, Dieva lietas atklāj katrai dvēselei, kura pilnīgi uzticas Kristum. Vitāli svarīgās patiesības, no kurām ir atkarīga dvēseles pestīšana, Viņa spēkā tiek ierakstītas cilvēka apziņā, un dzīves ceļš kļūst tik skaidrs, ka nevienam tajā nav jāklūdās. Pētot Rakstus, mums vajadzētu lūgt, lai pār Vārdu spīd Svētā Gara gaisma un lai mēs redzētu un pienācīgi novērtētu tā dārgumus.

Meklēšanas ieguvums

Lai neviens nedomā, ka ir sasniedzis stāvokli, kad jaunas zināšanas vairs nav iespējams iegūt. Cilvēka intelekta dziļumus ir iespējams aizsniegt, un cilvēcisko autoru darbus var apgūt, taču pat visaugstākais, visdziļākais un visplašākais iztēles lidojums nespēj atklāt Dievu. Pastāv bezgalība, kas sniedz tālāk par visu, ko spējam aptvert. No zināšanu un gudrības bezgalības mēs esam redzējuši tikai dievišķās godības blāzmu; mēs esam strādājuši tikai raktuvju virspusē, kaut gan zem tās atrodas zelta tīrradņu bagātības, kas gaida čaklu racēju. Raktuvju šahta ir vēl un vēl jāpadziļina, tad rezultāts būs godības pilnu bagātību atradums. Ar pareizas ticības starpniecību dievišķās zināšanas kļūst par cilvēka zināšanām.

[114] Nav iespējams pētīt Rakstus Kristus garā, negūstot par to atlīdzību. Kad cilvēks kā mazs bērns vēlas saņemt pamācību, kad viņš pilnīgi nodod sevi Dievam, tad arī atrod Viņa Vārdā patiesību. Ja cilvēki būtu paklausīgi, tad tie saprastu Dieva valdīšanas plānu. Tad Debesu valstība savas žēlastības un godības krātuves atvērtu izpētei. Tad visi cilvēki būtu savādāki, jo, pārmeklējot patiesības raktuves, viņi kļūtu cēlāki. Pestīšanas noslēpums, Kristus iemiesošanās un Viņa salīdzinošais upuris mūsu apziņā vairs nebūtu tik neskaidri kā šobrīd. Visas šīs lietas tiktu ne vien labāk izprastas, bet arī augstāk vērtētas.

Kristus savā lūgšanā Tēvam ir sniedzis pasaulei kādu mācību, kuru vajadzētu dziļi ierakstīt prātā un dvēselē. Viņš sacīja: "Šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu." (Jāņa 17:3) Šī ir īstā izglītība. Tā dod spēku. Piedzīvojumos iegūtās zināšanas par Dievu un Jēzu Kristu, ko Viņš ir sūtījis, cilvēku pārveido Dieva līdzībā. Tās viņu dara spējīgu pārvaldīt sevi, nododot katru vājās dabas pamudinājumu un kaislību prāta augstāko spēku pārziņā. Tās savu īpašnieku padara par Dieva dēlu un Debesu mantinieku. Tās izveido cilvēka saikni ar Bezgalīgā prātu un atver viņa priekšā Visuma bagātību krātuves.

Šādas ir zināšanas, kuras var iegūt, pētot Dieva Vārdu, un šo bagātību var atrast katra dvēsele, kas

ir gatava par to atdot visu.

“Ja tu sauc pēc zināšanām un pacel savu balsi pēc saprašanas, ja tu dzenies pēc tās kā pēc sudraba un meklē to kā apslēptu mantu, tad tu sapratīsi bijību tā Kunga priekšā un atradīsi zināšanas par Dievu.” (Sal. pam. 2:3–5 — KJV)

Dārgā pārle

Mat. 13:45,46

[115] Grēcinieku atpirkšanā iesaistītās mīlestības svētības mūsu Pestītājs salīdzināja ar dārgu pārli. So mācību Viņš ilustrēja ar līdzību par tirgotāju, kurš meklēja dārgas pārles un, “atradis vienu sevišķi dārgu pārli, nogāja un pārdeva visu, kas tam bija, un nopirka to”. Sī vērtīgā pārle ir Kristus pats. Viņā ir visa Tēva godība un visa Dievības pilnība. Viņš ir Tēva godības spožums un Viņa personu izteicošais tēls. Kristus raksturā atklājas Tēva īpašību godība. Katra Svēto Rakstu lappuse mirdz Viņa gaismā. Kristus taisnībai kā šķīstai, baltai pārlei nav ne vainas, ne traipa. Neviena cilvēka darbs lielo un dārgo Dieva dāvanu nevar padarīt labāku. Tajā nav nevienas plaisas. Kristū ir “apslēptas visas gudrības un atziņas bagātības”. (Kol. 2:3) Viņš “mums [ir] kļuvis par Dieva gudrību, par taisnību, par dzīves svētumu un pestīšanu”. (1. Kor. 1:30) Viss, kas cilvēka dvēseles vajadzības un ilgas var apmierināt gan šajā, gan nākamajā pasaulē, ir atrodams Kristū. Mūsu Pestītājs ir tik dārga pārle, ka salīdzinājumā ar to visas pārējās lietas var uzskatīt par zaudējumu.

[116] Kristus “nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma”. (Jāņa 1:11) Dieva gaisma atspīdēja pasaules tumsībā, bet “tumsība to neuzņēma”. (Jāņa 1:5) Tomēr ne visi izrādījās vienaldzīgi pret Debesu dāvanu. Līdzībā pieminētais tirgotājs simbolizē to ļaužu šķiru, kas patiesi vēlējas iegūt patiesību. Vairākās tautās ir bijuši nopietni un domājoši vīri, kuri pagāniskās pasaules literatūrā, zinātnē un reliģijās ir meklējuši to, ko varētu pieņemt kā dvēseles dārglietu. Jūdu vidū bija ļaudis, kuri meklēja to, kā tiem trūka. Nesamierinājušies ar formālu reliģiju, viņi ilgojās pēc kaut kā tāda, kas būtu garīgs un sniegtu garīgu pacēlumu. Kristus izvēlētie mācekļi piederēja pie otrās grupas, bet Kornēlijs un Etiopijas galminieks — pie pirmās. Viņi bija ilgojušies un lūguši pēc gaismas no Debesīm, un, kad Kristus tiem atklājās, tie Viņu ar prieku pieņēma.

Līdzībā pārle netiek parādīta kā dāvana. Tirgotājs to nopirka, pārdevis visu, kas viņam bija. Daudzi ir neizpratnē par to, ko tas nozīmē, jo Rakstos Kristus tiek atklāts kā dāvana. Viņš ir dāvana, taču tikai tiem, kuri Viņam atdod sevi — dvēseli, miesu un garu — visu bez atlikuma. Mums ir jānododas Kristum un jādzīvo dzīve, kurā vēlamies paklausīt visām Viņa prasībām. Viss, kas mēs esam, visi mums piemitošie talanti un spējas pieder Kungam un tiem jātiec nošķirti kalpošanai Viņam. Kad šādi nododamies Kristum, Viņš ar visām Debesu bagātībām mums atdod sevi, un mēs iegūstam dārgo pārli.

Pestīšana ir bezmaksas dāvana, tomēr tā ir jāpērk, un tai jātiec pārdotai. Dievišķās žēlastības pārvaldītajā tirgū dārgā pārle tiek piedāvāta bez naudas un bez cenas. Sajā tirgū visi var [117] iegūt Debesu preces. Visiem ir atvērta patiesības dārgakmeņu krātuve. “Redzi, Es tavā priekšā esmu devis atvērtas durvis,” Kungs paziņo, “ko neviens nevar aizslēgt.” Neviens zobens nesargā šīs durvis. Pie durvīm un no iekšpuses atskan balsis: “Nāc!” Nopietni un mīļi mūs ielūdz Pestītāja balss: “Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts.” (Atkl. 3:8,18)

Kristus Evaņģēlijs ir svētība, kas var piederēt visiem. Pestīšanu spēj iegādāties kā visnabadzīgākie, tā arī visbagātākie, jo ne par kādu laicīgu bagātību to nevar nopirkt. To var iemantot ar labprātīgu paklausību, atdodot Kristum sevi kā Viņa atpirktu īpašumu. Izglītība, kaut arī tā būtu visaugstākā, pati par sevi nevar cilvēku pievest tuvāk Dievam. Farizeju rīcībā bija visas laicīgās un garīgās priekšrocības, un tie lielīgi teica: “Mēs esam “bagāti bagātīgi, un [mums] nav nekāda trūkuma””; tomēr tie bija “nelaimīgi, nožēlojami, nabagi, akli un kaili”. (Atkl. 3:17) Kristus tiem piedāvāja dārgo pārli, taču viņu acīs tai nebija nekādas vērtības, un tie to nepieņēma. Tad Kristus šiem cilvēkiem teica: “Muitnieki un netikles drīzāk nāks Dieva valstībā nekā jūs.” (Mat. 21:31)

Mēs nevaram nopelnīt pestīšanu, taču mums pēc tās ir jātiecas ar tādu interesi un neatlaidību, it kā mēs būtu gatavi aizmirst visu, kas ir pasaulē.

Mums ir jāmeklē dārgā pārle, taču ne laicīgos tirgos un ne laicīgā veidā. Cena, kas no mums tiek prasīta, nav zelts vai sudrabs, jo tie pieder Dievam. Aizmirsti tādu domu, ka laicīgas vai garīgas priekšrocības tev varētu nodrošināt pestīšanu. Dievs tevi aicina uz labprātīgu paklausību. Viņš tevi lūdz atteikties no saviem grēkiem. Kristus paziņo: “Tam, kas uzvar, Es došu sēdēt pie Manis, uz Mana goda krēsla, tā kā Es esmu uzvarējis un sēžu pie Mana Tēva uz Viņa goda krēsla.” (Atkl. 3:21)

[118] Ir tādi, kuri, šķiet, pastāvīgi meklē Debesu pērli. Tomēr viņi pilnīgi neatsakās no saviem sliktajiem ieradumiem. Tie nenomirst sev, lai viņos varētu dzīvot Kristus. Tādēļ tie arī neatrod dārgo pērli. Viņi nav uzvarējuši nesvēto godkāri un pasaulīgos valdzinājumus. Viņi nenes krustu un neseko Kristum pa sevis aizliegšanas un pašuzpurēšanās ceļu. Tie gandrīz ir kristieši, tomēr — ne gluži kristieši; šķiet, ka tie ir tuvu Debesu valstībai, taču viņi tur nevar ieiet. Būt gandrīz glābtam, bet ne pilnīgi glābtam, nozīmē nevis gandrīz aiziet bojā, bet pilnīgi aiziet bojā.

Līdzībai par tirgotāju, kurš meklēja dārgas pērles, ir divkārsa nozīme — tā attiecas ne tikai uz cilvēkiem, kuri meklē Debesu valstību, bet arī uz Kristu, kurš meklē savu pazudušo mantojumu. Kristus, šis Debesu tirgotājs, meklēja dārgas pērles, un pazudušajā cilvēcē pamanīja kādu sevišķi dārgu. Grēka aptraipītajā un izpostītajā cilvēkā Viņš saskatīja pestīšanas iespējas. Sirdis, kuras ir bijušas kaujas lauks cīņā ar sātanu un kuras ir atbrīvojis mīlestības spēks, Pestītājam ir dārgākas nekā tās, kuras nekad nav kritušas. Dievs cilvēci neuzlūkoja kā lētu un nevērtīgu; Viņš uz to skatījās caur Kristu un redzēja, kāda tā varētu kļūt glābjošās mīlestības spēkā. Viņš sakrāja Vísuma bagātības un atdeva tās, lai pirktu šo pērli. Bet Jēzus, to atradis, no jauna ievieto savā kronī. "Kā dārgakmeņi pieres rotā viņi mirdzēs Viņa zemē." (Cak. 9:16) "Viņi būs Mani, saka tas Kungs Cebaots, tajā dienā, kad Es izveidošu savus dārgakmeņus." (Mal. 3:17 — KJV)

Tomēr Kristus kā dārgā pērle un mūsu priekšrocība mantot šo Debesu bagātību ir temats, pie kura mums vajadzētu kavēties visvairāk. Svētais Gars ir tas, kas cilvēkiem atklāj dārgās pērles vērtību. Svētā Gara darbības laiks [119] ir laiks, kad īpaši tiek meklēta un atrasta Debesu dāvana. Kristus dienās daudzi dzirdēja Evaņģēliju, bet cilvēku prātus bija aptumšojušas viltus mācības, un pazemīgajā Galilejas Skolotājā [120] viņi nepazina Dieva Sūtīto. Taču pēc Kristus pacelšanās Debesīs Viņa kronēšanu starpniecības kalpošanas valstībā pagodināja Svētā Gara izliešanās. Gars tika dots piecdesmitajā dienā. Kristus liecinieki pasludināja augšāmceltā Pestītāja spēku. Tos aptumšotos prātus, kurus bija maldinājuši Kristus ienaidnieki, tagad pārņēma Debesu gaisma. Nu tie Viņu ieraudzīja paaugstinātu "par Valdnieku un Pestītāju, lai vestu Israēlu pie atgriešanās un grēku piedošanas". (Ap. d. 5:31) Tie Viņu ieraudzīja, Debesu godības apņemtu, ar bezgalīgi lielām bagātībām rokās, kuras Viņš ir gatavs dot visiem, kas nožēlo savu sacelšanos. Kad apustuļi atklāja Tēva Vienpiedzimušā godību, tika pārliecinātas trīstūkstošs dvēseles. Tā rezultātā cilvēki paši redzēja, kādi viņi ir — grēcīgi un aptraipīti, bet Kristus tiem atklājās kā Draugs un Pestītājs. Svētā Gara spēkā, kas bija pār ļaudīm, Kristus tika paaugstināts un pagodināts. Ticībā šie cilvēki Viņu skatīja kā tādu, kurš ir panesis pazemojumus, ciešanas un nāvi, lai tie neietu bojā, bet iegūtu mūžīgo dzīvību. Ar Gara starpniecību Kristus atklāsme ļaudīm lika sajūst Viņa varu un majestātiskumu, un tie pret Viņu ticībā izstiepa rokas, teikdami: "Es ticu."

Tad labā vēsts par augšāmcēlušos Pestītāju tika aiznesta līdz vistālākajiem apdzīvotās pasaules nostūrēm. Draudze redzēja, kā jaunatgrieztie tai piepulcējās no visām pusēm. Grēcinieki pievienojās kristiešiem, meklēdami dārgo pērli. Bija piepildījies pravietojums, ka nespēcīgie būs "kā Dāvids", un Dāvida nams — "kā tā Kunga eņģelis". (Cak. 12:8) Katrs kristietis savā brālī redzēja dievišķās labvēlības un mīlestības līdzību. Visus interesēja tikai viena lieta. Lielā mērķa priekšā visi pārējie mērķi izzuda. Visas sirdis pukstēja vienā ritmā. Vienīgais ticīgo mērķis bija atklāt [121] Kristus rakstura līdzību un strādāt, lai paplašinātu Viņa valstību. "Ticīgo pulks bija viena sirds un viena dvēsele. (...) Apustuļi ar lielu spēku apliecināja Kunga Jēzus augšāmcelšanos, un liela žēlastība bija ar viņiem visiem." (Ap. d. 4:32,33) "Bet tas Kungs ik dienas pievienoja viņiem tos, kas tika izglābti." (Ap. d. 2:47) Kristus Gars atdzīvināja veselu draudzi, jo šie ļaudis bija atraduši ļoti dārgu pērli.

Šim ainām ir jāatkārtojas, turklāt vēl lielākā spēkā. Svētā Gara izliešanās piecdesmitajā dienā bija agrais lietus, taču vēlāis lietus būs vēl bagātāks. Gars gaida mūsu lūgumus un gatavību To uzņemt. Svētā Gara spēkā Kristum vēlreiz jātiek atklātam visā Viņa pilnībā. Cilvēki saredzēs dārgās pērles vērtību un kopā ar apustuļi Pāvilu teiks: "Bet, kas man bija ieguvums, to es Kristus dēļ esmu uzskatījis par zaudējumu. Bet arī tagad es visu to uzskatu par zaudējumu, salīdzinot ar mana Kunga Kristus Jēzus atziņas visai augsto cildenumu." (Fil. 3:7,8)

Tikls

Mat. 13:47–50

[122] "Vēl Debesu valstība līdzinās tiklam, izmestam jūrā, kas savilka visādas zivis. Un, kad tas bija pilns, tad viņi izvilka to malā, nosēdās un labās salasīja traukos, bet sapuvušās (jeb "sliktās" — KJV) izmeta laukā. Tā tas būs pasaules pastarā galā: eņģeļi izies un atšķirs ļaunos no taisnajiem un tos metīs degošā ceplī, tur būs kaušana un zobu trīcēšana."

Tikla izmešana ir Evaņģēlija sludināšana. Tā draudzē tiek sapulcēti gan labie, gan ļaunie. Kad Evaņģēlija misija būs beigusies, tiesa paveiks savu nošķiršanas darbu. Kristus redzēja, ka viltus brāļu

klātbūtne draudzē būs iemesls tam, ka par patiesības ceļu tiks izplatītas jaunas valodas. Neīsto ticības apliecinātāju nepastāvīgās dzīves dēļ pasaule nievās Evaņģēliju. Kristieši klups, redzēdami, ka daudzus, kuri nes Kristus vārdu, nepārvalda Viņa Gars. Tāpēc, ka šie grēcinieki būs draudzē, cilvēkiem draudēs briesmas sākt domāt, ka Dievs [123] attaisno viņu grēkus. Tāpēc Kristus paceļ nākotnes priekškaru un visiem liek saskatīt, ka raksturs, nevis stāvoklis ir tas, kas nosaka cilvēka likteni.

Gan līdzība par nezālēm, gan līdzība par tiklu māca, ka nebūs tāda laika, kad visi ļaunie atgriezīsies pie Dieva. Kvieši un nezāles aug kopā līdz pat ražas laikam. Labās un sliktās zivis kopā tiek vilktas krastā, lai beigās tiktu sašķirotas.

Vēl šīs līdzības māca, ka pēc tiesas nebūs vairs nekādas pārbaudes. Kad Evaņģēlija darbs būs paveikts, nekavējoties sekos šķirošana labajos un ļaunajos, un katras grupas liktenis būs izlemts uz mūžīgiem laikiem.

Dievs nevēlas neviena cilvēka bojāeju. "Tik tiešām, ka Es dzīvoju, saka Dievs tas Kungs, Man nav prieka par bezdievja nāvi, bet gan par to, ka bezdievis atgriežas no sava ļaunā ceļa un dzīvo. Atgriezieties jel, atgriezieties no saviem ļaunajiem ceļiem! Kāpēc tu gribi mirt, Israēla nams?" (Ēc. 33:11) Visu pārbaudes laiku Viņa Gars lūdz cilvēkus pieņemt dzīvības dāvanu. Pazudīs tikai tie, kas noraida Viņa lūgumus. Dievs ir paziņojis, ka grēkam kā Visumu apdraudošam ļaunumam jātiek iznīcinātam. Tie, kuri pieķeras grēkam, aizies bojā līdz ar grēka iznīcināšanu.

Jaunas un vecas lietas

Mat. 13:51,52

[124] Mācīdams ļaudis, Kristus reizē arī sagatavoja savus mācekļus darbam nākotnē. Katrā mācībā jaunas atziņas smēlās arī viņi. Kad bija izskanējusi līdzība par tiklu, Kristus tiem jautāja: "Vai jūs to visu esat sapratuši?" Tie Viņam atbildēja: "Esam gan." Tad kādā citā līdzībā Viņš tiem darīja zināmu, ka tie ir atbildīgi par saņemtajām patiesībām. Jēzus sacīja: "Tāpēc ikkatrs rakstu mācītājs, mācīts Debesu valstībai, ir līdzīgs nama kungam, kas izdod no sava krājuma jaunas un vecas lietas."

Savas iegūtās bagātības nama kungs nenoslēpj. Viņš tās iznes, lai dalītos ar citiem. Bagātība vairojas, ja tā tiek lietota. Nama kungam ir gan jaunas, gan vecas dārglietas. Ar to Kristus māca, ka Viņa mācekļiem uzticētajai patiesībai jātiek sludinātai pasaulē. Bet, kad patiesības zināšanas tiek pasniegtas citiem, tās vairojas.

[125] Visi, kas sirdī uzņēmuši Evaņģēlija vēsti, ilgosies to pasludināt. Debesīs dzimušajai Kristus mīlestībai ir jāatrod, kur sevi izteikt. Tie, kas ir apvilkuši Kristu, atstāstis savus piedzīvojumus, atklājot, kā soli pa solim viņus vadījis Svētais Gars — viņu izsalkumu un slāpes pēc zināšanām par Dievu un Jēzu Kristu, ko Viņš ir sūtījis, par saviem Rakstu pētīšanas rezultātiem, par savām lūgšanām, izmisīgo dvēseles cīņu un par viņiem veltītajiem Kristus vārdiem: "Tavi grēki tev piedoti." Tas nemaz nebūtu dabiski, ja kāds censtos šīs lietas turēt slepenībā, un tie, kurus ir piepildījusi Kristus mīlestība, tā nedarīs. Tas, cik lielā mērā Kungs viņus būs darījis par svētās patiesības mantziņiem, noteiks arī, cik liela būs viņu vēlēšanās, lai arī citi saņemtu šīs pašas svētības. Bet, atklājot citiem Dieva žēlastības bagātību krātuves, tiem tiks dots aizvien vairāk un vairāk Kristus žēlastības. Viņu sirds savā vienkāršībā būs kā maza bērna sirds ar tai raksturīgo nedalīto paklausību. Viņu dvēseles tieksies pēc svētuma, bet no patiesības un žēlastības krātuvēm tiem tiks atklāts arvien vairāk un vairāk, lai tas tiktu dots pasaulei.

Lielā patiesības mantnīca ir Dieva vārds — gaņ rakstītais Vārds, gan dabas grāmata, gan piedzīvojumi, kuros Dievs pieskaras cilvēka dzīvei. Seit ir bagātības, no kurām vajadzētu smelties Kristus darbiniekiem. Patiesības meklējumos tiem ir jābūt atkarīgiem no Dieva, nevis no cilvēciskiem spriedumiem, no lielo vīru gudrības, kas Dieva skatījumā ir muļķība. Pa saviem kanāliem Dievs katram meklētājam sniegs zināšanas par sevi.

Ja Kristus sekotājs ticēs Viņa vārdam un to īstēnos dzīvē, tad dabas pasaulē nebūs tādas sfēras, ko šis cilvēks nespētu aptvert un novērtēt. Viss eksistējošais viņam būs kā līdzekļi patiesības nodošanai citiem. Dabas zinātne ir zināšanu krātuve, no kuras var mācīties katrs Kristus skolas skolnieks. [126] Kad mēs kavējamies pie dabas skaistuma, kad studējam mācības par zemes apstrādāšanu, koku augšanu un visiem brīnumiem virs zemes, jūrā un debesīs, tad mums rodas jauna izpratne par patiesību. Tad par bagātīgu dārgumu krātuvī kļūst arī tie noslēpumi, kas saistīti ar Dieva izturēšanos pret cilvēkiem — cilvēka dzīvē saskatāmie Dieva gudrības un spriedumu dziļumi.

Tomēr rakstītajā Vārdā kritušajam cilvēkam zināšanas par Dievu ir atklātas visskaidrāk. Šī ir Kristus

neizdibināmo bagātību krātuve.

Dieva Vārds sevī ietver gan Vecās, gan Jaunās Derības Svētos Rakstus. Neviena no šīm abām daļām nav pilnīga, ja trūkst otras. Kristus paziņoja, ka Vecās Derības patiesības ir tikpat vērtīgas kā tās, kas atrodamas Jaunajā Derībā. Kristus ir cilvēka Pestītājs tiklab pasaules sākumā, kā arī šodien. Pirms Viņš savu dievišķību bija ietēris cilvēciskumā, Evaņģēlija vēsti pasniedza Ādams, Sets, Ēnohs, Metuzāls un Noa. Ābrahāms vēsti nesa Kanaānā, bet Lats — Sodomā; tā no paaudzes paaudzē uzticīgie vēstneši pasludināja To, kurš nāks. Jūdu ikdienas rituālus bija dibinājis Kristus. Viņš bija šīs upuru sistēmas pamats, un visa jūdu reliģiskā kalpošana simbolizēja Viņu. Pienesto upuru izlietās asinis norādīja uz Dieva Jēra upuri. Viņā piepildījās visi simboliskie upuri.

Nemot vērā to, kas atklāts sentēviem, to, ko simbolizē upuru kalpošana, kā arī to, ko attēlo bauslība un ko atklāj pravieši, Kristus ir Vecās Derības bagātība. Kristus dzīve, nāve un augšāmcelšanās, Kristus, kā Viņu atklāj Svētais Gars, ir Jaunās Derības bagātība. Mūsu Pestītājs, šis Tēva godības izstarojums, ir tas pats Vecais un tas pats Jaunais.

[127] Pravieši iepriekš sludināja par Kristus dzīvi, nāvi un starpniecisko kalpošanu, bet apustuļiem par to bija jāliecina. Viņu tematam bija jābūt Kristum savā pazemībā, savā šķīstumā un svētumā un savā neaprakstāmajā mīlestībā. Lai Evaņģēliju pasludinātu visā pilnībā, tiem Pestītājs bija jāatklāj ne tikai, liecinot par Viņa dzīvi un mācībām, bet arī pasniedzot to, ko iepriekš pasludinājuši Vecās Derības pravieši un ko ir simbolizējusi upuru kalpošana.

Mācot Kristus pasniedza vecas patiesības, kuru autors bija Viņš pats; šīs patiesības Pestītājs reiz bija izteicis ar sentēvu un praviešu starpniecību, bet tagad izlēja pār tām jaunu gaismu. Cik daudz savādāka nu izrādījās to nozīme! Viņa izskaidrojumi līdzī nesa gaismas un garīguma pārpilnību. Jēzus apsolīja, ka Svētais Gars apgaismos arī mācekļus un ka tiem aizvien vairāk atklāsies Dieva Vārds. Tā viņi spēš pasniegt patiesības arvien jaunā skaistumā.

Kopš tā brīža, kad Ēdenē izskanēja pirmais pestīšanas apsolījums, Kristus dzīve, raksturs un starpnieciskā kalpošana ir bijusi cilvēku prāta pētījumu objekts. Tomēr katrs prāts, pie kura ir darbojies Svētais Gars, šos tematus atklāj jaunā gaismā. Pestīšanas patiesības spēj nepārtraukti attīstīties un paplašināties. Kaut arī vecas, tās tomēr vienmēr ir jaunas un patiesības meklētājam vēl aizvien atklāj lielāku godību un varenāku spēku.

Katrā laikmetā patiesībai ir jauna attīstība; tā ir Dieva vēsts attiecīgās paaudzes ļaudīm. Vecās patiesības ir pamats; jaunās patiesības, savukārt, nav neatkarīgas no vecajām, bet gan ir to atklāsme. Jaunās patiesības mēs spējam aptvert tikai tad, kad esam sapratuši vecās. Kad Kristus mācekļiem vēlējās atklāt patiesību par savu augšāmcelšanos, Viņš sāka "no Mozus un no visiem praviešiem" [128] un "izskaidroja visus Rakstus, kas par Viņu rakstīti". (Lūk. 24:27) Gaisma, kas no jauna atklāj veco patiesību, pagodina to. Tam, kurš noraida vai atstāj novārtā jauno, acīmredzot, vēl īsti nav piederējusi vecā patiesība. Sādā cilvēkā tā zaudē savu dzīvinošo spēku un pārvēršas nedzīvā formā.

Ir ļaudis, kas apliecina savu ticību Vecajai Derībai un māca tās patiesības, bet noliedz Jauno Derību. Tomēr, atsakoties pieņemt Kristus mācības, viņi parāda, ka nemaz netic tam, ko ir runājuši sentēvi un pravieši. Kristus teica: "Ja jūs ticētu Mozum, jūs ticētu arī Man, jo par Mani viņš ir rakstījis." (Jāņa 5:46) Līdz ar to spēka nav pat viņu Vecās Derības mācībās.

Daudzi, kuri apliecina savu ticību Evaņģēlijam un māca to, ir nonākuši līdzīgos maldos. Viņi noliek sāņus Vecās Derības Rakstus, par kuriem Kristus ir teicis: "Tie ir, kas dod liecību par Mani." (Jāņa 5:39) Atsakoties no Vecās Derības, tie faktiski atsakās arī no Jaunās, jo tās abas ir nedalāma veseluma sastāvdaļas. Nav iespējams pareizi pasniegt Dieva baušļus bez Evaņģēlija vai Evaņģēliju bez baušļiem. Baušļi ir Evaņģēlija iemiesojums, bet Evaņģēlijs ir tālāk atklāti baušļi. Likums ir sakne, bet Evaņģēlijs ir smaržīgs zieds un auglis, ko tas atnes.

Vecā Derība izlej gaismu pār Jauno, bet Jaunā Derība — pār Veco. Katra no tām ir Dieva godības atklāsme Kristū. Dedzīgam meklētājam tās abas nepārtraukti atklāj arvien jaunus nozīmes dziļumus.

Patiesība Kristū un caur Kristu ir neizmērojama. Rakstu pētnieks tajā raugās kā avotā, kurš, skatienam paveroties dziļumos, it kā vēl vairāk padziļinās un paplašinās. Sajā dzīvē mēs neizpratīsim Dieva mīlestības noslēpumu, par kuru liecina tas, ka Viņš savu Dēlu ir atdevis, lai atjaunotu mūsu grēka izpostītās attiecības ar Viņu. Mūsu Pestītāja darbs uz šīs zemes ir un vienmēr būs [129] temats, kas prasīs visaugstākās iztēles koncentrēšanu. Cilvēks var pielikt visas prāta spējas, pūlēdamies izziņāt šo noslēpumu, taču viņa prāts tikai pagurs nespēkā. Visčaklākais pētnieks savā

priekšā ieraudzīs tikai bezgalīgu jūru, kurai nav krasta.

Patiesību, kāda tā ir Jēzū, var piedzīvot, taču nekad to nevarēs izskaidrot. Tās augstums, plašums un dziļums pārsniedz mūsu zināšanas. Ja mēs līdz pēdējam sakoncentrētos savā iztēlē, tad saskatītu tikai neskaidras kontūras no mīlestības, kura nav izskaidrojama, kura ir augsta kā debess, kura atstāja augstumus un nāca uz zemi, lai visu cilvēci apzīmogotu ar Dieva līdzību.

Tomēr dievišķo līdzjutību mums ir dots saskatīt tik daudz, cik to spējam izmantot. Tas tad arī tiek atklāts necilajai un ierobežotajai dvēselei. Dieva līdzjutību mēs sapratīsim atkarībā no tā, cik augstu vērtēsim Viņa upuri par mums. Ja Dieva Vārdu pētīsim sirds pazemībā, tad mūsu pētījumiem pavērsies varenā pestīšanas tēma. Uzlūkojot tā kļūs arvien spilgtāka, bet, kad tieksimies to satvert, tās augstums un dziļums kļūs arvien lielāks.

Mūsu dzīvei ir jābūt cieši saistītai ar Kristus dzīvi; mums pastāvīgi jāsmejas tieši no Viņa, no dzīvās Maizes, kas nākusi no Debesīm, no mūžam svaigā avota, kas vienmēr piedāvā bagātību pārpilnību. Ja Kungu vienmēr turēsim savā priekšā, ja ļausim savām sirdīm sniegties Viņam pretī pateicībā un slavā, tad mūsu reliģiskajā dzīvē vienmēr būs svaigums. Mūsu lūgšanas pārvērtīsies par sarunām ar Dievu; mēs runāsim ar Dievu tā, it kā runātu ar draugu, bet Viņš mums atklās savus noslēpumus. Bieži mūs pārņems patīkama un liksma sajūta par Jēzus klātbūtni. Bieži mūsu sirdis degtin degs, kad Viņš tuvosies mums, lai sarunātos, tāpat kā bija sarunājies ar Enohu. Kad tas viss [130] kļūst par reālu kristieša piedzīvojumu, tad viņa dzīvē izpaužas vienkāršība, pazemība, laipnība, sirsnība, kas visiem, ar kuriem šis cilvēks nonāk saskarsmē, atklāj, ka viņš ir bijis kopā ar Jēzu un mācījies no Viņa.

Tajos, kuriem pieder Kristus reliģija, tā sevi atklāj kā dzīvinošs un visu pārņemošs princips, kā dzīva, darbīga un garīga enerģija. Šajos cilvēkos būs redzams nepārtrauktas jaunības spirtums, spēks un prieks. Sirds, kas uzņem Dieva Vārdu, nav kā lāma, kas izžūst, nedz arī kā sasista muca, kas zaudē uzkrāto. Tā ir kā kalnu strauts, kam ūdeni piegādā neizsīkstoši avoti un kura vēsie, dzirkstošie ūdeņi lec no klints uz klinti, atspirdzinādami nogurušos, izslāpušos un tos, kam smagas nastas.

Šādi piedzīvojumi katram patiesības skolotājam piešķirs tādas īpašības, kas viņu padarīs par Kristus pārstāvi. Kristus mācību gars dos spēku un virzību viņa sarunām un lūgšanām. Šī cilvēka liecība par Kristu nebūs nabadzīgs, nedzīvs stāsts. Tad mācītājs neatkārtos vairākas reizes vienu un to pašu domu gājienu. Viņa prāts būs atvērts pastāvīgai Svētā Gara apgaismībai.

Kristus teica: "Kas bauda (jeb "ēd" — KJV) Manu miesu un dzer Manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība. (..) Itin kā Mani sūtījis dzīvais Tēvs, un Es esmu dzīvs Tēvā, tāpat arī tas, kas Mani bauda, būs dzīvs Manī. (..) Gars dara dzīvu, (..) vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība." (Jāņa 6:54-63)

Ja mēs ēdīsim Kristus miesu un dzersim Viņa asinis, tad mūsu kalpošanā izpaudīsies mūžības princips. Vairs nebūs novecojušo, bieži atkārtoto domu savirkņējumu. Beigsies neinteresantās un garlaicīgās pārdomas. Vecās patiesības gan tiks pasniegtas, taču tās būs redzamas jaunā gaismā. Radīsies jauna patiesības uztvere, skaidrība un spēks, ko [131] pamanīs visi. Ja tie, kam ir izdevība baudīt šādu kalpošanu, ļausies Svētā Gara ietekmei, tad viņi sajūtīs jaunās dzīvības spēku un enerģiju. Viņos iedegsies Dieva mīlestības liesmas. Atdzīvosies cilvēku uztveres spējas, un tie pamanīs patiesības skaistumu un majestātiskumu.

Uzticīgais nama kungs rāda, kādam vajadzētu būt katram bērnu un jauniešu skolotājam. Ja Dieva Vārdu tas padarīs par savu bagātību krājumu, tad viņš nepārtraukti varēs atklāt jaunu skaistumu un jaunu patiesību. Kad skolotājs lūgšanā paļausies uz Dievu, tad pār viņu nāks Kristus Gars, un Dievs caur viņu ar Svētā Gara palīdzību darbosies pie citu cilvēku prāta. Prātu un sirdi Gars piepildīs [132] ar jauku cerību, drosmi un Bībeles tēlainību, un tas viss viņa mācīšanas laikā tiks pasniegts jaunatnei.

Debesu miera un prieka avoti, kurus skolotāja dvēselē ir atvēruši inspirētie vārdi, kļūs par varenu ietekmes upi, kas svētīs visus, ar ko šis cilvēks satiksies. Bībele skolniekam nekļūs par nogurdinošu grāmatu. Gudra skolotāja vadībā Vārds kļūs arvien patīkamāks. Tas būs kā dzīvības maize, kas nekad nekļūst veca. Tā spirtums un skaistums pievilks un valdzinās bērnus un jauniešus. Tas ir kā saule, kura apspīd zemi, nepārtraukti dodama gaismu un siltumu, un kuras resursi tomēr nekad netiek izsmelti.

Dieva Vārdā ir Viņa svētais, audzinošais Gars. No katras lappuses atmirdz gaisma, jauna un dārga. Tur atklājas patiesība; vārdi un teikumi ir tik iespaidīgi un piemēroti situācijai; tie ir kā Dieva vārdi, kas uzrunā dvēseli.

Svētajam Garam patīk uzrunāt jauniešus un atklāt viņiem Dieva Vārda skaistumu un bagātības. Lielā Skolotāja apsolījumi pārņem sirdis un atdzīvina dvēseles garīgā, dievišķā spēkā. Auglīgam prātam dievišķās lietas kļūs pazīstamas, un tas būs kā šķērslis kārdinājumu ceļā.

Patiesības vārdu svarīgums pieaugs, un tie sasniegs tādus plašuma un nozīmes pilnības apmērus, par kādiem mēs nekad neesam sapņojuši. Vārda skaistumam un bagātībai piemīt ietekme, kas pārveido prātu un raksturu. Debesu mīlestības gaisma iedvesmas veidā pārņem sirdi.

Spēja novērtēt Bībeli pieaug līdz ar tās studēšanu. Lai arī kur šis pētnieks negrieztos, visur viņš ieraudzīs Dieva bezgalīgās gudrības un mīlestības atklāsmi.

[133] Senās jūdu tautas upuru kalpošanas sistēmas nozīme vēl nav pilnīgi saprasta. Rituālos un simbolos ir apslēptas plašas un neaptverami dziļas patiesības. So noslēpumu atslēga ir Evaņģēlijs. Ar zināšanām par pestīšanas plānu ir iespējams saprast arī šīs patiesības. Mūsu priekšrocība izprast šīs brīnišķīgās tēmas ir daudz lielāka, nekā mēs to izmantojam. Mums ir jāizprot Dieva dziļās atziņas. Pat eņģeļi ilgojas ieskatīties patiesībās, kuras tiek atklātas tiem cilvēkiem, kas ar pazemīgām sirdīm pēta Dieva Vārdu, lūgdami pēc lielākas gaismas un zināšanu plašumiem, dziļumiem un augstumiem, kurus spēj dot vienīgi Viņš.

Tuvojoties pasaules vēstures noslēgumam, mums vajadzētu īpaši iedziļināties tajos pravietojumos, kas attiecas uz pēdējām dienām. Pēdējā Jaunās Derības Rakstu grāmata ir bagāta ar patiesībām, kuras mums jāsaprot. Daudziem sātans ir aptumšojis prātu, lai tie priecātos par katru iemeslu, kas attaisno to, ka netiek pētīta Atklāsmes grāmata. Taču Kristus ar sava kalpa Jāņa starpniecību šeit ir atklājis to, kas notiks pēdējās dienās, un Viņš saka: "Svētīgs tas, kas lasa, un tie, kas klausās pravieša vēstījuma vārdus un tur to, kas šeit rakstīts." (Atkl. 1:3)

"Šī ir mūžīgā dzīvība," Kristus sacīja, "ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu." (Jāņa 17:3) Kāpēc mēs neaptveram šīs atziņas vērtību? Kāpēc šīs godības apņemtās patiesības nekvēlo mūsu sirdīs, neskan pār mūsu lūpām un nepārņem mūs pilnīgi?

Dodot savu Vārdu, Dievs mūsu īpašumā ir nodevis katru patiesību, kam ir pamatnozīme glābšanā. Tūkstošiem ļaužu ir smēlušī ūdeni no šīm dzīvības akām, taču to krājumi neizsīkst. Tūkstoši ir turējuši Kungu savā priekšā un uzlūkojot tikuši pārvērsti [134] Viņa līdzībā. So cilvēku gars degtin deg, kad tie runā par Dieva raksturu, kad tie stāsta, kas viņiem ir Kristus un kas viņi ir Kristum. Taču šie pētnieki nav izsmēlušī varenās un svētās tēmas. Vēl daudzi tūkstoši varētu iesaistīties šajā darbā, izzinādami pestīšanas noslēpumus. Kad kavējamies pie Kristus dzīves un Viņa misijas būtības, gaismas stari skaidrāk izgaismo katru mēģinājumu atklāt patiesību. Katrs svaigs pētījums atklās kaut ko dziļāku un interesantāku, nekā ir bijis atrasts iepriekš. Izziņāšanas priekšmets ir neizsmeļams. Pētījumi par Kristus iemiesošanos, par Viņa salīdzinošo upuri un starpniecisko darbu čaklu pētnieku prātus nodarbinās tik ilgi, kamēr pastāvēs laiks, un, noraudzīdamies uz debesīm, kuru gadi nav izskaitāmi, tie izsauksies: "Liels ir dievbijības noslēpums!"

Mūžībā mēs mācīsimies to, kas varēja būt atklāts jau šeit virs zemes, ja vien mēs būtu pieņēmuši gaismu, ko varējām saņemt. Pestīšanas tēmas atpestīto sirdis un prātus nodarbinās visos mūžības laikmetos. Tie sapratīs patiesības, kuras Jēzus ilgojās atklāt saviem mācekļiem, bet kuru satveršanai viņiem nepietika ticības. Mūžu mūžos pavērsies jauni Kristus godības un pilnības skati. Bezgalīgu laikmetu gaitā uzticīgais nama kungs izdos no sava krājuma jaunas un vecas lietas.

LŪGŠANA

"Lūdziet, tad jums taps dots" (Mateja 7:7)

Lūgums dot

Lūk. 11:1–13

[139] Lai varētu dot mums, Kristus pastāvīgi saņēma no Tēva. "Vārdi, ko jūs dzirdat," Viņš teica, "nav Mani, bet Tēva, kas Mani sūtījis." (Jāņa 14:24) "Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet ka Viņš kalpotu." (Mat. 20:28) Viņš dzīvoja, domāja un lūdza ne sevis, bet citu dēļ. Pavadījis kopīgas stundas ar Dievu, ik rītus Viņš nesa cilvēkiem Debesu gaismu. Ik dienas Kristus saņēma spirdzinošas Svētā Gara kristības. Jaunās dienas rīta agrumā Kungs Viņu modināja no miega; Viņa dvēsele un lūpas tika svaidītas ar žēlastību, lai to varētu sniegt citiem. Jēzum tika doti vārdi, kas nāk tieši no Debesu pagalmiem, vārdi, kurus Viņš pēc tam istajā brīdī varēja pateikt nogurušajam un apspiestajam. "Dievs tas Kungs Man ir devis gudru mēli, ka Es ar savu uzrunu protu stiprināt

nogurušos; Viņš uzmodina Mani ik rītu, Viņš ierosina Manas ausis, lai Es uzmanīgi klausītos kā mācekļi," sacīja Kristus. (Jes. 50:4)

[140] Kristus mācekļus ļoti iespaidoja Viņa lūgšanas un Viņa ieradums sazināties ar Dievu. Kādu dienu, kad mācekļi uz neilgu brīdi bija atstājuši savu Kungu vienu, tie atrada Viņu lūdzam. Jēzus turpināja lūgt balsi un likās, ka Viņš nemaz nav pamanījis savu sekotāju tuvošanos. Mācekļu sirdis bija dziļi aizkustinātas. Kad Viņš beidza lūgt, tie iesaucās: "Kungs, māci mums Dievu lūgt!"

Kā atbildi Kristus atkārtoja savu parauglūgšanu, kuru Viņš bija lūdzis kalna svētrunā. Tad līdzībā Viņš ilustrēja mācību, kuru vēlējās tiem sniegt:

"Kuram jūsu starpā ir draugs, ja viņš pie tā noieta nakts vidū un tam teiktu: mīļais, aizdod man trīs maizes, jo mans draugs no ceļa pie manis ir iegriezies, bet man nekā nav, ko viņam celt priekšā, — un tas no iekšpuses atbildētu un sacītu: neapgrūtinī mani; durvis ir jau aizslēgtas, un mani bērni ir jau pie manis gultā; es nevaru celties un tev dot. Es jums saku, ja arī viņš neceltos un nedotu tāpēc, ka tas ir viņa draugs, tad viņa neatlaidības dēļ tas celsies un dos viņam, cik tam vajag."

Kristus šeit stāsta par kādu lūdzēju, kas lūdz tādēļ, lai varētu dot tālāk. Šim cilvēkam vajadzīga maize, jo citādi viņš nevar apmierināt nogurušā, vēlā ceļinieka vajadzības. Kaut arī kaimiņš nevēlas, ka to traucē, lūdzējs neatlaižas un turpina lūgt, jo draugam ir jāpalīdz. Beidzot viņa neatliekamā vajadzība tiek apmierināta.

Līdzīgi arī mācekļiem bija jāmeklē Dieva svētības. Paēdinot ļaužu pūli un sniedzot svētrunu par Debesu maizi, Kristus mācekļiem atklāja, ka tiem jābūt Viņa pārstāvjiem. Viņiem bija jādod ļaudīm dzīvības maize. Tas, kurš viņiem bija uzticējies darbu, redzēja, cik bieži viņu ticība tiks pārbaudīta. Bieži viņi nokļūs negaidītās situācijās un aptverš [141] savu cilvēcisko nepilnību. Pie viņiem nāks dvēseles, kas izsalkušas pēc dzīvības maizes, taču tie paši jutīsies nabagi un bezpalīdzīgi. Mācekļiem jāsaņem garīgais uzturs, citādi tiem nebūs, ko dot. Tie nedrīkstēja atlaist nepaēdinātu nevienu dvēseli. Kristus tiem norādīja uz avotu, kur smelties krājumus. Cilvēks, pie kura paciemoties atnāca draugs, neatraidīja viņu, kaut arī bija pusnakts un pavisam nepiemērots laiks. Saimniekam nebija, ko celt galdā, taču viņš aizgāja pie tā, kuram bija ēdiens un neatlaidīgi lūdza, kamēr kaimiņš apmierināja viņa vajadzību. Vai tad Dievs, kurš savus kalpus ir izsūtījis, lai ēdinātu izsalkušos, nepieņems to, kas vajadzīgs Viņa darbam?

Tomēr līdzībā pieminētais savtīgais kaimiņš neatbilst Dieva raksturam. Mācība šeit jāgūst ne salīdzinot, bet pretstatot. Egoistisks cilvēks uz neatlaidīgu lūgumu atsaucas tādēļ, lai tiktu vaļā no tā, kurš traucē viņa mieru. Bet Dievs priecājas, ka var dot. Viņš ir pilns līdzjūtības, Viņš ilgojas apmierināt to lūgumus, kuri ticībā nāk pie Viņa. Viņš mums dod, lai mēs varētu pakalpot citiem un tā kļūtu līdzīgi Viņam.

Kristus apsola: "Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klauvējiet, tad jums taps atvērts. Jo ikkatrs, kas lūdz, dabū, kas meklē, atrod, un, kas klauvē, tam atvērs."

Pestītājs turpina: "Kur būtu kāds tēvs jūsu starpā, kas dotu savam dēlam čūsku, kad tas lūdz tam zivi? Jēb skarpiju, kad tas lūdz olu? Ja nu jūs, ļauni būdami, zināt dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs no Debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz?"

Lai stiprinātu mūsu uzticību Dievam, Kristus mums māca Viņu uzrunāt jaunā vārdā, vārdā, kurš [142] saistīts ar cilvēka sirdij vismīļākajām asociācijām. Viņš mums dāvina priekšrocību bezgalīgo Dievu saukt par savu Tēvu. Šis vārds, ar kuru mēs Viņu uzrunājam un ar kuru runājam par Viņu, liecina par mūsu mīlestību un uzticību Viņam, bet no Viņa puses — par apņemšanos un par attiecībām ar mums. Kad mēs to izrunājam, lūgdami pēc Viņa labvēlības un svētībām, tad tas Viņa ausij ir kā mūzika. Lai mēs nedomātu, ka, saucot Viņu šajā vārdā, mēs pārāk daudz uzdrīkstamies, Viņš šo aicinājumu ir atkārtojis vēl un vēl. Viņš vēlas, lai mēs pierastu pie šāda uzrunas veida.

Dievs uz mums noraugās kā uz saviem bērniem. Viņš mūs ir atpircis no bezrūpīgās pasaules un izredzējis, lai mēs kļūtu par ķēnišķās ģimenes locekļiem, par Debesu Ķēniņa dēliem un meitām. Dievs mūs aicina uzticēties Viņam dziļāk un stiprāk, nekā bērns uzticas savam tēvam virs zemes. Vecāki mīl savus bērnus, taču Dieva mīlestība ir lielāka, plašāka un dziļāka nekā spēj būt cilvēka mīlestība. Tā nav aptverama. Ja nu tad virs zemes vecāki prot dot saviem bērniem labas dāvanas, cik gan daudz vairāk mūsu Debesu Tēvs dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz?

Ar lūgšanām saistītajās Kristus mācībās vajadzētu rūpīgi iedziļināties. Lūgšanā ir ietverta dievišķa gudrība, un Jēzus pasniegtā ilustrācija parāda principus, kurus vajadzētu saprast visiem. Viņš šeit

atklāj patieso lūgšanas garu un māca par neatlaidību, kas nepieciešama, pienesot savus lūgumus Dievam, kā arī apliecina Dieva vēlēšanos uz klausīt un atbildēt uz lūgšanu.

Mūsu lūgšanām nevajadzētu būt egoistiskām prasībām, kas orientētas tikai uz sava labuma iegūšanu. Mums ir jālūdz, lai varētu dot. Kristus dzīves principam jāklūst par mūsu dzīves principu. "Viņu dēļ" — Kristus šeit runā par saviem mācekļiem — "Es svētījos pats, lai arī viņi tiktu svētīti." (Sk. Jāņa 17:19) Tādai sevis nodošanai, sevis upurēšanai un pakļaušanai Dieva Vārda prasībām, kas bija redzama Kristū, ir jāatklājas arī Viņa kalpu dzīvē. Mūsu misija pasaulē nav kalpot sev un darīt pēc sava prāta; mums [143] jāpagodina Dievs, sadarbojoties ar Viņu grēcinieku glābšanā. Svētības no Dieva mums ir jālūdz tādēļ, lai tās varētu nodot citiem. Spēju iegūt var saglabāt vienīgi dodot. Mēs nevaram pastāvīgi saņemt Debesu bagātības, nenododot tās tiem, kas ir ap mums.

Līdzībā minētais lūdzējs vairākas reizes tika atraidīts, taču viņš no sava nodoma neatteicās. Arī mūsu lūgšanas, šķiet, ne vienmēr tūlīt tiek atbildētas, tomēr Kristus māca, ka mums nevajadzētu pārtraukt lūgt. Lūgšanai nav jāpanāk izmaiņas Dievā; tai ar Dievu ir jāsakāto mūs. Kad izsakām Viņam kādu vēlēšanos, tad var gadīties, ka Viņš saskata mūsos nepieciešamību pārbaudīt savas sirdis un nožēlot grēku. Tad Viņš mums liek piedzīvot grūtības un pārbaudījumus, liek mums kļūt pazemīgiem, lai mēs saskatītu to, kas kavē Viņa Svētajam Garam darboties caur mums.

Dieva apsolījumiem pastāv arī noteikumi — lūgšana nevar aizstāt pienākuma pildīšanu. "Ja jūs mīlat Mani," saka Kristus, "turiet Manas pavēles." "Kam ir Mani baušļi un kas viņus tur, tas Mani mīl; bet, kas Mani mīl, to Mans Tēvs mīlēs un Es to mīlēšu un tam parādīšos." (Jāņa 14:15,21) Tie, kas savus lūgumus nes Dieva priekšā, pamatojoties uz Viņa apsolījumiem, bet tajā pašā laikā nepilda ar tiem saistītos noteikumus, sāpina Kungu. Viņi piemin Kristus vārdu kā autoritāti apsolījuma piepildīšanai, taču nedara to, kas parādītu ticību Kristum un mīlestību pret Viņu.

Daudzi ar saviem nodarījumiem ir zaudējuši iespēju, ka Tēvs viņus pieņem. Kad tuvojamies Dievam, mums rūpīgi jāpārbauda sava uzticība. Ja esam nepaklausīgi, tad varētu teikt, ka mēs Kungam atnesam savu čeku, lai Viņš izmaksā skaidru naudu, un tajā pašā laikā nepildām noteikumus, bez kuriem to izdarīt nav iespējams. Mēs atsaucamies uz Dieva apsolījumiem un lūdzam, lai Viņš tos piepilda, kaut arī ar tādu rīcību Viņš apkaunotu savu vārdu.

[144] Apsolījums skan: "Ja jūs paliekat Manī un Mani vārdi paliek jūsos, jūs varēsiet lūgt, ko gribat, — tas jums notiks." (Jāņa 15:7) Bet Jānis paziņo: "No tā mēs noprotam, ka esam Viņu atzinuši, ja turam Viņa baušļus. Kas saka: "Es esmu Viņu atzinis", bet netur Viņa baušļus, ir melis, un viņā nav patiesības. Bet, kas Viņa vārdus tur, tanī patiesi Dieva mīlestība ir kļuvusi pilnīga." (1. Jāņa 2:3-5)

Viens no pēdējiem baušļiem, ko Kristus deva saviem mācekļiem, ir: "Ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis." (Jāņa 13:34) Vai mēs paklausām šim baušlim? Vai varbūt sevī lolojam asas, nekristīgas rakstura īpašības? Ja kaut kādā veidā esam apbēdinājuši vai sāpinājuši citus, tad mūsu pienākums ir atzīt savu vainu un censties izlīgt. Sī ir pirmā sagatavošanās, kas mums jāveic, lai ticībā nāktu Dieva priekšā un lūgtu Viņa svētību.

Ir vēl kāda lieta, kuru pārāk bieži neievēro tie, kas lūgšanā meklē Kungu. Vai tu esi bijis godīgs pret Dievu? Ar pravieša Maleahija starpniecību Kungs ir teicis šādus vārdus: "Jau kopš savu tēvu laikiem jūs arvien esat novērsušies no Maniem baušļiem un neesat tos ievērojuši. Tad nu atgriezieties pie manis, un arī Es gribu atgriezties pie jums! — saka tas Kungs Cebaots. — Tad jūs atkal sakāt: "Kā tad mēs lai atgriežamies?" Vai ir pareizi, ka cilvēks krāpj Dievu, kā jūs Mani krāpjat? Jūs tad sakāt: "Kā tad mēs Tevi krāpjam?" — Ar desmito tiesu un (..) ziedojušiem." (Mal. 3:7,8)

Kā katras svētības devējs Dievs pretendē uz zināmu daļu no visa, kas mums pieder. Viņš nodrošina Evaņģēlija sludināšanu. Atdodot šo daļu no tā, ko Dievs devis, mēs parādām, ka atbilstoši novērtējam Viņa dāvanas. Bet, ja paturam sev to, kas pieder Dievam, kā varam prasīt Viņa svētību? Ja zemes lietās neesam uzticīgi pārvaldnieki, kā tad varam gaidīt, ka Viņš mums uzticēs Debesu lietas? Seit var slēpties neatbildētas lūgšanas iemesls.

Taču Kungs savā lielajā žēlsirdībā labprāt piedod, tāpēc Viņš saka: "Bet atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī tā, [145] lai arī Manā mājā būtu barība, un pārbaudiet tad Mani šai ziņā (..), vai Es arī neatvērsu debess logus un nelikšu svētībai pa tiem pārpilnībā nolīt pār jums! Un Es padzišu, jums palīdzēdams, rijīgo postītāja kukaini no jūsu labības laukiem, lai viņš tos neizposta un lai koks jūsu vīna dārzā jums nebūtu neauglīgs! (..) Lai arī visas pagānu tautas jūs daudzina par svētlaimīgiem, jo jums pašiem būs lielu labumu un augstas cieņas pilnāi zemei būt." (Mal. 3:10-12)

Tā tas ir ar jebkuru citu Dieva prasību. Visas Viņa dāvanas ir apsolītas ar paklausības

priekšnoteikumu. Debesis ir pilnas ar Dieva svētībām, kuras Viņš dod tiem, kas ar Viņu sadarbojas. Visi, kas Viņam paklausa, var uzticīgi gaidīt apsolījumu piepildīšanos.

Bet tad mums ir stingri, nešaubīgi jāpaļaujas uz Dievu. Bieži Viņš kavējas atbildēt, lai pārbaudītu mūsu ticību un noskaidrotu, vai mūsu vēlēšanās ir patiesa. Ja esam lūguši saskaņā ar Dieva Vārdu, tad mums ir jātic Viņa apsolījumam un jāturpina lūgt ar neatlaidīgu noteiktību, kas netiks noraidīta.

Dievs nesaka: "Vienreiz lūdz, un tu saņemsi." Viņš skubina lūgt, nenogurstoši pastāvēt lūgšanās. Neatlaidīgas lūgšanas padara lūdzēja attieksmi nopietnāku un pastiprina vēlēšanos saņemt to, par ko viņš lūdz. Martai pie Lācara kapa Kristus teica: "Ja tu ticēsi, tu redzēsi Dieva varenību." (Jāņa 11:40)

Taču daudziem trūkst dzīvas ticības. Tāpēc arī tie nepiedzīvo pieaugošu Dieva spēku. Viņu vājums ir neticības sekas. Viņiem ir lielāka ticība saviem darbiem nekā tiem darbiem, ko viņu labā paveic Dievs. Tie savu dzīvi cenšas pārvaldīt paši. Tie plāno un gudro, taču lūdz maz, un viņiem ir maz īstas uzticības Dievam. Tie domā, ka viņiem ir ticība, taču tas ir tikai mirkļa impulss. Nenojauzdami nedz savas vajadzības, nedz to, ka Dievs [146] labprāt dotu, viņi neturpina pastāvīgi lūgt Kungu.

Mūsu lūgšanām jābūt tikpat nopietnām, dedzīgām un neatlaidīgām, kāds bija trūcīgā drauga lūgums pēc maizes rieciena pusnaktī. Jo nopietnāk un pastāvīgāk mēs lūgsim, jo ciešāka būs mūsu garīgā savienība ar Kristu. Mēs saņemsim lielākas svētības, jo augusi būs mūsu ticība.

Mūsu uzdevums ir lūgt un ticēt. Esi modrs lūgšanās! Esi modrs un sadarbojies ar Dievu, kurš šīs lūgšanas dzird. Paturi prātā, ka "mēs esam Dieva darbabiedri". (1. Kor. 3:9) Runā un rīkojies saskaņā ar savām lūgšanām. Tu redzēsi, ka ir neizsakāmi liela atšķirība, vai pārbaudījumi pierāda tavas ticības patiesumu, vai atklāj, ka tavas lūgšanas ir bijušas formālas.

Kad tu apjūc un kad tavā ceļā nostājas grūtības, tad nemeklē cilvēcisku palīdzību. Uztici visu Dievam. Ja savas grūtības stāstām citiem, tad tas tikai novājina mūs pašus, un arī citiem nedod nekādu spēku. Tas viņiem uzveļ mūsu garīgo nepilnību nastu, no kuras tie nespēj atbrīvoties. Mēs meklējam spēku pie maldīga, ierobežota cilvēka, kaut arī to varētu iegūt no nekļūdīgā un bezgalīgā Dieva.

Padomu meklēt tev nav jāiet līdz zemes galiem, jo Dievs ir tuvu. Sekmes neatnesīs nedz tās spējas, kas tev ir, nedz tās, kuras tu reiz iegūsi. Šī nu ir tā lieta, ko Kungs var darīt tavā labā. Mums vajadzētu daudz mazāk uzticības tam, ko var izdarīt cilvēks un daudz vairāk uzticības tam, ko Dievs var darīt katras ticošas dvēseles labā. Viņš gaida, ka tu ticībā sniegsies pēc Viņa. Viņš vēlas, lai tu no Viņa gaidītu lielas lietas. Viņš ilgojas dot tev sapratni gan laicīgajā, gan garīgajā sfērā. Viņš spēj asināt prātu. Viņš var iemācīt smalkjūtību un dot prasmis. Izmanto savus talantus darbā, lūdz no Dieva gudrību, un tā tev tiks dota.

Sev kā garantiju ņem Kristus vārdus. Vai tad Viņš [147] tevi nav aicinājis pie sevis? Nekad neatļaujies runāt bezcerīgā un satriektā tonī, citādi tu ļoti daudz zaudēsi. Uzlūkodams to, kas redzams, un sūdzēdamies par grūtiem brīžiem un saspringtām situācijām, tu rādi, ka tev ir neveselīga un novājināta ticība. Runā un rīkojies tā, it kā tava ticība būtu neuzvarama. Kungam visa kā ir gana; Viņam pieder pasaule. Ticībā skaties uz Debesīm! Uzlūko To, kuram ir gaisma, spēks un prasme!

Īstai ticībai piemīt cēlējspēks, neatlaidība principos un mērķa stingrība, ko ne laiks, ne grūtības nespēj vājināt. "Jaunekļi piekūst un pagurst, un jauni vīri sabrūk, bet, kas paļaujas uz to Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā kā viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi pārvietojas un nenogurst." (Jes. 40:30,31)

Ir daudz tādu, kas ilgojas palīdzēt citiem, taču tie jūt, ka viņiem nav garīga spēka un gaismas, ko dot. Tādi lai pienes savus lūgumus žēlastības troņa priekšā. Lūdziet pēc Svētā Gara! Dievs stāv aiz katra apsolījuma, ko Viņš ir devis. Ar Bībeli rokās saki: "Esmu rīkojies tā, kā Tu liki. Tagad pieminu Tavu apsolījumu: "Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klauvējiet, tad jums taps atvērts.""

Mums ir jālūdz ne tikai Kristus vārdā, bet arī Svētā Gara iedvesmotiem. Ar to ir izskaidrojami šie vārdi: "Pats Gars aizlūdz par mums ar bezvārdu nopūtām." (Rom. 8:26) Uz šādu lūgšanu Dievam ir prieks atbildēt. Kad nopietni un ar spēku izsakām lūgšanu Kristus vārdā, tad Dievs ar tādu pašu spēku apņemas atbildēt uz to "daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam". (Ef. 3:20)

Kristus ir teicis: "Visu, ko jūs lūgdami lūgsit, ticiet, ka jūs dabūsit, tad jums tas notiks." (Marka

11:24) [148] "Un visu, ko jūs lūgsit Manā vārdā, to Es darīšu, lai Tēvs tiktu pagodināts Dēlā." (Jāņa 14:13) Arī mīļotais Jānis, Svētā Gara iedvesmots, runā ļoti skaidri un pārliecinoši: "Un šī pašjāvība mums ir uz Viņu, ka Viņš klausā mūs, ja ko lūdzam pēc Viņa prāta. Ja zinām, ka Viņš mūs klausā, ko vien lūdzam, tad zinām, ka saņemam to, ko esam no Viņa lūguši." (1. Jāņa 5:14,15) Neatļaidīgi lūdz Tēvu Jēzus vārdā! Dievs šo vārdu pagodinās.

Varavīksne, kas aptver troni, ir apstiprinājums, ka Dievs ir patiess, ka Viņā nav nepastāvības, nedz pārmaiņas ēnas. Mēs esam grēkojuši pret Viņu un neesam pelnījuši Viņa labvēlību; tomēr Viņš pats ir licis pār mūsu lūpām atskanēt šim visbrīnīšķīgākajam lūgumam: "Nepamet mūs sava vārda dēļ, lai Tavas godības tronis nekrīt negodā! Piemini un nepārtrauc savu derību ar mums!" (Jer. 14:21) Kad mēs nākam pie Viņa, izsūdzēdami savus grēkus un atzīdami, ka esam necienīgi, tad Viņš apņemas ievērot mūsu saucienus. No Dieva vārda piepildījuma mūsu dzīvē ir atkarīgs Viņa troņa gods.

Tāpat kā Ārons, kurš simbolizēja Kristu, mūsu Pestītājs visu savu ļaužu vārdus uz sirds ienes svētnīcā. Mūsu varenais Augstais Priesteris atceras visu, ko bija teicis, lai iedrošinātu mūs uzticēties. Viņš savu derību vienmēr patur prātā.

Visi, kas meklēs, Viņu atradīs. Visiem, kas klauvēs, durvis tiks atvērtas. Nekad netiks izteiktas tādas aizbildināšanās kā: "Netraucē Mani, durvis ir aizslēgtas, un Es tās tagad negribu slēgt vaļā." Nekad nevienam netiks teikts: "Es tev nevaru palīdzēt." Sekmes gūs tie, kuri pusnaktī lūgs maizes riecienu, lai paēdinātu izsalkušas dvēseles.

Līdzībā minētais cilvēks, kurš lūdz maizi svešinieka dēļ, saņem tik, "cik tam vajag". Bet kādā mērā mums dod Dievs, lai mēs dotu citiem? [149] "Tādā mērā, kādā Kristus mums ir dāvinājis." (Ef. 4:7) Eņģeļi ar milzīgu interesi noskatās, kā cilvēki izturas cits pret citu. Ja tie pamana, ka kāds nepārprotami, līdzīgi Kristum iežēlojas par maldos grimušo, tad tie tuvojas šim cilvēkam un atgādina vārdus, ko teikt un kas pazudušajai dvēselei ir kā dzīvības maize. Tā "Dievs apmierinās katru jūsu vajadzību pēc savas godības pilnās bagātības Kristū Jēzū." (Fil. 4:19) Tavu liecību, kas ir patiesa un reāla, jaunās dzīves spēkā Viņš darīs ietekmīgu. Kunga vārds no tavas mutes atskanēs kā patiesība un taisnība.

Pielikt savas pūles citu labā vajadzētu tikai tad, kad ir bijušas daudzas lūgšanas vienatnē, jo ir nepieciešama liela gudrība, lai izprastu dvēseļu glābšanas noslēpumus. Pirms sarunām ar cilvēkiem sarunājies ar Kristu. Ļauj, lai pie Debesu žēlastības troņa tevi sagatavo kalpošanai cilvēkiem.

Tavai sirdij vajadzētu lūzt aiz ilgām pēc Dieva, pēc dzīvā Dieva. Kristus dzīve rāda, ko spēj paveikt cilvēciskums, ja tas iemanto dievišķo dabu. Viss, ko Kristus saņēma no Dieva, var piederēt arī mums. Tātad — lūdz, un tu saņemsi. Ar Jēkaba pacietīgo ticību un ar Elijas nepakļāvīgo neatļaidību lūdz sev visu, ko Dievs ir apsolījis.

Lai tavu prātu pārņem godības pilnās atziņas par Dievu! Lai neredzamas saites tavu dzīvi savieno ar Jēzus dzīvi! Tas, kurš gaismai lika atspīdēt no tumsības, vēlas atspīdēt tavā sirdī, dot tādu Dieva godības atziņas gaismu, kāda bija Kristus sejā. Svētais Gars ņems no Dieva lietām un atklās tās tev, kā dzīvu spēku tās nododams paklausīgai sirdij. Kristus tevi aizvedīs pie sliekšņa, aiz kura mīt Bezgalīgais. Caur priekškaru tu varēsi skatīt Tā godību un iespēju pārpilnību, kurš vienmēr ir dzīvs, lai mūs aizstāvētu.

Divi lūdzēji

[150] "Bet tādiem, kas paši bija pārliecināti, ka viņi ir taisni un ar nicināšanu skatījās uz visiem citiem," Kristus stāstīja līdzību par farizeju un muitnieku. Farizejs iet uz dievnamu Dievu lūgt ne tāpēc, ka viņš justu savu grēcīgumu un vajadzību pēc piedošanas, bet gan tāpēc, ka viņš iedomājas, ka ir taisns, un cer iegūt Dieva labvēlību. Savu lūgšanu viņš uzskata par labu darbu, ar kuru var izpelnīties Dieva atzinību. Turklāt uz citiem šāda rīcība atstāj dziļas dievbijības iespaidu. Viņš cer sev nodrošināt gan Dieva, gan cilvēku labvēlību. Lūgt viņu mudina pašā labums.

Šis cilvēks jūsmo par sevi. Tas redzams gan viņa sejā, gan rīcībā, gan lūgšanā. Nošķirdamies no citiem, viņš it kā saka: "Paliec tālāk no manis! Nenāc man klāt, jo es esmu tev par svētu!" (Jes. 65:5) Tā farizejs stāv un lūdz "pie sevis". Būdam pilnīgi apmierināts ar sevi, viņš domā, ka Dievs un cilvēki uz viņu noraugās ar tādu pašu labpatiku.

Farizejs saka: "Es tev pateicos, Dievs, ka es neesmu tāds, kā citi cilvēki — laupītāji, ļaundari, laulības pārkāpēji vai arī kā šis [151] muitnieks." Viņš savu raksturu vērtē nevis pēc Dieva svētā rakstura, bet pēc citu cilvēku rakstura. Viņa prāts ir novērsts no Dieva un pievērsts cilvēkiem. Tas arī ir viņa

pašapmierinātības noslēpums.

Tā nu šis cilvēks turpina, uzskaitīdams savus labos darbus: "Es gavēju divreiz nedēļā un maksāju desmito tiesu no visiem saviem ienākumiem." Farizeja reliģija neskar dvēseli. Viņš netiecas pēc dievišķās līdzības raksturā, pēc mīlestības un iejūtības pilnas sirds. Viņš samierinās ar reliģiju, kas saistīta vienīgi ar dzīves ārēji redzamām izpausmēm. Taisnība, kas šādam cilvēkam pieder, ir viņa paša darba augļi, kurus viņš vērtē pēc cilvēciskiem standartiem.

Katrs, kas paļaujas uz savu taisnību, nicina citus. Kā farizejs vērtē sevi, salīdzinot sevi ar citiem, tā arī citus viņš vērtē, salīdzinot ar sevi. Savu taisnību viņš pretstata citu cilvēku taisnībai, un, jo tie ir sliktāki, jo viņš savās acīs izskatās taisnāks. Bet paštaisnība noved pie citu apsūdzēšanas. "Citus cilvēkus" viņš notiešā kā Dieva likuma pārkāpējus. Līdz ar to farizejs parāda paša sātana, brāļu apsūdzētāja, garu. Šādā garā nav iespējams uzsākt sarunu ar Dievu. Tā viņš aiziet mājās, nesaņēmis dievišķo svētību.

Muitnieks uz dievnamu bija gājis kopā ar citiem lūdzējiem, taču viņš drīz vien nošķīrās no tiem, jo jutās necienīgs pievienoties viņiem lūgšanās. Stāvēdams iztālēm, viņš "neuzdrošinājās pat acis pacelt uz debesīm, bet sita pa savām krūtīm" lielās sāpēs un nepatikā pret sevi. Viņš juta, ka bija grēkojis pret Dievu, ka bija grēcīgs un aptraipīts. Nekādu iejūtību muitnieks nevarēja gaidīt arī no tiem, kas bija ap viņu, jo tie uz viņu noraudzījās ar nicinājumu. Šis cilvēks saprata, ka viņam nav nekādu nopelnu, ar ko patikt Dievam, un galējā izmisumā viņš sauca: "Dievs, esi man, grēciniekam, žēlīgs!" Viņš sevi nesalīdzināja ar citiem. [152] Grēcinieks, vainas apziņas pārņemts, stāvēja tā, it kā Dieva priekšā būtu viens pats. Vienīgā vēlēšanās viņam bija piedošana un miers, vienīgais lūgums — pēc Dieva žēlastības. Viņš arī saņēma svētību. "Es jums saku, viņš nogāja savās mājās attaisnots, labāks par otru," teica Kristus.

Farizejs un muitnieks pārstāv divas lielas grupas, kurās iedalās tie, kas nāk pielūgt Dievu. Pirmie divi pārstāvji bija divi pirmie bērni, kas piedzima šajā pasaulē. Kains sevī bija iedomājies, ka ir taisns, tāpēc pie Dieva nāca tikai ar pateicības upuri. Viņš neizsūdzēja grēku un neatzina nekādu vajadzību pēc žēlastības. Taču Abels nāca ar asinīm, kas norādīja uz Dieva Jēru. Viņš nāca kā grēcinieks, atzīdams sevi par pazudušu, un viņa vienīgā cerība bija Dieva mīlestība, kas neprasa cilvēka nopelnu. Kungs pieņēma Abela upuri, bet Kainu un tā upuri Viņš neievēroja. Vajadzības sajūta un atzišana, ka esam garā nabagi un grēcīgi, ir pats pirmais nosacījums, ja vēlamies, lai Dievs mūs pieņem. "Svētīgi garā nabagi, jo tiem pieder Debesu valstība." (Mat. 5:3)

Abas ļaužu grupas, kuras pārstāv farizejs un muitnieks, var mācīties no apustuļa Pētera piedzīvojumiem. Pēteris savu mācekļa gaitu sākumā iedomājās, ka ir stiprs. Tāpat kā farizejs, viņš savās acīs nebija "tāds, kā citi cilvēki". Vakarā, pirms nonākšanas jūdu varas rokās, Kristus brīdināja savus mācekļus: "Sonakt jūs visi pie Manis apgrēcināsit." Bet Pēteris ar pārliecību paziņoja: "Un, ja visi apgrēcinātos, tomēr es ne." (Marka 14:27 — KJV, 29) Pēteris neapzinājās savas briesmas. Viņu piekrāpa pašpaļāvība. Viņš domāja, ka ir spējīgs pastāvēt kārdinājuma brīdī, taču pēc dažām stundām nāca pārbaudījums, kurā lādēdamies un zvērēdams viņš atteicās no sava Kunga.

Bet tad gaiļa dziedāšana Pēterim atgādināja par Kristus vārdiem. Pārsteigts un izbijies par savu [154] nodarījumu, viņš pagriezās un paskatījās uz savu Kungu. Tajā brīdī Kristus noraudzījās uz Pēteri, un, uztvēris šo skumjo skatienu, kurā varēja redzēt līdzjūtību un mīlestību pret mācekli, Pēteris saprata, kas ar viņu bija noticis. Viņš izgāja ārā un rūgti raudāja. Kristus skatiens bija salauzis viņa sirdi. Pēteris bija nonācis līdz kritiskajam punktam un rūgti nožēloja savu grēku. Savās sāpēs un nožēlā viņš līdzinājās muitniekam, un, tāpat kā muitnieks, arī viņš atrada žēlastību. Kristus skatiens viņam apstiprināja piedošānu.

Nu Pētera pašpaļāvība bija zudusi. Lielīgie apgalvojumi vairs nekad neatkārtojās.

Pēc augšāmcelšanās Kristus trīs reizes pārbaudīja Pēteri. "Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli vairāk nekā šie?" Viņš vaicāja. Tagad Pēteris sevi vairs neizcēla brāļu vidū. Viņš atsaucās uz To, kurš spēja lasīt sirdi: "Kungs, Tu zini visas lietas; Tu zini, ka es Tevi mīlu." (Jāņa 21:15,17)

Tad Pēteris saņēma savu uzdevumu. Jaunais darbs bija plašāks un nopietnāks nekā visi, kas viņam līdz šim bija uzticēti. Kristus viņam lika ganīt avis un jērus. Pestītājs viņa pārziņā nodeva dvēseles, par kurām pats bija atdevis savu dzīvību, un līdz ar to deva Pēterim visspēcīgāko pierādījumu un apstiprinājumu, ka viņa stāvoklis tiek atjaunots. Agrāk nemierīgais, lielīgais un pašpaļāvīgais māceklis tagad bija kļuvis paklausīgs un pazemīgs. Nu viņš savam Kungam sekoja, aizliegdam un ziedodams sevi. Viņš dalījās Kristus ciešanās, un, kad Kristus sēdēs uz sava godības troņa, Pēteris dalīsies Viņa godībā.

Launums, kurš bija cēlonis Pētera krišanai un kurš sarāva farizeja attiecības ar Dievu, arī šodien ir atnesis savu postu tūkstošiem cilvēku dzīvē. Nekas nav tik pretdabisks Dievam un tik bīstams cilvēka dvēselei kā lepnums un pašapmierinātība. No visiem grēkiem šis ir visbezcerīgākais un visnedziedināmākais.

[155] Pētera kritiens nebija pēkšņs, bet gan pakāpenisks. Pašpajāvība viņu noveda pie uzskata, ka viņš jau ir glābts, un soli pa solim viņš turpināja šo lejupejošo ceļu, kamēr spēja noliegt savu Kungu. Nekad mēs nevaram droši pajauties uz sevi vai justies pasargāti no kārdinājumiem. Tiem, kas pieņem Pestītāju, — lai arī cik patiesa būtu viņu atgriešanās — nekad nevajadzētu mācīt teikt vai justies, ka viņi ir glābti. Tas ir nepareizs virziens. Katram gan vajadzētu mācīt, lai tas uztur sevi cerību un ticību, tomēr pat tad, kad nododamies Kristum un zinām, ka Viņš mūs pieņem, mēs neesam nepieejami kārdinājumiem. Dieva Vārds vēsta: "Daudzi tiks izraudzīti, šķīstīti un tīrīti, un pārbaudīti." (Dan. 12:10) Vienīgi tie, kuri izturēs pārbaudījumus, saņems dzīvības vainagu. (Jēk. 1:12)

Tiem, kas pieņem Kristu un savā pirmajā pārliecībā saka: "Nu es esmu glābts," draud briesmas sākt pajauties uz sevi. Tādi cilvēki mēdz aizmirst savu vājumu un pastāvīgo vajadzību pēc dievišķā spēka. Viņi nav sagatavoti pret sātana viltībām un kārdinājuma iespaidā daudzi, tāpat kā Pēteris, iekrīt pašā grēka bezdibēnī. Mums šajā ziņā ir dots padoms: "Kas šķietas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt." (1. Kor. 10:12) Mūsu vienīgā drošība ir pastāvīga neuzticēšanās sev un atkarība no Kristus.

Pēterim bija nepieciešams uzzināt sava rakstura trūkumus un apzināties vajadzību pēc Kristus žēlastības spēka. Kungs viņu nevarēja izglābt no pārbaudījuma, taču Viņš to būtu varējis izglābt no sakāves. Ja Pēteris būtu vēlējies pieņemt Kristus brīdinājumu, viņš būtu bijis modrs lūgšanu laikā. Viņš būtu gājis, drebot izbailēs, ka viņa kāja neklūp. Tad viņš arī būtu saņēmis dievišķo palīdzību, un sātans nebūtu varējis gūt uzvaru.

Pašapmierinātība bija tā, kas lika Pēterim krist, bet nožēla un pazemošanās — tā, kas no jauna stiprināja viņa soļus. Pētera piedzīvojuma aprakstā katrs nožēlojošs grēcinieks var atrast iedrošinājumu. Kaut arī Pēteris [156] bija izdarījis smagu grēku, viņš netika atstāts. Viņa dvēselē tika ierakstīti Kristus vārdi: "Es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemitētos." (Lūk. 22:32) Asajās nožēlas sāpēs šī lūgšana un Kristus mīlestības un iejūtības skatiens viņam deva cerību. Kristus pēc augšāmcelšanās atcerējās Pēteri un deva eņģelim vēsti, ko pasniegt sievietēm: "Noejiet un sakiet to Viņa mācekļiem un Pēterim, ka Viņš jums pa priekšu noies uz Galileju, tur jūs Viņu redzēsiet, kā Viņš jums ir sacījis." (Marka 16:7) Grēkus piedodošais Pestītājs pieņēma Pētera nožēlu.

Tā pati līdzjūtība, kas aizsniedza Pēteri, lai viņu izglābtu, tiecas pretī katrai dvēselei, kas kritusi kārdinājumā. Sātans šeit pielieto īpašu viltību — ievēd cilvēku grēkā, bet tad atstāj viņu izbijušos un bezpalīdzīgu, tādu, kas baidās meklēt piedošanu. Bet kādēļ gan lai mēs baidītos, ja Dievs ir teicis: "Lai viņš satver Manu spēku, ka viņš var nodibināt mieru ar Mani; un viņš arī nodibinās mieru ar Mani." (Jes. 27:5 — KJV) Katrai mūsu nepilnībai ir sagatavots nodrošinājums, un katrs stiprinājums tiek izteikts, lai mēs nāktu pie Kristus.

Kristus upurēja savu satriekto miesu, lai atpirktu Dieva mantojumu un dotu cilvēkam vēl vienu iespēju. "Tādēļ arī Viņš var uz visiem laikiem izglābt tos, kas caur Viņu nāk pie Dieva, vienmēr dzīvs būdams, lai tos aizstāvētu." (Ebr. 7:25) Ar savu nevainojamo dzīvi, savu paklausību un nāvi pie krusta Kristus aizstāvēja pazudošo cilvēci. Tagad mūsu glābšanas Kapteinis nelūdz par mums kā vienkāršs lūdzējs, bet kā Uzvarētājs, kas izvērza sava prasības. Viņa upuris ir pilnīgs, un kā mūsu Aizstāvis Viņš veic darbu, ko ir apņēmis, Dieva priekšā turēdams kvēpināmo trauku, kas pildīts ar Viņa paša nevainojamajiem nopelniem un Viņa ļaužu lūgšanām, grēku izsūdzēšanām un pateicībām. Svaidīts ar Viņa taisnību, tas viss paceļas pie Dieva kā salda smarža. Upuris ir pilnīgi pieņemams, un piedošana sedz visus pārkāpumus.

[157] Kristus ir apņēmis sevī būt mūsu aizstājējs un mūsu drošība, un ne pret vienu Viņš neizturas nevēriģi. Tas, kurš nespēja noskatīties uz cilvēku mūžīgo bojāeju, neatdevis savu dvēseli nāvē viņu labā, ar žēlsirdību un līdzjūtību noskatīties uz katru dvēseli, kas atzīst, ka nespēj sevi glābt.

Viņš nenoraudzīsies uz drebošu lūdzēju, nepaceldams to. Tas, kurš ar savu salīdzināšanas darbu cilvēkam ir nodrošinājis bezgalīgus morālā spēka krājumus, neatteiksies izmantot šo spēku mūsu labā. Savas bēdas un savus grēkus mēs varam atnest pie Viņa kājām, jo Viņš mūs mīl. Katrs Viņa skatiens un vārds mūs aicina uzticēties. Viņš pārveidos mūsu raksturus un izveidos tos pēc sava prāta.

Visos sātana spēku krājumos nav nevienas varas, kas spētu uzvarēt kaut vienu dvēseli, kas

vienkāršā uzticībā padodas Kristum. "Viņš piekusušiem dod spēku un vairo stiprumu nespēcīgiem" (Jes. 40:29 — KJV)

[158] "Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības." Kungs saka: "Tikai atzīsti savu noziegumu, ka tu esi apgrēkojies pret to Kungu." "Es jūs slacināšu ar šķīstu ūdeni, lai jūs topat šķīsti; Es jūs šķīstīšu no visiem jūsu traipiem un no visādas jūsu elkkalpības." (1. Jāņa 1:9; Jer. 3:13; Ēc. 36:25)

Taču vispirms mums ir jāpazīst sevi; mums ir jābūt tādai atziņai par sevi, kas rada nožēlu, un tikai tad mēs varam atrast piedošanu un mieru. Farizejs nebūt nebija pārliecināts par savu grēku. Svētais Gars pie viņa nevarēja darboties. Viņš savu dvēseli bija ietērpis paštaisnības bruņās, kuras atskabargainās un eņģeļu roku precīzi mērķētās Dieva bultas nespēj caururt. Kristus var glābt tikai to, kurš pats zina, ka ir grēcinieks. Viņš nāca, "lai dziedinātu tos, kam salauztas sirdis, pasludinātu atbrīvošanu gūstekņiem un redzes atjaunošanu aklajiem, lai atbrīvotu tos, kas salauzti." (Lūk. 4:18 — KJV) Taču "veseliem ārsta nevajag". (Lūk. 5:31) Mums jāaptver savs reālais stāvoklis, citādi mēs nejutīsim vajadzību pēc Kristus palīdzības. Mums jāapzinās savas briesmas, citādi mēs nebēsim uz patvērumu. Mums savās brūcēs jāizjūt sāpes, citādi mēs nevēlēsīties dziedināšanu.

Tā saka tas Kungs: "Tu saki: es esmu bagāts bagātīgi, un man nav nekāda trūkuma, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails. Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos, un tava kailuma kauns neatklātos, un acu zāles, tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs." (Atkl. 3:17,18) Uguns kvēlē kausētais zelts ir ticība, kas darbojas mīlestībā. Vienīgi tā spēj mūs saskaņot ar Dievu. Mēs varam būt aktīvi, mēs varam padarīt daudz darba; tomēr bez mīlestības, bez tādas mīlestības, kāda mājoja Kristus sirdī, mūs nekad nevarēs pieskaitīt Debesu ģimenei.

[159] Neviens pats no sevis neizprot savas kļūdas. "Sirds ir ļaunprātīgi lokana pret visu; tā ir viltīga. Kas to var izdibināt?" (Jer. 17:9) Var gadīties, ka lūpas izpauž dvēseles nabadzību, bet sirds to nemaz neatzīst. Kamēr runājam ar Dievu par garā nabadzību, sirds var lielīties, iedomājoties, ka ir ārkārtīgi pazemīga un taisna. Patiesu atziņu iegūšanai par sevi ir tikai viens ceļš. Mums jāuzlūko Kristus. Tas, ka cilvēki nepazīst Viņu, tiem liek paaugstināt savu taisnību. Pārdomājot Viņa šķīstumu un pārākumu, mēs savu vājumu, nabadzību un trūkumus redzēsīms tādus, kādi tie patiesībā ir. Tad mēs savās acīs būsim bezcerīgi, tērpti paštaisnības drēbēs un ne ar ko neatšķirsīms no jebkura cita grēcinieka. Mēs saprašanās — ja vispār varam tikt glābti, tad mūs glābs ne tas, ka mēs būtu labi, bet gan Dieva bezgalīgā žēlastība.

Muitnieka lūgšana tika uzklautā tāpēc, ka tā puda savu atkarību, tiekdams satvert Visvareno. Sevī pašā muitnieks nesaskatīja neko citu, kā tikai kaunu. Tā vajadzētu redzēt visiem, kas meklē Dievu. Ticībā, kas atsakās no jebkādas pašļaušanās uz sevi, garā nabadzīgajam lūdzējam jāsatver bezgalīgais spēks.

Nekādas ārēji redzamas uzvedības formas nevar aizstāt vienkāršu ticību un pilnīgu atteikšanos no sevis. Neviens cilvēks nevar atbrīvot sevi no sevis pašā. So darbu mēs vienīgi varam ļaut paveikt Kristum. Tad mūsu dvēseles valoda skanēs: "Kungs, ņem manu sirdi, jo pats es nespēju to dot. Tas ir Tavš īpašums. Turi to šķīstu, jo es to nevaru izdarīt Tavā vietā. Glāb mani par spīti tam, kāds esmu, manam vājumam, manam nekristīgajam egoismam. Veido mani, pacel mani šķīstā un svētā gaisotnē, kur manu dvēseli var šķērsot Tavas mīlestības spēcīgā straumē."

Šāda atteikšanās no sevis ir jāizdara ne tikai kristīgās dzīves sākumā. [160] Tā jāatjauno, sperot ikvienu jaunu soli Debesu virzienā. Visi mūsu labie darbi ir atkarīgi no spēka, kas ir ārpus mums. Tāpēc sirdij pastāvīgi jāizsniedz Dievs, ir vajadzīga nepārtraukta, nopietna grēku izsūdzēšana, kas nāk no salauztas sirds, un dvēseles pazemošanās Dieva priekšā. Mēs varam būt droši tikai, nepārtraukti atsakoties no sevis un uzturot atkarību no Kristus.

Jo tuvāk mēs nāksim pie Jēzus un jo skaidrāk saskatīsim Viņa rakstura šķīstumu, jo skaidrāk arī saskatīsim grēka ārkārtējo grēcīgumu un mazāka kļūst vēlēšanās izcelt sevi. Tie, kurus Debesis atzīst par svētiem, nelielās ar to, ka viņi ir labi. Apustulis Pēteris kļuva par uzticīgu Kristus kalpu, un lielā mērā viņu pagodināja dievišķā gaisma un spēks; viņš aktīvi piedalījās Kristus draudzes veidošanā. Tomēr Pēteris nekad neaizmīrsa bailpilno pazemošanās piedzīvojumu. Grēks tika piedots, tomēr viņš labi zināja, ka rakstura vājumam, kas bija par iemeslu krišanai, varēja līdzēt vienīgi Kristus žēlastība. Viņš sevī nesaskatīja neko tādu, ar ko varētu lepoties.

Neviens no apustuļiem vai praviešiem nekad nav pretendējis uz bezgrēcību. Cilvēki, kas savā dzīvē atradušies vistuvāk Dievam, cilvēki, kuri drīzāk upurēja savu dzīvību, nekā apzināti darīja ļaunu,

cilvēki, kurus Dievs bija pagodinājis ar dievišķu gaismu un spēku, ir atzinuši sava rakstura grēcīgumu. Viņi nav uzticējušies sev, nav pretendējuši uz savu taisnību, bet ir pilnīgi paļāvušies uz Kristus taisnību. Tā tas ir ar visiem, kas uzlūko Kristu.

Ar katru jaunu soli kristieša piedzīvojumos mūsu nožēla un atgriešanās padziļināsies. Tieši tiem, kam Kungs ir piedēvis, tieši tiem, kurus Dievs atzīst par saviem ļaudīm, Viņš saka: "Kad jūs tad pieminēsīt savus ļaunos ceļus un savus nelabos darbus, tad jums pašiem būs riebums [161] savu noziegumu un nelietību dēļ." (Ēc. 36:31) Un atkal: "Bet Es no savas puses slēgšu ar tevi derību, lai tu atzīsti, ka Es esmu tas Kungs, lai tu pieminētu to un kaunētos un aiz kauna neatdarītu savu muti, kad Es tev piedošu visu, ko tu darījusi," saka Dievs tas Kungs." (Ec. 16:62,63) Tad mūsu mutes neatvērsies sevis pagodināšanā. Tad mēs zināsim, ka mūsu pilnība ir vienīgi Kristū. Mēs varēsim atzīties tāpat, kā to darīja apustulis: "Jo es zinu, ka manī, tas ir, manā dabīgajā miesā nemīt nekas labs." (Rom. 7:18) "Bet es no savas puses negribu lielīties, kā tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, ar ko man pasaule ir krustā sista, un es pasaulei." (Gal. 6:14)

Šiem pārdzīvojumiem ir tiešs sakars ar pavēli: "Ar bailēm un drebēšanu sagādājiet sev glābšanu. Jo Dievs ir tas, kas jums dod gan vēlēšanos, gan darīšanu pēc Viņa labās gribas." (Fil. 2:12,13 — KJV) Dievs tev neliek baidīties, ka Viņš varētu nepildīt savus apsolījumus, ka Viņam varētu pietrūkt pacietības vai ka Viņa līdzjūtība varētu izrādīties nepietiekama. Bīsties no tā, ka tava griba varētu netikt pakļauta Kristus gribai, ka pār tavu dzīvi varētu sākt valdīt mantotās un attīstītās rakstura īpašības. "Dievs ir tas, kas jums dod gan vēlēšanos, gan darīšanu pēc Viņa labās gribas." Bīsties, ka starp tavu dvēseli un Kungu nenostājas tavs egoisms. Bīsties, ka paša vēlmes nesabojā lielo darbu, ko ar tavu starpniecību vēlas paveikt Dievs. Bīsties uzticēties savam spēkam, bīsties atlaist Kristus roku un savā dzīves ceļā mēģināt iet bez pastāvīgas Viņa klātbūtnes.

Mums ir jāizvairās no visa, kas varētu veicināt lepnumu un pašapmierinātību; tāpēc būtu jāatturas no glaimošanas un uzslavēšanas, kā arī no glaimu pieņemšanas. Tas ir sātana darbs. Ar glaimiem viņš rīkojas tikpat veikli kā ar apsūdzībām un tiesāšanu. Tā viņš cenšas dvēseli iznīcināt. Tos, [162] kuri godina cilvēkus, sātans izmanto par saviem aģentiem. Kristus darbinieki lai noraida katru pagodinošu vārdu. Patmīlība lai pazūd no redzesloka. Paaugstinātam jātiek vienīgi Kristum. Katra acs lai pievēršas un no katras sirds lai paceļas slava Tam, "kas mūs mīlējis, kas mūs ar savām asinīm atsvabinājis no mūsu grēkiem". (Atkl. 1:5)

Dzīve, kurā tiek godā turēta bijība Kunga priekšā, nav skumju un drūmuma pārņemta. Atšķirtība no Kristus ir tā, kas sejai liek noskumt un dzīvei pārvērsties par nopūtu pilnu svētceļojumu. Tie, kurus ir pārņēmis lepnums un patmīlība, nejūt vajadzību pēc dzīvas, personīgas savienības ar Kristu. Sirds, kas nav kritusi uz Klints, ir lepna, ka nav sašķidusi drumstalās. Cilvēkiem patīk tāda reliģija, kas atnes godu. Tie vēlas iet pa pietiekami platu ceļu, lai varētu paņemt līdzī savas īpašības. Patmīlība, tieksme pēc popularitātes un pagodinājuma no sirds izslēdz Pestītāju, taču bez Viņa dzīve ir drūma un skumja. Kristus, kas mājo dvēselē, ir prieka avots. Šī Dieva Vārda pamatdoma ir iepriecinājums visiem, kas Viņu pieņem.

"Jo tā saka tas Augstais un Varenais, kas mūžīgi dzīvo, Viņa vārds ir Svētais: "Es dzīvoju augšā un svētnīcā un pie tiem, kam sagrauzts un pazemīgs gars, lai atdzīvinātu garu pazemotiem un spirdzinātu sirdi sagrauztiem." (Jes. 57:15)

Mozus Dieva godību redzēja tad, kad viņš bija paslēpies klints spraugā. Tad, kad mēs paslēpsimies pāršķeltajā Klintī, Kristus mūs aizsegs ar savu caururbto roku, un mēs dzirdēsim, ko Kungs saka saviem kalpiem. Tāpat kā Mozum, Kungs mums atklāsies kā "apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā, kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus". (2. Moz. 34:6,7)

Pestīšanas darbs nes tādas sekas, par kurām [163] cilvēkam ir grūti pat iedomāties. "Ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi, un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl." (1. Kor. 2:9) Kad grēcinieku ir pievilcis Kristus spēks, kad viņš tuvojas paaugstinātajam krustam un zemojas tā priekšā, tad top jauns radījums. Viņam tiek dota jauna sirds. Jēzū Kristū šis cilvēks kļūst par jaunu radījumu. Izrādās, ka svētums neko vairāk neprasa. Jo Dievs pats "taisno to, kas tic Jēzum". (Rom. 3:26) "Bet kurus Viņš taisnojis, tos Viņš arī apskaidrojis." (Rom. 8:30) Lai arī cik liels nebūtu grēka radītais kauns un degradācija, tomēr daudz lielāks ir gods un paaugstinājums, ko spēj panākt glābjošā mīlestība. Cilvēciskās būtnes, kuras cīnās par dievišķās līdzības iemantošanu, dāsnī tiek apveltītas ar Debesu mantnīcas dārgumiem un izcilu spēku, kas tos paaugstinās pāri pat pār eņģeļiem, kuri nekad nav krituši.

"Tā saka tas Kungs, Israēla Pestītājs, Viņa Svētais, nicinātai dvēselei, novārtā liktai tautai (..):

“Kēniņi to redzēs un piecelsies, un labieši un valdnieki zemosies tā Kunga dēļ, jo Viņš ir uzticīgs, Israēla Svētā dēļ, kas tevi izredzējis.” (Jes. 49:7)

“Jo katru, kas pats paaugstinās, to pazemos, bet, kas pats pazemojas, taps paaugstināts.”

Dievs lai nedotu tiesu saviem izredzētajiem?

Lūk. 18:1–8

[164] Kristus bija runājis par laika periodu tieši pirms savas otrās atnākšanas un par briesmām, kas būs jāpiedzīvo Viņa sekotājiem. Ar īpašu nolūku Viņš šim beigu laikam veltīja līdzību “par to, ka tiem aizvien būs lūgt Dievu un nebūs pagurt”.

“Kādā pilsētā,” Jēzus iesāka, “dzīvoja tiesnesis, kas Dieva nebijās un no cilvēkiem nekaunējās. Bet tajā pašā pilsētā bija atraitne, tā nāca pie viņa un sacīja: “Izlem manu lietu pret manu pretinieku.” Tās ilgu laiku negribēja. Bet tad viņš sāka spriest sevī: “Lai gan es Dieva nebīstos un no cilvēkiem nekaunos, tomēr, lai viņa mani nemocītu, es gribu viņas lietu izlemt, citādi viņa vēl galā nāks un man sitīs vaigā.” Un tas Kungs sacīja: Vai dzirdējāt, ko netaisnais tiesnesis saka? Un Dievs lai nedotu tiesu saviem izredzētajiem, kas dienu un nakti Viņu piesauc, kaut gan Viņš vilcinās? Es jums saku, Viņš viņu lietu izlems visai drīz.”

Šeit attēlotajam tiesnesim nav ne cieņas pret taisnību, [165] ne iejūtības pret ciešanām. Atraitne, kas viņu steidzināja ar savu lietu, nepārtraukti tika noraidīta. Tā nāca pie viņa vēl un vēl, taču atkal pret to izturējās ar nicinājumu un aizraidīja no tiesas. Tiesnesis zināja, ka atraitnei ir taisnība un ka ātri vien viņš tai varētu palīdzēt, taču viņš to nedarīja. Tiesnesis gribēja izrādīt savu despotisko varu, un likt šai sievietei veltīgi lūgties viņam sagādāja baudu. Taču sieviete nedz pārtrauca lūgties, nedz zaudēja cerību. Neskatoties uz tiesneša vienaldzību un cietsirdību, viņa neatlaidīgi turpināja nākt un lūgt, līdz tiesnesis beidzot piekrita un nolēma izskatīt viņas lietu. “Lai gan es Dieva nebīstos un no cilvēkiem nekaunos,” viņš teica, “tomēr, lai viņa mani nenomocītu, es gribu viņas lietu izlemt.” Lai saglabātu savu reputāciju un neizpaustu sabiedrībā to, cik viņa lēmumi neobjektīvi un netaisni, tiesnesis neatlaidīgās sievietes lietā pasludināja spriedumu.

“Un tas Kungs sacīja: Vai dzirdējāt, ko netaisnais tiesnesis saka? Un Dievs lai nedotu tiesu saviem izredzētajiem, kas dienu un nakti Viņu piesauc, kaut gan Viņš vilcinās? Es jums saku, Viņš viņu lietu izlems visai drīz.” Kristus šeit novelk asu kontrastu starp netaisno tiesnesi un Dievu. Tiesnesis padevās atraitnes lūgumam vienīgi savu interešu dēļ — lai atbrīvotos no šīs sievietes uzmācības. Pret atraitni viņam nebija ne žēlsirdības, ne iejūtības; viņas nelaime viņam neko nenozīmēja. Cik daudz savādāka ir Dieva attieksme pret tiem, kas Viņu meklē! Ar bezgalīgu līdzjūtību Viņš ieklausās nelaimīgo un trūkumā nonākušo lūgumos.

Sievietei, kura lūdza tiesnesi pasludināt taisnīgu spriedumu, vīrs bija miris. Tā kā nu viņa bija trūcīga un vienuļa, tad tai nebija līdzekļu izpostītā īpašuma atjaunošanai. Arī cilvēks grēkojot zaudē savu savienību ar Dievu. Viņa paša ricībā nav nekādas iespējas izglābties. Toties Kristū mēs esam tuvu Tēvam. Dieva izredzētie Viņa sirdij ir dārgi. Tie ir tie, kurus no tumsības Viņš ir aicinājis savā brīnīšķīgajā gaismā, lai tie Viņu pagodinātu, lai tie kā gaismas avoti spīdētu [166] pasaules tumsībā. Netaisno tiesnesi īpaši neinteresēja atraitne, kas uzmācās ar savām vajadzībām; tomēr, lai tiktu vaļā no žēlās lūgšanās, viņš to uzklusēja un atbrīvoja no viņas pretinieka. Taču Dievs savus bērnus mīl ar bezgalīgu mīlestību.

“Jo tā Kunga daļa ir Viņa tauta, Jēkabs ir Viņa nospraustais īpašums. Viņš to atrada tuksnešainā zemē, klajumā, plēsīgu zvēru briesmīgu kaucienu vidū; Viņš to apkampa pasargādams, Viņš to pieņēma pie sevis, Viņš to sargāja kā acuraugu.” (5. Moz. 32:9,10) “Jo tā saka tas Kungs Cebaots: “Viņš Mani sūtījis, lai iegūtu jaunu godu pagānu starpā, kas jūs aplaupīja; jo, kas jums pieskaras, tas pieskaras Viņa acuraugam.” (Cak. 2:12)

Atraitnes lūgums: “Izlem manu lietu...” jeb: “Aizstāvi mani pret manu pretinieku” simbolizē Dieva bērnu lūgšanu. Sātans ir viņu lielais pretinieks. Viņš ir “mūsu brāļu apsūdzētājs,” kurš tos apsūdz Dieva priekšā dienām un naktīm. (Atkl. 12:10) Viņš darbojas nepārtraukti, sagrozīdams un apsūdzēdams, krāpdams un postīdams Dieva tautu. Tad nu šajā līdzībā Kristus saviem mācekļiem arī māca lūgt par atbrīvošanos no sātana un viņa aģentu varas.

Cakarijas pravietojumā skatam atklājas sātana apsūdzētāja darbs un Kristus darbs — stāvēt pretī Viņa ļauzu apsūdzētājam. Pravietis stāsta: “Un tas Kungs man ļāva redzēt augsto priesteri Jozuu stāvam tā Kunga eņģeļa priekšā, un sātans stāvēja viņam līdzās pa labi, lai viņu apsūdzētu. Un tā Kunga eņģelis teica sātanam (jeb “tas Kungs teica sātanam” — KJV): “Tas Kungs lai norāj tevi, sātan!”

Jā, tiešām, lai liek tev klusēt tas Kungs, kas izredzējis Jeruzālemi! Vai šis vīrs nav no uguns izrauta, apdegusi pagale?" Bet Jozuam bija mugurā netīras drēbes, kad viņš stāvēja eņģeļa priekšā." (Cak. 3:1-3)

Dieva tauta šeit tiek attēlota kā noziedznieks [167] tiesas priekšā. Augstais priesteris Jozua cīnās par svētību savai tautai, kurai ir lielas ciešanas. Kamēr viņš lūdz Dieva priekšā, pa labi no viņa kā apsūdzētājs stāv sātans. Viņš apsūdz Dieva bērnus, attēlodams viņu lietu cik vien iespējams bezcerīgu. Viņš Kungam atklāj šo ļauzu ļaunos darbus un rakstura trūkumus. Viņš uzrāda to vainas un nepilnības, cerēdams, ka Kristus acīs tās izskatīsies tādas, ka Viņš cilvēku lielajā vajadzībā atteiksies palīdzēt. Jozua, šis Dieva tautas pārstāvis, ir ģērbts netīrās drēbēs, un viņu gaida tiesa. Apzinoties savas tautas grēkus, viņam zūd drosme. Sātans viņa dvēselē rada vainas sajūtu, kas pāriet gandrīz pilnīgā bezcerībā. Tomēr viņš stāv kā pazemīgs lūdzējs blakus sātanam, kurš pret viņu ieņēmis kaujas pozīcijas.

Sātans kā apsūdzētājs sāka darboties jau Debesīs. Uz zemes tas ir bijis viņa darbs kopš cilvēka krišanas, un šim viņa darbam īpaša nozīme būs tad, [168] kad tuvosies šis pasaules vēstures noslēgums. Redzot, ka laika atlicis maz, viņš strādās ar karstāku vēlēšanos krāpt un iznīcināt. Sātans dusmojas, redzot uz zemes tautu, kura, neskatoties uz savu vājumu un grēcīgumu, tomēr respektē Kunga likumu. Viņš bija pārliecināts, ka šie ļaudis neklausīs Dievam. Velns priecājas, ja tie ir necienīgi; katrai dvēselei viņš ir sagatavojis kādu viltību, lai visi iekristu lamatās un būtu šķirti no Dieva. Viņš cenšas apsūdzēt un tiesāt Dievu un visus, kas šajā pasaulē cīnās, lai īstenotu Dieva plānus, strādādami žēlsirdības un mīlestības, līdzjūtības un piedošanas garā.

Katra Dieva spēka izpausme Viņa tautas labā izraisa sātana skaudību. Katru reizi, kad Dievs ko paveic savā tautā, sātans un viņa eņģeļi ar atjaunotu sparū sagatavo sazvērestību, lai atnestu postu. Viņu kaitina visi, kas par savu spēku izvērš Kristus. Sātana mērķis ir pamudināt uz ļaunu, bet, kad tas izdevies, visu vainu uzvelt tiem, kas tikuši kārdināti. Viņš norāda uz cilvēku aptraipītajām drēbēm — uz viņu sabojātajiem raksturiem. Viņš piemin Dieva ļauzu vājumu un muļķību, viņu grēkus, kas pauž nepateicību, viņš parāda, ka tie nebūt nelīdzinās Kristum un līdz ar to apkauno savu Pestītāju. To visu velns pasniedz kā argumentu, pamatodams savas tiesības rīkoties pēc savām tieksmēm, viņus iznīcinot. Viņš neatlaidīgi pūlas, cenzdami iebiedēt dvēseles ar domu, ka viņu stāvoklis ir bezcerīgs, ka viņu nešķīstie traipi nekad nevar tikt nomazgāti. Sātans cer ļauzu ticību tiktāl iznīcināt, ka tie pilnīgi padotos viņa kārdinājumiem un atstātu savu uzticību un piederību Dievam.

Kunga ļaudis paši nespēj atbildēt uz sātana apsūdzībām. Paskatoties uz sevi, tie ir gatavi krist izmisumā. Taču viņi apelē pie dievišķā Aizstāvja. Viņi atsaucas uz Pestītāja nopelniem. Dievs var būt taisns, "taisnodams to, kas tic Jēzum". (Rom. 3:26) Uzticībā Kunga bērni sauc uz Viņu, [169] lai sātana apvainojumi tiktu aplūsināti un viņa viltīgie plāni — izjaukti. "Dod man tiesu pret manu ienaidnieku," viņi lūdz; un, norādīdams uz lielo argumentu — krustu —, Kristus aplūsinā nekaunīgo apsūdzētāju.

"Tas Kungs teica sātanam: "Tas Kungs lai norāj tevi, sātana! Jā, tiešām, lai liek tev klusēt tas Kungs, kas izredzējis Jeruzālemi! Vai šis vīrs nav no uguns izrauta, apdegusi pagale?" " Kad sātans Dieva ļaudis cenšas aplūst ar tumsu un satriekt, iejaucas Kristus. Kaut arī tie ir grēkojuši, Kristus viņu vainu un grēkus uzņemas uz sevi. Viņš cilvēci kā degošu pagali ir izrāvis no uguns. Savā cilvēciskajā dabā Viņš ir savienojies ar cilvēku, bet caur savu dievišķo dabu Viņš ir viens ar bezgalīgo Dievu. Līdz ar to iznīcībai lemtajām dvēselēm ir pieejama palīdzība. Pretinieks tiek norāts.

"Bet Jozuam bija mugurā netīras drēbes, kad viņš stāvēja eņģeļa priekšā. Un eņģelis sacīja tiem, kas stāvēja viņa priekšā: "Novelciet viņam netīrās drēbes!" Bet Jozuam tas sacīja: "Redzi, Es atņemu tev tavus grēkus un ietērpju tevi svētku drānās!" Un Viņš pavēlēja: "Uzlieciet viņam galvā tīru cepuri!" Un tie uzlika viņam galvā tīru cepuri un uzvilka viņam svētku drēbes." Tad, tā Kunga Cebaota pilnvarots, eņģelis Dieva tautas pārstāvim Jozuam svinīgi apsolīja: "Ja tu staigāsi Manus ceļus un Man kalposi ar šķīstu sirdi, tad tu pārvaldīsi Manu namu un uzraudzīsi Manus pagalmus, un Es tev atļaušu brīvi nākt pie Manis kopā ar tiem, kas šē kā sulaiņi stāv Manā priekšā," — jā, kopā ar eņģeļiem, kas nostājušies ap Dieva troni. (Cak. 3:3-7)

Neskatoties uz Dieva ļauzu trūkumiem, Kristus nenovēršas no saviem rūpju bērniem. Kristus spēj mainīt viņu apģērbu. Viņš novelk netīrās [170] drēbes, uzvelk grēkus nožēlojošajiem ticīgajiem savu taisnības tērpu un Debesu grāmatās iepretī viņu vārdiem ieraksta, ka tiem ir piedots. Visuma priekšā Viņš tos atzīst par savējiem. So cilvēku ienaidnieks sātans tiek parādīts kā apsūdzētājs un krāpnieks. Taču Dievs saviem izredzētajiem lems taisnu tiesu.

Lūgšana "Izlem manu lietu pret manu pretinieku" attiecas ne tikai uz sātanu, bet arī uz viņa

starpniekiem, kurus tas pamudina sagrozīt patiesību, kārdināt un iznīcināt Dieva ļaudis. Tie, kas ir nolēmuši paklausīt Dieva baušļiem, no saviem piedzīvojumiem sapratīs, ka tiem ir ienaidnieki, kurus pārvalda ļauna vara. Šādi ienaidnieki Kristu ielēca ik uz soļa, un neviena cilvēciska būtne nespēj iedomāties, cik pastāvīgi un mērķtiecīgi tas notika. Tāpat kā Kristu, arī Viņa mācekļus nepārtraukti vajā kārdināšanas.

Raksti aino pasaules stāvokli tieši pirms Kristus otrās atnākšanas. Apustulis Jēkabs raksta par alkātību un vajāšanām, kas tad valdīs. Viņš saka: "Nu tad, bagātņieki, raudiet un vaimanājiet par tām nelaimēm, kas jums nāk virsū (.). Jūs esat sev mantas krājuši pēdējās dienās. Raugi, alga, atrauta strādņiekiem, kas ir nopļāvuši jūsu laukus, brēc, un plāvēju saucieni ir sasnieguši tā Kuņģa Cebaota ausis. Jūs esat virs zemes dzīvojuši kārumā un baudās, jūs esat savas sirdis barojuši kaujamai dienai; jūs esat pazudinājuši un nokāvuši taisno: viņš jums nepretojās." (Jēk. 5:1-6) Tā ir šodienas aina. Ar visiem iespējamajiem uzkundzēšanās un izspiešanas paņēmieniem cilvēki sev uzceļ neiedomājami bagātu iedzīvi, kamēr izsalkušo saucieni paceļas augšup pie Dieva.

"Tiesa ir atstumta nost, un taisnība stāv no tālienes, jo patiesība klūp uz ielas, un skaidrība netiek iekšā. Tiešām, patiesība ir zudusi, un, kas no ļauna atkāpjas, [171] pa dara sevi par laupījumu." (Jes. 59:14,15 — KJV) Tas piepildījās, Kristum dzīvojot uz zemes. Viņš uzticējās Dieva likumam, novērsdamies no cilvēku tradīcijām un prasībām, kas tika paaugstinātas, ieņemdamas baušļu vietu. Tādēļ Viņš tika ienīsts un vajāts. Sie vēstures procesi atkārtojas. Cilvēku likumi un tradīcijas atkal ir paaugstinātas pāri Dieva likumiem, un tie, kas ir uzticīgi Dieva baušļiem, tiek nicināti un vajāti. Tādēļ, ka Kristus bija uzticīgs Dievam, Viņš tika apvainots sabata pārkāpšanā un zaimošanā. Viņš tika pasludināts par velna apsēstu un saukts par Belcebulu. Līdzīgā veidā arī Viņa sekotāji tiek apsūdzēti un parādīti nelabvēlīgā gaismā. Tā sātans cenšas cilvēkus ievest grēkā un laupīt Dievam godu.

Tiesnesi, kurš nebijās Dieva un nekaunējās no cilvēkiem, Kristus līdzībā šādi raksturoja tādēļ, lai parādītu, kāda toreiz bija tiesa, par ko drīz vien liecināja arī Viņa paša pārbaudījums. Jēzus vēlas, lai Viņa ļaudis visos laikos apjaustu, cik maz vajāšanu brīdī var uzticēties zemes valdņiekiem un tiesnešiem. Bieži vien Dieva izredzētajiem ir jāstāv tādu oficiālu personu priekšā, kuru vadonis un padomdevējs nav Dieva Vārds, bet kas seko paši saviem nesvētajiem un neapvaldītajiem pamudinājumiem.

Līdzībā par netaisno tiesnesi Kristus ir parādījis, kas mums būtu jādara. "Dievs lai nedotu tiesu saviem izredzētajiem, kas dienu un nakti Viņu piesauc?" Kristus, mūsu piemērs, neko nedarīja, lai aizstāvētu sevi vai izkljūtu brīvībā. Viņš savu lietu nodeva Dievam. Tā arī Viņa sekotājiem nav ne jāapsūdz, ne jānosoda, nedz arī jāizmanto varas līdzekļi, lai atbrīvotos.

Kad rodas pārbaudījumi, kas šķiet neizskaidrojami, mums nav jāpieļauj, ka tiek izpostīts mūsu miers. Lai arī cik netaisni pret mums izturētos, neļausimies iekaist. Ļaujoties atriebības jūtām, [172] mēs ievainojam paši sevi. Mēs iznīcinām paši savu uzticību Dievam un apbēdinām Svēto Garu. Mūsu pusē ir liecinieks, Debesu vēstnesis, kas pacels karogu pret ienaidņieku. Viņš mūs ieslēgs Taisnības Saules spožajos staros. Tiem sātans netiek cauri. Viņš nespēj iziet cauri šim svētās gaismas vairogam.

Laikā, kad pasaule pieaug ļaunumā, nevienam no mums nevajadzētu ļauties ilūzijām, ka mums nebūs grūtību. Taču tieši šīs grūtības mums liek doties uz Visaugstākā kabinetu. Mēs varam meklēt Tā padomu, kurš savā gudrībā ir bezgalīgs.

Kungs saka: "Piesauc Mani bēdu laikā!" (Ps. 50:15) Dievs mūs aicina atklāt Viņam savu neizpratni, savas vajadzības un nepieciešamību pēc dievišķās palīdzības. Viņš vēlas, lai mēs savās lūgšanās nekavētos. Tikko rodas grūtības, mums dedzīgi jālūdz. Ar neatlaidīgajām lūgšanām mēs liecinām par savu stipro uzticēšanos Dievam. Vajadzības sajūta mums liek lūgt nopietni, un Debesu Tēvu mūsu lūgumi aizkustina.

Bieži vien tie, kas savas ticības dēļ cieš nicinājumus vai vajāšanas, jūt kārdinājumu domāt, ka Dievs tos ir atstājis. Cilvēku acīs viņi ir mazākums. Viss liecina par to, ka ienaidņieki pār viņiem gūst uzvaru, bet lai tie nemoka savu sirdsapziņu! Tas, kurš šo cilvēku labā ir cietis un nesis viņu bēdas un sāpes, nav viņus pametis.

Dieva bērni nav atstāti vieni un neaizsargāti. Lūgšana Visvarenā rokai liek rīkoties. Ar lūgšanu cilvēki "valstis ir uzvarējuši, taisnus darbus darījuši, apsoliņumus saņēmuši, lauvu rīkles aizbāzuši, uguns spēku nodzēsuši" (.). (pēdējā apgalvojuma nozīmi mēs sapratīsim, ja ieklausīsimies stāstos par mocekļiem, kas miruši savas ticības dēļ), "svešus karapulķus piespieduši bēgt". (Ebr. 11:33,34)

[173] Ja mēs savu dzīvi nodosim kalpošanai Viņam, tad nekad nenonāksim situācijā, kuru Dievs

nekontrolētu. Lai arī kādi būtu mūsu apstākļi, mums ir Vadonis, kurš parāda ceļu; lai arī kāda būtu mūsu neizpratne, mums ir drošs Padomdevējs; lai kādas būtu mūsu bēdas, zaudējums vai vientulība, mums ir iejūtīgs Draugs. Ja savā nezināšanā mēs speram nepareizus soļus, Kristus mūs neatstāj. Skaidri un nepārprotami skan Viņa balss: "Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība." (Jāņa 14:6) "Viņš glābs nabagu, kas kliež, cietēju un bēdīgo, kam nav palīga." (Ps. 72:12)

Kungs paziņo, ka Viņu pagodina tie, kas Viņam tuvojas un uzticīgi kalpo. [174] "Kam stipra ticība (jeb "kam prāts stingri turas pie Tevis" — KJV), tam Tu dod mieru, tiešām — mieru, jo viņš paļaujas uz Tevi!" (Jes. 26:3) Visvarenā roka ir izstiepta, lai vestu mūs uz priekšu — vēl aizvien uz priekšu. Ej uz priekšu, saka tas Kungs, un Es tev sūtīšu palīdzību. Mana vārda goda dēļ tu saņemsi, kad lūgsi. Ar to Es tikšu pagodināts to priekšā, kas meklē tavus trūkumus. Viņi redzēs, kā Mans vārds ar lielu godību uzvar. "Un visu, ko jūs ticībā lūgsit, to jūs dabūsit." (Mat. 21:22)

Lai visi, kam ir nodarīts pāri un pret kuriem citi ir izturējušies netaisni, sauc uz Dievu. Novērsies no tiem, kuru sirdis ir kā tērauds un dari savus lūgumus zināmus savam Radītājam. Neviens netiek noraidīts, kas pie Viņa nāk ar sagrauztu sirdi. Vienlaicīgi ar Debesu koru slavas dziesmām Dievs dzird arī visvājākās cilvēciskās būtnes saucienus. Savas sirds vēlēšanās mēs izstāstām lūgšanu istabā, mēs lūdzam, ejot pa ceļu, un mūsu vārdi aizsniedz Visuma Valdnieka troni. Tie var būt nedzirdami cilvēka ausij, taču nevar izdzist klusumā, nedz arī pazust tajā brīdī notiekošo darbu atmosfērā. Nekas nespēj apslāpēt dvēseles izteikto vēlēšanos. Tā paceļas pāri ielas trokšņiem, pāri jucekļīgam pūlim un nonāk Debesu pagalmos. Mēs runājam ar Dievu, un mūsu lūgšana tiek uzklautāta.

Tu, kurš jūties kā visnecienīgākais, nebaidies savu lietu nodot Dievam! Kad Viņš sevi Kristū atdeva par pasaules grēku, Viņš uzņēmās katras dvēseles lietu. "Viņš jau savu paša Dēlu nav saudzējis, bet to par mums visiem nodevis nāvē. Kā tad Viņš līdz ar to mums nedāvinās visas lietas?" (Rom. 8:32) Vai tad Viņš nepiepildīs šos žēlastības pilnos vārdus, kas mums doti par iedrošinājumu un stiprinājumu?

Neko Kristus nevēlas tik ļoti, kā atpestīt savu mantojumu no sātana varas. Taču, pirms ārēji varam tikt atbrīvoti no sātana varas, mums no tās jātiek atbrīvotiem [175] iekšēji. Kungs pieļauj pārbaudījumus, lai mēs tiktu šķīstīti no pasaulīguma, savtības, no asajām, nekristīgajām rakstura īpašībām. Viņš pieļauj, ka mūsu dvēselēm pāri iet dziļie sāpju ūdeņi, lai mēs iepazītu Viņu un Jēzu Kristu, ko Viņš ir sūtījis, lai mēs sirds dziļumos ilgotos tikt attīrīti no tā, kas mūs aptraipījis, un lai, pārbaudījumus izturējuši, mēs kļūtu šķīstāki, svētāki un laimīgāki. Bieži pārbaudījumu krāsnī mēs ieejam ar egoisma aptumšotām dvēselēm; taču, ja izturam pārbaudījuma kritisko brīdi, tad, no tā iziedami, mēs atstarosim dievišķo raksturu. Kad ar šo ciešanu palīdzību Dievs savu mērķi būs sasniegjis, tad "Viņš tavai taisnībai liks starot kā gaismai un tavām tiesībām kā saulainai dienai". (Ps. 37:6)

Nav jābaidās, ka Dievs varētu neņemt vērā savu ļaužu lūgšanas. Briesmas, turpretī, pastāv apstākļi, ka kārdinājuma un pārbaudījuma brīdī tie varētu zaudēt drosmi, cerību un neatlaidību lūgšanās.

Dievišķo līdzjūtību Pestītājs izrādīja pret feniķietī. Jēzus sirds bija aizkustināta, redzot viņas skumjas. Viņš labprāt nekavējoties būtu līcis šai sievietei saprast, ka viņas lūgums ir uzklauts, taču Viņš vēlējās nodot kādu mācību saviem mācekļiem, tādēļ uz brīdi izlikās neņemam vērā viņas izmocītās sirds saucienus. Kad sievietes ticība kļuva redzama, Jēzus viņai izteica atzīnību un atlaida to, apmierinādams lielo vajadzību, par ko viņa bija lūgusi. Mācekļi nekad neaizmirsā šo mācību, un tā ir pierakstīta, lai parādītu, ar ko vainagojas neatlaidīga lūgšana.

Kristus pats bija tas, kurš šīs mātes sirdī bija ielicis neatlaidību, kas netiek noraidīta. Kristus bija tas, kas lūdzošajai atraitnei deva drosmi un mērķtiecību tiesneša priekšā. Tas bija Kristus, kurš pirms daudziem gadsimtiem noslēpumainajā konfliktā pie Jabokas brasla Jēkabam bija iedvesmojis šo pašu nepagurstošo ticību. Bet uzticību, ko Pestītājs ir ielicis cilvēka sirdī, Viņš nekad neatstās neatmaksātu.

[176] Tas, kurš mājā Debesu svētnīcā, spriež taisnu tiesu. Viņam ir lielāks prieks par saviem ļaudīm, kas grēka pasaulē cīnās ar kārdinājumiem nekā par eņģeļu pulkiem, kas nostājušies ap Viņa troni.

Šai niecīgajai pasaulei Visums parāda vislielāko interesi, jo Kristus par tās iemītnieku dvēselēm ir samaksājis bezgalīgi lielu cenu. Pasaules Pestītājs zemi un Debesis ir saistījis ar rūpju saitēm, jo šeit atrodas Kunga atpestītie. Debesu būtnes joprojām apmeklē zemi tāpat kā tajās dienās, kad tās sastapās ar Abrahāmu un Mozu. Mūsu lielpilsētu rosībā, ļaužu pūlī, kas drūzmējas galvenajās ielās un piepilda tirgus laukumus, kur no rīta līdz vakaram cilvēki rosās tā, it kā darbs, atpūta un izprieca dzīvē būtu vienīgais, kur tik maz ir tādu, kas domā par neredzamajām realitātēm — jā, arī tur

Debesīm vēl aizvien ir savi novērotāji un savi svētie. Neredzamas būtnes novēro katru cilvēku vārdu un darbu. Katrā darba sapulcē vai izpriecē vakarā, katrā dievkalpojumā ir vairāk klausītāju, nekā to cilvēka acs var redzēt. Dažkārt Debesu vēstneši paver priekškaru, kas slēpj neredzamo pasauli, lai mūsu domas tiktu atrautas no ikdienas steigas un trauksmes, lai mēs atcerētos, ka visam, ko darām vai sakām, ir neredzami liecinieki.

Mums ir vajadzīga nopietnāka izpratne par mūs apmeklējošo eņģeļu misiju. Būtu labi, ja mēs ņemtu vērā, ka visos mūsu darbos ar mums sadarbojas un par mums rūpējas Debesu būtnes. Neredzami gaismas un spēka karapulki apmeklē laipnos un pazemīgos, kas tic Dieva apsolījumiem un gaida, kad tie piepildīsies. Ķerubi un serafi, eņģeļi, kas izceļas ar ārkārtīgu spēku — desmit tūkstoš reiz desmit tūkstoši un tūkstošu tūkstoši — stāv pie Viņa labās rokas; tie visi ir "kalpotāji gari, izsūtāmi kalpošanai to labā, kam jāamanto pestīšana". (Ebr. 1:14)

[177] Šie eņģeļi-vēstneši uzticīgi reģistrē cilvēku bērnu vārdus un darbus. Katra nežēlīga rīcība vai netaisnība, kas vērsta pret Dieva ļaudīm, visas ciešanas, ko tiem sagādā ļaundaru vara, tiek pierakstītas Debesīs.

"Dievs lai nedotu tiesu saviem izredzētiem, kas dienu un nakti Viņu piesauc, kaut gan Viņš vilcinās? Es jums saku, Viņš viņu lietu izlems visai drīz."

"Neatmetiet tāpēc savu cerības drosmi, tai ir liela alga! Jo jums vajag pacietības, lai, Dieva prātu darījuši, iemantotu apsolījumu. Jo vēl mazs brīdis, un Tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies." (Ebr. 10:35-37) "Raugi, zemkopis gaida dārgo zemes augli, pacietīgi uz to cerēdams, līdz tas dabū agro un vēlo lietu. Pacietieties arī jūs, stipriniet savas sirdis, jo tā Kunga atnākšana ir tuvu." (Jēk. 5:7,8)

Dieva pacietība ir apbrīnojama. Taisnība ilgi gaida, kamēr žēlastība aicina grēcinieku. Tomēr "taisnība un tiesa ir Viņa troņa balsti". (Ps. 97:2) "Tas Kungs ir lēnprātīgs dusmās, taču varens spēkā, un nesodītu Dievs neatstās nevienu. Cauri viesuļiem un vētrām ved tā Kunga ceļš; mākoņi ir putekļi zem Viņa kājām." (Nah. 1:3)

Pasaule ir kļuvusi droša Dieva likuma pārkaipšanā. Kunga pacietības dēļ cilvēki min kājām Viņa autoritāti. Tie cits citu atbalsta nežēlīgā attieksmē un Viņa mantojuma apspiešanā, teikdami: "Kā Dievs to zinās? Vai Visaugstākais ir kāds viszinis?" (Ps. 73:11) Tomēr ir kāda robeža, kuru tie nevar pārsniegt. Ir tuvu tas laiks, kad viņi savu mēru būs piepildījuši. Jau tagad šie ļaudis ir gandrīz pārsnieguši Dieva pacietības mēru, Viņa labestības un žēlastības robežas. [178] Tas Kungs iejauksies, lai aizstāvētu savu godu, lai atbrīvotu savus ļaudis un lai apturētu tālāku netaisnības izplatīšanos.

Noas dienās cilvēki jau tik ilgi bija atstājuši novārtā Dieva likumu, ka no zemes virsas pazuda gandrīz visas atmiņas par Radītāju. Viņu netaisnība bija pacēlusies tik augstu, ka Kungs pār zemi lika nākt ūdens plūdiem un aizskaloja tās ļaunos iemītniekus.

No laikmeta laikmetā Kungs ir darījis zināmas savas darbības metodes. Kad pienāk krīze, Viņš sevi atklāj un iejaucas notikumos, lai aizturētu sātana plānu realizēšanos. Gan tautām, gan ģimenēm, gan atsevišķiem cilvēkiem Dievs dažkārt ļauj nonākt līdz krīzei, lai kļūtu zināma Viņa loma notikumos. Tad Viņš parāda, ka ir Dievs Israēlā, kas sargā savu likumu un aizstāv savus ļaudis.

Šajā laikā, kad valda netaisnība, mēs varam droši zināt, ka pēdējā krīze ir rokas stiepiena attālumā. Kad Dieva likums būs gandrīz pilnīgi atmests, kad Viņa ļaudis vajās un apspiedīs citi cilvēki, tad tas Kungs iejauksies.

Tuvu ir laiks, kad Viņš teiks: "Ej, Mana tauta, savās mītnēs un aizslēdz savas durvis aiz sevis — paslēpies mazu brīdi, kamēr pāries dusmas! Jo tas Kungs drīz izies no sava mājokļa, lai sodītu zemes iedzīvotājus viņu grēku dēļ. Tad būs redzamas zemē izlietās asinis, un tā vairs neaizsegs tos nokautos, kas tajā aprakti." (Ješ. 26:20,21) Iespējams, ka patlaban ir cilvēki, kas sevi sauc par kristiešiem, bet krāpņ un apspiež trūcīgos; varbūt tie aplaupa atraistes un bāreņus; varbūt viņus pārņem sātāniskais naidis, jo tie nespēj valdīt pār Dieva ļaužu sirdsapziņu, taču par visu to Dievs viņiem liks atbildēt tiesā. "Jo tiesa ir bez žēlastības tam, kas neparāda žēlastību." (Jēk. 2:13) Tādēļ visas zemes Tiesneša priekšā tie ilgi nestāvēs, [179] sniedzami atskaites par sāpēm, ko sagādājuši Viņa mantojuma dvēselēm. Varbūt tagad tie izvērza nepatiesas apsūdzības, varbūt izsmej tos, kuriem Dievs uzticējis savu darbu, varbūt iesloga cietumos ticīgos, izsūta katorgā vai trimdā, nodod nāvē, taču tiem būs jāatbild par katru sagādāto sāpi, par katru izlieto asaru. Par grēkiem Dievs viņiem atmaksās divkārt. Par Bābeli, šo atkritušās draudzes simbolu, Viņš saviem tiesas kalpiem saka: "Viņas grēku darbi sniedzas līdz debesīm, un Dievs ir pieminējis viņas noziegumus. Atmaksājiet tai, kā arī viņa atmaksājusi, un atdariet tai divkārt pēc viņas darbiem! Kāsu, ko viņa pildījusi, pildiet tai

divkārt!" (Atkl. 18:5,6)

No Indijas, Āfrikas, Ķīnas, no jūras salām un no tā saukto kristīgo zemju apspiestajiem miljoniem ļaužu vaimanas paceļas augšup pie Dieva. Šīs vaimanas nepaliks ilgi neatbildētas. Dievs zemi šķīstīs no morālā pagrimuma, un ne ar ūdens jūru kā Noas dienās, bet ar uguns jūru, kuru nespēs izdzēst nekāds cilvēcisks izgudrojums.

"Tad nāks bēdu laiki, kādi vēl nav bijuši, kamēr vien dzīvo tautas līdz pašam šim laikam; taču tani laikā tava tauta paglābsies — visi, kas ierakstīti Dzīvības grāmatā." (Dan. 12:1)

Kristus savus ļaudis pulcinās pie sevis no jumtistabām, būdām, kazemātiem, ešafotiem, no kalniem, tuksnešiem un pazemes alām. Uz zemes tos būs spiedis trūkums, ciešanas un citu cilvēku pāridarījumi. Miljoniem cilvēku būs aizgājuši dusēt kapā, aiz sevis atstādami tikai neslavu, jo tie būs atteikušies paklausīt sātana patvaļīgajiem pieprasījumiem. Cilvēciskās tiesas Dieva bērnu notiesās kā vissmagākos noziedzniekus, taču drīz pienāks tā diena, kad "Dievs pats [būs] tiesnesis". (Ps. 50:6) Tad pasaules tiesu spriedumi tiks atcelti. [180] "Dievs tas Kungs (...) liks izzust savas tautas negodam." (Jes. 25:8) Katram Viņš dos baltas drēbes (sk. Atkl. 6:11). Tad tos "sauks: "Svētā tauta, tā Kunga atpestītie" ". (Jes. 62:12)

Lai arī kādus krustus tie netiktu aicināti nest, lai kādus zaudējumus nebūtu izturējuši un vajāšanas izcietuši — līdz pat dzīvības zaudēšanai virs zemes — Dieva bērniem tiks bagātīgi atmaksāts. "Tie skatīs Viņa vaigu, un Viņa vārds būs tiem uz pierēm." (Atkl. 22:4)

DIEVA MĪLESTĪBAS, KAS MEKLĒ

"Ar cilvēciskām saitēm Es viņus vilku pie Sevis, ar mīlestības saitēm" (Hozejas 11:4)

"Viņš pieņem grēciniekus"

[185] Kad ap Kristu pulcējās "muitnieki un grēcinieki", rabīni pauda nepatiku. "Šis pieņem grēciniekus," viņi teica, "un ēd kopā ar tiem."

Ar šo apsūdzību tie netieši liecināja, ka Kristum patika uzturēt kontaktus ar grēcīgajiem un morāli pagrimušajiem un ka Viņš neizjuta šo cilvēku ļaunumu. Rabīni bija vilušies Jēzū. Kā varēja būt, ka Tas, kurš pretendēja uz tik cēlu raksturu, nepievienojās viņiem un nelietoja viņu mācīšanas metodes? Kāpēc Viņš bija tik vienkāršs, kāpēc veltīja uzmanību visām ļaužu šķirām? Rabīni domāja, ka tad, ja Jēzus būtu īsts pravietis, Viņš savu darbību saskaņotu ar tiem, bet pret muitniekiem un grēciniekiem izturētos ar vienaldzību, ko tie ir pelnījuši. Šie sabiedrības sargi nevarēja izturēt, ka Cilvēks, ar kuru viņi nepārtraukti strīdējās, bet kura dzīves šķīstums tiem iedvesa šausmas un tos apsūdzēja, — ka šis Cilvēks nepārprotami izrādīja simpātijas, satiekoties ar sabiedrības padibenēm. Rakstu mācītāji neatzina Viņa metodes. Tie sevi uzskatīja par izglītotiem, labi audzinātiem un sevišķi dievbijīgiem, bet Kristus atkailināja viņu egoismu.

[186] Rabīnus sadusmoja arī tas, ka tie ļaudis, kas pret viņiem izrādīja vienīgi nicinājumu un nekad nebija redzami sinagogās, pulcējās ap Jēzu un ar godbijīgu uzmanību klausījās Viņa vārdos. Rakstu mācītāji un farizeji jau Jēzus klātbūtni vien izjuta kā apsūdzību; kā gan muitnieki un grēcinieki varēja izjust vēlēšanos tuvoties Viņam?

Tie nezināja, ka notiekošā izskaidrojums meklējams tajos pašos vārdos, kurus viņi izteica kā izsmejošu apvainojumu: "Šis pieņem grēciniekus." Dvēseles, kas nāca pie Jēzus, Viņa klātbūtnē juta, ka pat tām šeit ir glābiņš no grēka bedres. Farizeji šos cilvēkus spēja tikai izsmiet un nosodīt, taču Kristus tos apsveica kā Dieva bērnus, kas, lai arī stipri atsvešinājušies no Tēva mājām, Tēva sirdī nav aizmirsti. Viņu nožēlojamais stāvoklis un grēks tikai vēl vairāk padziļināja Jēzus līdzjūtību. Jo tālāk tie no Viņa bija aizklīduši, jo dedzīgākas bija Kristus ilgas un lielāks to atbrīvošanai pienestais upuris.

To visu Israēla skolotāji būtu varējuši mācīties no svētajiem Rakstu ruļļiem, ar kuru glabāšanu un izskaidrošanu tie lepojās. Vai Dāvids — jā, Dāvids, kurš bija kritis nāves grēkā, — vai viņš nebija rakstījis, ka ir aizmaldījis kā pazudusi avs un lūdzis, lai Kungs meklē savu kalpu? (Sk. Ps. 119:176 — KJV) Vai Dieva mīlestību pret grēcinieku nav atklājis Miha, sacīdams: "Kur ir tāds Dievs, kā Tu esi, kas piedod grēkus un neatmaksā savas tautas atlikušajiem viņu noziegumus, kas mūžīgi netur dusmas, jo Tev patīk žēlastība"? (Mih. 7:18)

Pazudusi avs

Šoreiz Kristus saviem klausītājiem neatgādināja Rakstus. Viņš izmantoja to, ko šie ļaudis paši bija

pieredzējuši. Plašās plakankalnes austrumos no Jordānas bija bagātīgas lopu ganību vietas, taču šaurajās aizās un mežiem apaugušajos pakalnos mēdza noklīst [187] ne viena vien avs, ko gādīgs gans meklēja un atveda atpakaļ. Ap Jēzu sanākušo klausītāju vidū bija gani, kā arī tādi, kas ganāmpulkos bija ieguldījuši naudas līdzekļus, tāpēc visiem bija tuva Jēzus ilustrācija: "Kurš no jūsu vidus, kam ir simts avis un kas vienu no tām ir pazaudējis, neatstāj visas deviņdesmit deviņas tuksnesī, lai ietu pakaļ pazudušajai, līdz kamēr tas to atradīs?"

Dvēseles, kuras jūs nicināt, teica Jēzus, ir Dieva īpašums.

Radišanas un pestīšanas nopelnā tās pieder Viņam, un Viņa acīs tām ir vērtība. Gans mīl savas avis, un tam nav miera, ja kaut vienas trūkst; līdzīgi, taču neizsakāmi stiprāk Dievs mīl katru pamestu dvēseli. Cilvēki var noliegt Viņa mīlestības esamību, tie var aiziet no Viņa un izvēlēties citu kungu, tomēr viņi pieder Dievam, un Dievs savējos ilgojas atgūt. Viņš saka: "Kā gans rūpējas par savu ganāmo pulku, tiklīdz kā dažas no viņa avīm atšķīrusās no pārējā bara, tā Es rūpēšos par savām avīm un centīšos tās dabūt atpakaļ no visām tām vietām, kur tās bija izklīdinātas apmākušās un tumšās dienās." (Ec. 34:12)

Līdzībā gans izgāja meklēt vienu avi — tas ir vismazākais iespējamais skaits. Tāpat, ja būtu bijusi tikai viena pazudusi dvēsele, Kristus būtu miris arī par šo vienu.

Avs, kas noklīdusi no ganāmpulka, ir visbezpaldīgākā no visām dzīvajām būtnēm. Šī avs jāmeklē ganam, jo pati tā nespēj atrast ceļu atpakaļ. Tāpat ir ar dvēseli, kas aizgājusi no Dieva — tā ir tikpat bezpaldīga kā pazudusi avs, un, ja dievišķā mīlestība nebūtu nākusi to glābt, tā nekad neatrastu ceļu pie Dieva.

Gans, pamanījis, ka viena no viņa avīm trūkst, nenoraugās bezrūpībā uz drošībā atvesto pulku un nesaka: "Deviņdesmit deviņas avis man ir, bet iet un meklēt vienu klišošo — tas prasīs pārāk daudz pūles. [188] Lai tā atgriežas, tad es atvērsu aploka vārtus un to ielaidīšu." Nē, tiklīdz avs ir noklīdusi, ganu pārņem skumjas un raizes. Viņš vēl un vēlreiz pārskaita ganāmpulku. Pārliecinājies, ka viena avs pazudusi, gans nesauž. Viņš atstāj deviņdesmit deviņas avis aplokā un iet meklēt vienu pazudušo. Jo tumšāka un vētraināka nakts un jo bīstamāks ceļš, jo vairāk gans nobažījies un jo dedzīgāk viņš meklē. Viņš pieliek visas pūles, lai atrastu šo vienu pazudušo avi.

Kāds atvieglojums ganu pārņem, tūlumā izdzirdot tās pirmos, vājos brēcienus! Sekodams skaņai, viņš kāpj visstāvākajās klintīs, viņš iet gar pašu kraujas malu, riskēdams ar savu dzīvību. Tā viņš meklē, bet brēcieni kļūst aizvien vājāki, kas liek domāt, ka avs teju teju mirs. Beidzot viņa pūles tomēr ir atmaksājušās; tas, kas bija pazudis, nu ir atrasts. Gans savu avi nerāj, ka tā viņam sagādājusi tik daudz nepatīkšanu. Viņš to nedzen ar pātagu. Viņš to pat nemēģina vest mājup. Ar prieku gans liek šo drebošo būtni sev uz pleciem, bet, ja tā ir sasitusies un ievainota, tad viņš to paņem rokās un cieši piespiež pie krūtīm, lai viņa paša sirds siltums dotu tai dzīvinošo spēku. Juzdamies pateicīgs, ka meklējumi nav bijuši veltīgi, viņš to atnes atpakaļ aplokā.

Paldies Dievam, ka Viņš mūsu iztēlei nav sniedzis ainu, kurā skumjš gans atgriežas bez avs. Līdzība nerunā par zaudējumu, bet gan par veiksmīgu atgūšanu un prieku, ko tā sagādā. Šeit ir dievišķā garantija tam, ka it neviena avs, kas nomaldījusies no Dieva ganāmpulka, nav palikusi nepamanīta, neviena nav pamesta nelaimē. Katrs, kurš ļaus Kristum sevī atpirkt, tiks izglābts no pagrimuma bedres un grēka ērkšķiem.

Saņemies, noskumusi dvēsele, kaut arī tu esi darījusi jaunu! Nedomā, ka Dievs varbūt piedos [189] tavus pārkāpumus un ļaus tev Viņam tuvoties. Pirmo soli Dievs jau ir spēris. Kad tu pret Viņu biji sacēlies, Viņš izgāja tevi meklēt. Ar savu laipno gana sirdi Dievs atstāja deviņdesmit deviņas avis un gāja tuksnesī, lai atrastu pazudušo. Tavu saisto un ievainoto dvēseli, kas drīz vien varēja iet bojā, Viņš apskauj mīlestības rokām un nes uz drošo aploku.

Jūdi mācīja, ka grēciniekam vispirms ir jāatgriežas, un tikai tad Dievs pret viņu izrādīs mīlestību. Viņu skatījumā grēku nožēla un atgriešanās ir darbs, ar kuru cilvēki nopelna Debesu labvēlību. Šī doma bija tā, kas farizejiem pārsteigumā un dūsmās lika iesaukties: "Šis pieņem grēciniekus!" Pēc viņu izpratnes Jēzum nevajadzēja nevienu laist sev tuvumā, izņemot tos, kas ir atgriezušies. Taču līdzībā par pazudušo avi Kristus māca, ka pestīšana nav iegūstama, mums meklējot Dievu, bet gan, Dievam meklējot mūs. "Nav neviena, kas saprot, neviena, kas meklē Dievu. Visi ir novirzījušies." (Rom. 3:11,12) Nevis mēs atgriezāties, lai Dievs mūs mīlētu, bet gan Dievs atklāj savu mīlestību, lai mēs atgrieztos.

Kad noklīdusi avs beidzot ir atnesta mājās, gana pateicība izpaužas skaistās un priecīgās dziesmās.

Viņš sasauc savus draugus un kaimiņus, sacīdams: "Priecājieties ar mani, jo es savu pazudušo avi esmu atradis." Kad neceļos aizgājušo cilvēku atrod lielais avju Gans, Debesis un zeme apvienojas pateicībā un priekā.

"Es jums saku, tāpat būs lielāks prieks Debesīs par vienu grēcinieku, kas atgriežas, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās nav vajadzīga."

Farizeji, teica Kristus, jūs iedomājaties, ka esat Debesu mīļi. Jums šķiet, ka savā taisnībā esat droši. Tad ziniet: ja jums [190] nav vajadzīga atgriešanās, tad Mana misija nav domāta jums. Šis nabaga dvēseles, kas izjūt savu trūkumu un grēcīgumu, ir tieši tās, kuras glābt Es esmu nācis. Debesu eņģeļi ir ieinteresēti šajos pazudušajos, kurus jūs nicināt. Jūs sūdzaties un ņirgājaties, kad kāda no šīm dvēselēm pievienojas Man, bet ziniet, ka eņģeļi līksmojas, un viņu pagalmos skan uzvaras dziesma.

Rabīnu starpā bija izplatīts teiciens, ka Debesis līksmojas tad, kad tas, kurš grēkojis pret Dievu, ir iznīcināts; taču Jēzus mācīja, ka iznīcināšanas darbs Dievam ir "savāds" darbs. Debesis priecājas tad, ja Dieva radītajās dvēselēs atjaunojas Viņa līdzība.

Ja kāds savos grēkos ir aizgājis tālu, bet vēlas atgriezties, tad viņš tiek kritizēts, un pret viņu izturas ar neuzticību. Daži šaubās, vai viņa atgriešanās maz ir patiesa, citi sačukstas: "Viņš nav stabils; es neticu, ka viņš noturēsies." Šādi cilvēki dara nevis Dieva, bet sātana, brāļu apsūdzētāja, darbu. Ar viņu kritiku Jaunais cer šo dvēseli izbiedēt un vest vēl tālāk projām no cerības un Dieva. Nožēlojošs grēcinieks lai domā par līksmošanos, kas Debesīs valda vienas pazudušas dvēseles atgriešanās dēļ. Lai viņš atdusas Dieva mīlestībā un nekādā gadījumā nezaudē drosmi farizeju zobgalības un aizdomu dēļ.

Kristus līdzību rabīni saprata tik tālu, cik tā attiecas uz muitniekiem un grēciniekiem, tomēr tai ir arī plašāka nozīme. Ar pazudušo avi Kristus simboliski attēlo ne tikai vienu atsevišķu grēcinieku, bet arī vienu pasauli, kas ir atstājusi ticību un ir grēka izpostīta. Plašajā valstībā, ko pārvalda Dievs, šī pasaule ir tikai niecīga daļiņa, tomēr šī mazā kritusī pasaule — viena pazuduši avs — Viņa acīs ir vērtīgāka nekā tās deviņdesmit deviņas, kas nav aizklīdušas no aploka. Kristus, šis Debesu pagalmos iemīļotais Vadonis, [191] atstāja savu augsto stāvokli un godību, kas Viņam bija pie Tēva, lai glābtu vienu pazudušu pasauli. Tā Viņš atstāja bezgrēcīgās pasaules augstībā — šīs deviņdesmit deviņas, kas Viņu mīl — un nāca uz šo zemi, lai tiktu "ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts". (Jes. 53:5) Līdz ar savu Dēlu Dievs ir atdevis pats sevi, lai pēc tam varētu priecāties par pazudušās avs atgūšanu.

"Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni." (1. Jāņa 3:1) Bet Kristus saka: "Tāpat kā Tu Mani esi sūtījis pasaulē, arī Es viņus esmu sūtījis pasaulē" (Jāņa 17:18), lai tie piepildītu "to, kas vēl trūkst no Kristus ciešanām, savā miesā par labu draudzei, kas ir Viņa miesa" (Kol. 1:24). Katra dvēsele, ko Kristus darījis brīvu, ir aicināta strādāt Viņa vārdā, glābjot pazudušos. Israēlā šis darbs tika atstāts novārtā. Vai šodien to neatstāj novārtā tie, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem?

Cik daudz aizklīdušos tu, lasītāj, esi meklējis un atvedis atpakaļ aplokā? Vai novērsdamies no tiem, kuri tev šķiet bezcerīgi un ir nepatīkami, tu aptver, ka ar to tu pamet dvēseles, kuras meklē Kristus? Iespējams, ka tieši tajā brīdī, kad tu no viņiem novērsies, tava līdzjūtība tiem ir vajadzīga visvairāk. Katrā sapulcē un dievkalpojumā ir dvēseles, kas ilgojas pēc miera un atdusas. Var izskatīties, ka šie cilvēki dzīvo bezrūpīgu dzīvi, taču viņi nav nejūtīgi pret Svētā Gara ietekmi. Daudzi no tiem varētu tikt mantoti Kristum.

Ja pazodusī avs netiek atvesta atpakaļ aplokā, tad tā kļūst, kamēr aiziet bojā. Daudzas dvēseles tiek pazudinātas, jo pietrūkst mīlestībā izstieptas rokas. Šie nomaldījušie var likties skarbi un strauji, taču, ja viņiem būtu bijušas tādas izdevības kā citiem, tie būtu parādījuši daudz vairāk dvēseles cēluma un lielākas dotības. [192] Eņģeļi jūt līdzīgi šiem kļūstošajiem. Eņģeļi raud, bet cilvēku acis ir sausas un sirdis aizslēgtas iejūtībai.

Ak, kā kārdinātajiem un maldos dzīvojošajiem pietrūkst dziļas, dvēseli skārošas līdzjūtības! Ak, kaut vairāk būtu Kristus gara un mazāk, daudz, daudz mazāk pašlabuma meklēšanas!

Farizeji Kristus līdzību uztvēra kā pārmetumu. Jēzus nepieņēma šo vīru kritiku par savu darbu, bet nosodīja viņus par to, ka tie ir izturējušies nevērīgi pret muitniekiem un grēciniekiem. Kristus to nedarija klaji, lai neaizslēgtu farizeju sirdis pret sevi; tomēr šis ainojums viņiem atklāja darbu, ko no tiem prasa Dievs un kuru tie nav darījuši. Ja šie Israēla vadoņi būtu bijuši patiesi gani, tad tie arī

būtu padarījuši gana darbu. Tad tie būtu parādījuši Kristus žēlsirdību un mīlestību un būtu pievienojušies Kristum Viņa misijā. Atteikšanās to darīt pierāda, ka viņu pretenzijas uz dievbijību ir nepamatotas. Tā daudzi noraidīja Kristus apsūdzību; tomēr dažus Viņa vārdi pārliecināja. Pēc Kristus pacelšanās Debesīs pār šiem cilvēkiem nāca Svētais Gars, un tie pievienojās Viņa mācekļiem darbā, ko ieskicē līdzība par pazudušo avi.

Pazudušais grasis

Pēc līdzības par pazudušo avi Kristus stāstīja citu, sacīdams: "Kura sieva, ja tai ir desmit graši, un tā vienu no tiem ir pazaudējusi, neaizdedzina sveci un neizmēž māju, rūpīgi meklēdama, līdz kamēr tā to atrod?"

Austrumos trūcīgo ļaužu mājās mēdza būt viena vienīga istaba, kurai bieži vien nebija logu, un tāpēc tur valdīja tumsa. Istabu slaucīja reti, un, ja uz grīdas nokrita kāds naudas gabals, tad to drīz vien apklāja putekļi un gruži. Lai to varētu atrast, pat dienas laikā bija jāiededzina svece un māja rūpīgi jāizslauka.

[193] Līgavas pūrs parasti sastāvēja no naudas gabaliem, kurus tā rūpīgi glabāja kā dārgumu, lai vēlāk nodotu savām meitām. Viena šāda naudas gabala pazušana tiktu uzskatīta par lielu nelaimi, bet tā atrašana izraisītu liksmību, un līdz ar atradēju priecātos arī kaimiņienes.

"Un, atradusi to," Kristus turpināja, "tā sasauc savas draudzenes un kaimiņienes un saka: "Priecājieties ar mani, jo es savu grasi esmu atradusi, kuru biju pazaudējusi." Gluži tāpat, Es jums saku, ir prieks Dieva eņģeļiem par vienu grēcinieku, kas atgriežas."

Šī līdzība, tāpat kā iepriekšējā, stāsta par zaudējumu, ko ar rūpīgu meklēšanu var atgūt, un tad tas sagādā prieku. Tomēr šīs divas līdzības simbolizē divas dažādas ļaužu grupas. Pazudusi avs zina, ka tā ir pazudusi. Tā ir atstājusi ganu un aploku, un pati vairs nespēj atrast ceļu atpakaļ. Tā tiek simbolizēti tie, kuri saprot, ka viņi ir šķirti no Dieva, kurus ir pārņēmis apjukuma mākonis un kuri tiek pazemoti un spēcīgi kārdināti. Pazudušais grasis simbolizē tos, kuri gan ir pazuduši savos pārkāpumos un grēkos, taču nenojauš savu stāvokli. Viņi ir atsvešinājušies no Dieva, taču viņi to nezina. Viņu dvēseles ir briesmās, bet tie nemaz to neapzinās un [194] neraizējas par to. Sajā līdzībā Kristus māca, ka Dievs savā iejūtībā mīl pat tos, kas pret Viņa prasībām izturas vienaldzīgi. Sos cilvēkus ir jāmeklē, lai varētu atvest atpakaļ pie Dieva.

Avs aizklīda no aploka un pazuda tukšnesī vai kalnos. Grasis bija pazudis mājās. Viņš bija tepat, rokas stiepiena attālumā, tomēr tā atgūšana prasīja rūpīgu meklēšanu.

Šajā līdzībā ir mācība ģimenēm. Mājās bieži valda liela bezrūpība pret ģimenes locekļu dvēselēm. Visā saimē var gadīties kāds, kurš ir atsvešinājies no Dieva, bet cik maz ģimenes attiecībās tiek izjustas raizes, ka varētu tikt zaudēta viena no Dieva uzticētajām dāvanām!

Grasis, kaut arī tas guļ putekļos un gružos, ir un paliek sudraba gabals. Īpašnieks to meklē, jo tam ir vērtība. Tieši tāpat katra dvēsele, lai arī grēka dēļ tā būtu degradējusies, Dieva skatījumā ir dārga. Kā monētai ir valdnieka attēls un uzraksts, tā arī cilvēkam pēc radīšanas sākotnēji bija Dieva līdzība un uzraksts. Kaut arī grēka ietekme to visu ir sabojājusi un padarījusi nespodru, katrā dvēselē vēl ir saglabājušās šī ieraksta pēdas. Dievs šādu dvēseli vēlas atgūt un restaurēt tajā savas taisnības un svētuma tēlu.

Līdzībā sievietē rūpīgi meklē savu pazudušo grasi. Viņa aizdedzina sveci un izslauka māju. Viņa izvāc visu, kas varētu traucēt meklēšanu. Kaut arī pazudusi ir tikai viena monēta, saimniece no savām pūlēm neatlaidīsies, kamēr šī monēta nebūs atrasta. Tā tas ir arī ģimenē — ja viens tās loceklis Dievam ir pazudis, tad viņa atgūšanai vajadzētu pielietot visus iespējamus līdzekļus. Kas attiecas uz visiem pārējiem, tad katram vajadzīga uzmanīga un rūpīga pašpārbaude. Pārbaudiet, kāda ir jūsu praktiskā ikdienas dzīve. Pārliecinieties, vai nav kaut kas nepareizs, kāda jūsu izturēšanās kļūda, kas nostiprina šīs dvēseles nevēlēšanos nožēlot grēkus un atgriezties.

[195] Ja ģimenē ir kāds bērns, kas neapzinās savu grēcīgo stāvokli, tad vecākiem nevajadzētu snaust. Iededziet sveci! Pētiet Dieva Vārdu un tā gaismā mājās visu rūpīgi pārbaudiet, lai saprastu, kāpēc bērns ir pazudis. Lai vecāki paši pārmeklē savas sirdis, lai pārbauda savus tikumus un ieradumus. Bērni ir mantojums no Kunga, un mēs Dieva priekšā esam atbildīgi par to, kā pārvaldām Viņa īpašumu.

Ir tādi tēvi un mātes, kas ilgojas strādāt kādā ārzemju misijas laukā; daudzi aktīvi piedalās kristiešu

darbā ārpus mājas, bet viņu pašu bērniem Pestītājs un Dieva mīlestība ir sveši. Savu bērnu mantošanu Kristum daudzi vecāki uztic mācītājam vai sabatskolas skolotājam, taču, tā rīkojoties, viņi nevērīgi izturas pret atbildību, ko tiem uzticējis Dievs. Bērnu kristīga audzināšana un izglītošana ir visaugstākais, ar ko vecāki var kalpot Dievam. Tas ir darbs, kurā vajadzīga pacietība un kas visu mūžu prasa rūpīgu, neatlaidīgu piepūli. Atstājot novārtā šo uzdevumu, mēs parādām, ka esam neuzticami pārvaldnieki. Par šādu nevērību Dievs nepieņems nekādas atrunas.

Tomēr tiem, kas vainīgi šādā nolaidībā, tāpēc nav jāzaudē cerība. Sieviete, kurai bija pazudis grasis, meklēja to, kamēr atrada. Tādēļ lai vecāki savā namā darbojas mīlestībā, ticībā un lūgšanās, līdz tie ar prieku var nākt pie Dieva, [196] sacīdami: "Redzi, še esmu es un tie bērni, ko tas Kungs man devis." (Jes. 8:18)

Šis ir īsts mājas misijas darbs, un tas nāk par labu tiklab tiem, kas to dara, kā arī tiem, kuru labā tas tiek veikts. Ar savu uzticīgo ieinteresētību ģimenes lokā mēs sevi sagatavojam darbam ar Dieva ģimenes locekļiem, ar kuriem, ja vien paliksim uzticīgi Kristum, mēs dzīvosim mūžības laikmetos. Pret saviem brāļiem un māsām Kristū mums vajadzētu izrādīt to pašu interesi, ko mēs izjūtam cits pret citu kā vienas ģimenes locekļi.

Dievs ir paredzējis, ka tas viss mums palīdzēs, strādājot ar vēl daudziem. Mūsu līdzjūtībai padziļinoties un mīlestībai pieaugot, mēs sev visur atradīsim darbu. Dieva lielā cilvēces saime aptver visu pasauli, un ne pret vienu tās locekli nedrīkst izturēties nevērīgi.

Lai arī kur mēs būtu, pazudušais grasis gaida, ka mēs to meklēsim. Vai mēs to darām? Ik dienas mēs satiekamies ar tādiem cilvēkiem, kam nav nekādas intereses par reliģiskām lietām; mēs ar tiem runājam un pie viņiem viesojamies, bet vai izrādām kādu interesi par viņu garīgo labklājību? Vai atklājam tiem Kristu kā Pestītāju, kurš piedod grēkus? Vai aiz siltuma, ko mūsu sirdis ienesusi Kristus mīlestība, mēs stāstām par šo mīlestību? Ja nē, tad kā ar šīm dvēselēm, ar šīm uz mūžīgiem laikiem pazudušajām dvēselēm mēs satiksimies, kad ar tām kopā būs jānostājas Dieva troņa priekšā?

Kurš gan var noteikt dvēseles vērtību? Ja vēlies to uzzināt, tad aizej uz Ģetzemani un pavēro Kristu šajās sāpju stundās, kad Viņa sviedri pilēja kā lielas asins lāses. Paskaties uz Pestītāju, kas paaugstināts pie krusta. Ieklausies izmisīgajā saucienā: "Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?" (Marka 15:34) Paskaties uz savainoto galvu, uz sadurto sānu un sadragātajām kājām! Atceries, ka Kristus riskēja ar visu! Mūsu pestīšanas dēļ apdraudētas tika pašas Debesis. Krusta pakājē, atceroties, ka Kristus savu dzīvību būtu atdevis arī par vienu grēcinieku, tu apjautīsi vienas dvēseles vērtību.

[197] Ja tu esi savienojies ar Kristu, tad katru cilvēcisku būtni tu vērtēsi Viņa skatījumā. Pret citiem tu izjutīsi tādu pašu dziļu mīlestību, kādu Kristus ir izjutis pret tevi. Tad tos, par kuriem Viņš miris, tu spēsi mantot un nenoraidīsi; tu tos piesaistīsi un neatteiksi tiem. Neviens nevarētu tikt atgriezts pie Dieva, ja Kristus nebūtu pielicis pūles katra cilvēka labā. Šis individuālais darbs arī ir tas, ar kura starpniecību mēs varam glābt dvēseles. Kad tu redzēsi tos, kas slīd lejup pretī nāvei, tu nesnaudīsi mierīgā vienaldzībā un bezrūpībā. Jo lielāks būs šo cilvēku grēks un jo nožēlojamāks to stāvoklis, jo nopietnākas un dedzīgākas būs tavas pūles viņu atgūšanas dēļ. Tu saskatīsi to vajadzības, kuri cieš, kuri ir grēkojuši pret Dievu un kuras nospiež vainas nasta. Tava sirds līdzjūtībā tieksies pēc viņiem, un tu izstiepsi pret tiem palīdzošu roku. Savas ticības un mīlestības rokās tu tos atvedīsi pie Kristus. Tu viņus uzraudzīsi un iedrošināsi; tavas līdzjūtības un uzticības dēļ tiem būs grūti zaudēt neatlaidību.

Šajā darbā labprāt nāk palīgā visi Debesu eņģeļi. Tā rīcībā, kas cenšas glābt pazudušo, ir visi Debesu resursi. Eņģeļi tev palīdzēs aizsniegt visbezzūpīgākos un visapcietinātākos cilvēkus. Bet tad, kad kāds tiks atvests pie Dieva, priecāsies visas Debesis; serafi un ķerubi aizskars savas zelta kokles, dziedādami slavas dziesmas Dievam un Jēram par Viņu žēlastību un mīlestību pret cilvēku bērniem.

"Papriekšu stiebru, tad vārpu"

Lūk. 15:11–32

[198] Līdzības par pazudušo avi, pazudušo grasi un pazudušo dēlu skaidrās kontūrās ieskicē Dieva iejūtīgo mīlestību pret tiem, kas no Viņa aiziet. Kaut arī šie cilvēki ir pagriezuši muguru Dievam, Viņš tos nepamet nelaimē. Viņš ir laipnības un sirsnīgas līdzjūtības pilns pret tiem, kam uzbrūk izveicīgā ienaidnieka kārdinājumi.

Līdzībā par pazudušo dēlu atklājas Kunga izturēšanās pret tiem, kuri reiz ir izjutuši Tēva mīlestību, bet kuri ļāvuši kārdinātājam sevi aizvest gūstā.

"Kādam cilvēkam bija divi dēli. Un jaunākais sacīja tēvam: "Tēvs, dod man piekrītošo mantas daļu! Tad viņš starp tiem sadalīja mantu. Un pēc dažām dienām, saņēmis visu, jaunākais dēls aizgāja uz tālu zemi.""

Šo jaunāko dēlu bija nogurdinājuši tēva mājās valdošie ierobežojumi. Viņam šķita, ka tiek ierobežota viņa brīvība. Dēls nepareizi uztvēra tēva mīlestību un rūpes, tāpēc izvēlējās sekot savu tieksmju varai.

[199] Jauneklis pret tēvu neizjūt nekādu pienākumu un neizsaka ne mazāko pateicību; tomēr viņš pretendē uz bērna statusa priekšrocībām, lai iegūtu tēva mantas daļu. Mantojumu, kas tam būtu ticis pēc tēva nāves, viņš vēlas saņemt jau tagad. Viņš ir iekārojis tūlītējas izpriecas, bet par nākotni nedomā.

Saņēmis savu mantojuma daļu, dēls dodas uz "tālu zemi", projām no tēva mājām. Tā kā nu tam ir daudz naudas un brīvība darīt to, kas pašam patīk, viņš jūtas apmierināts, jo ir piepildījis savas sirds iekāres. Nav neviena, kas varētu teikt: "Tā nedari, jo tas tev pašam nāks par ļaunu; dari tā, jo tā ir pareizi." Ļauni biedri veicina arvien dziļāku viņa grimšanu grēkā, un tā viņš izšķiež savu mantu, "palaidnīgi dzīvodams".

Bībele runā par cilvēkiem, kas, "dižodamies ar savu gudrību", "kļuvuši nelgas" (Rom. 1:22). Tas sakāms arī par šo jaunekli. No tēva egoistiski pieprasīto bagātību viņš izšķiež ar netiklām sievietēm. Jaunības vērtības ir iztērētas. [200] Dārgākie dzīves gadi, prāta spējas, jauneklības gaišās idejas un garīgie centieni — to visu ir aprijušas iekāres liesmas.

Iestājas liels bads, un, nonācis trūkumā, jaunais cilvēks iet par kalpu pie kāda tās zemes pilsoņa, kurš viņu sūta uz lauka ganīt cūkas. Jūdam šāds darbs bija vispazemojošākais un apkaunojošākais. Jauneklis, kurš reiz lielījās ar savu brīvību, nu ir kļuvis par vergu. Viņš atrodas vissliktākajā gūstā — "ar sava grēka valgu" "nesaraunami sasiets". (Sal. pam. 5:22) Spožums un valdzinājums, kas to pievīla, ir izzudis, un tagad viņš sajūt važu smagumu. Viņš sēž uz lauka šajā bada nomocītajā zemē, kur vienīgie biedri tam ir cūkas, un labprāt ēstu sēnālas, ar kurām baro lopus. No jautrajiem draugiem, kuri pulcējās ap jaunekli, kuri ēda un dzēra par viņa naudu, kad tam visa bija papildam, nebija palicis neviens, kas viņu atbalstītu. Kur tagad ir uzdzīves prieks? Aplūsinājis sirdsapziņu un notrulinājis jūtas, puisis domāja, ka ir laimīgs, taču tagad — nauda iztērēta, izsalkums netiek remdēts, lepnums pazemots, raksturs degradējis, gribasspēks kļuvis vājš un neuzticams, cēlākās jūtas, šķiet, ir mirušas, un viņš ir kļuvis par visnožēlojamāko no mirstīgajiem.

Cik veiksmīgi šeit attēlots grēcinieka stāvoklis! Kaut arī grēcinieku apņēma Dieva mīlestības svētības, tomēr, ja tam ir nosliece pakļauties savām tieksmēm un grēcīgiem priekiem, tad neko viņš nevēlas tik ļoti, kā atšķirtību no Dieva. Līdzīgi nepateicīgajam dēlam viņš kā savu likumīgo daļu no Dieva pieprasa to, kas labs. Viņš to paņem kā pašu par sevi saprotamu un neatmaksā nedz ar pateicību, nedz ar kalpošanu mīlestībā. Kā Kains aizgāja no Kuņa un meklēja sev mājvietu, kā izšķērdīgais dēls aizceļoja uz "tālu zemi", tā grēcinieki meklē laimi atšķirtībā no Dieva (sk. Rom. 1:28).

Lai arī kādas būtu dzīves ārējās izpausmes, tomēr, ja tā ir centrēta sevī, tad tā tiek izšķērdēta. Tas, kurš mēģina dzīvot šķirti no [201] Dieva, izšķiež savu mantu. Viņš izšķērdē savus labākos gadus, izšķiež prāta, sirds un dvēseles spēkus un padara sevi nederīgu mūžībai. Cilvēks, kas aiziet no Dieva, lai kalpotu sev, kļūst par mantas vergu. Prāts, kuru Dievs ir radījis sadraudzībai ar eņģeļiem, degradējas tik zemu, ka kalpo pasaulīgām un mežonīgām lietām. Sis ir tas galamērķis, uz ko tiecas kalpošana sev.

Ja esi izvēlējies šādu dzīvi, tad zini, ka tu izdod naudu par to, kas nav maize, un smagi strādā, lai iegūtu to, kas nesniedz apmierinājumu. Gan tad pienāks stunda, kad tu aptversi savu zemo stāvokli. Būdam vienuļš tālā zemē, tu sajūtīsi savu nelaimi un izmisumā iesauksies: "Es nožēlojamais cilvēks! Kas mani izraus no šīs nāvei lemtās miesas?" (Rom. 7:24) Pravieša vārdi izsaka vispārzināmu patiesību: "Tā saka tas Kungs: "Nolādēts ir, kas paļaujas uz cilvēkiem un tur miesu par savu atbalstu un elkoni un kura sirds atkāpjas no tā Kunga! Tas ir kā kails koks tuksnešainā klajumā, tas nekad nekādu labumu neredzēs; tam jādzīvo izkaltušajās tuksneša smilšu sloksnēs, neviesmīlīgā klajuma sāļajā zemē." (Jer. 17:5,6) Dievs gan "liek [202] savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem" (Mat. 5:45), taču cilvēkiem ir atstāta iespēja pašiem izvairīties no saules gaismas un lietus valgmēs. Kaut arī Taisnības Saule spīd un žēlastības lietus visiem ir pieejams, aizejot no Dieva, mēs varam joprojām mājot "izkaltušajās tuksneša smilšu sloksnēs".

Dievs joprojām mīl un ilgojas pēc cilvēka, kurš ir izvēlējis no Viņa aiziet. Viņš šo cilvēku cenšas ietekmēt, lai atvestu atpakaļ Tēva mājās. Neskatoties uz to, cik nožēlojamā stāvoklī bija nokļuvis izšķērdīgais dēls, viņš tomēr nāca "pie atziņas". Valdinošais spēks, ko pret viņu bija lietojis sātans, tika salauzts. Jauneklis saprata, ka visas nelaimes bija viņa paša muļķības sekas, un sacīja: "Cik algādžu nav manam tēvam, kuriem maizes papildnam, kamēr es te mirstu badā. Es celšos un iešu pie sava tēva." Lai arī cik nožēlojams dēls bija kļuvis, viņš atrada cerību pārliecībā par tēva mīlestību. Šī mīlestība bija tā, kas viņu aicināja mājup. Tāpat Dieva mīlestība ir tā, kas grēciniekam liek atgriezties. "Dieva laipnība tevi vada uz atgriešanos." (Rom. 2:4) Katru apdraudētu dvēseli apņem zelta važas — dievišķās mīlestības žēlastība un iejūtība. Kungs paziņo: "Es tevi esmu mīlējis ar mūžīgu mīlestību; tādēļ ar mīlošu laipnību Es tevi esmu vilcis." (Jer. 31:3 — KJV)

Dēls nolemj atzīt savu vainu. Viņš ies pie tēva un teiks tam: "Tēvs, es esmu grēkojis pret Debesīm un pret tevi, es neesmu vairs cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu." Taču, atklādams, cik ierobežota ir viņa izpratne par tēva mīlestību, dēls piebilst: "Pieņem mani par vienu no saviem algādžiem."

Atstājis cūku ganāmpulkus un sēnalas, jauneklis sāk doties mājup. Aiz vājuma drebēdams un bada nomocīts, viņš neatlaidīgi iet savu ceļu. Viņam nav ar ko apsegt savas skrandas, taču [203] nožēlojamais stāvoklis ir uzvarējis lepnumu, un tas steidzas, lai iegūtu algādža vietu tur, kur viņš reiz bija bērns.

Iziedams pa vārtiem un atstādams tēva mājas, jautrais un bezrūpīgais jauneklis nemaz nenojauta, kādas ilgas un sāpes viņš atstāj tēva sirdī. Dejojot un dzīrojot ar saviem amorālajiem draugiem, tam nenāca prātā ēna, kas bija pārņēmusi viņa māju. Tāpēc arī tagad, kad sāpīgiem un nogurušiem soļiem puisis dodas mājup, viņš nezina, ka kāds gaida un vēro viņa atgriešanos. "Bet, viņam vēl tālu esot," tēvs jau pazīst sava dēla siluetu. Mīlestībai ir modras acis. Pat grēkā pavadīto gadu postošā ietekme dēlu nespēj aplēpt tēva acīm. "Tam kļuva viņa žēl, un viņš skrēja tam pretī, krita tam ap kaklu" ilgā, ciešā un sirsnīgā apskāvienā.

Tēvs nenicina un neizsmej dēla nožēlojamo stāvokli un skrandas. Viņš noņem no saviem pleciem lielo, grezno mēteli un apliek to ap [204] dēla izdilušo augumu, bet jauneklis šņukst nožēlā, sacīdams: "Tēvs, es esmu grēkojis pret Debesīm un pret tevi, es neesmu vairs cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu." Piespiedis dēlu cieši pie sāniem, tēvs to ved mājās. Viņam vairs nav iespējas lūgt kalpa vietu. Viņš ir dēls, kuram jātiek pagodinātam ar visu labāko, ko mājas var sniegt, un kuru jāciena un jāapkalpo sulaiņiem un kalponēm.

Tad "tēvs pavēlēja saviem kalpiem: "Atnesiet ātri vislabākās drēbes un apģērbiet to, mauciet viņam pirkstā gredzenu un kurpes kājās; atnesiet baroto teļu un nokaujiet to, lai ēdam un līksmojamies, jo šis mans dēls bija miris un nu atkal ir dzīvs, viņš bija pazudis un ir atkal atrasts. Un viņi sāka līksmoties."

Savā nemiera pilnajā jauneklīgumā pazudušais dēls savu tēvu uzskatīja par skarbu un stingru. Cik atšķirīgs dēla priekšstats par tēvu ir kļuvis tagad! Līdzīgi arī tie, kurus apkrāpis sātans, Dievu uzskata par stingru un prasīgu. Tiem šķiet, ka Viņš meklē katru iespēju, lai apsūdzētu un notiesātu, ka Viņš nevēlas pieņemt grēcinieku tik ilgi, kamēr vien pastāv likumīgs iemesls tam nepalīdzēt. Tie iedomājas, ka Dieva likums ir cilvēka laimes ierobežojums, smags jūgs, no kura tie labprāt izvairītos. Taču tie, kuru acis ir atvērusi Kristus mīlestība, uz Dievu raugās kā uz līdzjūtības pilnu personu. So cilvēku skatījumā Viņš vairs nav tirāniska un nežēlīga būtne, bet gan līdzinās tēvam, kas ilgojas apskaut savu atgriezušo dēlu. Tad grēcinieks piebalsos dziesminiekam: "Kā tēvs apžēlojas par bērniem, tā tas Kungs apžēlojas par tiem, kas Viņu bīstas." (Ps. 103:13)

Līdzībā nekas nav minēts par to, ka tēvs būtu izsmējis vai nosodījis izšķērdīgā dēla ļauno rīcību. Dēls jūt, ka pagātne ir aizmirsta un piedota, uz visiem laikiem izdzēsta. Arī Dievs saka grēciniekam: "Es izgaisu tavus pārkāpumus kā miglu un lieku izklīst taviem grēkiem kā mākonim." (Jes. 44:22) "Es piedošu viņu noziegumus un nepieminēšu [205] vairs viņu grēku." (Jer. 31:34) "Bezdievis lai atstāj savu ceļu un ļaunprātis savas domas un lai atgriežas pie tā Kunga, ka tas par viņu apžēlojas, un pie mūsu Dieva, jo Viņš ir bagāts žēlastībā." (Jes. 55:7) " "Tanīs dienās un tanī laikā," tā saka tas Kungs, "meklēs Israēla noziegumu un Jūdas grēkus, bet tie nebūs vairs atrodami." (Jer. 50:20)

Cik skaidri šeit apstiprināta Dieva vēlēšanās pieņemt nožēlojošu grēcinieku! Varbūt tu, lasītāj, esi izvēlējis savu ceļu? Varbūt esi aizgājis tālu no Dieva? Vai esi mēģinājis mieloties ar pārkāpuma augļiem, bet tie uz tavām lūpām ir pārvērtušies pelnos? Un tagad tava manta ir iztērēta, dzīves plāni izjaukti, cerības mirušas, un tu sēdi vientuļš un atstāts? Balss, kura ilgi ir uzrunājusi tavu sirdi, bet kuru tu neklausījies, tagad skaidri un nepārprotami tev saka: "Cēlieties un dodieties ceļā! Jo šī zeme nav jums paliekama vieta tādēļ, ka tā nešķīsta, tā ved postā, un par savu nešķīstību tā tiks izpostīta

jo cietsirdīgā veidā." (Mih. 2:10) Atgriezies sava Tēva mājās! Viņš tevi aicina, sacīdams: "Atgriezies pie Manis, jo Es tevi esmu atpestījis." (Jes. 44:22)

Neklausī ienaidnieka ieteikumam palikt šķirtam no Kristus, kamēr pats neesi kļuvis labāks, kamēr neesi pietiekami labs, lai nāktu pie Dieva. Ja tu gaidīsi līdz tādām brīdīm, [206] tad tā arī nekad nenāksi pie Dieva. Kad sātans norāda uz tavām netīrajām drēbēm, tad atkārti Jēzus apsolījumu: "Kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu." (Jāņa 6:37) Saki ienaidniekam, ka Jēzus Kristus asinis šķīsta no visa grēka. Par lūgšanas piemēru izvēlies Dāvida vārdus: "Šķīsti mani no grēkiem ar īzapu, lai es topu šķīsts, mazgā mani, lai es topu baltāks par sniegu!" (Ps. 51:9)

Celies un ej pie sava Tēva! Viņš tev nāks pretī jau iztālēm. Ja tu spersi kaut vienu soli nožēlā preti Viņam, Viņš steigsies tevi apkampt ar savām bezgalīgās mīlestības rokām. Viņa ausis ir atvērtas sagrauztas dvēseles saucienam. Dievam ir zināma jau pati pirmā sirds tiekšanās pretī Viņam. Kad vien ir izteikta lūgšana, lai arī tā būtu neveikla, kad vien ir noritējusi kāda asara, kaut arī par to neviens nezina, kad vien sirdī pamostas patiesas ilgas pēc Dieva, lai arī tās būtu vājas, Dieva Gars vienmēr steidzas tām pretī. Pat pirms tam, kad ir izteikta lūgšana vai darītas zināmas sirds ilgas, Kristus žēlastība nāk pretī tai žēlastībai, kas darbojas pie cilvēka sirds.

Tavs Debesu Tēvs tev novilks grēka aptraipītās drēbes. Skaistajā, alegoriskajā Cakarijas pravietojumā augstais priesteris Jozua, kurš Kunga eņģeļa priekšā stāv netīrās drēbēs, simbolizē grēcinieku. Tad Kungs saka: "Novelciet viņam netīrās drēbes!" Bet Jozuam Viņš sacīja: "Redzi, Es atņemu tev tavus grēkus un ietērpju tevi svētku drānās!" (..) Un tie uzlika viņam galvā tīru cepuri un uzvilka viņam svētku drēbes." (Cak. 3:4,5) Tieši tā Dievs tevi ietērpīs "pestīšanas drēbēs" un apsegs ar "taisnības mēteli". (Jes. 61:10) "Kaut arī jūs gulējāt aplokos, tomēr jūs būsit kā baložu spārni, kas pārklāti ar sudrabu, un kā viņa spalvas, kas pārklātas ar dzeltenu zeltu." (Ps. 68:13 — KJV)

Viņš tevi ievedīs savā svētku namā, un Viņa [207] karogs pār tevi būs mīlestība. (sk. Augstā dz. 2:4 — KJV) "Ja tu staigāsi Manus ceļus," Kungs apsola, "Es tev ļaušu brīvi nākt pie Manis kopā ar tiem, kas šie kā sulaiņi stāv Manā priekšā" —, proti, kopā ar svētajiem eņģeļiem, kas atrodas pie Viņa troņa. (Cak. 3:7)

"Kā līgavainis priecājas par savu līgavu, tā tavš Dievs priecāsies par tevi." (Jes. 62:5) "Viņš priecāsies par tevi, būs pret tevi mīļš, tev piedos un skaļi izpaužīs savu prieku pret tevi." (Cef. 3:17) Debesis un zeme apvienosies Tēva līksmajā dziesmā: "Jo šis mans dēls bija miris un ir atkal dzīvs, viņš bija pazudis un ir atkal atrasts."

Līdz šai vietai Pestītāja līdzībā nav nevienas nošs, kas priecīgajā notikumā radītu disonansi, taču nu Kristus iepazīstina ar vēl kādu apstākli. Kad izšķērdīgais dēls atgriezās mājās, viņa vecākais brālis "bija uz lauka; kad nu viņš tuvojās mājām, viņš izdzirda mūzikas skaņas un dejas troksni, un, piesaucis vienu no kalpiem, viņš tam jautāja, kas tas esot. Tas viņam atbildēja: "Tavs brālis ir pārnācis, un tavš tēvs ir licis nokaut baroto teju, tāpēc ka viņš to veselu atdabūjis." Tad viņš apskaitās un negribēja iet iekšā." Vecākais dēls nebija dalījies tēva raizēs un negaidīja pazudušo brāli. Tādēļ viņš nedalās arī tēva priekā par klejotāja atgriešanos. Līksmības skaņas viņa sirdī neuzdzirkstī prieku. Viņš apjautājas kalpam par svinību iemeslu, un atbilde liek viņā uzliesmot skaudībai. Viņš negāja mājās, lai savu pazudušo brāli apsveiktu ar atgriešanos. Labvēlību, kas parādīta izšķērdīgajam dēlam, viņš izjūt kā apvainojumu.

Kad pie vecākā dēla pienāk tēvs un pamato savu rīcību, tad atklājas šī brāļa rakstura lepnums un ļaunums. Viņš attēlo savu dzīvi tēva mājās kā vienu vienīgu kalpošanu bez atmaksas, un tad zemiski nostāda kontrastā labvēlību, kas tiek parādīta tikko pārnākušajam dēlam. No šiem vārdiem kļūst skaidrs, ka viņš sava tēva mājās ir strādājis kā kalps un nevis [208] kā dēls. Vecākajam dēlam vajadzēja baudīt nebeidzamu prieku tēva klātbūtnē, taču viņa domas bija kavējušās pie tā, kādu labumu viņš iegūs, apdomīgi dzīvojot. Vecākā brāļa vārdi pierāda, ka no grēkiem viņš atteicies šī iemesla dēļ. Bet, ja šis brālis saņem tēva dāvanas, tad vecākais brālis uzskata, ka tam ir nodarīts pāri un ka tēvs nav rīkojies taisnīgi. Viņš apskauž šavu brāli, jo tam parādīta labvēlība. Viņš skaidri parāda, ka tēva vietā vis nebūtu pieņēmis pazudušo. Viņš to pat neatzīst par savu brāli, par ko liecina saltie vārdi "šis tavš dēls".

Tomēr tēvs pret viņu izturas laipni. "Dēls," viņš saka, "tu aizvien esi pie manis, un viss, kas ir mans, ir arī tavš." Vai visus šos tava brāļa klejošanas gadus tu nebaudīji priekšrocību būt kopā ar mani?

Viss, kas bērns varēja darīt laimīgu, [209] tiem bija brīvi pieejams. Dēla pārmetums par dāvanu vai atmaksu ir nevietā. "Viss, kas ir mans, ir arī tavš." Tev atliek vienīgi ticēt manai mīlestībai un saņemt dāvanu, kas tev labprāt tiek dota.

Viens no dēliem uz laiku bija šķīries no mājas, nesaskatīdams tēva mīlestību. Bet nu viņš ir atgriezies, un prieka straumes aiznes projām katru skumju domu. "Šis tavs brālis bija miris un ir atkal dzīvs, viņš bija pazudis un ir atkal atrasts."

Vai tagad vecākais brālis saskatīja savu zemisko, nepateicīgo garu? Vai viņš saprata, ka, kaut arī viņa brālis bija darījis ļaunu, tas tomēr ir un paliek viņa brālis? Vai vecākais brālis atstāja savu skaudību un cietsirdību? Par to Kristus klusēja. Tas tādēļ, ka līdzības ietekmei vēl bija jāturpinās, kad klausītāji pie sevis pārdomāja, ar ko šis stāsts varētu beigties.

Ar vecāko dēlu tika simbolizēti Kristus dienu jūdi, kas negribēja atgriezties, kā arī visu laikmetu farizeji, kas ar nicinājumu raugās uz tiem, kurus viņi uzskata par muitniekiem un grēciniekiem. Tā kā paši tie nebija sevišķi lielā mērā grimuši netikumībā, tad viņi bija pilni paštaisnības. Kristus šiem palātājiem nostājās pretī, izmantojot situāciju, kas tiem labi pazīstama, un stāvokli, kurā tie paši atradās. Tāpat kā vecākais dēls līdzībā, viņi no Dieva bija saņēmuši īpašas privilēģijas. Tie pretendēja uz dēlu statusu Dieva namā, taču viņu gars bija algādžu gars. Sie cilvēki strādāja nevis aiz mīlestības, bet tāpēc, ka cerēja saņemt atalgojumu. Viņu acīs Dievs bija prasīgs darba devējs. Tie redzēja, kā Kristus muitniekiem un grēciniekiem par brīvu piedāvā savas žēlastības dāvanu, un tas rabīniem bija izaicinājums, jo viņi šo dāvanu cerēja iegūt vienīgi ar smagām pūlēm un grēksūdzi. Pazudušā atgriešanās, kas iepriecināja Tēva sirdi, rabīnos izraisīja vienīgi skaudību.

Līdzībā minētais tēva izskaidrojums un savas rīcības pamatojums vecākajam dēlam ir Debesu saudzīgā izturēšanās pret farizejiem. "Viss, kas [210] ir mans, ir arī tavs" — tā tad, nevis kā alga, bet kā dāvana. Tāpat kā izšķērdīgais dēls, tu to vari saņemt vienīgi kā nepelnītu Tēva mīlestības velti.

Paštaisnība cilvēkus noved ne tikai pie nepareizas izpratnes par Dievu, bet arī padara tos cietsirdīgus un kritiskus pret saviem brāļiem. Vecākais brālis aiz skaudības un egoisma bija gatavs novērot savu brāli, nokritizēt katru viņa rīcību un apsūdzēt to par katru visniecīgāko trūkumu. Viņš saskatīja katru kļūdu un pārspīlēja katru nepareizu soli. Sodiens daudzi dara tāpat. Kad kāda dvēsele sper pirmos soļus cīņā pret kārdinājumu plūdiem, tie stāv līdzās un izturas stūrgalvīgi, ietiepīgi, ir neapmierināti ar šo cilvēku un apsūdz to. Varbūt viņi sevi sauc par Dieva bērniem, taču rīkojas sātana garā. Ar savu attieksmi pret brāļiem šie apsūdzētāji ieņem tādu vietu, kur tos nespēj apspīdēt Dieva vaiga godība.

Daudzi nepārtraukti jautā: "Kādā kārtā lai es tuvojos tam Kungam? Vai lai es nometos zemē augstā Dieva priekšā? Vai lai es tuvojos Viņam ar dedzināmiem upuriem, veltījot Viņam gadu vecus telēnus? Vai var iegūt tā Kunga labpatiku ar daudziem tūkstošiem aunu, ar desmit tūkstošiem eļļas straumju?" Bet "tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko tas Kungs no tevis prasa, proti — darīt taisnību, īstenot dzīvē mīlestību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!" (Mih. 6:6-8)

Šī ir tā kalpošana, ko tas Kungs noteicis: "Kad atraisa kalpības jūga važas, kad tos, kam pāri nodarīts, atlaiž svabadībā un noņem no viņu pleciem jūgu (..), kad tu (..) neatraujies no sava tuvākā." (Jes. 58:6,7) Ja jūs paši savās acīs būsit grēcinieki, kurus izglābusi vienīgi Debesu Tēva mīlestība, tad būsit saudzīgi un iejūtīgi pret tiem, kas cieš grēka dēļ. Tad tiem, kas ir nelaimīgi un vēlas atgriezties, jūs nestāsieties pretī ar skaudību un nosodījumu. [211] Kad jūsu sirdī būs izkusis egoisma ledus, tad kopā ar Dievu jūs spēsit just līdzī un dalīties priekā par pazudušo dvēseļu glābšanu.

Tu dari pareizi, uzskatīdams sevi par Dieva bērnu, taču no tā izriet arī, ka tas, kurš "bija miris un ir atkal dzīvs," kurš "bija pazudis un ir atkal atrasts," — tas ir "tavs brālis". Tevi un viņu saista visciešākās saites, jo Dievs viņu uzskata par savu dēlu. Atsakies no attiecībām ar šo brāli, un tu parādīsi, ka esi tikai algādzis, nevis bērns Dieva ģimenē.

Kaut arī tu no savas puses neapsveiksi pazudušo, prieks tomēr turpināsies; no jauna pieņemtajam būs sava vieta pie Tēva un Tēva darbā. Kam daudz piedots, tas daudz mīl. Bet tu paliksi ārā, tumsībā. "Kas nemīl, nav Dievu atzinis, jo Dievs ir mīlestība." (1. Jāņa 4:8)

"Atstāj to vēl šo gadu"

Lūk. 13:1-9

[212] Kristus savās mācībās brīdinājumu par tiesu saistīja ar lūgumu pēc žēlastības. Viņš teica: "Cilvēka Dēls nav nācis cilvēku dvēseles nomaitāt, bet pestīt." (Lūk. 9:56) "Jo Dievs savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta." (Jāņa 3:17) Viņa žēlastības misija un tās attiecības ar Dieva taisnību un tiesu attēlotas līdzībā par neauglīgo vīģes

koku.

Kristus bija brīdinājis ļaudis par Dieva valstības atnākšanu un asi norājis nezināšanu un vienaldzību. Tie ātri spēja lasīt zīmes debesīs, pēc kurām var prognozēt gaidāmo laiku, bet nesaskatīja laikmetu zīmes, kas skaidri norādīja uz Kristus misiju.

Taču toreiz, tāpat kā tagad, cilvēki labprāt izdara secinājumus, ka viņi ir Debesu mīluļi un ka vēsts, kurā tiem izteikts pārmetums, domāta citiem. Klausītāji pastāstīja Jēzum par kādu notikumu, kas nupat bija izraisījis lielu satraukumu sabiedrībā. Daži no Jūdejas pārvaldnieka Poncija Pilāta pielietotajiem valdīšanas paņēmieniem bija sadusmojuši tautu. [213] Jeruzālemē izcēlās vispārēji nemieri, un Pilāts tos mēģināja apspiest ar varu. Vienā no gadījumiem viņa kareivji iegāja pat tempļa teritorijā un nogalināja dažus galilejiešu svētceļniekus, kas tanī brīdī pienesa upurus. Jūdi šo nelaimi saprata kā tiesas spriedumu par cietušo grēkiem, un tie, kas atstāstīja šo vardarbību, to darīja ar slēptu apmierinājumu. Sie cilvēki uzskatīja — ja nelaime viņus nebija skārusi, tad tā bija zīme, ka viņi ir daudz labāki un ka Dievs pret viņiem izturas labvēlīgāk nekā pret šiem galilejiešiem. Jūdi gaidīja, ka Jēzus nosodīs galilejiešus, par kuriem viņi nešaubījās, ka tie pilnā mērā pelnījuši sodu.

Kristus mācekļi neuzdrīkstējās izteikt savas domas, pirms nebija dzirdējuši sava Skolotāja uzskatus. Viņš tiem jau bija sniedzis skaidras mācības par citu cilvēku raksturu vērtēšanu un atmaksas noteikšanu pēc sava ierobežotā sprieduma. Tomēr arī mācekļi noraudzījās uz Kristu, gaidīdami, ka Viņš šos grēciniekus nosodīs vairāk nekā citus. Izdzirduši atbildi, tie bija ļoti pārsteigti.

Pagriezies pret pūli, Pestītājs sacīja: "Vai jūs domājat, ka šie galilejieši ir bijuši lielāki grēcinieki nekā visi pārējie galilejieši, tāpēc ka tie to cietuši? Es jums saku: nebūt ne, bet, ja jūs neatgriezīsities no grēkiem, tad jūs visi tāpat iesit bojā." Šo satraucošo nelaimes gadījumu nolūks bija likt tiem pazemot savas sirdis un atgriezties no grēkiem. Tuvojās atmaksas negaisa mākoņi, kam drīz bija jānāk pār tiem, kas nav atraduši patvērumu Kristū.

Runājot ar saviem mācekļiem un ļaužu pūli, Jēzus pravietiski ieskatījās nākotnē un redzēja Jeruzālemi karaspēka aplenkumā. Viņš dzirdēja svešinieku soļus, kas maršēja karagājienā pret izredzēto pilsētu, un redzēja tūkstošu tūkstošus, kas aplenkumā iet bojā. Daudzi jūdi, tāpat kā šie galilejieši, tika nogalināti tempļa pagalmā brīdī, kad tie pienesa upurus. Nelaiemes, kuras piedzīvoja [214] atsevišķi cilvēki, bija Dieva brīdinājums tautai, kuras vaina bija tikpat liela. "Ja jūs neatgriezīsities no grēkiem," teica Jēzus, "tad jūs visi tāpat iesit bojā." Liktenīgā diena vēl neilgu laiku kavējās. Tiem vēl bija laiks apzināties to, kas "pie miera vajadzīgs".

Tad Jēzus turpināja: "Kādam cilvēkam bija vīģes koks, stādīts viņa vīna kalnā, un viņš nāca un meklēja uz viņa augļus, bet neatrada. Tad viņš sacīja dārzniekam: "Redzi, jau trīs gadus es nāku un meklēju augļus uz šī vīģes koka, bet neatrodu. Nocērt to! Ko tas velti izsūc zemi!"

Kristus klausītāji nevarēja pārprast, uz ko šie vārdi attiecas. Dāvids savā laikā Israēlu apdziedāja, saukdam to par vīna koku, kas izcelts no Ēģiptes. Jesaja bija rakstījis: "Tā Kunga Cebaota vīna dārzs ir Israēla nams, un Jūdas vīri ir stādi, kam pieder Viņa sirds." (Jes. 5:7) Paaudzi, pie kuras bija atnācis Pestītājs, simbolizēja vīģes koks Kunga vīna dārzā — jeb vidē, kuru Viņš īpaši aprūpēja un svētīja.

Mērķis, ko Dievs bija nospraudis savai tautai un varenās iespējas, kas tai pavērās, bija atklātas šajos skaistajos vārdos: "Lai viņus varētu saukt par taisnības kokiem, kas tā Kunga dēstīti Viņam par godu." (Jes. 61:3) Mirstošais Jēkabs, Svētā Gara iedvesmots, par savu mīloto dēlu bija teicis: "Augļu koks ir Jāzeps, augļu koks pie avota, kura zari stiepjas mūrim pāri. (..) No tava tēva Dieva nāk tev palīdzība, no Visvarenā, kas tevi ir svētījis ar Debesu svētībām no augšienes un svētībām no zemes dziļumiem." (1. Moz. 49:22,25) Dievs Israēlu kā jauku vīna koku bija iestādījis pie dzīvības ūdens avotiem. Viņš savu vīna dārzu bija iekārtojis "auglīgā pakalnā". "Viņš to apraka, iztīrīja no akmeņiem un apstādīja ar labiem vīna koka stādiem." (Jes. 5:1,2)

[215] Kungs "sagaidīja, ka tas nesīs labus augļus, bet tas atnesa mažvērtīgas un skābas vīnogas". (Jes. 5:2) Kristus dienās jūdi dievbijību izrādīja vairāk nekā iepriekšējos laikmetos, taču tad tiem vairāk nekā jebkad agrāk pietrūka Dieva Gara sirsnīgās žēlastības. Vērtīgie Gara augļi raksturā, kas Jāzēpa dzīvi padarīja skaistu un patīkamu, vairs nebija saskatāmi jūdu tautā.

Dievs, kuru pārstāvēja Viņa Dēls, bija meklējis augļus, taču neatrada. Israēls bija zemes izsūcējs. Jau šīs tautas eksistence vien bija lāsts, jo tā vīna dārzā aizņēma vietu, kur varēja augt auglīgs koks. Tā laupīja pasaulei svētības, ko Dievs bija paredzējis dot. Citām tautām israēļieši bija nepatiesi liecinājuši par Dievu. Tie ne tikai nederēja Dieva plānam, bet bija tam nopietns šķērslis. Lielā mērā

viņu reliģijai bija nepareizs virziens, un pestīšanas vietā tā sagādāja postu.

Līdzībā vīna dārza kopējs neapšaubā domu, ka koks, ja tas tā arī paliks neauglīgs, ir jānocērt, taču viņam par šo neražīgo koku ir tāda pati interese kā īpašniekam. Nekas dārza kopējam nesagādātu lielāku prieku kā vīna koka augšana un augļu nešana. Uz īpašnieka vēlēšanos viņš atbild, sacīdams: "Atstāj to vēl šo gadu, kamēr es to aprakšu un apmēslošu! Varbūt tas turpmāk nesīs augļus."

Dārznieks neatsakās apkopt pat tik neperspektīvu stādu. Viņš ir gatavs pievērst tam vēl lielāku uzmanību. [216] Viņš tam sagatavos vislabāko vidi un veltīs visu uzmanību.

Vīna dārza īpašnieks un kopējs ir vienoti savā interesē par vīges koku. Tieši tāpat Tēvs un Dēls bija vienoti savā mīlestībā pret izredzēto tautu. Ar to Kristus saviem klausītājiem lika saprast, ka tiem tiks dotas lielākas iespējas. Visi līdzekļi, ko Dieva mīlestība var sagādāt, tiks izmantoti, lai šo tautu padarītu par taisnības kokiem, kas nes augļus, izplatīdami pasaulē svētību.

Jēzus savā līdzībā nerunāja par dārznieka darba rezultātiem. Šajā vietā stāstījums tika pārtraukts. Nobeigums tika atstāts tai paaudzei, kas klausījās Viņa vārdos. Tiem tika izteikts nopietns brīdinājums: "Bet, ja ne, tad tu to vari nocirst." No viņiem bija atkarīgs, vai tiks izteikti šie galējie un neatsaucamie vārdi. Dismības diena bija tuvu. Ar nelaimēm, ko Israēls jau bija piedzīvojis, vīna dārza īpašnieks saudzīgi izteica brīdinājumu, ka neauglīgais koks tiks iznīcināts.

Šis brīdinājums skan līdz pat paaudzei, kurā dzīvojam mēs. Vai arī tu, bezrūpīgā sirds, esi neauglīgs koks Kunga vīna dārzā? Vai drīz par tevi tiks izteikti liktenīgie vārdi? Cik ilgi tu jau esi saņēmis Dieva dāvanas? Cik ilgi tu Viņam esi līcis gaidīt pretmīlestību? Ak, kādas priekšrocības tiek sniegtas tev, kurš esi stādīts Viņa vīna dārzā un kuru uzmanīgi aprūpē dārznieks! Cik daudz reižu Evaņģēlija vēsts ir saviļņojusi tavu sirdi! Tu esi pieņēmis Kristus vārdu, formāli tu pieder draudzei, kas ir Viņa miesa, un tomēr nejūti dzīvu savienību ar lielo mīlestības sirdi. Caur tevi neplūst Viņa dzīves strāvojums. Viņa rakstura patīkamās svētības, šie "Gara augļi" nav redzami tavā dzīvē.

[217] Neražīgais koks saņem lietu, saules gaismu, un to aprūpē dārznieks. Tas uzsūc barības vielas no augsnes, taču neražīgie zari vienīgi aizēno dārzu, un šajā ēnā vairs nevar zelt ražīgie augi. Tādējādi Dieva dāvanas, ar kurām tu esi apveltīts, pasaulei nenes svētību. Tu citiem nolaupi svētības, kuras tikai tevis dēļ viņiem nepieder.

Kaut arī neskaidri, tu tomēr aptver, ka esi zemes izsūcējs. Taču savā lielajā žēlastībā Dievs tevi vēl nav nocirtis. Viņš uz tevi neraugās ar aukstu skatienu. Viņš no tevis nenovēršas vienaldzībā, nedz arī atstāj tevi bojāejai. Noskatoties uz tevi, Viņš raud tāpat kā [218] pirms daudziem gadsimtiem Viņš raudāja par Israēlu: "Kā Es lai tevi atstāju, Ēfraim, kā lai Es nododu tevi citu rokās, Israēl? (..) Es esmu par daudz dedzīgs savā žēlastībā, lai Es rīkotos pēc savu dusmu versmes un lai izšķirtos Ēfraimu iznīcināt galīgi. Jo Es esmu Dievs un ne cilvēks. (Hoz. 11:8,9) Iejūtīgais Pestītājs par tevi saka: "Atstāj to vēl šogad, Es to aprakšu un apkopšu."

Ak, ar kādu nenogurstošu mīlestību Kristus Israēlam kalpoja šajā papildus pārbaudes laikā! Jau piesists krustā, Viņš lūdza: "Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara." (Lūk. 23:34) Arī pēc Jēzus augšāmcelšanās Evaņģēlijs vispirms tika sludināts Jeruzālemē. Tieši tur tika izliets Svētais Gars. Tieši tur pirmā Evaņģēlija draudze atklāja augšāmceltā Pestītāja spēku. Tur liecināja arī Stefans, kura vaigu ļaudis redzēja "līdzināties eņģeļa vaigam" (Ap. d. 6:15) un kurš šajā vietā atdeva dzīvību. Viss, ko Debesis spēja dot, tika dots. "Kas tad Man vēl bija, ko darīt Manā vīna dārzā, ko Es nebūtu darījis?" saka Kristus. (Jes. 5:4) Tātad — Viņa rūpes un pūles tavā labā ir nevis mazinājušās, bet gan vairojušās. Viņš joprojām saka: "Es, tas Kungs, esmu tā sargs, Es slacinu to vienmēr. Lai neviens to neizskartu, Es to sargāju dienu un nakti." (Jes. 27:3)

Varbūt tas turpmāk nesīs augļus. Bet, ja ne...

Sirds, kas neatsaucas uz dievišķajiem pamudinājumiem, apcietinās, līdz beigās tā vairs nav spējīga uztvert Svētā Gara ietekmi. Šajā brīdī tad arī piepildās vārdi: "Nocērt to! Ko tas velti izsūc zemi?"

Bet šodien Viņš tevi aicina: "Atgriezies, Israēl, pie tā Kunga, sava Dieva (..). Es griezīšu par labu viņu atkrišanu, Es viņus labprāt mīlēšu (..). Es būšu Israēlam kā rasa, lai viņš ziedētu kā lilija un riestu saknes kā Libanona ciedru koks (..). [Kas mājā viņa ēnā, tie atgriezīsies; tie atspīrīs kā labības ceri un augs kā vīna koks (..). (KJV)] Tikai Manī tev jāatrod savi īstie augļi." (Hoz. 14:2–9)

"Ej uz lielceļiem un sētmalēm"

[219] Šoreiz Pestītājs bija viesis kāda farizeja mielastā. Kristus mēdza pieņemt gan trūcīgo, gan arī bagāto uzaicinājumus un pēc sava ieraduma attiecīgo situāciju izmantoja, lai pasludinātu patiesības mācības. Jūdu tautā reliģiskie svētki bija saistīti ar visiem nacionāla un reliģiska rakstura līksmības brīžiem. Tas viņiem simbolizēja mūžīgās dzīvības svētības. Lielais mielasts, kurā tiem vajadzēja sēdēt kopā ar Abrahāmu, Izāku un Jēkabu, kamēr pagāni stāv ārpusē un ar ilgām uz to visu noskatās, bija temats, pie kura viņi labprāt kavējās. Brīdinājumu un pamācību, ko Kristus patlaban vēlējas sniegt, Viņš attēloja līdzībā par lielo mielastu. Dieva svētības gan tagadnē, gan nākotnē jūdi bija nolēmuši paturēt tikai sev. Tie liedza Dieva žēlastību pagāniem. Ar šo līdzību Kristus parādīja, ka vienlaicīgi arī viņi paši atraida žēlastības ielūgumu — aicinājumu uz Dieva valstību. [220] Viņš parādīja, ka ielūgumam, pret kuru jūdi bija izturējušies nevērīgi, jātiek izsūtītam tiem, kurus viņi nicināja, tiem, kuriem viņi savām drēbēm neļāva pieskarties, it kā tie būtu spitālīgie, no kuriem jāvairās.

Izvēlēdamies viesus savam svētku mielastam, farizejs bija domājis vienīgi par savu labumu. Tāpēc Kristus viņam teica: "Kad tu taisi azaidu vai vakariņas, tad neaicini savus draugus, savus brāļus, savus radus vai bagātus kaimiņus, ka tie atkal tevi neaicinātu, un tu nebūtu to darījis atmaksas dēļ. Bet, kad pie tevis ir viesības, tad aicini nabagus, kropļus, tizlus, aklus; un tu būsi svētīgs, jo viņiem nav ar ko atmaksāt; jo tev būs atmaksa, kad taisnie celsies augšām."

Ar šiem vārdiem Kristus atgādināja pamācību, ko Viņš Israēlam bija devis ar Mozus starpniecību. Reliģiskajos svētkos Kungs bija noteicis: "Lai nāk (..) svešinieks un bārenis, un atraitle, kuri mīt tavos vārtos, un lai viņi ēd un paēd." (5. Moz. 14:29). Šim sanāksmēm vajadzēja kļūt par uzskatāmām pamācībām Israēlam. Bija paredzēts, ka, izjutuši patiesas viesmīlības prieku, ļaudis arī visa gada gaitā rūpēsies par trūcīgajiem un par tiem, kas zaudējuši tuviniekus. Šiem svētkiem [221] bija arī plašāka nozīme. Garīgās svētības, kas tika dotas Israēlam, nebija paredzētas viņiem vien. Dievs tiem bija devis dzīvības maizi, lai viņi to lauztu un izdalītu pasaulē.

Šo darbu tie nebija darījuši. Kristus vārdi bija pārmetums viņu egoismam. Farizejiem Viņa vārdi bija nepatīkami. Kāds dievbijīgs izskatā farizejs, cerēdams sarunu ievirzīt citā gultnē, iesaucās: "Svētīgs, kas ēdīs maizi Dieva valstībā!" Šis cilvēks runāja ar lielu pārliecību, ka viņam vieta valstībā ir nodrošināta. Viņa nostāja līdzinās to cilvēku nostājai, kuri priecājas, ka ir glābti Kristū, bet nepilda glābšanas apsolījuma noteikumus. Viņa gars atgādina Bileāma garu, kad tas lūdza: "Manai dvēselei tiktos mirt šo taisno nāvē, un es vēlos, kaut manas pēdējās dienas būtu tādas kā viņiem." (4. Moz. 23:10) Šis farizejs nedomāja par to, vai ir derīgs Debesīm, bet gan par to, ko viņš Debesīs vēlētos saņemt. Piezīme tika izteikta ar nolūku novērst svētku mielastā viesu domas no temata par viņu praktiskajiem pienākumiem. Viņš domāja, ka pievērsoties tematam par tālā nākotnē gaidāmo taisno cilvēku augšāmcelšanos, tagadējo dzīvi izdosies it kā atstāt pagātnē.

Kristus lasīja šī liekuļa sirdi, un, pagriezies pret to, atklāja klātesošajiem, kādas ir viņu tagadējās priekšrocības un kāda ir to vērtība. Viņš parādīja — lai dalītos nākotnes laimē, zināma daļa tiem ir jādara jau tagad.

"Kāds cilvēks taisīja lielu mielastu un bija ielūdzis daudz viesu," Jēzus iesāka. Kad svinību brīdis bija klāt, saimnieks sūtīja kalpu pie ielūgtajiem viesiem ar otru vēsti: "Nāciet, jo tas ir sataisīts." Taču tie atbildēja ar dīvainu vienaldzību. "Visi pēc kārtas sāka aizbildināties. Pirmais viņam sacīja: "Es esmu tīrumu pircis, un man jāiet to apskatīt. [222] Lūdzu, aizbildini mani." Otrs sacīja: "Es esmu piecus jūgus vērsu pircis un eju tos aplūkot. Lūdzu, aizbildini mani." Trešais teica: "Es sievu esmu apņēmis, tāpēc nevaru noiet.""

Nevienas atrunas pamatā nebija patiesa vajadzība. Cilvēks, kuram bija jāiet apskatīt savu zemes gabalu, to bija jau nopircis. Neatliekamā vēlēšanās iet to apskatīt liecina, ka visu viņa interesi ir saistījis pirkums. Arī otrajā gadījumā minētie vērsi jau bija nopirkti. To aplūkošana bija vienīgi pircēja intereses apmierināšana. Trešais piemērs pat nelīdzinājās attaisnojošam iemeslam. Tas, ka šis gaidītais viesis bija apņēmis sievu, neizslēdza iespēju piedalīties svētku mielastā, jo tādā gadījumā arī sieva tiktu aicināta. Tomēr viņam bija pašam savi plāni un savi prieki, un tie likās aicinošāki nekā svinības, kurās viņš bija solījies ierasties. Šis cilvēks bija iemācījies atrast prieku citā sabiedrībā, ne tajā, kas pulcējās ap svētku nama saimnieku. Viņš nelūdza, lai viņu attaisnotu, un savā noraidījumā pat neizlikās laipns. "Nevaru" bija tikai aizsegs patiesībai "Es negribu iet."

Visas atrunas liecina par aizņemtību. Šiem gaidītajiem viesiem visu bija pārņēmušas citas intereses. Ielūgums, kuru viņi paši bija apņēmušies pieņemt, tika atlikts, un šī vienaldzība sāpināja augstsirdīgo draugu.

Ar lielo mielastu Kristus simbolizē svētības, kuras tiek piedāvātas ar Evaņģēliju. Ēdiens šajā gadījumā nav nekas cits kā Kristus pats. Viņš ir maize, kas nāk no Debesīm, un no Viņa izplūst pestīšanas

straumes. Kunga vēstneši jūdiem bija pasludinājuši Pestītāja atnākšanu; tie bija norādījuši uz Kristu kā "Dieva Jēru, kas nes pasaules grēku". (Jāņa 1:29) Ar svētku mielastu, ko Viņš bija sagatavojis, Dievs jūdiem piedāvāja [223] lielāko dāvanu, ko Debesis var sniegt, dāvanu, kuras vērtība nav aprēķināma. Dieva mīlestība bija sagatavojusi šos krāšņos svētkus un nodrošinājusi tos ar neizsmeļamiem avotiem. "Kas ēdīs no šīs maizes," sacīja Kristus, "tas dzīvos mūžīgi." (Jāņa 6:51)

Taču, lai pieņemtu ielūgumu uz Evaņģēlija svētku mielastu, viņiem savas pasaulīgās intereses jāpakļauj vienam mērķim — tiem jāpieņem Kristus un Viņa taisnība. Dievs cilvēka dēļ ir atdevis visu; arī cilvēks tiek aicināts kalpošanu Kungam nostādīt augstāk par jebkuru pasaulīgu vai savtīgu apsvērumu. Viņš nevar pieņemt dalītu sirdi. Sirds, kuru pilnīgi pārņēmusi mīlestība uz laicīgām lietām, nevar tajā pašā laikā būt nodevusies Dievam.

Šī mācība domāta visiem laikiem. Mums jāseko Dieva Jēram, kurp vien Viņš iet. Ir jāizvēlas Viņa vadība, un draudzība ar Viņu jāvērtē augstāk par laicīgo draugu sabiedrību. Kristus saka: "Kas tēvu vai māti vairāk mīl nekā Mani, tas Manis nav vērts, un kas dēlu vai meitu vairāk mīl nekā Mani, tas Manis nav vērts." (Mat. 10:37)

Ģimenes lokā laužot dienišķo maizi, Kristus dienās bieži mēdza izteikt frāzi: "Svētīgs, kas ēdīs maizi Dieva valstībā." Bet Kristus parādīja, cik grūti atrast viesus galdam, kura sagatavošana prasījusi bezgalīgi lielu cenu. Tie, kas klausījās Viņa vārdos, apzinājās, ka ir atstājuši novārtā žēlastības ielūgumu. Laicīgie īpašumi, bagātības un prieki [224] bija pārņēmuši visu. Visi kā viens tie bija izdomājuši šķietami attaisnojošus iemeslus.

Tāpat notiek arī tagad. Atrunas, ar kurām tika noraidīts ielūgums svinībās, ir tipiski raksturīgas visām atrunām, ar kurām tiek noraidīts Evaņģēlijs. Cilvēki paziņo, ka viņi nevar atļauties apdraudēt savas perspektīvas pasaulē, pievēršot uzmanību Evaņģēlija prasībām. Savas laicīgās intereses tie vērtē augstāk nekā to, kas pieder mūžībai. Tās pašas svētības, kuras tie ir saņēmuši no Dieva, kļūst par barjeru, kas viņus atdala no Radītāja un Pestītāja. Šie cilvēki nevēlas, ka viņus traucē laicīgās lietās, un žēlastības vēstnesim tie atbild: "Tagad ej, kad man būs vaļas, es tevi pasaukšu." (Ap. d. 24:25) Citi kā spēcīgu argumentu min to, ka paklausīšana Dieva aicinājumam radītu problēmas viņu attiecībās sabiedrībā. Viņi paskaidro, ka nevar atļauties būt konfliktā ar saviem radiem un paziņām. Tā šie ļaudis parāda, ka viņi ir tieši tie, par kuriem runā līdzība. Svētku nama Saimnieks šos vājos aizbildinājumus uztver kā nicinājumu pret Viņa ielūgumu.

Cilvēks, kurš teica: "Es sievu esmu apņēmis, tāpēc nevaru noiet", pārstāv lielu ļaužu grupu. Ir daudz tādu, kas savām sievām (vai saviem vīriem) ļauj sevi atturēt no pievēršanās Dieva aicinājumam. Vīrs saka: "Es nevaru izturēties pret pienākumu pēc savas pārlicības, ja mana sieva ir pret to. Viņas ietekmes dēļ tas būtu ārkārtīgi grūti." Sieva dzird žēlastības aicinājumu: "Nāciet, jo tas ir sataisīts", bet atbild: "Lūdzu, aizbildini mani." Mans vīrs noraida žēlastības ielūgumu. Viņš saka, ka tam par iemeslu esot viņa darbs. Man jābūt kopā ar vīru, tāpēc es nevaru nākt." Tā tiek iespaidotas arī bērnu sirdis. Viņi gan vēlētos nākt, bet tie mīl savu tēvu un māti, un, tā kā vecāki neseko Evaņģēlija aicinājumam, tad bērni domā, ka [225] viņi netiks gaidīti. Arī tie atbild: "Aizbildini mani."

Viņi visi noraida Pestītāja aicinājumu tāpēc, ka baidās no šķelšanās ģimenes lokā. Tie iedomājas, ka, atsakoties paklausīt Dievam, viņi savam namam nodrošina mieru un pārticību, taču tā ir tikai ilūzija. Kas egoismu sēj, tie egoismu arī pļaus. Noraidīdami Kristus mīlestību, viņi noraida vienīgo, kas cilvēka mīlestībai spēj piešķirt šķīstumu un pastāvību. Šie cilvēki ne tikai zaudēs Debesis, bet arī negūs īstu prieku par to, kāpēc Debesis tika upurētas.

Kā stāsta līdzība, svinību rīkotājs, uzzinājis, kā cilvēki ir izturējušies pret viņa aicinājumu, "tapa dusmīgs un pavēlēja kalpam: "Izej steigsus uz pilsētas ielām un gatvēm un ved šurp nabagus, kropļus, akļus un tizlus.""

Saimnieks novērsās no tiem, kas bija nicinājuši viņa augstsirdību, un tagad aicināja ļaužu šķiru, kam nebija visa kā papildam, kam nepiederēja mājas un zemes gabali. Viņš ielūdza tos, kas bija [226] trūcīgi un izsalkuši un kas spētu novērtēt tiem pasniegtās dāsnās dāvanas. "Muitnieki un netikles," teica Kristus, "drīzāk nāks Dieva valstībā nekā jūs." (Mat. 21:31) Lai arī cik nožēlojama būtu tā sabiedrības daļa, no kuras cilvēki ar nepatiku un nicinājumu novērsas, tā tomēr nav tik zema un nožēlojama, lai Dievs tai nepievērstu uzmanību un nemīlētu to. Kristus ilgojas, lai pie Viņa nāktu rūpju novārdzinātas, nogurušas un nomāktas cilvēciskas būtnes. Viņš ilgojas tām dot tādu gaismu, prieku un mieru, kādu nekur citur nevar atrast. Pret tiem, kas ir grēcinieki šī vārda vistiešākajā nozīmē, ir vēsta Kristus dziļā, nopietnā iejūtība un mīlestība. Viņš sūta savu Svēto Garu, lai tas pār šiem cilvēkiem nolaižas ar sirsniņu iejūtību, cenzdamius tos vilkt pie sevis.

Kalps, kurš bija iavedis nabagus un aklos, savam saimniekam ziņoja: "Kungs, ir darīts, kā tu pavēlēji, bet vēl ir telpas." "Tad Kungs sacīja kalpam: "Ej uz lielceļiem un sētmalēm un spied visus nākt iekšā, lai mans nams būtu pilns."" Seit Kristus norāda uz Evaņģēlija darbu ārpus jūdaisma robežām, uz pasaules lielceļiem un ceļmalām.

Paklausīdami šai pavēlei, Pāvils un Barnaba paziņoja jūdiem: "Dieva Vārdu vajadzēja vispirms jums sludināt; bet, kad jūs to atmetat un sevi neturat par mūžīgās dzīvības cienīgiem, lūk, tad mēs griežamies pie pagāniem. Jo tā tas Kungs mums ir pavēlējis: "Es tevi esmu līcis par gaismu pagāniem, lai tu būtu par pestīšanu līdz pasaules galam."" "Pagāni, to dzirdēdami, priecājās un slavēja tā Kunga vārdu un ticēja, cik mūžīgajai dzīvībai bija izredzēti." (Ap. d. 13:46–48)

Evaņģēlija vēsts, ko pasludināja Kristus mācekļi, bija ziņojums par Viņa pirmo nākšanu uz šo pasauli. Tā cilvēkiem atnesa labo vēsti par glābšanu ticībā Kristum. Tā arī iepriekš norādīja uz Viņa otro atnākšanu godībā, lai atpestītu [227] savus ļaudis, un deva cilvēkiem cerību, ka ticībā un paklausībā tie dalīsies svēto gaismas mantojumā. Šī vēsts ir dota arī šodienas cilvēkiem, un nu tā jau nāk kopā ar paziņojumu, ka tuvu ir Kristus otrā atnākšana. Kristus nākšanas zīmes, kuras Viņš pats bija devis, ir piepildījušās, un, mācoties Dieva Vārdu, mēs uzzinām, ka Kungs jau ir pie durvīm.

Atklāsmes grāmatā Jānis jau iepriekš ir paredzējis Evaņģēlija vēsts pasludināšanu, kurai jānotiek tieši pirms Kristus otrās atnākšanas. Viņš redzēja "eņģeli, laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs Evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām; viņš sauca stiprā balsī: "Bīstieties Dievu un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda."" (Atkl. 14:6,7)

Šim brīdinājumam par tiesu un ar to saistītajām vēstīm pravietojumā seko Cilvēka Dēla atnākšana debess padēbešos. Paziņojums par tiesu ir paziņojums par to, ka Kristus otrā atnākšana ir ļoti tuvu. So pasludināšanu sauc par mūžīgo Evaņģēliju. Tādējādi sludināšana par Kristus otro atnākšanu un [228] ziņojums par tās tuvumu tiek raksturots kā Evaņģēlija vēsts pamatsastāvdaļa.

Bībele paredz, ka pēdējās dienās cilvēkus būs pārņēmusi tiekšanās pēc pasaulīgiem mērķiem, priekiem un naudas. Tie būs akli pret mūžības realitātēm. Kristus saka: "Jo, kā bija Noas dienās, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana. Jo, tā kā tais dienās priekš ūdens plūdiem tie rija un plīteja, precējās un devās laulībā līdz tai dienai, kad Noa iegāja šķirstā, un tie nenāca pie saprašanas, iekams plūdi nāca un aizrāva visus, tāpat būs arī Cilvēka Dēla atnākšana." (Mat. 24:37–39)

Tā tas ir arī šodien. Cilvēki steidzas, tiekdami pēc ieguvumiem un ļaudami savtībai, it kā nebūtu ne Dieva, ne Debesu, ne nākamās dzīves. Noas dienās brīdinājums par plūdiem tika sūtīts, lai cilvēkus pārsteigtu Viņu ļaunumā un aicinātu atgriezties. Arī vēsts par Kristus drīzo nākšanu ir paredzēta, lai cilvēkus izrautu no visu pārņēmušajām pasaulīgajām lietām. Tā ir domāta, lai modinātu viņu atsaucību pret mūžīgajām realitātēm un lai tie pievērstu uzmanību ielūgumam Kunga mielastā.

Evaņģēlija ielūgumam jātiek pasniegtam visā pasaulē — "visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām". (Atkl. 14:6) Pēdējai brīdinājuma un žēlastības vēstij ar savu godību jāapgaismo visa pasaule. Tai jāaizsniedz visas ļaužu šķiras — gan turīgie, gan trūcīgie, gan augstas, gan zemas kārtas. "Ej uz lielceļiem un sētmalēm," saka Kristus, "un spied visus nākt iekšā, lai Mans nams būtu pilns."

Pasaule iet bojā Evaņģēlija trūkuma dēļ. Pasaulē valda Dieva Vārda bads. Maz ir tādu, kas vārdu sludina, nesajaukdami to ar cilvēku tradīcijām. Kaut arī cilvēki tur rokās Bībeli, tie tomēr nesajem svētības, ko Dievs viņiem tajā ielicis. Dievs aicina savus kalpus, lai tie nes Viņa vēsti ļaudīm. [229] Tiem, kas savos grēkos iet pazušanā, ir jāpasniedz mūžīgās dzīvības vārds.

Pavēlēdams iet uz lielceļiem un sētmalēm, Kristus dod darbu visiem, kuri ir aicināti kalpot Viņa vārdā. Visa pasaule ir darbalauks Kristus vēstnešiem. Viņu klausītāji ir visa cilvēce. Kungs vēlas, lai Viņa žēlastības vēsts sasniedz katru dvēseli.

Lielā mērā tam jātiek paveiktam, strādājot ar katru cilvēku individuāli. Tāda bija Kristus metode. Liela daļa Viņa darba bija personīgas sarunas. Viņš izrādīja cieņu un uzmanību pat tad, ja klausītājs bija tikai viena dvēsele. Bieži no šīs vienas dvēseles vēsti pēc tam saņēma tūkstoši.

Nav jāgaida, ka dvēseles nāks pie mums; mums tās jāsameklē tur, kur viņas ir. Brīdī, kad vārds tiek sludināts no katedras, darbs ir tikai sācies. Ir milzum daudz tādu, kurus Evaņģēlijs nekad neaizsniegs, ja tas netiks tiem aiznests.

Ielūgums uz svētku mielastu vispirms tika sūtīts jūdu tautai, tautai, kurai vajadzēja būt citu ļaužu skolotājai un vadītājai, tautai, kuras rokās bija pravietiskie Rakstu rulli ar pareģojumiem par Kristus nākšanu un kurai bija uzticēta simboliskā kalpošana, kas vēstīja par Viņa misiju. Ja priesteri un tauta būtu ņēmuši vērā aicinājumu, tie būtu pievienojušies Kristus vēstnešiem, pasniedzami pasaulei Evaņģēlija ielūgumu. Patiesība tiem tika sūtīta tādēļ, lai viņi tajā dalītos ar citiem. Kad šie ļaudis noraidīja aicinājumu, tad tas tika sūtīts nabagiem, kropliem, tizliem un akliem. Muitnieki un grēcinieki ielūgumu pieņēma. Kad Evaņģēlija aicinājums tiek sūtīts pagāniem, darba plāns paliek iepriekšējais. Vēsts vispirms tiek sniegta "uz lielceliem" — tātad, cilvēkiem, kas aktīvi piedalās pasaules sabiedriskajā dzīvē, skolotājiem un vadītājiem.

[230] Lai Kunga vēstneši to ievēro! Pie tiem, kas atsevišķām ļaužu grupām ir kā gani avju ganāmpulkā, pie dievišķi ieceltajiem skolotājiem šai vēstij jānāk kā vārdam, kas ir uzmanības vērts. Tos, kuri pieder pie sabiedrības augstākajām aprindām, ir jāmeklē ar iejūtību un draudzību un jāuzskata par brāļiem. Darījumu ļaudis, tie, kam ir uzticēti augsti amati, cilvēki ar lielām izgudrotāju spējām un zinātnisku pieeju, ģeniāli ļaudis, Evaņģēlija skolotāji, kas vēl nav saņēmuši šim laikam aktuālās patiesības — šie visi ir tie, kam aicinājums ir jādzird vispirms. Viņiem ir jāpasniedz ielūgums.

Zināms darbs ir jāveic arī turīgo vidū. Viņos ir jāpamodina atbildības sajūta, jo tiem ir uzticētas Debesu dāvanas. Šiem cilvēkiem jāatgādina, ka Viņiem ir jāsniedz atskaite Tam, kurš tiesās dzīvos un miršos. Turīgajam ir vajadzīgs tavs darbs, kas paveikts ar mīlestību un dievbijību. Pārāk bieži viņš paļaujas uz savu bagātību un nejūt briesmas. Viņa gara acis jāpievērš lietām, kam ir neuzdoša vērtība. Šim cilvēkam ir vajadzīga atziņa par patiesā, labā spēka autoritāti, kas saka: "Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsit atvieglojumu savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla." (Mat. 11:28–30)

Ar tiem, kas, pateicoties savai izglītībai, turībai vai profesijai, pasaulē ieņem augstu stāvokli, reti kāds uzsāk personīgu sarunu par dvēselei svarīgām tēmām. Daudzi kristiešu darbinieki vilcinās tuvoties šiem sabiedrības slāņiem, taču tam tā nevajadzētu būt. Ja kāds cilvēks slīktu, tad tādēļ vien, ka tas ir jurists, tirgotājs vai tiesnesis, mēs vis nestāvētu līdzās un neskatītos, kā viņš iet bojā. Ja mēs redzētu, ka cilvēki drāžas uz kraujas pusi, mēs tos nekavējoties censtos atturēt, lai arī kāds būtu viņu stāvoklis sabiedrībā vai profesija. Tāpat mums nevajadzētu vilcināties brīdināt cilvēkus par dvēselei draudošajām briesmām.

[231] Nevienam nevajadzētu atstāt novārtā tādēļ, ka viņš nepārprotami ir aizņemts ar pasaules lietām. Daudzi, kuri ieņem augstu sabiedrisko stāvokli, ir skumji un vīlušies. Viņi ilgojas pēc miera, kura tiem nav. Pat visaugstākajās sabiedrības aprindās netrūkst tādu, kas ir izsalkuši un izslāpuši pēc pestīšanas. Daudzi saņemtu palīdzību, ja Kunga darbinieki nāktu tieši pie viņiem ar laipnību un Kristus mīlestībā sasildītu sirdi.

Evaņģēlija vēsts sekmes nav atkarīgas no runas mākslas, iespaidīgas liecības vai dziļi nopamatotiem argumentiem. Tās ir atkarīgas no vēsts vienkāršības un atbilstības dvēselēm, kas izsalkušas pēc dzīvības maizes. "Kas man jādara, lai es tiktu glābts?" — lūk, tā ir dvēseles vajadzība.

[232] Ir tūkstošiem tādu, kurus var aizniegt visvienkāršākajā un pieticīgākajā veidā. Visintelektuālākos, tos, kas tiek uzskatīti par pasaules visapdāvinātākajiem cilvēkiem, bieži vien atspirdzina vienkāršie vārdi, kurus izrunā kāds, kurš mīl Dievu un kurš par šo mīlestību spēj runāt tikpat dabiski kā pasaules ļaudis runā par tām lietām, kas viņus visvairāk interesē.

Bieži vien vārdi, kas ir labi sagatavoti un pārdomāti, gūst tikai nelielu ietekmi. Savukārt patiesai, godīgai Dieva bērna runai, kas izteikta dabiskā vienkāršībā, ir vara atslēgt to siržu durvis, kas ilgi bijušas slēgtas Kristum un Viņa mīlestībai.

Tas, kurš strādā Kristus labā, lai atceras, ka viņam nav jādarbojas savā spēkā. Lai šis cilvēks satver Dieva troni ar ticību, ka glābšana ir Viņa varā. Lai viņš cīnās ar Dievu lūgšanā un tad strādā ar spējām, ko Dievs tam devis. Tad kā ietekmes spēks tiks sūtīts Svētais Gars. Šim lieciniekam līdzās ies eņģeļi, kas darbosies pie cilvēku sirdīm.

Ja vadītāji un skolotāji Jeruzālemē būtu pieņēmuši patiesību, ko nesa Kristus, par kādu varenu misijas centru tad būtu kļuvusi viņu pilsēta! Atkritušais Israēls būtu atgriezies. Kungam tiktu sapulcināts liels karapulks. Un cik strauji tie būtu varējuši aiznest Evaņģēliju uz visām pasaules daļām! Tāpat arī tagad — ja ietekmīgās personas un tie, kam ir lielas spējas, tiktu mantoti Kristum,

cik liels darbs tad tiktu paveikts, paceļot kritušos, sapulcinot sabiedrības izstumtos un tālu izplatot pestīšanas vēstis. Tad ātri vien tiktu pasniegti ielūgumi un Kunga mielastam viesi būtu saaicināti.

Taču mums nav jādomā tikai par lielajiem un apdāvinātajiem cilvēkiem, novēršoties no nabadzīgajām ļaužu šķirām. Kristus saviem vēstnešiem dod norādījumu iet arī pie tiem, kas atrodami ceļmalās un sētmalēs, pie šīs zemes nabadzīgajiem un zemas kārtas ļaudīm. Lielpilsētu pagalmos un šķērsielās, arī vientuļās lauku ceļmalās [233] uzturas gan ģimenes, gan atsevišķi cilvēki. Varbūt tie ir ieceļotāji svešā zemē, kam nav savas draudzes un kam savā vientuļībā rodas sajūta, ka Dievs tos ir aizmirsis. Šie cilvēki nesaprot, kas tiem būtu jā dara, lai viņi tiktu glābti. Daudzi no tiem ir iestiguši grēkā. Daudziem ir bēdas. Viņus nomāc ciešanas, nabadzība, neticība un bezcerības sajūta. Tie cieš no visām iespējamām fiziskajām un dvēseles slimībām. Tie savās nelaimēs ilgojas atrast mierinājumu, un sātans Viņus kārdina to meklēt iekārē un priekos, kas noved postā un nāvē. Viņš tiem piedāvā Sodomas augļus, kas mutē pārvēršas pelnos. Tā nelaimīgie ļaudis maksā naudu par to, kas nav maize, un atdod savu darbu par to, kas neder uzturam.

Šajos cietējos mums jā saskata tie, kurus Kristus nāca glābt. Viņš tos aicina: "Visi izslāpušie, nāciet pie ūdens, un, kam nav naudas, nāciet, pērciet un ēdiet! Nāciet, pērciet maizi bez maksas, par velti, arī vīnu un pienu! (..) Klausieties, klausieties uz Mani, tad jums būs daudz laba, ko ēst, un jūsu dvēsele atspirdzināsies ar tauku barību! Piegrieziet Man savu ausi un nāciet pie Manis! Uz klausiet, tad atspirs jūsu dvēsele!" (Jes. 55:1-3)

Dievs ir devis īpašu pavēli, lai pievēršam uzmanību svešiniekiem, sabiedrības zemākajiem slāņiem un nelaimīgajām dvēselēm, kuru morālie spēki ir vāji. Daudzi, kas izskatās pilnīgi vienaldzīgi pret reliģiskajām lietām, savā sirdī ilgojas pēc miera un atdusas. Kaut arī tie varbūt ir noslīdējuši līdz pašam grēka bezdibenim, tomēr pastāv iespēja viņus glābt.

Kristus kalpiem arī šajā ziņā ir jāseko Viņa piemēram. Pārceļodams no vienas vietas uz citu, Viņš mierināja cietējus un dziedināja slimos, bet tad pasniedza tiem lielās patiesības par savu valstību. Tāds ir arī Kristus sekotāju darbs. Atvieglojuši fiziskās ciešanas, jūs atradīsiet veidus, kā apmierināt arī dvēseles vajadzības. Jūs varat norādīt uz paaugstināto Pestītāju un pastāstīt par [234] lielā Arsta mīlestību, kuram vienīgajam ir spēks atjaunot cilvēku.

Sakiet nelaimīgajiem cerības zaudējušajiem ļaudīm, kas ir aizgājuši neceļos, ka tiem nav jākrīt izmisumā. Kaut arī tie ir maldījušies un nav veidojuši pareizu raksturu, Dievam tomēr ir prieks viņus atjaunot — jā, tas ir tas pats Viņa pestīšanas prieks. Viņš ar prieku ņem bezcerīgu materiālu, kuru ir izmantojis sātans, un atklāj tajā savu žēlastību. Viņš līksmojas, kad kādu nepaklausīgo var atbrīvot no dusmības, kurai pār to būtu jānāk. Sakiet šiem cilvēkiem, ka katrai dvēselei ir pieejama dziedināšana un šķīstīšana. Viņiem ir paredzēta vieta pie Kunga galda. Kungs gaida, kad varēs tos ielūgt mielastā.

Tie, kas dodas uz ceļmalām un sētmalēm, atradīs arī kādu citu, pilnīgi atšķirīgu rakstura kategoriju, kam nepieciešama viņu kalpošana. Ir tādi, kas dzīvo pēc tās gaismas, kas viņiem ir, un kalpo Dievam, cik labi vien prot. Tomēr šie ļaudis saprot, ka pie viņiem un pie tiem, kas ir ap viņiem, vēl ir jātiek padarītam lielam darbam. Tie ilgojas pēc lielākām zināšanām par Dievu, taču pagaidām no lielās gaismas ir saskatījuši tikai atblāzmu. Tie ar asarām acis lūdz Dievu, lai Viņš tiem sūta svētību, kura ticībā saskatāma iztālēm. Daudzas no šīm dvēselēm ir atrodamas apkārtējā lielpilsētu ļaunuma vidū. Ne mazums dzīvo ļoti necilos apstākļos, un tāpēc pasaule tos nepamāna. Ir daudz tādu, par kuriem mācītāji un draudzes nezina neko. Tomēr šajās necilajās un nožēlojamās vietās viņi ir Kunga liecinieki. Varbūt šie dievbijīgie ir saņēmuši ļoti maz gaismas un iespējas gūt kristīgas zināšanas un pieredzi, taču trūkumā, badā un aukstumā viņi cenšas palīdzēt citiem. Lai Dieva daudzveidīgās žēlastības namturi atrod šīs dvēseles, apmeklē tās mājās un Svētā Gara spēkā kalpo viņu vajadzībām. Pēties kopā ar viņiem Bībeli un lūdziet ar viņiem vienkāršībā, uz kādu aicina Svētais Gars. Kristus saviem kalpiem dos vēsti, kas [235] šādai dvēselei būs kā Debesu maize. Vērtīgā svētība tiks nodota no sirds uz sirdi, no ģimenes uz ģimeni.

Līdzībā minētā pavēle: "Spied visus nākt iekšā!" bieži vien tiek pārprasta. To mēdz uzskatīt par pamācību, ka mums citi cilvēki jāpiespiež pieņemt Evaņģēliju. Taču drīzāk tas izsaka ielūguma neatlaidību un iepriekš minēto motīvu spēku. Vedot cilvēkus pie Kristus, Evaņģēlijs nekad neizmanto varu. Vēsts skan: "Visi izslāpušie, nāciet pie ūdens!" (Jes. 55:1) "Gars un Līgava saka: "Nāc!" (..) Kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas." (Atkl. 22:17) Nākt mūs spiež Dieva mīlestības un žēlastības spēks.

Pestītājs saka: "Redzi, Es stāvu durvju priekšā un kļaudzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani." (Atkl. 3:20) Izsmiekls Viņu

neatbaida un draudi nespēj likt novērsties; Viņš nepārtraukti meklē pazudušos, sacīdams: "Kā Es tevi lai atstāju?" (Hoz. 11:8) Kaut arī stūrgalvīga sirds noraida Glābēja mīlestību, Viņš no jauna, ar vēl lielāku apņēmību lūdz: "Redzi, Es stāvu durvju priekšā un kladzinu." Viņa mīlestības uzvarošais spēks spiež dvēseles ienākt svētku mielastā. Tad tās, savukārt, Kristum atbild: "Tava žēlastības pilnā laipnība mani paaugstinājusi." (Ps. 18:36)

Kristus saviem vēstnešiem dāvās to pašu ilgu pilno mīlestību, ko Viņš pats izjūt pret pazudušajiem. Mums nav tikai vienkārši jāsaka: "Nāc!" Ir tādi, kas aicinājumu gan dzird, taču viņu ausis ir par kurlām, lai uztvertu tā nozīmi. Viņu acis ir par aklu, lai pamanītu, ka tiem ir sagatavots kas labs. Daudzi apzinās savu dziļo pagrimumu. Tie saka: "Es neesmu cienīgs, ka man palīdz; liec mani mierā." Taču darbinieki nedrīkst atkāpties. Sirsnīgā, iejūtīgā mīlestībā satveriet šos satriektos un bezpalīdzīgos. Dodiet viņiem savu drosmi, savu cerību un savu spēku. Ar laipnību skubiniet tos [236] nākt. "Dažus, kas šaubās, apžēlojiet; citus glābiet ar bailēm, raudami tos ārā no uguns." (Jūd. 22,23 — KJV)

Ja Dieva kalpi ticībā ies kopā ar Dievu, tad Viņš to vēstij piešķirs spēku. Tie būs spējīgi tā atklāt Dieva mīlestību un briesmas, kas draud, ja Viņa žēlastība tiek noraidīta, ka cilvēki būs spiesti pieņemt Evaņģēliju. Kristus paveiktu brīnumus, ja cilvēki darītu to daļu, ko Dievs viņiem uzticējās. Ļaužu sirdīs šodien tiktu panākta tikpat liela izmaiņa kā agrākajās paaudzēs. Džons Banjans¹ tika atpestīts no zaimošanaš un uzdzīves, bet Džons Ņūtons² — no vergu tirdzniecības; abi sāka sludināt paaugstināto Pestītāju. Šādus banjanus un ņūtonus varētu atrast arī mūsdienu sabiedrībā. Ar cilvēku starpniecību, kuri sadarbojas ar dievišķajiem sūtņiem, tiks atgriezts ne viens vien nožēlojams sabiedrības izstumtais, kurš pēc tam arī piedalīsies Dieva darbā, atjaunojot Viņa līdzību cilvēkā. Starp tiem, kurus apspīdēs gaismas stari, ir tādi, kam bijušas ļoti ierobežotas iespējas un kas ir gājuši maldu ceļus, jo neko labāku tie nav zinājuši. Kā Caķejam atskanēja Kristus vārdi: "Man šodien jāiegriežas tavā namā" (Lūk. 19:5), tā tie atskanēs arī šiem ļaudīm; tad izrādīsies, ka tiem, kuri tika uzskatīti par rūdītiem grēciniekiem, sirdis ir laipnas kā bērniem, jo Kristus ir apžēlojis un tiem pievērsis uzmanību. Daudzi nāks no dziļākajiem maldiem un grēka, ieņemdami to cilvēku vietu, kam ir bijušas iespējas un priekšrocības, bet kuri tās nav novērtējuši. Šie jaunatnācēji tiks uzskatīti par Dievam dārgiem un izredzētiem; bet, kad Kristus nāks savā valstībā, tie stāvēs līdzās Viņa tronim.

Bet "pielūkojiet, ka jūs nenoraidāt to, kas runā". (Ebr. 12:25) Kristus teica: "Neviens no lūgtajiem viesiem nebaudīs Manu mielastu." Viņi savu uzaicinājumu ir noraidījuši, un nu vairs neviens no tiem netiks aicināts. Noraidīdami Kristu, jūdi apcietināja savas sirdis un nodeva sevi sātana spēkam, tā ka [237] Jēzus žēlastību pieņemt vairs nebija iespējams. Līdzīgi notiek arī tagad. Ja Dieva mīlestība netiek vērtēta un nekļūst par pastāvīgu likumu, kas pakļauj dvēseli un padara to laipnāku, tad esam pilnīgi un galīgi pazuduši. Dievs vairs nevar sniegt lielāku savas mīlestības atklāsmi par to, kuru Viņš jau ir devis. Ja Jēzus mīlestība sirdi nepakļauj, tad mūs nav iespējams aizsniegt ne ar ko.

Ar katru reizi, kad tu atsakies uzklaut žēlastības vēsti, tu nostiprini savas neticības pozīcijas. Ar katru reizi, kad tu neatver savas sirds durvis Kristum, tev arvien vairāk un vairāk zūd vēlēšanās klausīties Viņu. Tā tu samazini savas izredzes atsaukties uz pēdējo žēlastības aicinājumu. Nepieļauj, ka par tevi tiek rakstīts kā par seno Israēli: "Ēfraims ir pievienojies elkadietu pielūdzējiem; lai tad viņš arī iet." (Hoz. 4:17) Nepieļauj, ka Kristus par tevi raud kā par Jeruzālemi: "Cik reīzu Es esmu gribējis tavus bērnus pulcināt ap sevi, kā vista pulcina zem spārniem savus cālīšus, bet jūs negribējāt. Redziet, jūsu nams būs atstāts." (Lūk. 13:34,35)

Mēs dzīvojam laikā, kad cilvēkiem atskan pēdējā žēlastības vēsts, pēdējais ielūgums. Pavēle: "Ej uz lielceļiem un sētmalēm!" drīz būs sasniegusi savu piepildījumu. Kristus ielūgums tiks pasniegts katrai dvēselei. Vēstneši aicina: "Nāciet, jo tas [svētku mielasts] ir sataisīts." Debesu eņģeļi joprojām sadarbojas ar starpniekiem virs zemes. Svētais Gars izlieto visus līdzekļus, lai spiestu tevi nākt. Kristus noraugās un gaida, vai neparādīsies kāda zīme, kas liecinātu, ka tavas sirds durvis tiek atbultētas un atvērtas Viņam. Eņģeļi gaida, kad uz Debesīm varēs aiznest ziņu, ka vēl viens pazudis grēcinieks ir atrasts. Debesu pulki gaida un ir jau sagatavojušies uzsākt kokļu spēli un dziedāt līksmības dziesmu par vēl vienu dvēseli, kas pieņēmusi ielūgumu uz Evaņģēlija svētku mielastu.

BRĪDINĀJUMS

"Israēl, tu grūd sevi postā; vienīgi Es esmu tavs glābiņš un atbalsts" (Hozejas 13:9)

Piedošanas mērs

[243] Pēteris bija atnācis pie Kristus ar jautājumu: "Cikkārt man būs piedot savam brālim, kas pret mani grēko? Vai ir diezgan septiņas reizes?" Rabīni piedošanu bija ierobežojuši līdz trim reizēm. Pēteris, kā viņam pašam šķita, centās šeit īstenot Kristus mācību, ierobežojumu paplašinot līdz

septiņām reizēm — pilnību simbolizējošajam skaitlim. Taču Kristus mācīja, ka mums nekad nevajadzētu pagurt piedošanā. Nevis "septiņas reizes," Viņš atbildēja, "bet septiņdesmit reizes."

Tad Viņš parādīja īsto piedošanas pamatojumu un briesmas, kādas mums draud, ja lolojam sevi nepiedodošu garu. Līdzībā Jēzus pastāstīja, kā ķēniņš izturas pret saviem galminiekiem, kas kārtoja viņa pārvaldes lietas. Dažiem no šiem galminiekiem tika uzticētas lielas naudas summas, kas piederēja valstij. Kad ķēniņš pārbaudīja savu padoto uzticību, pie viņa tika atvests kāds cilvēks, kas savam kungam bija parādā milzīgu summu — desmittūkstoš talantu. Viņam [244] nebija, ko maksāt, un, sekojot paradumam, ķēniņš pavēlēja šo cilvēku pārdot kopā ar visu, kas viņam pieder, lai maksājums tiktu nokārtots. Bet pārbiedētais kalps noietās zemē pie viņa kājām un lūdza, sacīdams: "Cieties ar mani, es tev visu nomaksāšu." "Tad Kungam palika kalpa žēl, un viņš to palaida un parādu tam arī atlaida."

"Bet šis pats kalps, izgājis ārā, sastapa vienu no saviem darbabiedriem, kas tam bija simts denāriju parādā; viņš to satvēra, žņaudza un sacīja: "Maksā, ko esi parādā!" Tad viņa darbabiedrs krita tam pie kājām, lūdzās un sacīja: "Cieties ar mani, es tev samaksāšu." Bet viņš negribēja; un nogājis to iemeta cietumā, iekams tas savu parādu samaksā. Kad nu viņa darbabiedri to redzēja, tad tie ļoti noskuma, tie aizgāja un izstāstīja savam kungam visu, kas bija noticis. Tad viņa kungs to pasauca un tam sacīja: "Tu, nekrietnais kalps! Visu šo parādu es tev atlaidu, kad tu mani lūdzi. Vai tad tev arīdzan nebija apžēloties par savu darbabiedru, kā es par tevi esmu apžēlojies?" Un viņa kungs apskaitās un nodeva to mocītājiem, kamēr tas samaksā visu, ko viņš tam bija parādā."

ajā līdzībā minēti sīkumi, kas vajadzīgi notikuma attēlošanai, bet kuriem nav garīgas nozīmes. Tiem nav jāpievērš uzmanība. Līdzībā tiek ilustrētas vairākas lielas patiesības, un tām mums vajadzētu veltīt savas pārdomas.

Ķēniņa piedošana simbolizē dievišķo piedošanu par visiem grēkiem. Kristu aino ķēniņš, kurš aiz līdzjūtības pret savu kalpu atlaiž tam parādu. Cilvēkam draudēja sods par likuma pārkāpšanu. Pats viņš nespēja sevi glābt, un tādēļ Kristus nāca uz šo pasauli ietērpis savu dievišķību cilvēciskumā un atdeva savu dzīvību, taisnais par netaisnajiem. Viņš sevi atdeva [245] par mūsu grēkiem, un katrai dvēselei Viņš labprāt piedāvā par asinīm pirkto piedošanu. "Tā Kunga rokā ir žēlastība, un Viņa ziņā ir pestīšanas bagātība." (Ps. 130:7)

Šī iemesla dēļ mums vajadzētu just līdzīgi citiem grēciniekiem, kas atrodas līdzīgā stāvoklī. "Ja Dievs mūs tā ir mīlējis, tad arī mums pienākas citam citu mīlēt." (1. Jāņa 4:11) "Bez maksas jūs esat dabūjuši, bez maksas dodiet," saka Kristus. (Mat. 10:8)

Kad līdzībā minētais parādnieks lūdza laiku, solīdams: "Cieties ar mani, es tev samaksāšu," spriedums tika atcelts. Anulēts tika viss parāds. Bet drīz viņam tika dota iespēja sekot sava piedodošā kunga piemēram. Izgājis ārā, viņš satika savu darbabiedru, kurš tam bija parādā nelielu summu. Apžēlotajam kalpam tika atlaists desmittūkstoš talantu liels parāds, bet viņa biedrs tam bija parādā simts denāriju. Tomēr tas, kuram tika parādīta tik liela žēlastība, pret savu darbabiedru izturējās pilnīgi citādi. Parādnieks viņu lūdza tāpat, kā viņš bija lūdzis ķēniņu, taču rezultāts nebija tāds pats. Tam, kuram nupat tika piedots, nebija nedz laipnības pilnas sirds, nedz līdzjūtības. Žēlastība, kas šim cilvēkam tika parādīta, nebija redzama veidā, kādā viņš izturējās pret otru kalpu. Viņš neievēroja lūgumu būt pacietīgam. Nelielā summa, kuru biedrs viņam bija parādā, bija vienīgais, ko nepateicīgais kalps atcerējās. Viņš pieprasīja visu, ko uzskatīja par sev pienākošos daļu un izteica spriedumu, kurš līdzinājās tam, no kura viņš ar tik lielu žēlastību tika atbrīvots.

Cik daudziem šodien ir tāds pats gars! Kad parādnieks savam kungam lūdza žēlastību, viņš īsti neizjuta sava parāda lielumu. Viņš neaptvēra savu bezpalīdzību. Viņš cerēja šo problēmu atrisināt pats. "Cieties ar mani," viņš teica, "es tev visu nomaksāšu." Līdzīgi šim cilvēkam daudzi cer Dieva labvēlību izpelnīties ar labiem darbiem. Tie neaptver savu bezpalīdzību. Tie [246] nepieņem Dieva žēlastību, kas ir bezmaksas dāvana, bet savu stabilitāti mēģina nodrošināt ar paštaisnību. Viņu pašu sirdis nav salauztas un pazemotas grēka dēļ, un tie pret citiem izturas nepiedodoši. Viņu [247] pašu grēki pret Dievu salīdzinājumā ar to, ko brāļi tiem nodarījuši, ir kā tūkstoš talantu pret simts denārijiem — gandrīz tikpat kā viens miljons pret vienu, un tomēr tie uzdrošinās nepiedot.

Līdzībā minētais kungs aizturēja nepateicīgo parādnieku "un tam sacīja: "Tu, nekrietnais kalps! Visu šo parādu es tev atlaidu, kad tu mani lūdzi. Vai tad tev arīdzan nebija apžēloties par savu darbabiedru, kā es par tevi esmu apžēlojies?" Un viņa kungs apskaitās un nodeva to mocītājiem, kamēr tas samaksā visu, ko viņš tam bija parādā." Un Jēzus piebilda: "Tā arī Mans Debesu Tēvs jums darīs, ja jūs ikviens savam brālim no sirds nepiedosit." Tas, kurš atsakās piedot, līdz ar to atsakās arī

no savām cerībām uz piedošanu.

Taču šīs līdzības mācību nevajadzētu pielietot nepareizi. Dieva piedošana nekādā ziņā nemazina mūsu pienākumu Viņam paklausīt. Arī piedošanas gars pret līdzcilvēkiem nemazina taisnības prasību. Lūgšanā, kuru Kristus pasniedza saviem mācekļiem, tika teikts: "Piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem." (Mat. 6:12) Ar to Viņš negribēja teikt, ka mūsu grēkus iespējams piedot vienīgi tad, ja mēs no saviem parādniekiem nepieprasām to, kas mums pēc taisnības pienākas. Ja tie nespēj maksāt, tad, kaut arī tās būtu neprātīgas rīcības sekas, viņus nevajadzētu nedz ieslodzīt cietumā, nedz apspiest un pret viņiem pat nevajadzētu bargi izturēties; tomēr līdzība mūs nemāca veicināt izlaidību. Dieva Vārds dara zināmu — ja cilvēks nevēlas strādāt, tad tam nebūs arī ēst (2. Tes. 3:10). Kungs neprasa, lai grūtu darbu strādājošie atbalstītu citu cilvēku dīkdienību. Daudzi šķiež laiku, nepielikdami savas pūles, tā nonākot trūkumā un nabadzībā. Ja viņu aizdevēji šos trūkumus nelabo, tad viss, ko šo cilvēku labā iespējams darīt, ir ielikt bagātību caurā maisā. Tomēr pastāv arī nenovēršama nabadzība, un šiem nelaimīgajiem mums ir jāparāda līdzjūtība un saudzība. [248] Pret citiem vajadzētu izturēties tā, kā līdzīgos apstākļos mēs vēlētos, lai izturas pret mums.

Svētais Gars ar apustuļa Pāvila starpniecību mums piekodina: "Ja nu ir kāda Kristus ieprieca, ja kāds mīlestības mierinājums, ja kāda gara sadraudzība, kāda sirsnība vai līdzcietība, tad piepildiet manu prieku, turēdamies vienā prātā, lolodami vienu mīlestību, dvēselēs vienoti, ar vienu mērķi, ne strīdēdamies, ne tukšā lielībā, bet pazemībā, cits citu uzskatīdami augstāku par sevi, neraudzīdamies katrs uz savām, bet arī uz citu vajadzībām. Savā starpā turiet tādu pašu prātu, kāds ir Kristū Jēzū." (Fil. 2:1–5)

Tomēr pret grēku nevajadzētu izturēties vieglprātīgi. Kungs mūs nemāca būt iecietīgiem pret savu brāļu ļaunuma izpausmēm. Viņš saka: "Ja tavš brālis grēko, pamāci to." (Lūk. 17:3) Grēks ir jāsauc īstajā vārdā, un vainīgajam uz to skaidri jānorāda.

Savās pamācībās Timotejam Pāvils, Svētā Gara iedvesmots, saka: "Uzstājies laikā un nelaikā, norāj, brīdini, paskubini visā pacietībā un visos mācības veidos." (2. Tim. 4:2) Bet Titam viņš raksta: "Jo daudzi ir nepaklausīgi, plāpas un maldinātāji (...). Tādēļ atspēko tos it asi, lai tie ticībā kļūst veseli." (Tit. 1:10–13)

"Ja tavš brālis grēko," mācīja Kristus, "tad noej un pamāci viņu zem četrām acīm; kad viņš tev klausā, tad tu savu brāli esi mantojis. Un, ja viņš neklausā, tad pieaicini vēl vienu vai divus, lai no divu vai triju liecinieku mutes katrs vārds tiek apstiprināts. Bet, ja viņš tiem neklausā, tad saki to draudzei; bet, ja viņš neklausā arī draudzei, tad turi viņu par pagānu un muitnieku." (Mat. 18:15–17)

Mūsu Kungs māca, ka sarežģījumi kristiešu starpā ir jāatrisina draudzes robežās. Tos nedrīkst [249] atklāt tādiem, kas nebīstas Dievu. Ja kristietim viņa brālis nodarījis pāri, tad tam nav jāiesniedz sūdzība neticīgajiem laicīgajā tiesā, bet jāseko norādījumiem, ko devis Kristus. Lai šis cilvēks cenšas nevis atriebt sevi, bet meklēt veidu, kā glābt savu brāli. Dievs aizstāvēs to intereses, kuri Viņu mīl un bīstas, tāpēc mēs savu lietu droši varam uzticēt Tam, kurš spriež taisnu tiesu.

Kad netaisnība atkārtojas vēl un vēl, bet vainīgais atzīstas, pārāk bieži gadās, ka cietušais pagurst un sāk domāt, ka nu gan piedošanas mērs ir pilns. Taču Pestītājs ir skaidri atklājis, kā izturēties pret to, kurš kļūdās: "Ja tavš brālis grēko, pamāci to, un, ja viņš nožēlo, piedod viņam." (Lūk. 17:3) Neizvairies no šī cilvēka kā no tāda, kas nebūtu tavas uzticības cienīgs. "Lūkojies pats uz sevi, ka arī tu nekrīti kārdināšanā." (Gal. 6:1)

Ja tavi brāļi grēko, tad tev viņiem jāpiedod. Kad tie pie tevis nāk, atzīdami savu vainu, tev nevajadzētu pie sevis teikt: [250] "Šķiet, ka viņi tomēr nav pietiekami pazemīgi. Neizskatās, ka tie izjustu savu vainu." Ar kādām tiesībām tu viņus tiesā, turklāt vēl tā, it kā spētu lasīt viņu sirdis? Dieva Vārds saka: "Ja viņš nožēlo, piedod viņam. Un, ja viņš grēko pret tevi septiņas reizes dienā un septiņas reizes nāk pie tevis un saka: "Man ir žēl", piedod viņam." (Lūk. 17:3,4) Un ne tikai septiņas reizes, bet septiņdesmit reiz septiņas — tikpat bieži, cik Dievs piedod tev.

Mēs paši esam parādā Dieva bezmaksas žēlastībai visu, kas mums ir. Derībā ietvertā žēlastība ir noteikusi to, ka mēs tiksīm pieņemti. Žēlastība Pestītājā ir panākusi mūsu atpirkšanu, mūsu atjaunošanu un mūsu paaugstināšanu par mantiniekiem līdz ar Kristu. Atklāsim šo žēlastību arī citiem!

Pret to, kas maldās, neizturies tā, ka viņš zaudē cerību. Neļauj farizejiskai cietsirdībai ievainot savu

brāli. Neļauj savā prātā vai sirdī rasties dzēlīgai zobgalībai. Lai tavā balsī nav jūtama ne mazākā izsmiekla pieskaņa. Ja tu pasaki kādu paštaisnības rosinātu vārdu, ja tu izturies vienaldzīgi, ja liec saprast, ka tev ir aizdomas vai ka tu neuzticies, tad tas var būt par iemeslu dvēseles bojāejai. Lai skartu šī cilvēka sirdi, tam ir vajadzīgs brālis — brālis ar Vecākā Brāļa iejūtīgo sirdi. Liec viņam izjust spēcīgu līdzjūtīgas rokas spiedienu un dzirdēt klusu uzaicinājumu: "Lūgšim Dievu!" Dievs dos bagātīgus piedzīvojumus arī tev. Lūgšana vieno mūs citu ar citu un ar Dievu. Tā atved pie mums Jēzu un pagurušai, apjukušai dvēselei dod jaunu spēku uzvarēt pasauli, cilvēciskās tieksmes un velnu. Lūgšana atvaira sātana uzbrukumus.

Kad kāds novēršas no cilvēciskajām nepilnībām, lai skatītu Jēzu, tad raksturā notiek dievišķa pārveidošanās. Kristus Gars, darbodamies pie sirds, izveido to pēc savas līdzības. Tāpēc velti savas pūles Jēzus paaugstināšanai. Lai gara acis pievēršas "Dieva Jēram, kurš aiznes pasaules grēku". (Jāņa 1:29 — KJV) Iesaistīdamies šajā darbā, atceries, ka "tas, [251] kas ir atgriezies grēcinieku no viņa maldu ceļa, izglābs tā dvēseli no nāves un aplās grēku pulku". (Jēk. 5:20)

"Ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus nepiedodat, tad jūsu Debesu Tēvs jums jūsu noziegumus arīdzan nepiedos." (Mat. 6:15) Nekas nespēj attaisnot nepiedodošu garu. Tas, kurš neiežēlojas par citiem, parāda, ka viņš pats nav saņēmis Dieva piedodošo žēlastību. Dieva piedošana maldos nonākušo sirdi pievelk lielajai Bezgalīgās Mīlestības sirdij. Dvēselē ieplūst dievišķās līdzjūtības straumes, kas pēc tam no šīs vienas dvēseles pāriet uz citām. Laipnība un iejūtība, ko savā lielajā dzīvē atklāja Kristus, būs redzama arī tajos cilvēkos, kas ir saņēmuši Viņa žēlastību. "Bet, ja kādam nav Kristus gara, tas nepieder Viņam." (Rom. 8:9) Tāds ir atsvešinājies no Dieva un piedzīvos vienīgi mūžīgu atšķirtību no Viņa.

Tas tiesa, šis cilvēks varbūt reiz ir saņēmis piedošanu, taču viņa nežēlības pilnais gars rāda, ka patlaban viņš noraida Dieva piedodošo mīlestību. Tāds pats sevi ir atšķīris no Dieva un ir nonācis atkal tajā pašā stāvoklī, kādā atradās pirms piedošanas. Viņš ir noliedzis savu atgriešanos, un viņa grēki paliek uz viņa paša tā, it kā viņš nemaz nebūtu bijis atgriezies.

Taču šīs līdzības galvenā mācība atrodama kontrastā starp Dieva līdzjūtību un cilvēka cietsirdību, kā arī atziņā, ka Dieva piedodošajai žēlastībai ir jābūt arī mūsu žēlastības mērauklai. "Vai tad tev arīdzan nebija apžēloties par savu darbabiedru, kā es par tevi esmu apžēlojies?"

Mums netiek piedots tāpēc, ka mēs piedodam, bet tā, kā mēs piedodam. Jebkuras piedošanas pamats ir nepelnītā Dieva mīlestība, taču ar savu attieksmi pret citiem mēs rādām, vai šo mīlestību esam pieņēmuši. Tāpēc arī Kristus saka: "Ar kādu tiesu jūs tiesājat, ar tādu jūs tapsit tiesāti; un, ar kādu mēru jūs mērojat, ar tādu jums taps atmērots." (Mat. 7:2)

Zaudētais ieguvums

[252] Kā jau parasts, Kristum mācot, apkārt pulcējās ne tikai mācekļi. Viņš ar saviem mācekļiem nupat bija runājis par notikumiem, kādos tie drīz tiks iesaistīti. Tiem būs jāizplata patiesības, kuras Kristus viņiem uzticējis, un tā tie nonāks konfliktā ar šīs pasaules valdniekiem. Viņa dēļ tie tiks saukti uz galmu, pie tiesnešiem un ķēniņiem. Viņš tiem bija nodrošinājis gudrību, kuru neviens nevar atspēkot. Jau paša Kristus vārdi, kas aizkustināja sirdis ļaužu pūlī un lika apjukt Viņa viltīgajiem ienaidniekiem, liecināja par iekšēju Gara spēku, ko Viņš bija apsolījis saviem sekotājiem.

Taču bija arī daudz tādu, kas Debesu žēlastību vēlējās saņemt tikai tādēļ, lai sekmētos viņu savtīgie plāni. Tie atzina Kristus apbrīnojamo spēku, kas atklājās, skaidri un saprotami pasniedzot patiesību. Sie ļaudis dzirdēja Viņa sniegtos apsolījumus par gudrību, kad tie uzrunās valdniekus un tiesnešus. Vai Viņš nevarētu piešķirt savu spēku arī pasaulīga labuma iegūšanai?

[253] "Tad kāds no ļaužu pulka sacīja Viņam: "Mācītāj, saki manam brālim, lai viņš dalās ar mani mantojumā."" Ar Mozus starpniecību Dievs bija devis norādījumus par īpašuma sadalīšanu un nodošanu nākamajām paaudzēm. Vecākais dēls saņēma divreiz lielāku daļu nekā katrs no jaunākajiem dēliem (sk. 5. Moz. 21:17). Šis cilvēks domāja, ka viņa brālis tam ir izkrāpis mantojumu. Ar savām pūlēm tam neizdevās nodrošināt daļu, ko viņš uzskatīja par savu, taču, ja iejauktos Kristus, tad šis cilvēks noteikti iegūtu to, pēc kā tiecās. Viņš bija dzirdējis Kristus ietekmīgos aicinājumus, kā arī farizejiem un rakstu mācītājiem izteiktos nopietnos nosodījumus. Ja tikpat autoritatīvi vārdi tiktu izteikti šim brālim, tad tas neuzdrīkstētos liegt sarūgtinātajam viņa daļu.

Noklausījies Kristus sniegto nopietno pamācību, šis vīrs tomēr atklāja savu noslieci uz savtību. Viņš vērtēja vienīgi tās Kunga spējas, kas varētu kalpot viņa laicīgo mērķu sasniegšanai, taču garīgās

patiesības nebija iesakņojušās viņa prātā un sirdī. Šī cilvēka domas koncentrējās ap mantojuma iegūšanu. Jēzus, šis godības Kēniņš, kurš bija bagāts, bet kurš mūsu dēļ kļuva nabags, atvēra neveiksmīgā mantinieka priekšā dievišķās mīlestības bagātības. Svētais Gars viņu aicināja kļūt par īpašnieku "neiznīcīgam, neaptraipītam un nevīstošam mantojumam". (1. Pēt. 1:4) Šis cilvēks bija redzējis Kristus spēka izpausmes. Nu tam bija izdevība runāt ar lielo Skolotāju, izteikt savas sirds karstāko vēlēšanos. Taču viņš rikojās tāpat kā Banjana alegorijā1 attēlotais vīrs ar grābekli rokās — tā acis raudzījās vienīgi uz zemi un nepamanīja kroni, kas atradās virs viņa galvas. Tāpat kā burvis Šimanis, Dieva dāvanu viņš uzskatīja par līdzekli pasaulīgu labumu iegūšanai.

Pestītāja misija vīrs zemes ātri tuvojās noslēgumam. Viņam bija palikuši vairs tikai daži mēneši, lai pabeigtu to, kādēļ Viņš bija nācis — lai izveidotu [254] savas žēlastības valstību. Tomēr cilvēciskā alkatība vēlējās novērst Viņa uzmanību no darba un uzsākt strīdu par zemes gabalu. Bet Jēzu nebija iespējams atraut no Viņa misijas. Pestītāja atbilde skanēja: "Cilvēk, kas Mani iecēlis jums par tiesnesi vai mantas dalītāju?"

Jēzus būtu varējis vienkārši pateikt šim cilvēkam, kāds ir viņa lietas taisnīgs atrisinājums. Viņam šis strīds bija zināms, taču tas izcēlās tādēļ, ka abi brāļi bija alkatīgi. Būtībā Kristus teica: "Mans darbs nav šķirt šāda veida strīdus." Viņa nākšanai bija cits iemesls — sludināt Evaņģēliju un modināt cilvēkā apziņu par mūžīgajām patiesībām.

Kristus izturēšanās šinī gadījumā ir mācība visiem, kas kalpo Viņa vārdam. Sūtīdams darbā divpadsmit mācekļus, Viņš teica: "Ejot sludiniet un sakiet: "Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi." Dziediniet slimus, šķīstiet spitālīgus, uzmodiniet mirušus, izdzeniet ļaunus garus. Bez maksas jūs esat dabūjuši, bez maksas dodiet." (Mat. 10:7,8) Tiem nebija jārisina ļaunu laicīgās problēmas. Viņu darbs bija pārliecināt cilvēkus, lai tie izlīgtu ar Dievu. Sajā darbā tad arī slēpās viņu spēks svētīt cilvēci. Vienīgais līdzeklis pret cilvēku grēkiem un bēdām ir Kristus. Vienīgi Viņa žēlastības Evaņģēlijs spēj dziedināt sabiedrības vainas. Gan bagāto netaisnībai pret nabadzīgajiem, gan nabadzīgo naidam pret bagātajiem iemesls ir egoisms, ko iespējams izsaknot vienīgi, pakļaujoties Kristum. Vienīgi Viņš savtīgo grēka sirdi apmaina pret jaunu — mīlestības sirdi. Lai Kristus kalpi sludina Evaņģēliju ar to Garu, kas ir sūtīts no Debesīm, un, tāpat kā Kristus, lai strādā cilvēku labā. Tad cilvēce tiks svētīta un tās dzīves līmenis paaugstināts tādā mērā, kādā tas nebūtu paveicams cilvēciskiem līdzekļiem.

Neveiksmīgā mantinieka problēmu un visus citus līdzīga rakstura strīdus mūsu Kungs nocirta pie pašas saknes, sacīdams: "Uzmaniet un sargieties no mantkārbas, jo neviens nedzīvo [255] no tā, ka viņam ir daudz mantas."

"Un Viņš tiem stāstīja līdzību, sacīdams: "Kādam bagātniekam viņa lauki bija nesuši papildnam augļu. Un viņš sāka pie sevi spriest: ko es darišu, jo man nav, kur savus augļus likt. Un viņš turpināja: to es darišu: es noplēsišu savus šķūņus un uzcelšu lielākus un tur savākšu visu labību un mantu, un sacīšu savai dvēselei: dvēsele, tev ir lieli krājumi [256] uz ilgiem gadiem; atpūties, ēd, dzer un līksmojies. Bet Dievs uz viņu sacīja: tu, bezprātīgais, šinī naktī no tevis atprasis savu dvēseli. Kam tad piederēs tas, ko tu esi sakrājis? Tā iet tam, kas sev mantas krāj un nav bagāts Dievā.""

Līdzībā par neprātīgo bagātnieku Kristus parādīja to ļaunu mulķību, kuri pasauli sev padarīja par visu, kas tiem ir. Minētais cilvēks visas lietas bija saņēmis no Dieva. Saulei tika ļauts apspīdēt viņa zemi, jo tās stari nāk kā pār taisniem, tā pār netaisniem. Arī lietus no debesīm līst gan pār labiem, gan pār ļauniem. Kungs augiem bija līcis zelt un laukiem nest ražas pārpilnību. Bagātais vīrs bija neizpratnē, ko gan darīt ar savu ieguvumu. Šķūņi bija pārpildīti, un viņam nebija, kur novietot ražas pārpalikumu. Viņš nedomāja par Dievu, no kura visas šīs svētības bija nākušas. Viņš neaptvēra, ka Dievs to bija padarījis par savu bagātību pārvaldnieku, lai tas palīdzētu trūcīgajiem. Bagātību īpašniekam tika dota brīnišķīgā iespēja kļūt par labdari Dieva rokās, taču viņš rūpējās tikai par savām ērtībām.

Šī bagātā vīra uzmanība tika pievērsta trūcīgo ļaunu, bāreņu, atraitņu, cietēju un citu grūtdieņu stāvoklim; bija daudz vietu, kur varēja izlietot bagātības. Viņš ar vieglu roku būtu varējis atdot daļu savas pārpilnības, un no daudzām mājām būtu pazudis trūkums; daudzi, kas bija izsalkuši, tiktu paēdināti, daudzi kailie — apģērbti, daudzās sirdīs ienāktu prieks, daudzas lūgšanas pēc maizes un apģērba būtu atbildētas, un pret debesīm paceltos slavas dziesmas. Kungs bija uzklaušījis trūcīgo ļaunu lūgšanas un savā labestībā rūpējās par nelaimīgajiem (sk. Ps. 68:11). Pārpilnie krājumi, kas bija paredzēti daudzu cilvēku vajadzībām, tika nodoti bagātā vīra rīcībā. Taču viņš aizvēra savu sirdi trūcīgo saucieniem un paziņoja saviem kalpiem: "To es darišu: es noplēsišu [257] savus šķūņus un uzcelšu lielākus un tur savākšu visu labību un mantu, un sacīšu savai dvēselei: dvēsele, tev ir lieli krājumi uz ilgiem gadiem, atpūties, ēd, dzer un līksmojies."

Šī cilvēka mērķi nebija augstāki kā "kustonim, kuru vienkārši nokauj". (Ps. 49:21). Viņš dzīvoja tā, it kā nebūtu ne Dieva, ne Debesu, [258] ne nākamās dzīves; tā, it kā viss, kas tam ir, piederētu viņam vien, un viņš nebūtu parādā ne Dievam, ne cilvēkiem. Šāda bagātnieka stāvokli ir ilustrējis dziesminieks, rakstīdams: "Bezprāši saka savā sirdī: "Dieva nevaids."" (Ps. 14:1)

Šis cilvēks bija dzīvojis un plānojis, domādams tikai par sevi. Viņš redz, ka tam ir bagātīgi krājumi nākotnei; vienīgais, ko viņam tagad atliek darīt — novietot tos šķūņos un priecāties par sava darba augļiem. Bagātais zemkopis uzskata, ka viņš ir vairāk milēts nekā citi un ka sekmes ir viņa paša nopelns. Vietējie iedzīvotāji to godā kā cilvēku ar labām spriešanas spējām un kā turīgu pilsoni. Jo "cilvēki tevi slavēs, kad tu sev darīsi labu". (Ps. 49:18 — KJV; latv. t. 49:19)

Taču "šīs pasaules gudrība ir Dieva priekšā ģeķība". (1. Kor. 3:19) Kamēr bagātais raugās nākotnē uz liksmības gadiem, Kungam ir pavisam citādi plāni. Neuzticīgajam pārvaldniekam pienāk vēsts: "Tu, bezprātīgais, šinī naktī no tevis atprasīs tavu dvēseli." So prasību vairs nevar samaksāt ar naudu. Ar viņa uzkrāto bagātību nebija iespējams nopirkt sprieduma izpildes atlikšanu. Tas, kādēļ viņš bija grūti strādājis visu mūžu, vienā mirklī zaudēja jebkādu vērtību. "Kam tad piederēs tas, ko tu esi sakrājis?" Ipašnieks zaudē varu pār plašajiem laukiem un pilnajām klētīm. "Viņš krāj mantu kaudzēm, bet nezina, kam tā būs." (Ps. 39:7)

Bagātais vīrs nebija nodrošinājies ar vienīgo lietu, kurai tagad būtu vērtība. Dzīvodams tikai sev, tas noraidīja dievišķo mīlestību, kas no viņa būtu izplūdusi līdzjūtībā pret cietiem cilvēkiem. Tā viņš bija atteicies no dzīvības. Jo Dievs ir mīlestība, bet mīlestība ir dzīvība. Izdarot izvēli, šis cilvēks bija devis priekšroku laicīgajām, nevis garīgajām vērtībām, tāpēc kopā ar zemes lietām tam arī jāiet bojā. "Cilvēks, kas dzīvo godībā un tomēr bez dziļāka ieskata lietu būtībā, ir līdzīgs kustonim, kuru vienkārši nokauj." (Ps. 49:21)

"Tā iet tam, kas sev mantas krāj un nav [259] bagāts Dievā." Šī ilustrācija paliek spēkā visos laikos. Ir iespējams savos plānos ietvert vienīgi pašlabumu, ir iespējams sakrāt bagātību, ir iespējams uzcelt lielus un augstus namus, kā to darīja senās Bābeles cēlāji, bet nav iespējams uzcelt tik augstu mūri un tik stiprus vārtus, lai pa tiem nevarētu iekļūt likteņa vēstneši. Ķēniņš Belsacars dzīvoja savā pilī un slavēja "savus zelta un sudraba, vara un dzelzs, koka un akmens dievēkļus". Taču Neredzamā roka uz sienas uzrakstīja liktenīgos vārdus, bet pils vārtos jau bija dzirdami ienaidnieka karaspēka soļi. "Tanī pašā naktī kaldēju ķēniņš Belsacars tika nogalināts," un uz viņa troņa apsēdās svešs valdnieks. (sk. Dan. 5:30)

Dzīvot sev nozīmē iet bojā. Iekāre, šī vēlēšanās iegūt labumu sev, atšķir dvēseli no dzīvības avota. Paņemt, saraut sev — tas ir sātana gars. Kristus gars ir — dot, upurēt sevi citu labā. "Un šī ir tā liecība, ka Dievs mums ir devis mūžīgu dzīvību, un šī dzīvība ir Viņa Dēlā. Kam Dēls ir, tam ir dzīvība, kam Dieva Dēla nav, tam nav dzīvības." (1. Jāņa 5:11,12)

Tādēļ Viņš brīdina: "Uzmaniet un sargieties no mantkāribas, jo neviens nedzīvo no tā, ka viņam ir daudz mantas."

Lielais bezdibenis

Lūk. 16:19–31

[260] Līdzībā par bagāto vīru un Lācaru Kristus parāda, ka savu mūžības likteni cilvēki izšķir šajā dzīvē. Pārbaudes laikā Dieva žēlastība tiek piedāvāta katrai dvēselei. Taču, ja cilvēki izšķiež tiem dotās iespējas, apmierinādami savas iegribas, tad tie liedz sev iespēju saņemt mūžīgo dzīvību. Atkārtots pārbaudes laiks viņiem vairs netiks dots. Pēc šo ļaužu pašu izvēles starp viņiem un viņu Dievu būs izveidojies nepārvarams bezdibenis.

Šī līdzība novelk robežlīniju starp bagātajiem, kas nav paļāvušies uz Dievu, un trūcīgajiem, kas ir to darījuši. Kristus rāda, ka nāks laiks, kad šo divu šķiru stāvoklis tiks mainīts vietām. Tie, kam trūkst šīs pasaules vērtību, bet kuri paļaujas uz Dievu un ir pacietīgi ciešanās, reiz tiks paaugstināti pāri tiem, kas patlaban pasaulē ieņem visaugstāko stāvokli, bet kuri savu dzīvi nav nodevuši Dievam.

"Bija kāds bagāts vīrs," Kristus sacīja, "tas ģērbās purpurā un smalkā audeklā un dzīvoja ikdienas kārumā un liksmībā. Bet viņa durvju priekšā gulēja kāds nabags, vārdā Lācars, [261] tas bija apklāts ar vātīm un priecājās, ja varēja ēst druskas, kas krīt no bagātnieka galda."

Bagātais vīrs nepiederēja netaisnā tiesneša šķirai, kas atklāti pauž savu necieņu pret Dievu un cilvēkiem. Viņš sevi uzskatīja par Abrahāma dēlu. Pret ubagu viņš neizturējās ar rupju varu un nelika tam iet projām tikai tāpēc, ka viņam uz to būtu nepatīkami skatīties. Ja šim nabaga atbaidošajam

cilvēces pārstāvim kādu mierinājumu varēja sniegt tas, ka viņš redz augstmani ieejam pa saviem vārtiem, tad bagātnieks vēlējās, lai nabags tur arī paliktu. Tomēr turīgais vīrs savā egoismā bija vienaldzīgs pret sava ciešanām pakļautā brāļa vajadzībām.

Toreiz nebija slimnīcu, kur slimie varētu tikt aprūpēti. Cietējus un trūcīgos bija jāpamana tiem, kam Kungs bija uzticējis bagātību, lai šie nelaimīgie varētu saņemt palīdzību un baudīt līdzjūtību. Tā tas bija arī ar šo ubagu un bagāto vīru. Lācaram ļoti bija vajadzīga palīdzība, jo tam nebija ne draugu, ne māju, ne naudas, nedz arī, ko ēst. Tomēr viņš palika šādā stāvoklī dienu pēc dienas, kamēr turīgajam augstmanim visas vajadzības tika apmierinātas. Tas, kuram bija milzīgas iespējas atvieglot sava tuvākā ciešanas, dzīvoja sev, kā to daudzi dara arī tagad.

Šodien mums tuvu līdzās atrodas daudz tādu, kas ir izsalkuši, kaili un bez pajumtes. Nedomājot par to, ka šiem trūcīgajiem cietējiem vajadzētu piešķirt daļu no saviem līdzekļiem, mēs sev uzkraujam vainas apziņas nastu, kuru reiz baidīsimies uzlūkot. Jebkura iekāre tiek uzskatīta par elku kalpību. Jebkura savu iegribu apmierināšana Dieva skatījumā ir pārkāpums.

Dievs bagāto vīru bija iecēlis par savu līdzekļu pārvaldnieku, un viņa pienākums bija veltīt uzmanību tieši tādiem cilvēkiem kā šis ubags. Uz šādiem gadījumiem attiecās likums: "Tev būs to Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un ar visu savu spēku" (5. Moz. 6:5), kā arī: "Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu" (3. Moz. 19:18). [262] Bagātnieks bija jūds, tāpēc viņam šis Dieva likums bija zināms. Taču viņš aizmirsa, ka būs jāatskaitās par to, kā uzticētie līdzekļi un iespējas ir izlietas. Kunga svētības pār viņu bija izlietas bagātīgi, taču viņš tās izmantoja egoistiski, pagodinādams sevi, nevis savu Radītāju. Cik liela bija šī bagātnieka pārpilnība, tik liels arī viņa pienākums izlietot savas dāvanas cilvēces labklājības veicināšanai. Tāda bija Kunga pavēle, taču turīgais vīrs nedomāja par savu pienākumu pret Dievu. Viņš aizdeva naudu un ņēma peļņas procentus par to, taču nekādu peļņu viņš nenesa Dievam, kurš savukārt bija aizdevis viņam. Šim cilvēkam bija zināšanas un talants, taču viņš to neizmantoja. Aizmirsis savas saistības attiecībā pret Dievu, visas spējas tas veltīja iegribu apmierināšanai. Visa apkārtējā gaisotne — dažādās izpriecas, draugu uzslavas un glaimi — kalpoja savtīgam priekam. Viņš bija tik ļoti iekļāvies savu draugu sabiedrībā, ka zaudēja atbildības sajūtu par vajadzību sadarboties ar Dievu Viņa žēlastības kalpošanā. Bagātajam vīram bija iespēja saprast Dieva Vārdu un īstenot dzīvē tā mācības, taču izpriecas mīlošā sabiedrība, kuru tas bija izvēlējis, tik ļoti aizņēma viņa laiku, ka viņš aizmirsa mūžības Dievu.

Tad pienāca laiks, kad abu cilvēku dzīves apstākļos notika izmaiņas. Trūcīgajam vīram ik dienas bija jācieš, taču ar pacietību un mieru viņš to izturēja. Laikam paejot, viņš nomira un tika apbedīts. Nebija neviena, kas apraudātu šo cilvēku, taču ar savu pastāvību ciešanās viņš bija liecinājis par Kristu, viņš bija izturējis ticības pārbaudījumu, un viņa miršana tiek ilustrēta ar to, ka eņģeļi viņu gulda Abrahāma klēpī.

Lācars ir prototips trūcīgam cietējam, kurš tic Kristum. Kad atskanēs bazūne un visi, kas ir kapos, izdzirduši Kristus balsi, iznāks ārā, tad tie saņems savu algu; jo ticība Dievam nav teorija vien, tā ir realitāte.

[263] "Arī bagātnieks nomira un tika aprakts. Un no elles, kur viņš cieta mokas, viņš paņēma savas acis un ieraudzīja Abrahāmu no tālienes un Lācaru viņa klēpī. Tad viņš sauca stiprā balsī: "Abrahāma tēv, apžēlojies par mani un sūti Lācaru, lai tas iemērc pirksta galu ūdenī un dzesē mēli, jo es ciešu mokas šai liesmā!"

Šajā līdzībā Kristus runāja par lietām, kas ļaudīm bija pazīstamas. Daudzi no tiem, kas klausījās Kristus vārdos, ticēja mācībai par cilvēka apzinīgu eksistences stāvokli laika periodā starp nāvi un augšāmcelšanos. Pestītājam bija zināmas viņu domas, un līdzību Viņš ietērpa tādos vārdos, lai svarīgās patiesības varētu pasniegt ar šo pieņēmumu starpniecību. Kristus saviem klausītājiem parādīja spoguļi, kurā tie varēja redzēt sevi un savas patiesās attiecības ar Dievu. Viņš izmantoja plaši izplatīto uzskatu, lai sniegtu tiem mācību, kuru Viņš gribēja uzsvērt kā vissvarīgāko — proti, ka neviens cilvēks netiek vērtēts pēc viņa īpašumiem, ka visu, kas tam pieder, Kungs viņam ir tikai aizdevis. So dāvanu ļaunprātīga izmantošana īpašnieku nostādīs zemāk par vistrūcīgāko un visnelaimīgāko cilvēku, kurš mīl Dievu un uzticas Viņam.

Kristus vēlējās, lai Viņa klausītāji saprastu, ka cilvēkam nav iespējams sev nodrošināt dvēseles glābšanu pēc nāves. "Piemini, dēls," Abrahāms atbild bagātajam vīram, "ka tu savu labumu esi dabūjis, dzīvs būdams, turpretim Lācars — ļaunu. Tagad viņš tiek iepriecināts, bet tev jācieš mokas. Bet turklāt starp mums un jums atrodas liels bezdibenis, ka tie, kas no šejienes vēlētos noiet pie jums, to nespētu, tāpat arī no jums pie mums." Tā Kristus paskaidroja, cik bezcerīgi ir meklēt otro pārbaudes laiku. Šī dzīve ir vienīgais laiks, kas cilvēkam dots, lai sagatavotos mūžībai.

Bagātais vīrs nebija atmetis domu, ka viņš ir Ābrahāma bērns, un ainojums rāda, ka nelaimē viņš [264] to sauca pēc palīdzības. "Ābrahāma tēv, apžēlojies par mani," viņš lūdza. Bagātnieks nelūdza Dievu, bet Ābrahāmu. Tā šis cilvēks atklāja, ka Ābrahāmu vērtē augstāk nekā Dievu un ka glābšanas jautājumā viņš paļaujas uz savām attiecībām ar Ābrahāmu. Krustā piesistais zaglis savu lūgšanu pienesā Kristum. "Piemini mani, kad Tu nāksi savā valstībā!" viņš sacīja. (Lūk. 23:42) Nekavējoties sekoja atbilde: "Patiesi, Es tev saku šodien [pazemojumā un ciešanās karādamies pie krusta], tu būsi ar Mani paradīzē." Bet turīgais vīrs lūdza Ābrahāmu, un viņa lūgums netika uzklauss. Vienīgi Kristus ir paaugstināts par "Valdnieku un Pestītāju, lai vestu Israēlu pie atgriešanās un grēku piedošanas". (Ap. d. 5:31) "Nav pestīšanas nevienā citā." (Ap. d. 4:12)

Bagātnieks savu dzīvi bija pavadījis, sekodams paša iegribām, un pārāk vēlu viņš pamanīja, ka nebija gatavojies mūžībai. Viņš aptvēra savu muļķību un domāja par saviem brāļiem, kas turpināja to pašu, ko viņš — tie dzīvoja, izpatikdami savām iekārēm. Nu viņš izteica šādu lūgumu: " "Tad es tevi lūdzu, tēvs, sūti to [Lācaru] uz mana tēva namu! Jo man ir pieci brāļi; lai viņš tos brīdina, ka arī tie nenonāk šinī moku vietā." Bet Ābrahāms atbildēja: "Tiem ir Mozus un pravieši, lai tie tos klausā." Bet tas sacīja: "Nē, Ābrahāma tēv, bet, ja kāds no mirušiem pie viņiem ietu, tad tie atgrieztos." Bet Ābrahāms viņam sacīja: "Ja tie neklausā Mozu un praviešus, tie neticēs arī tad, ja kāds no miroņiem celtos augšām." "

Kad bagātais vīrs lūdza pēc papildus liecības saviem brāļiem, viņam tika vienkārši pateikts, ka tad, ja šāda liecība tiktu sniegta, tie tik un tā neatgrieztos. Šāds lūgums met izaicinājumu Dievam. Turīgais vīrs šeit it kā saka: "Ja Tu mani būtu pamatīgāk brīdinājis, tad es te tagad neatrastos. Uz to Ābrahāms atbild: [265] "Tavi brāļi ir pietiekami daudz brīdināti. Viņiem tika sniegta gaisma, bet tie uz to neskatījās; viņiem tika pasniegta patiesība, taču tie to neklausījās."

"Ja tie neklausā Mozu un praviešus, tie neticēs arī tad, ja kāds no miroņiem celtos augšām." Jūdu tautas vēsture pierādīja, ka šie vārdi ir patiesi. Kristus pēdējais un noslēdzošais brīnums bija Betānijas Lācara uzmodināšana no nāves, kurš bija miris jau četras dienas. Jūdiem tika dots šis brīnišķīgais Pestītāja dievišķās izcelsmes pierādījums, taču tie to noraidīja. Lācars piecēlās no mirušajiem un liecināja jūdiem, bet tie apcietināja savas sirdis pret jebkādu liecību, pat mēģinādami nogalināt vēsts nesēju (Jāņa 12:9–11).

Bauslība un pravieši ir Dieva ieceltie starpnieki cilvēku pestīšanai. Kristus teica: "Lai tie ņem vērā šīs liecības. Ja tie neklausās Dieva balsi, kas dzirdama Viņa Vārdā, tad arī no mirušajiem augšāmceltu liecinieku liecība netiks ievērota."

Tie, kas klausā Mozum un praviešiem, neprasis lielāku gaismu par to, ko Dievs ir devis; savukārt, ja cilvēki noraida gaismu un nevērtē iespējas, kas tiem dotas, tad tie neklausīsies arī tad, ja pie tiem ar vēsti nāks kāds no mirušajiem. Viņus nepārliecinātu pat šāds pierādījums, jo tie, kas noraida bauslību un praviešus, tik ļoti nocietina sirdis, ka ir gatavi atteikties no jebkuras gaismas.

Saruna starp Ābrahāmu un kādreizējo bagātnieku ir simboliska. Mācība, ko šeit varam smelties, ir tā, ka katram cilvēkam ir dots pietiekami daudz gaismas, lai izpildītu pienākumus, kas no viņa tiek prasīti. Cilvēka atbildība ir proporcionāla viņa iespējām un priekšrocībām. Dievs katram ir devis pietiekami daudz gaismas un zēlastības, lai padarītu Viņa doto darbu. Ja cilvēks atsakās veikt pienākumu, uz kuru norāda neliela gaisma, tad lielāka gaisma atklās tikai neuzticību un nevēlēšanos izņemt jau saņemtās svētības. "Kas [266] vismazākajā lietā ir uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams, un, kas vismazākajā lietā ir netaisns, tas arī lielās lietās ir netaisns." (Lūk. 16:10) Tie, kas sevi neļauj apgaismot Mozum un praviešiem, bet pieprasa kādu brīnumu, netiktu pārliecināti, ja viņu vēlēšanos apmierinātu.

Līdzība par bagāto vīru un Lācaru parāda, kā šo divu cilvēku pārstāvētās ļaužu šķiras tiek vērtētas neredzamajā pasaulē. Būt bagātam nav grēks, ja vien bagātība nav iegūta negodīgā ceļā. Bagāts cilvēks netiek nosodīts par to, ka tam ir manta, taču sods viņu gaida tad, ja tas uzticētos līdzekļus izšķiež savtīgiem mērķiem. Daudz labāk būtu, ja tas savu naudu noliktu pie Dieva troņa, izlietodams to, lai darītu labu. Nāve nepadarīs par nabagu nevienu, kurš šādi ziedojas, tiekdams pēc mūžīgajām bagātībām. Taču cilvēks, kas mantu noglabā vienīgi savām vajadzībām, neko no tās nepaņems līdzī Debesīs. Tāds parāda, ka ir neuzticams pārvaldnieks. Dzīves laikā viņš baudīja savus labumus, taču nedomāja par savu pienākumu pret Dievu. Viņš sev nesarūpēja Debesu mantu.

Turīgais vīrs, kuram bija tik daudz priekšrocību, mums tiek atklāts kā tāds, kuram būtu jāizkopj savas dāvanas, lai viņa darbi sniegtos tālu, nesdami sev līdzī vēl lielākus garīgos ieguvumus. Atpestīšanas mērķis ir ne tikai izdeldēt grēku, bet arī atdot cilvēkam tās garīgās dāvanas, kas grēka

degradējošā spēka dēļ ir zudušas. Naudu nav iespējams ienest nākamajā dzīvē, tā tur nav vajadzīga; bet labie darbi, kas paveikti, mantojot dvēseles Kristum, tiek aiznesti Debesu pagalmos. Taču tie, kas Dieva dotās dāvanas egoistiski izšķiež savas labklājības nodrošināšanai, nepalīdzēdami saviem tuvākajiem un neko nedarīdami, lai atbalstītu Dieva darbu pasaulē, laupa godu savam Radītājam. Pretī viņu vārdiem Debesu grāmatās tiek ierakstīts: "Dieva apzagšana."

[267] Bagātajam vīram bija viss, ko var nopirkt par naudu, taču viņam trūka tās bagātības, kas darītu viņu pieņemamu Dieva acīs. Šis cilvēks dzīvoja tā, it kā viss, kas tam bija, piederētu viņam pašam. Viņš bija nevērīgi izturējies pret Dieva aicinājumu un novērsies no nabaga cietēja vajadzībām. Taču beidzot atskanēja sauciens, kuru tas vairs nevarēja ignorēt. Vara, kuru viņš nevar apšaubīt, nedz pretoties tai, pavēl atdot nekustamo īpašumu, kura pārvaldnieks viņš vairs nav. Kādreiz tik bagātais cilvēks nu ir kritis un nokļuvis bezcerīgā nabadzībā. Viņu nekad neapklās Debesu stellēs austās Kristus taisnības drēbes. Tas, kurš reiz tērpās visdārgākajā purpurā un smalkākajā audeklā, nu ir kļuvis kails. Viņa pārbaudes laiks ir beidzies. Viņš neko nav ienesis pasaulē un neko arī neiznesīs no tās.

Kristus it kā pacēla priekškaru un atklāja šo ainu priesteriem, varas pārstāvjiem, rakstu mācītājiem un farizejiem. Paskaties uz to, tu, kurš esi bagāts šīs pasaules lietās un neesi bagāts Dievā! Vai tu nepārdomāsi šo ainu? Tas, kas cilvēku sabiedrībā tiek augstu vērtēts, ir pretīgs Dieva acīs. Kristus jautā: "Ko tas cilvēkam palīdz, ka viņš iemanto visu pasauli un zaudē savu dvēseli? Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?" (Marka 8:36,37)

Salīdzinājums ar jūdu tautu

Kad Kristus stāstīja līdzību par bagāto vīru un Lācaru, daudzi jūdi bija tādā pašā bēdīgā stāvoklī kā bagātais vīrs — tie izmantoja Kunga mantu savu tieksmju apmierināšanai un sagatavoja sev spriedumu: "Tu esi svērts svaru kausā un atrasts par vieglu." (Dan. 5:27) Bagātnieks baudīja gan laicīgas, gan garīgas svētības, taču atteicās sadarboties ar Dievu šo svētību izmantošanā. Tā tas bija arī ar jūdu tautu. Kungs jūdus bija padarījis par svētās patiesības avotiem. Viņš tos bija iecēlis par savas žēlastības pārvaldniekiem. [268] Viņš tiem bija devis visas garīgās un laicīgās priekšrocības un aicināja tos dalīties ar citiem šajās svētībās. Viņiem tika dotas īpašas pamācības, kā izturēties pret tiem brāļiem, kas pagrimuši, pret svešiniekiem viņu vārtos un pret trūcīgajiem, kas dzīvo viņu vidū. Tiem nevajadzēja tiekties pēc visa, kas kalpo paša labklājībai; viņiem bija jāatceras tie, kas nonākuši trūkumā, un jādalās ar tiem. Dievs arī apsoliņa svētīt viņus atbilstoši viņu mīlestības un žēlastības darbiem. Taču, tāpat kā bagātais vīrs, jūdi neizstiepa palīdzošu roku, lai atvieglotu cilvēces ciešanas un censtos apmierināt tās laicīgās un garīgās vajadzības. Ar lepnu sirdi viņi sevi uzskatīja par izredzētiem Dieva mīļajiem; tomēr tie nekalpoja Dievam un nepielūdza Viņu. Tie paļāvās uz to, ka viņi ir Abrahāma bērni. "Mēs esam Abrahāma dzimums," tie lepni teica. (Jāņa 8:33) Pienākot kritiskajam brīdim, atklājās, ka viņi ir aizgājuši no Dieva un paļāvušies uz Abrahāmu, it kā viņš būtu Dievs.

Kristus ļoti vēlējās apgaismot jūdu tautas aptumšotos prātus. Viņš tiem teica: "Ja jūs esat Abrahāma bērni, dariet Abrahāma darbus! Bet jūs meklējat nokaut Mani, kas jums patiesību esmu runājis, ko Es esmu dzirdējis no Dieva. To Abrahāms nav darījis." (Jāņa 8:39,40)

Kristus neatzina, ka pēctecība nodrošinātu kādu nopelnu. Viņš mācīja, ka garīgās saites ir pārākas par radniecības saitēm. Jūdi pretendēja uz Abrahāma pēctecību statusu, taču, nedarīdami Abrahāma darbus, tie pierādīja, ka nav patiesi Abrahāma bērni. Kaut arī līdzībā minētais ubags piederēja pie šķiras, ko sabiedrība uzskatīja par zemāko, Kristus uz viņu noraudzījās kā uz tādu, ar kuru Abrahāms būtu izveidojis visciešāko draudzību.

[269] Bagātais vīrs, kuram piederēja visa dzīvē iespējamā greznība, tomēr bija tik nesaprātīgs, ka Abrahāms viņam bija Dieva vietā. Ja šis cilvēks būtu novērtējis savas lielās priekšrocības un ļāvis Svētajam Garam veidot viņa prātu un sirdi, tad viņa dzīve būtu kļuvusi pavisam citāda. Tas pats sakāms par tautu, kuru viņš pārstāvēja. Ja šie ļaudis būtu atsaukušies uz dievišķo aicinājumu, tad viņu nākotne būtu pilnīgi atšķirīga. Tie būtu parādījuši, ka patiesi izprot garīgās lietas. Viņu rīcībā bija līdzekļi, kurus Dievs būtu tā vairojis, ka ar tiem pietiktu, lai svētītu un apgaismotu visu pasauli. Taču tauta bija tik tālu aizgājusi no Kunga noteiktās kārtības, ka visa tās dzīve bija izkropļota. Kā pārvaldnieki tie Dieva dotās dāvanas neizmantoja saskaņā ar taisnību un patiesību. Mūžību tie savos aprēķinos neiekļāva, un viņu neuzticības rezultāts bija visas tautas posts.

Kristus zināja, ka, pienākot Jeruzālemes izpostīšanas brīdim, jūdi atcerēsies Viņa brīdinājumu. Tā tas arī bija. Kad Jeruzālemi skāra posts, kad ļaudis pārņēma bads un visu veidu ciešanas, tie atcerējās

Kristus vārdus un saprata līdzību. Šīs ciešanas tie bija izsaukuši pār sevi, atteikdamies ļaut Dieva dotajai gaismai apspīdēt pasauli.

Pēdējās dienās

Šis pasaules beigu ainas attēlotas ar turīgā vīra mūža noslēgumu. Bagātais vīrs sevi uzskatīja par Ābrahāma dēlu, taču no Ābrahāma viņu šķīra nepārvarams bezdibenis — nepareizi attīstīts raksturs. Ābrahāms kalpoja Dievam, ticībā un paklausībā sekodams Viņa vārdam. Taču bagātais vīrs bija nevērīgs pret Dievu un pret ciešanu nomāktās cilvēces vajadzībām. Lielais bezdibenis, kas atradās starp viņu un Ābrahāmu, bija nepaklausības bezdibenis. [270] Arī šodien daudzi dodas tajā pašā virzienā. Kaut arī šie cilvēki ir draudzes locekļi, viņi tomēr nav atgriezušies. Tie var piedalīties draudzes dievkalpojumā, tie var dziedāt psalmu "Kā briedis brēc pēc ūdens upēm, tā mana dvēsele brēc, ak, Dievs, pēc Tevis!" (Ps. 42:2), taču ar to viņi sniedz nepatiesu liecību. Dieva skatījumā viņi vairs nav taisni un nav pat labāki par grēciniekiem vārda visticšākajā nozīmē. Dvēsele, kas tiecas pēc pasaulīgām izpriecām, prāts, kuru ir pārņēmusi mīlestība izrādīt sevi, nevar kalpot Dievam. Tāpat kā līdzībā minētais bagātnieks, šāds cilvēks necenšas cīnīties pret savām iegribām. Viņš vēlas apmierināt savas tieksmes. Viņš izvēlas grēcīgu atmosfēru. Bet tad pēkšņi to paņem nāve, un viņš tiek guldīts kapā ar raksturu, kas dzīves laikā attīstījies sātanisko spēku varā. Kapā viņam vairs nav iespējas kaut ko izvēlēties — vienalga, vai tas būtu labs vai ļauns —, jo brīdī, kad cilvēks mirst, viņa domas iet bojā. (Sk. Ps. 146:4; Sal. māc. 9:5,6)

Kad Dieva balss uzmodinās mirušos, tad šis cilvēks no kapa celsies ar tām pašām tieksmēm un kaislībām, ar tām pašām simpātijām un antipātijām, ar kurām tas bija dzīvojis. Dievs vairs nedarīs nevienu brīnumu un neatjaunos cilvēku, kurš nevēlējās tikt atjaunots, kad tam tika piešķirta katra izdevība un dotas visas iespējas. Savas dzīves laikā viņš neizjuta prieku par Dievu, un kalpošana Viņam tam nesagādāja baudu. Viņa raksturs nav izveidojies saskaņā ar Dievu, un viņš nebūtu laimīgs Debesu ģimenē.

Šodien mūsu pasaulē pastāv paštaiso šķīra. Tie nav ierāvēji, tie nav dzērāji un nav arī bezdievji; taču viņi vēlas dzīvot sev, nevis Dievam. Dievs neieņem vietu šo ļaužu domās, tāpēc tie ir uzskatāmi par neticīgajiem. Ja viņiem būtu iespēja iet pa vērtiem Dieva pilsētā, tad tiem nevarētu piederēt tiesības uz dzīvības koku, jo, kad viņu priekšā tika atklāti Dieva baušļi ar visām prasībām, ko tie izvirza, šie ļaudis [271] teica: "Nē." Viņi nav kalpojuši Dievam šeit, tāpēc nebūtu kalpojuši arī nākotnē. Tie nespēja dzīvot Dieva klātbūtnē, tāpēc jebkura cita vieta viņiem liktos labāka nekā Debesis.

Mācīties no Kristus nozīmē saņemt Viņa žēlastību, kas ir Viņa raksturs. Taču tie, kuri nenovērtē un neizmanto dārgās iespējas svētīgos iespaidus, kas tiem sniegti uz zemes, nav sagatavoti, lai piedalītos Debesu svētajā pielūgsmē. Viņu raksturi nav veidoti pēc dievišķās līdzības. Ar savu nevērību tie ir izveidojuši aizu, kuru nekas vairs nevar pārvarēt. Starp viņiem un taisnajiem ir liels bezdibenis.

Vārdi un darbi

Mat. 21:23–32

[272] ""Kādam cilvēkam bija divi dēli; viņš nāca pie pirmā un sacīja: Dēls, ej un strādā šodien manā vīna kalnā. Tas atbildēja un sacīja: Es negribu, taču pēc tam viņš pārdomāja un aizgāja. Un viņš gāja pie otra un sacīja tāpat. Un tas atbildēja un sacīja: Eju, kungs! Bet viņš negāja. Kurš no šiem diviem darīja tēva prātu?" Tie saka: "Pirmais."" (KJV)

Kalna svētrunā Kristus sacīja: "Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: "Kungs! Kungs!" ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara Mana Debesu Tēva prātu." (Mat. 7:21) Patiesuma kritērijs ir nevis vārdi, bet darbi. Kristus nevienam nejautā: "Ko sevišķu jūs sakāt?" bet gan: "Ko sevišķu jūs darāt?" (Mat. 5:47) Liela nozīme ir Viņa vārdiem: "Ja jūs to zināt, svētīgi jūs esat, ja jūs tā darāt!" (Jāņa 13:17) Vārdiem nav nekādas vērtības, ja tos nepavada atbilstoši darbi. Tāda ir mācība, kas sniegta līdzībā par diviem dēliem.

Šo līdzību Kristus stāstīja sava pēdējā Jeruzālemes apmeklējuma laikā [273] pirms nāves. Viņš bija izdzinis no tempļa pircējus un pārdevējus. Viņa balss to sirdis bija uzrunājusi Dieva spēkā. Pārsteigti un izbijušies tie paklausīja Viņa pavēlei, nemaz netaisnojoties un nepretojoties.

Kad bailes bija pārgājušas, priesteri un vecākie, atgriezušies templī, Kristu atrada, dziedinām slimos un mirstošos. Tie dzirdēja liksmas balsis un slavas dziesmas. Bērni, kas bija atguvuši veselību, pašā

templī, šūpodami palmu zarus, dziedāja "Ozianna" Dāvida Dēlam. Mazuļu šļupstošās balstiņas izteica slavu varenajam Dziedniekam. Tomēr ar to visu priesteriem un vecākajiem nepietika, lai pārvarētu savus aizspriedumus un skaudību.

Nākamajā dienā, kad Kristus mācīja templī, augstie priesteri un tautas vecākie pienāca Viņam klāt un jautāja: "Kādā varā Tu to dari? Un kas Tev deva tādu varu?"

Priesteri un vecākie bija redzējuši nepārprotamus Kristus spēka pierādījumus. Kad Viņš šķīstīja templi, tie redzēja, kā Viņa seja izstaro Debesu autoritāti. Tie nespēja pretoties spēkam, ar kādu Kristus runāja. Viņa dziedināšanas brīnumdarbos tautas vadoņi jau bija saņēmuši atbildi uz savu jautājumu. Viņš savu neapstrīdamo autoritāti bija apliecinājis. Taču šis nebija tas pierādījums, ko viņi cerēja saņemt. Priesteri un vecākie gaidīt gaidīja, ka Jēzus sevi pasludinās par Mesiju, lai tie varētu ļaunprātīgi pielietot Viņa vārdus un sacelt pret Viņu tautu. Tie vēlējas iznīcināt Kristus ietekmi un nogalināt Viņu.

Jēzus zināja — ja tie nepaziņa Dievu Viņā un Viņa darbos nesaskatīja dievišķā rakstura pierādījumus, tad tie neticēs arī Viņa paša apgalvojumam, ka Viņš ir Kristus. Ar savu atbildi Viņš izvairījās no jautājuma, ko tie vēlējās iztirzāt un apsūdzību pavērsa pret viņiem pašiem.

[274] "Es arī jums gribu jautāt vienu lietu;" Viņš sacīja, "ja jūs Man to teiksit, tad Es arī jums sacīšu, kādā varā Es to daru: no kurienes bija Jāņa kristības? Vai no Debesīm vai no cilvēkiem?"

Priesteri un vadītāji apmulsā. "Tie apspriedās savā starpā un sacīja: "Ja mēs teiksim: no Debesīm, tad Viņš mums sacīs: kāpēc tad jūs Viņam neticējāt? Bet, ja mēs sakām: no cilvēkiem, tad mums jābīstas no ļaudīm; jo visi tur Viņu par pravieti." Un Viņi atbildēja Jēzum un sacīja: "Mēs nezinām." Tad Viņš sacīja tiem: "Tad arī Es jums nesaku, kādā varā Es to daru.""

"Mēs nezinām." Šī atbilde bija meli. Taču priesteri pamanīja, kādā situācijā bija nokļuvuši un meloja, lai maskētos. Jānis Kristītājs bija nācis, lai nestu vēsti par To, kura autoritāti Viņi apšaubīja. Viņš bija norādījis uz Jēzu, sacīdams: "Redzi, Dieva Jērs, kas aiznes pasaules grēku." (Jāņa 1:29 — KJV) Viņš Viņu bija kristījis, un pēc kristībām, Jēzum Jūdžot, Debesis atvērās, un Dieva Gars kā balodis nolaidās uz Viņa, bet no debesīm atskanēja balss: "Sis ir Mans mīļais Dēls, uz ko Man labs prāts." (Mat. 3:17)

Atcerēdamies, kā Jānis bija citējis mesiāniskos pravietojumus, arī Jēzus kristību ainu, priesteri un vadītāji tomēr nepieļāva domu, ka Jāņa kristības varētu būt no Debesīm. Ja viņi atzītu Jāni par pravieti, kā to uzskatīja ļaudis, kā tad lai viņi noliedz Jāņa liecību, ka Jēzus no Nācaretes ir Dieva Dēls? Tie nevarēja arī teikt, ka Jāņa kristības ir no cilvēkiem, jo ļaudis ticēja, ka Jānis ir pravietis. Tādēļ viņi atbildēja: "Mēs nezinām."

Tad Kristus stāstīja līdzību par tēvu un diviem dēliem. Kad tēvs gāja pie pirmā dēla un sacīja: "Ej un [275] strādā šodien manā vīna kalnā," tad tas tūlīt atbildēja: "Es negribu." Viņš atteicās paklausīt un padevās jaunajām domām un tieksmēm. Tomēr pēc tam Viņš pārdomāja un paklausīja aicinājumam.

Tad tēvs gāja pie otrā dēla ar tādu pašu rīkojumu: "Ej un strādā šodien manā vīna kalnā." Šis dēls atbildēja: "Eju, kungs," bet negāja.

Šajā līdzībā tēvs simbolizē Dievu, bet vīna kalns — draudzi. Divi dēli pārstāv divas ļaužu šķiras. [276] Dēls, kurš atteicās paklausīt pavēlei, sacīdams: "Es negribu," pārstāvēja tos, kuri dzīvoja, atklāti grēkodami, kuru uzvedība neliecināja par dievbijību; tos, kuri atklāti atteicās uzņemties ierobežojumu un paklausības jūgu, ko uzliek Dieva likums. Taču daudzi no tiem vēlāk atgriezās un paklausīja Dieva aicinājumam. Kad viņus sasniedza Jāņa Kristītāja vēsts: "Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi," (Mat. 3:2) tie atgriezās un izsūdzēja savus grēkus.

Ar dēlu, kurš teica: "Eju, kungs," bet negāja, tika atklāts farizeju raksturs. Tāpat kā šis dēls, jūdu vadītāji bija pašapmierināti un neko nenožēloja. Jūdu nācījas reliģiskā dzīve bija kļuvusi par izlikšanos. Kad Sinaja kalnā Dieva balss pasludināja bauslību, visa tauta apņēmas paklausīt. Tie teica: "Eju, kungs," bet negāja. Kad Kristus atnāca personīgi, lai ļaudīm parādītu bauslības principus, tad tie Viņu noraidīja. Tā laika jūdu vadītājiem Kristus bija sniedzis bagātīgus savas autoritātes un dievišķā spēka pierādījumus, taču tie, kaut arī tika pārliecināti, tomēr šos pierādījumus nepieņēma. Kristus tiem bija atklājis viņu pastāvīgās neticības cēloni — viņiem nebija tā gara, kurš ved uz paklausību. Reiz Viņš tiem teica: "Jūs ar savu tradīciju atceļat Dieva bausli. (..) Velti tie Mani godā, mācīdami mācības, kas ir cilvēku likumi." (Mat. 15:6,9 — KJV)

Ļaužu pulkā pie Kristus bija rakstu mācītāji un farizeji, priesteri un varas pārstāvji. Izstāstījis līdzību

par diviem dēliem, Kristus saviem klausītājiem uzdeva jautājumu: "Kurš no šiem diviem ir darījis tēva prātu?" Aizmirsuši par sevi, farizeji atbildēja: "Pirmais." To viņi pateica, neaptverot, ka tādējādi sev pasludina spriedumu. Tad sprieduma vārdi nāca pār Kristus lūpām: "Patiesi Es jums saku: [277] muitnieki un netikles drīzāk nāks Dieva valstībā nekā jūs. Jo Jānis nāca pie jums pa taisnības ceļu, un jūs viņam neticējāt; bet muitnieki un netikles viņam ticēja. Bet arī tad, to redzēdami, jūs neatgriezāties un viņam neticējāt."

Jānis Kristītājs nāca, sludinādams patiesību, un no viņa sludināšanas grēcinieki tika pārlicināti un atgriezās. Šie Debesu valstībā iegāja pirms tiem, kas savā paštaisnībā pretojās svinīgajam brīdinājumam. Muitniekiem un netiklēm nebija zināšanu, taču šie mācītie vīri zināja patiesības ceļu. Tomēr viņi atteicās iet pa taku, kas aizved uz Dieva Paradīzi. Patiesība, kurai vajadzēja būt tiem par "dzīvības smaržu uz dzīvību", kļuva par "nāves smaržu uz nāvi". Jānis kristīja tos, kas bija atklāti grēkojuši un sevi nicināja, bet šie skolotāji bija liekuļi. Viņu pašu stūrgalvīgās sirdis bija par šķērslī tam, lai viņi pieņemtu patiesību. Viņi turējās pretī Dieva Gara pārlicināšanai spēkam. Tie atteicās no paklausības Dieva baušļiem.

Kristus viņiem neteica: "Jūs nevarat ieiet Debesu valstībā"; Viņš parādīja, ka tie paši ir radījuši šķērslī, kurš tiem neļauj ieiet šajā valstībā. Siem jūdu vadītājiem durvis joprojām bija atvērtas; ielūgums [278] joprojām tika piedāvāts. Kristus viņus ilgojās redzēt pārlicinātus un atgrieztus.

Israēla priesteri un vecākie savu dzīvi pavadīja reliģiskās ceremonijās, kuras tie uzskatīja par pārlieku svētām, lai varētu saistīt ar laicīgu nodarbošanos. Tādēļ viņu dzīve tika uzskatīta par pilnīgi reliģisku. Taču tie savas ceremonijas izpildīja tā, lai cilvēki tās redzētu un lai pasaule tos uzskatītu par dievbijīgiem un svētiem. Radīdami iespaidu, ka ir paklausīgi, tie tajā pašā laikā atteicās paklausīt Dievam. Viņi nebija tās patiesības darītāji, par kuras mācītājiem uzdevās.

Jāni Kristītāju Kristus pasludināja par vienu no lielākajiem praviešiem un parādīja saviem klausītājiem, ka tiem ir bijis pietiekami daudz pierādījumu par Jāni kā Dieva sūtītu vēstnesi. Šī tuksneša sludinātāja vārdiem piemita spēks. Viņš savu vēsti nesa nepiekāpīgi, norādīdams uz priesteru un vadītāju grēkiem un pavēlēdams tiem darīt Debesu valstības darbus. Viņš norādīja uz šo vadoņu grēcīgo nevērību pret Tēva autoritāti, kas izpaudās, atsakoties darīt tiem uzticēto darbu. Viņš nepieļāva ne mazāko kompromisu ar grēku, un daudzi atgriezās no saviem netaisnajiem ceļiem.

Ja jūdu tautas vadītāju ticības apliecinājumi būtu patiesi, tad viņi būtu pieņēmuši gan Jāņa liecību, gan to, ka Jēzus ir Mesija. Taču viņos nebija redzami atgriešanās un taisnības augļi. Pat tie, kurus viņi nicināja, Dieva valstībā aizsteidzās viņiem priekšā.

Dēls, kurš teica: "Eju, kungs," apliecināja, ka ir paklausīgs, taču laiks parādīja, ka viņa teiktais nav patiesība. Viņam nebija īstas mīlestības pret savu tēvu. Arī farizeji lepojās ar savu svētumu, taču pārbaudot izrādījās, ka tā trūkst. Kad tas bija viņu interesēs, tie bauslības prasības izvīrēja ļoti stingri, bet, kad paklausība tika prasīta no viņiem pašiem, tad ar izsmalcinātu viltību tie izvairījās no Dieva priekšrakstu pildīšanas. Kristus par viņiem teica: "Pēc viņu darbiem nedariet. [279] Jo tie gan māca, bet paši to nedara." (Mat. 23:3) Šajos tautas vadītājos nebija īstas mīlestības pret Dievu un pret cilvēkiem. Dievs tos aicināja sadarboties ar Viņu pasaules svētīšanas darbā; ar vārdiem tie šo aicinājumu gan pieņēma, tomēr ar savu rīcību atteicās no paklausības. Tie paļāvās uz sevi un lepojās ar to, cik viņi ir labi, taču nostājās pret Dieva baušļiem. Viņi atteicās no darba, kuru Dievs tiem bija devis, un viņu pārkāpumu dēļ Kungs jau gatavojās atstāt nepaklausīgo tautu.

Paštainsnība nav īsta taisnība, un tie, kas balstās uz tās, piedzīvos sekas, ko nes liktenīga maldīšanās. Daudzi šodien apgalvo, ka paklausa Dieva baušļiem, taču viņu sirdī nav Dieva mīlestības, kas tiecas pretī citiem. Kristus tos aicina pievienoties Viņam pasaules glābšanas darbā, bet viņi sevi mierina, sacīdami: "Eju, kungs." Šie cilvēki neiet. Viņi nesadarbojas ar tiem, kas kalpo Dievam. Viņi ir dīkdieņi. Tāpat kā neuzticīgais dēls, tie dod Dievam nepatiesus solījumus. Slēdzot svinīgu derību ar draudzi, tie ir apņēmušies pieņemt Dieva Vārdu, paklausīt tam un kalpot Dievam, bet viņi to nedara. Vārdos tie sevi sauc par Dieva dēliem, taču ar savu dzīvi un raksturu tie noliedz attiecības ar Dievu. Viņi savu gribu nepakļauj Dievam. Viņi dzīvo melos.

Solījumu paklausīt tie šķietami pilda tad, kad tas neprasa upuri; bet, kad tiek prasīta pašizliedzība un upuris, kad tie redz paceltu krustu, tie atkāpjas. Līdz ar to pienākuma apziņa pamazām izzūd, un attiecīgais Dieva baušļu pārkāpums kļūst par ieradumu. Iespējams, ka auss vēl dzird Dieva Vārdu, taču garīgās uztveres spējas ir zudušas. Sirds ir apcietināta, bet sirdsapziņa kļuvusi nejutīga.

Nedomā, ka tāpēc, ka tu neizrādi apņēmīgu [280] naidīgumu pret Kristu, tu Viņam kalpo. Tā mēs savas dvēseles maldinām. Paņemdami sev to, ko Dievs mums ir devis kalpošanai Viņam — lai tas

būtu laiks, līdzekļi vai kāda cita no Viņa uzticētajām dāvanām — mēs darbojamies pret Viņu.

Sātans izmanto neapzinīgo, snaudošo vārda kristiešu bezdarbību, lai stiprinātu savus spēkus un iegūtu dvēseles. Daudzi no tiem, kuri domā, ka tomēr stāv Kristus pusē, kaut arī nav tieši iesaistīti kalpošanā Viņam, dod iespēju ienaidniekam pārņemt pozīcijas un gūt panākumus. Nebūdami čakli Kunga strādnieki, atstādami pienākumus neizpildītus un vārdus neizteiktus, tie ir jāvuši sātanam iegūt varu pār dvēselēm, kuras varētu tikt mantotas Kristum.

Mēs nekādā gadījumā neizglābsimies ar dīkdienību un bezdarbību. Tā nemēdz būt, ka patiesi atgriezies cilvēks dzīvotu bezrūpīgu un neauglīgu dzīvi. Bezmērķīgi dzīvojot un ļaujoties pašplūsmai, nav iespējams nokļūt Debesīs. Tur neieies neviens sliņķis. Ja mēs necināmies par ieiešanu valstībā, ja nopietni necenšamies izzināt, kas veido tās likumus, tad mēs neatbilstam attiecīgajām prasībām, lai kļūtu par daļu no tās. Tie, kuri uz zemes atsakās sadarboties ar Dievu, nesadarbosies ar Viņu arī Debesīs. Nebūtu droši viņus tur uzņemt.

Muitnieki un grēcinieki ir daudzsološāki nekā tie, kuri zina Dieva Vārdu, bet atsakās tam paklausīt. Tas, kurš redz, ka ir grēcinieks, kura grēkiem nav aizsega, kurš zina, ka Dieva skatījumā viņš izkropļo savu dvēseli, miesu un garu, tas sāk uztraukties, ka uz mūžīgiem laikiem varētu tikt šķirts no Debesu valstības. Viņš saprot, ka ir slimis, un meklē dziedināšanu pie lielā Ārsta, kurš ir sacījis: "Kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu." (Jāņa 6:37) Šīs dvēseles Kungs var izmantot par strādniekiem savā vīna kalnā.

Kristus nenosodīja dēlu, kurš uz kādu laiku atteicās paklausīt tēva rīkojumam, taču Viņš to arī neslavēja. Tā šķira, kas rikojas līdzīgi pirmajam [281] dēlam un atsakās paklausīt, nav neko pelnījusi ar šādu nostāju. Viņu vaļsirdība nebūtu jāuzskata par tikumu. Ja šo vaļsirdību ar savu svētību aplāj patiesība, tad tā cilvēkus padara par drosmīgiem Kristus lieciniekiem, bet, ja to lieto grēcinieks, kā tas ir šajā gadījumā, tad tā ievaino, izaicina un zaimo. Tas, ka cilvēks nav liekulis, nesamazina viņa grēcīgā stāvokļa realitāti. Kad sirdi skar Svētā Gara pamudinājumi, tad mūsu vienīgā drošība ir nekavējoties atbildēt. Kad atskan aicinājums: "Ej un strādā šodien manā vīna kalnā," neatraidi šo ielūgumu. "Šodien, kad jūs viņa balsi dzirdēsiet, neapcietiniet savas sirdis." (Ebr. 4:7) Atlikt paklausību uz vēlāku laiku nav droši. Varbūt tu vairs nekad nedzirdēsi ielūgumu.

Tāpat lai neviens sevi nemierina ar domu, ka zināmu laiku lolotus grēkus varēs atstāt viegli un ātri. Tā tas nav. Katrs lolotais grēks vājina raksturu un stiprina ieradumu; tā rezultāts ir zaudējumi fiziskajā, prāta un morālajā sfērā. Tu vari atgriezties no ļaunuma, ko esi darījis, un uzsākt taisnus ceļus, taču tava prāta veidojums un tas, ka tu pazīsti ļaunumu, sarežģīs labā un sliktā izšķiršanas spējas. Sātans tev atkal un atkal uzbruks, izmantojot iesakņojušos sliktos ieradumus.

Ar pavēli "Ej un strādā šodien manā vīna kalnā" tiek pārbaudīts katras dvēseles patiesums. Vai būs gan vārdi, gan arī darbi? Vai aicinātais izmantos visas zināšanas, kas tam ir, lai uzticīgi un nesavtīgi strādātu vīna kalna Īpašnieka labā?

Rūnājot par plānu, kura īstenošanā mums jāiesaistās, padomus sniedz apustulis Pēteris. Viņš raksta: "Zēlastība un miers lai jums ir bagātīgi Dieva un mūsu Kunga Jēzus atziņā! Mums jau Viņa dievišķais spēks ir dāvinājis visu, kas vajadzīgs dzīvībai un dievbijībai. Tā atziņā, kas mūs ir aicinājis ar savu godību un brīnuma spēku. Ar to Viņš mums ir dāvinājis dārgus un visai lielus [282] apsolvījumus, lai jums ar tiem būtu daļa pie dievišķās dabas, jums, kas esat izbēguši no tā posta, kas kāribu dēļ ir pasaulē.

Tāpēc pielieciet visas pūles un parādiet savā ticībā tikumu, bet tikumā atziņu, atziņā atturību, atturībā pacietību, pacietībā dievbijību, dievbijībā brālību, brālībā mīlestību." (2. Pēt. 1:2-7)

Ja tu uzticīgi apstrādā savas dvēseles vīna kalnu, tad Dievs tevi padara par savu darbabiedru. Tad tev būs darbs, kas darāms ne tikai sevis, bet arī citu dēļ. Simbolizēdams draudzi ar vīna kalnu, Kristus nemāca, ka mums būtu jārūpējas vienīgi par saviem draudzes locekļiem. Kunga vīna kalnam ir jāpaplāšinas. Kad esam saņēmuši pamācības un Dieva zēlastību, mums vajadzētu dalīties ar citiem zināšanās par to, kā rūpēties par dārgajiem stādiem. Tā mēs Kunga vīna kalnam varam likt izplatīties. Dievs meklē mūsu ticības, mīlestības un pacietības izpausmes. Viņš vēro, vai mēs izmantosim visas garīgās priekšrocības, lai kļūtu par prasmīgākiem Viņa vīna kalna strādniekiem šeit, uz zemes, un varētu ieiet Dieva Paradīzē, šajās Ēdenes mājās, no kurām Ādams un Ieva tika izraidīti pārkāpuma dēļ.

Dievam ir tēva attiecības ar saviem ļaudīm, tāpēc Viņš arī kā tēvs prasa, lai mēs uzticīgi kalpotu. Iedomājies Kristus dzīvi. Būdam cilvēces vadītājs un kalpodams savam Tēvam, Viņš ar savu piemēru

parādīja, kāds varētu un kādam vajadzētu būt katram dēlam. Šodien Dievs no cilvēkiem prasa tādu pašu paklausību, kādu Viņam parādīja Kristus. Viņš savam Tēvam kalpoja ar mīlestību, labprātīgi un, būdams brīvs. "Man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, Mans Dievs," Viņš apliecināja, "un Tavi likumi ir ierakstīti dziļi Manā sirdī." (Ps. 40:9) Lai paveiktu to darbu, ko darīt Viņš bija nācis, Kristus nevienu upuri neuzskatīja par pārāk lielu un nevienas pūles par pārāk smagām. Divpadsmit gadu vecumā Viņš teica: "Vai nezinājāt, [283] ka Man jādarbojas sava Tēva lietās?" (Lūk. 2:49) Viņš bija dzirdējis aicinājumu un uzsācis darbu. "Mans ēdiens," Viņš teica, "ir darīt Tā gribu, kas Mani sūtījis, un pabeigt Viņa darbu." (Jāņa 4:34)

Arī mums tā ir jākalpo Dievam. Kalpo tikai tas, kurš līdzinās šim augstākajam paklausības standartam. Visiem, kas vēlas būt Dieva dēli un meitas, sevi jāparāda kā Dieva, Kristus un Debesu eņģeļu darbabiedriem. Tas ir katras dvēseles pārbaudījums. Par tiem, kuri uzticīgi Viņam kalpo, Kungs saka: "Tai dienā, (..) ko Es izraudzišu, viņiem būs būt Manam paša īpašumam, un Es viņus saudzēšu, kā vīrs saudzē savu dēlu, kas viņam kalpo." (Mal. 3:17)

Īstenojot savus nodomus, Dieva lielais mērķis ir pārbaudīt cilvēkus, dot tiem iespēju attīstīt raksturu. Tā Viņš atklāj, vai tie ir, vai nav paklausīgi Viņa pavēlēm. Ar labiem darbiem nevar nopirkt Dieva mīlestību; labie darbi rāda, ka mums šī mīlestība ir. Ja mēs padodamies Dieva gribai, tad mēs nestrādāsim tāpēc, lai nopelnītu Dieva mīlestību. Dvēsele to saņems kā bezmaksas dāvanu, un mīlestībā pret Viņu mums būs prieks paklausīt Viņa baušļiem.

Šodien pasaulē ir tikai divas šķiras, un tikai divas tiks atzītas arī tiesā — tie, kuri pārkāpj Dieva likumu, un tie, kuri tam paklausa. Kristus sniedz mērauklu, pēc kuras mēs varam pārbaudīt, vai esam uzticīgi. Viņš saka: "Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles (..). Kam ir Mani baušļi un kas viņus tur, tas Mani mīl; bet, kas Mani mīl, to Mans Tēvs mīlēs un Es to mīlēšu un tam parādīšos. (..) Kas Mani nemīl, tas netur Manus vārdus; bet tie vārdi, ko jūs dzirdējāt, nav Mani, bet Tēva, kas Mani sūtījis." "Ja jūs turēsiet Manus baušļus, jūs paliksiet manā mīlestībā, itin kā Es esmu turējis sava Tēva baušļus un palieku Viņa mīlestībā." (Jāņa 14:15-24; 15:10)

KUNGA VĪNA KALNS

Mat. 21:33-44

Jūdu tauta

[284] Līdzībai par diviem dēliem sekoja līdzība par vīna kalnu. Ar pirmo Kristus jūdu skolotājiem sniedza mācību par to, cik svarīga ir paklausība. Ar otru Viņš ainoja bagātās svētības, kas bija dāvātas Israēlam, un tādējādi atklāja, ka Dievs pretendē uz viņu paklausību. Viņš tiem ļāva skatīt Dieva mērķu godību, kuru ar paklausību tie būtu varējuši sasniegt. Atvilcis nākotnes priekškaru, Kristus parādīja, kā, nenasniedzot Viņa mērķus, visa tauta zaudē Viņa svētību un izsauc pār sevi postu.

"Bija namatēvs," Kristus iesāka otro līdzību, "kas dēstīja vīna kalnu, uzcēla tam visapkārt sētu, izraka tanī vīna spaidu un uzcēla torni un iznomāja to strādniekiem, un pats aizceļoja."

Šī vīna kalna aprakstu sniedzis ir arī pravietis Jesaja: "Es dziedāšu par savu dvēseles draugu, sava sirds drauga dziesmu par viņa vīna dārzu! Manam sirsnīgajam draugam bija [285] vīna dārzs auglīgā pakalnā. Viņš to apraka, iztīrīja no akmeņiem un apstādīja ar labiem vīna koka stādiem; tā vidū viņš uzcēla torni, izraka vietu vīna spaidam un sagaidīja, ka tas nesīs labus augļus." (Jes. 5:1,2)

Dārznieks tuksnesī izvēlas zemes gabalu; viņš to iežogo, iztīra, apstrādā un sastāda tajā īpaši izmeklētas vīna stīgas, cerēdams uz bagātu ražu. Viņš cer, ka šīs zemes gabals ar savu pārākumu attiecībā pret neapstrādāto tuksnešaini darīs godu savam kopējam, parādīdams viņa darba rūpju un pūļu rezultātu. Tā arī Dievs pasaulē bija izraudzījis tautu, ko Kristum bija paredzēts audzināt un izglītot. Pravietis saka: "Tā Kunga Cebaota vīna dārzs ir Israēla nams, un Jūdas vīri ir stādi, kam pieder Viņa sirds." (Jes. 5:7) Sai tautai Dievs bija dāvinājis lielas priekšrocības, bagātīgi to svētīdams no savas labestības pārpilnības. Viņš gaidīja, ka tie Viņu pagodinās, nesdami augļus. Tiem bija jāatklāj Viņa valstības principi. Kritušajā, ļaunajā pasaulē viņiem bija jāpārstāv Dieva raksturs.

Kā Kunga vīna kalnam tiem bija jānes augļi, kas pilnīgi atšķirtos no pagānu tautām. Šīs elkus pielūdzošās tautas bija darījušas ļaunus darbus. Vardarbībai un noziegumiem, alkatībai, citu apspiešanai un kukuļņemšanai tika ļauta vaļa bez ierobežojumiem. Izkropļotā koka augļi bija netaisnība, pagrimums un nelaime. Attiecībā pret to asā kontrastā vajadzēja izcelties Dieva dēstītā vīna koka augļiem.

Jūdu tautas privilēģija bija pārstāvēt Dieva raksturu, kā tas tika atklāts Mozum. Atbildēdams uz Mozus lūgšanu: "Rādi man, lūdzams, savu godību!", Kungs apsolīja: "Es likšu tev iet garām visai savai godībai." (2. Moz. 33:18,19) "Un tas Kungs gāja viņam garām, un Viņš sauca: "Tas Kungs, Kungs, [286] apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā, kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus."" (2. Moz. 34:6,7) Sādu augļus Dievs gaidīja no savas tautas. Ar raksturu šķīstumu, ar dzīves svētumu, ar žēlsirdību, laipnību un līdzjūtību tiem bija jāparāda, ka "tā Kunga likumi ir pilnīgi un atspirdzina (jeb atgriež [atpakaļ], izmaina — KJV) dvēseli." (Ps. 19:8)

Ar jūdu tautas starpniecību Dievs vēlējās sniegt svētības citām tautām. Bija sagatavots veids, kā caur Israēlu izplatīt gaismu visā pasaulē. Darīdamas ļaunu, pasaules tautas bija zaudējušas zināšanas par Dievu. Tomēr savā žēlastībā Dievs tās neiznīcināja. Viņš nosprauda mērķi dot tām iespēju iepazīties ar Viņu, izmantojot savas draudzes starpniecību. Kungs izplānoja, ka Viņa tauta atklās tos principus, kas cilvēkā atjaunos Dieva līdzību.

Lai īstenotu šo nodomu, Dievs aicināja Ābrahāmu atstāt savu elku pielūdžēju cilti un lika apmesties uz dzīvi Kanaānā. "Es tevi darišu par lielu tautu," Viņš teica, "Es tevi svētīšu un darišu lielu tavu vārdu, un tu būsi par svētību." (1. Moz. 12:2)

Ābrahāma pēcteči un visi Jēkaba pēcnācēji tika aizvesti uz Ēģipti, lai šīs lielās un ļaunās nācijas vidū tie atklātu Dieva valstības principus. Jāzēpa godīgums un apbrīnojamais darbs, ko viņš veica, glābdams visas ēģiptiešu tautas dzīvību, līdzinājās Kristus dzīvei. Dieva liecinieki bija arī Mozus un daudzi citi.

Izvezdams Israēlu no Ēģiptes, Kungs vēlreiz parādīja savu spēku un žēlastību. Dieva brīnumdarbi, kas atklājās, atbrīvojot tautu no verdzības, un Viņa izturēšanās pret ļaudīm tuksneša ceļojuma laikā sniedza [287] labumu ne tikai viņiem vien. Tām bija jāklūst par labi uzskatāmām mācībām arī apkārtējām tautām. Kungs sevi atklāja kā Dievu, kas ir pārāks par jebkuru cilvēcisku autoritāti un varenību. Zīmes un brīnumi, ko Viņš paveica savas tautas labā, atklāja Viņa varu pār dabu un pār tiem varenajiem, kas dabu pielūdza. Lepno Ēģiptes valsti Dievs pārstaigāja tā, kā Viņš pārstaigās zemi pēdējās dienās. Lielais ES ESMU savu tautu atbrīvoja ar uguni, viesuļvētru, zemestrīci un nāvi. Viņš tos paņēma projām no verdzības zemes. Viņš to vadīja "plašā un briesmīgā tuksnesī, kur bija dzelīgas čūskas un skarpīji un izkaltušas vietas". (5. Mozus 8:15) Ļaužu dēļ Viņš "lika izplūst ūdenim no cietās klints" un "deva viņiem Debesu labību". (5. Mozus 8:15; Ps. 78:24) "Jo," kā apliecina Mozus, "tā Kunga daļa ir Viņa tauta, Jēkabs ir Viņa nospraustais īpašums. Viņš to atrada tuksnešainā zemē, klajumā, plēsīgu zvēru briesmīgu kaucienu vidū; Viņš to apkampa pasargādams, Viņš to pieņēma pie sevis, Viņš to pasargāja kā acuraugu. Kā ērglis, kas savu perējumu vedina un lidinās pār saviem bērniem, kas izpleš sargādams savus spārnus pār viņiem, ņem viņus pie sevis un nes uz saviem spārnieniem, tā tas Kungs viens pats ir viņus vadījis, un sveša dieva nebija ar Viņu." (5. Mozus 32:9–12) Tā Viņš tos atveda pie sevis, lai tie varētu dzīvot kā Visaugstākā ēnā.

Israēla vadonis tuksneša klejojumos bija Kristus. Dienā Viņš tos vadīja, mākoņa staba apņemts, bet naktī — uguns stabā tīts. Viņš tos pasargāja no briesmām tuksnesī, ievēda apsolījuma zemē un visām tām nācijām redzot, kuras neatzina Dievu, nostiprināja Israēlu kā savu izredzēto īpašumu, kā Kunga vīna kalnu.

Šai tautai tika nodoti Dieva Svētie Raksti, bet apkārt tika uzcelta sēta — Viņa likumu priekšraksti, šie mūžīgie patiesības, taisnības un šķīstuma principi. Paklausībai šiem principiem bija jāklūst par viņu aizsardzību, jo tā [288] tos būtu izglābusi no sevis iznīcināšanas ar grēcīgu rīcību. Apsolītās zemes vidū kā torni vīna kalnā Dievs uzcēla savu templi.

Kristus bija viņu padomdevējs. Kā Viņš bija ar tiem tuksnesī, tā Viņam joprojām vajadzēja būt savas tautas skolotājam un vadonim. Saiešanas teltī un templī Viņa godība mājāja virs žēlastības krēsla. Tautai Viņš nepārtraukti atklāja savas mīlestības bagātības un izrādīja pacietību pret to.

Israēla tautu Dievs vēlējās padarīt par savu slavu un godību. Tiem tika dotas visas garīgās priekšrocības. Dievs ļaudīm neliedza neko, kas varēja labvēlīgi ietekmēt rakstura veidošanos un tos sagatavot par Viņa pārstāvjiem.

Paklausībā Dieva likumam šī tauta būtu kļuvusi par labklājības brīnumu pasaules nāciju priekšā. Tas, kurš tiem spēja dod gudrību un prasmī daudžos amatos, varēja joprojām būt viņu skolotājs un, paklausot Viņa likumiem, tie tiktu paaugstināti un kļūtu cēlāki. Ja ļaudis būtu paklausīgi, tie tiktu pasargāti no tām slimībām, kuras skāra citas tautas, un tiktu svētīti ar enerģiju un prāta spējām. Dievs tiem nodrošināja visas iespējas kļūt par lielāko nāciju virs zemes.

Ar Mozus starpniecību Kristus vistiešākajā veidā bija darījis zināmus Dieva nodomus, un Viņš paskaidroja arī labklājības nosacījumus. "Tu esi tam Kungam, savam Dievam, svēta tauta;" Viņš sacīja, "tevi tas Kungs, tavš Dievs, ir izredzējis, ka tu Viņam piederī par īpašuma tautu starp visām tautām, kas vien ir virs zemes (..). Tad nu tev būs zināt, ka tas Kungs, tavš Dievs, ir Dievs, kas ir uzticīgs Dievs un kas derību tur un dara žēlastību tiem līdz tūkstošam augumam, kuri Viņu mīl un tur Viņa baušļus (..). Tādēļ sargies un turi Viņa baušļus, [289] Viņa likumus un Viņa tiesas, ko tev šodien pavēlu darīt. Un, ja tu klausīsi šos nolikumus un tos turēsi un pildīsi, tad arī tas Kungs, tavš Dievs, tevi pasargās un turēs derību un žēlastības apsolījumu, ko Viņš ir ar zvērestu apstiprinājis dot taviem tēviem. Un Viņš tevi mīlēs un tevi svētīs, un tevi vairoš, un Viņš svētīs tava klēpja augli, un tavas zemes augli, un tavu labību, un tavu vīna sulu, un tavu eļļu, un tavu liellopu atnešanos, un tavu sīklopu vaislu tai zemē, ko Viņš ar zvērestu ir apsolījis dot taviem tēviem. Svētīts tu būsi pār visām tautām (..). Un tas Kungs novērsīs no tevis visādas slīmības un visādas ēģiptiešu ļaunas sērgas, ko tu pazīsti." (5. Mozus 7:6,9,11-15)

Ja ļaudis ievērotu Viņa baušļus, Dievs apsolīja dot tiem vislabākos kviešus un likt no klints izplūst medum. Viņš nodrošinātu tiem ilgu mūžu un parādītu savu pestīšanu.

Nepaklausīdami Dievam, Ādams un Ieva bija zaudējuši Ēdeni, un grēka dēļ tika nolādēta visa zeme. Tomēr, ja Dieva tauta būtu sekojusi Viņa pamācībām, zemē tiktu atjaunota auglība un skaistums. Dievs pats tiem deva norādījumus par augsnes apstrādāšanu, un tiem bija jāsadarbojas ar Viņu zemes atjaunošanā. Tādā veidā visa zeme Dieva pārraudzībā kļūtu par uzskatāmu garīgo patiesību mācību. Kā, paklausot Kunga dotajiem dabas likumiem, zeme nestu dāsnu ražu, tā, ievērojot Viņa morāles likumus, ļaužu sirdis atstarotu Viņa rakstura īpašības. Pat pagāni atzītu to cilvēku pārkumu, kuri kalpo dzīvājam Dievam un pielūdz Viņu.

"Redziet," sacīja Mozus, "es esmu jums mācījis likumus un tiesu noteikumus, kā tas Kungs, mans Dievs, ir man pavēlējis, lai jūs tos arī tā pildītu tai zemē, uz kuru jūs dodaties, lai to sev iemantotu. Turiet un pildiet tos, jo tā būs jūsu gudrība un [290] lietu izpratne citu tautu acu priekšā, kuras, kad tās dzirdēs visus šos likumus, teiks: "Tiešām, gudri un izpratīgi ļaudis ir šī lielā tauta!" Jo kur ir gan vēl cita kāda liela tauta, kurai Dievs stāvētu tik tuvu kā tas Kungs, mūsu Dievs, mums, tiklīdz mēs Viņu piesaucam? Un kur ir vēl citai lielai tautai tik taisnīgi likumi un tik laba, tiesiska iekārta kā visa šī bauslība, ko es jums šodien lieku priekšā?" (5. Mozus 4:5-8)

Israēla bērniem bija paredzēts ieņemt visu teritoriju, kuru Dievs tiem bija nodevis. Tām tautām, kuras atteicās pielūgt patieso Dievu un kalpot Viņam vajadzēja atņemt zemes īpašumu. Taču Dieva nodoms bija tāds, ka, Israēlam atklājot Viņa raksturu, cilvēki tiktu aicināti pie Viņa. Evaņģēlija ielūgums bija jāpasniedz visai pasaulei. Ar upuru kalpošanu Kristum vajadzēja tikt paaugstinātam tautu priekšā, un visi, kas Viņu uzlūko, dzīvotu. Visi, kuri līdzīgi kanaānietei Rahabai un moābietei Rutei atstāja elku kalpību un pievērsās īstā Dieva pielūgsmei, būtu pievienojušies izredzētajai tautai. Israēla tautai vairojoties, tās robežas tiktu paplašinātas, līdz viņu valsts apņemtu visu pasauli.

Dievs vēlējās visas tautas pakļaut saviem žēlastības pilnajiem likumiem. Viņš vēlējās, lai zemi pildītu prieks un miers. Kungs cilvēku bija radījis laimei, un Viņš ilgojas cilvēku sirdis piepildīt ar Debesu mieru. Viņš vēlas, lai ģimenes uz zemes būtu lielās Debesu ģimenes simbols.

Taču Israēls neīstenoja Dieva nodomu. Kungs paziņoja: "Es tevi dēstīju par labu, auglīgu zaru, īstu vīna koku. Ak, kā tu esi pārvērties par svešu meža vīna koka atvasi!" (Jer. 2:21) "Israēls ir tukšs vīna koks, viņš nes augļus sev." (Hoz. 10:1 — KJV) "Tad nu jūs, Jeruzālemes iedzīvotāji, un jūs, Jūdas vīri, spriediet tiesu starp Mani un manu vīna dārzu! Kas tad Man vēl bija, ko darīt manā vīna dārzā, ko Es nebūtu [291] darījis? Kāpēc Es sagaidīju, ka tas nesīs labus augļus (jeb (..) nesīs vīnogas (..) — KJV), bet tas atnesa negaršīgas vīnogas (jeb meža, indīgas ogas — KJV)? Es jums teikšu, ko Es darīšu ar savu vīna dārzu: Es nojaukšu tā sētu, lai to nogana; Es noārdīšu tā mūri, lai to samīn un izmīda. Es to aizlaidīšu postā, to vairs neapgraizīs un neapraks, tā ka tur augs ērkšķi un dadži, Es pavēlēšu mākoņiem, lai tam lietu vairs nedod. (..) Viņš sagaida tiesas un taisnības atziņu viņu vidū, bet, redzi, — izlej asinis; Viņš sagaida taisnīgumu, bet, redzi — atskan vaimanas!" (Jes. 5:3-7)

Ar Mozus starpniecību Kungs savai tautai darīja zināmu, kādas būs neuzticības sekas. Atteikdamies ievērot Viņa derību, tie sev atņems Dieva doto dzīvību, un Viņa svētība vairs nevarēs nākt pār tiem. "Sargies," teica Mozus, "ka tu neaizmirsti to Kungu, savu Dievu, bet turi Viņa baušļus, Viņa tiesas un Viņa nolikumus, ko es tev šodien pavēlu. Lai tad, kad tu būsi ēdis un paēdis un sev uzcēlis labus namus, un tur dzīvosi, kad tavi vērsi un tavi sīkie lopi būs savairojušies un tavš sudrabs un tavš zelts sāks pie tevis krāties, un viss, kas tev vien pieder, būs vairojies, lai tad tava sirds nelepojas un tu neaizmirsti to Kungu, savu Dievu. (..) Tad nesaki vis savā prātā: "Mans spēks un manu roku stiprums

ir man šo labklājību sagādājuši!" (..) Bet, ja tu aizmirsi to Kungu, savu Dievu, sekosi citiem dieviem un tiem kalposi un viņu priekšā metīsies zemē, tad es jau šodien apliecinu, ka jūs neglābjami aiziesit bojā! Kā tautas, ko tas Kungs, jums ienākot, iznīcināja, tā arī jūs aiziesit bojā, tāpēc ka jūs neesat klausījuši tā Kunga, sava Dieva balsij." (5. Mozus 8:11-14,17,19,20)

Šo brīdinājumu Jūdu tauta nebija ievērojusi. Tie aizmirsa Dievu un pazaudēja no redzesloka savu lielo privilēģiju — būt par Viņa pārstāvjiem. Svētības, ko viņi bija saņēmuši, nenesa svētību pasaulei. Visas priekšrocības tie izmantoja sevī pagodināšanai. Dievu ļaudis aplaupīja, [292] nekalpodami Viņam tā, kā Viņš no tiem prasīja, bet citus tie aplaupīja, nevadīdami viņus ticībā un nesniegdami svētu piemēru. Tāpat kā pirmsplūdu pasaules iemītnieki, tie paklausīja katrai savu ļauno siržu iegribai. Tādējādi viņi svētās lietas padarīja par apsmieklu, sacīdami: "Tas ir tā Kunga nams, tā Kunga nams, tā Kunga nams!" (Jer. 7:4) bet tajā pašā laikā nepareizi atklāja Dieva raksturu, apkaunodami Viņa vārdu un aptraipdami Viņa svētnīcu.

Dārznieki, kas tika iecelti par Kunga vīna kalna pārraugiem, neattaisnoja viņiem parādīto uzticību. Priesteri un mācītāji bija neatbilstoši tautas skolotāji. Tie neievēroja Dieva labestību, žēlastību un to, ka Viņš pretendē uz tautas vadītāju mīlestību un kalpošanu. Šie dārznieki tiecās pēc sava goda. Tie vēlējās piesavināties vīna kalna augļus. Viņus nodarbināja jautājums, kā pievērst sev uzmanību un panākt, ka ļaudis tos ciena.

Israēla vadoņu vaina nelīdzinās vienkārša grēcinieka vainai. Šiem cilvēkiem bija vissvētākie pienākumi pret Dievu. Viņi bija apņēmušies mācīt "Tā saka tas Kungs" un savā praktiskajā dzīvē ievērot stingru paklausību. Taču rīkojās viņi gluži pretēji — izkropļoja Rakstu mācības. Tie uzlika cilvēkiem smagas nastas, piespiezdami pildīt ceremonijas vai uz katra soļa ikdienas dzīvē. Ļaudis dzīvoja nepārtrauktā saspringtībā, jo tie nespēja izpildīt rabīnu noteiktās prasības. Redzēdami, cik neiespējami ir pildīt cilvēku pieņemtus likumus, tie kļuva pavirši arī pret Dieva baušļiem.

Kungs savai tautai bija mācījis, ka Viņš ir šī vīna kalna īpašnieks un ka viss, kas tiem pieder, ir uzticēts, lai tiktu izmantots Kunga izraudzītajiem nolūkiem. Taču priesteri un skolotāji savu svētās kalpošanas darbu veica, nedomādami par to, ka viņu rokās atrodas Dieva īpašums. Tie Viņam pastāvīgi laupīja līdzekļus un spējas, [293] kas tiem bija uzticēti Viņa darba veikšanai. Iekāres un alkatības dēļ tos nīcināja pat pagāni. Tā neticīgajai pasaulei tika dots iemesls nepareizi iztulkot Dieva raksturu un Viņa valstības likumus.

Dievs pret savu tautu izturējās pacietīgi kā tēvs. Viņš centās tos pārliecināt gan, parādīdams žēlastību, gan, atņemdam to. Pacietīgi Kungs norādīja uz viņu grēkiem un gaidīja, ka viņi tajos atzīsies. Lai dārzniekiem atgādinātu Dieva prasības, pie tiem tika sūtīti pravieši un vēstneši, pret kuriem tie izturējās neviesmīlīgi — kā pret ienaidniekiem. Dārznieki viņus vajāja un nogalināja. Dievs sūtīja vēl citus vēstnešus, taču tie izrādīja tādu pašu attieksmi kā pirmie ar vienīgo atšķirību, ka viņu nāids bija vēl asāks.

Kā pēdējo iespēju Dievs sūtīja savu Dēlu, sacīdams: "Manu Dēlu tie respektēs." (KJV) Taču pretodamies tie bija kļuvuši atriebīgi un sacīja: "Šis ir tas mantinieks: iesim, nokausim to un paturēsim viņa mantojumu." Tad šis vīna kalns būs mūsu, un ar tā augļiem mēs varēsim darīt, kā mums tik.

Jūdu varas vīri nemīlēja Dievu, tādēļ arī novērsās no Viņa un noraidīja Viņa ierosinājumus spriest taisnīgi. Dieva mīlētais Dēls Kristus nāca, lai apstiprinātu vīna kalna Īpašnieka tiesības, taču dārznieki pret Viņu izturējās ar izteiktu nīcinājumu, sacīdami: "Mēs negribam, ka šis cilvēks valda pār mums." Tie apskauda Kristus rakstura skaistumu. Pestītāja mācīšanas veids bija nesalīdzināmi pārāks par rabīnu metodēm, un tos biedēja Viņa sekmes. Viņš iebilda tiem, atmaskodams viņu liekulību un parādīdams, kādas būs viņu rīcības neizbēgamās sekas. Tas viņus satracināja. Jūdu garīdzniekus asi šausīja Kristus pārmetumi, un viņi nespēja klusēt. Tie ienīda augstos [294] taisnības standartus, kurus Viņš nepārtraukti atklāja. Jūdi redzēja, ka Viņa mācības tos nostāda tā, ka tiek atmaskots viņu egoisms, tādēļ tie nolēma Viņu nogalināt. Tie ienīda Viņa patiesuma un dievbijības piemēru, tāpat arī augsto garīgumu, kas atklājās visā, ko Viņš darīja. Visa Kristus dzīve bija pārmetums viņu egoismam, un, kad pienāca pēdējais pārbaudījums, pārbaudījums, kurā paklausība nozīmēja mūžīgo dzīvību, bet nepaklausība — mūžīgo nāvi, viņi atteicās no Israēla Svētā. Kad viņiem tika piedāvāts izvēlēties Kristu vai Barabu, tie kļiedza: "Atlaid mums Barabu!" (Lūk. 23:18) Bet, kad Pilāts jautāja: "Ko tad es lai daru ar Jēzu?", tie nikni kļiedza: "Sit Viņu krustā!" (Mat. 27:22) "Vai lai es jūsu ķēniņu situ krustā?" jautāja Pilāts, bet no priesteru un vadoņu puses atskanēja atbilde: "Mums nav neviena ķēniņa kā vien ķeizars!" (Jāņa 19:15) Kad Pilāts mazgāja rokas, sacīdams: "Es esmu nevainīgs pie šī taisnā asinīm," priesteri pievienojās neprātīgajam pūlim, paziņodami: "Viņa asinis lai nāk pār mums un mūsu bērniem." (Mat. 27:24,25)

Tā jūdu vadītāji izdarīja savu izvēli. Viņu lēmums tika ierakstīts grāmatā, ko Jānis redzēja Tā rokā, kurš sēdēja tronī, grāmatā, kuru neviens cilvēks nevarēja atvērt. Visā savā atriebīgajā raksturā šis lēmums viņu priekšā parādīsies tajā dienā, kad grāmatas zīmogus atvērs Lauva no Jūdas cilts.

Jūdu tauta loloja sevī domu, ka viņi ir Debesu mīļi un ka tie vienmēr tiks pagodināti kā Dieva draudze. Viņi sevī sauca par Ābrahāma bērniem, un viņu labklājības pamati tiem šķita tik stingri, ka tie izaicināja Debesis un zemi, lai tiem atņem viņu tiesības. Taču ar savu neuzticīgo dzīvi tie sagatavojās Debesu sodam un atšķirtībai no Dieva.

Pēc tam, kad līdzībā par viņa dārzu Kristus [295] priesteriem bija atklājis viņu ļaunuma galējo izpausmi, Viņš tiem uzdeva jautājumu: "Kad nu viņa kalna kungs nāks, ko viņš darīs šiem strādniekiem?" Priesteri ar lielu interesi bija klausījušies šo stāstu, un, nenojauzdami, ka tas attiecas uz viņiem pašiem, tie piebalsoja ļaudīm, atbildēdami: "Viņš šos ļaundarus bez žēlastības nogalinās un izdos viņa kalnu citiem strādniekiem, kas viņam atdos augļus īstā laikā."

Neapzināti tie bija pasludinājuši sev spriedumu. Jēzus paskatījās uz tiem, un no Viņa pētošā skatiena tie noprata, ka Viņš lasa viņu siržu noslēpumus. Jūdu vadoņu priekšā ar nepārprotamu spēku uzplaiksnīja Viņa dievišķība. Tie ieraudzīja dārzniekos savu attēlu un nevilus iesaucās: "To tik ne!"

Nopietni un ar nožēlu Kristus jautāja: "Vai jūs nekad neesat rakstos lasījuši: "Akmens, ko nama cēlēji atmetuši, ir kļuvis par stūra akmeni; tas ir no tā Kunga un ir brīnums mūsu acīs"? Tāpēc Es jums saku: Dieva valstība no jums tiks atņemta un dota tautai, kas nes viņas augļus. Un, kas kritīs uz šo akmeni, tas sašķidīs, bet, uz ko tas kritīs, to viņš satrieks."

Kristus Jūdu tautu būtu pasargājis no tās likteņa, ja tie Viņu būtu pieņēmuši. Tomēr skaudība un nenovīdība tos bija padarījusi nesamierināmus. Viņi bija nolēmuši nepieņemt Jēzu no Nācaretes kā Mesiju. Tie bija noraidījuši pasaules Gaismu, tādēļ viņu dzīvi apņēma visdziļākā pusnakts tumsa. Iepriekš pasludinātais liktenis tomēr skāra Jūdu nāciju. Tos iznīcināja viņu pašu karstās un nevaldāmās kaislības. Savās aklajās dusmās tie iznīcināja cits citu. Dumpīgais, [296] stūrgalvīgais lepnums izaicināja romiešu iekarotāju dusmas. Jeruzāleme tika izpostīta, templis — sagrauts drupās, bet tā vieta tika uzarta kā lauks. Jūdas bērni gāja bojā visšausmigākajā nāvē. Miljoniem cilvēku tika pārdoti verdzībā pagānu zemēs.

Kā tauta jūdi nebija īstenojuši Dieva mērķi, un viņa kalns tiem tika atņemts. Priekšrocības, ko viņi bija ļaunprātīgi izmantojuši, un darbs, pret kuru viņi bija izturējušies nevērīgi, tika uzticēts citiem.

Mūsdienu draudze

Līdzība par viņa kalnu attiecas ne tikai uz jūdu nāciju. Tajā ir ietverta arī mācība mums. Šīs paaudzes draudzi Dievs ir apveltījis ar lielām priekšrocībām un svētībām, un Viņš gaida arī atbilstošu atdevi.

Mēs esam atpirkti par dārgu cenu. Jau no šīs samaksas lieluma vien mēs varam spriest par tās rezultātu. Sai zemei, zemei, kuru slacījušas Dieva Dēla asaras un asinis, ir jānes dārgie paradīzes augļi. Viņa vārdu patiesībām ir jāatklāj sava godība un cēlums Dieva ļaužu dzīvē. Ar viņu starpniecību Kristum jāatklāj savs raksturs un savas valstības principi.

Sātans izvērš pretdarbību Dieva darbam un nepārtraukti mudina cilvēkus pieņemt viņa principus. Dieva izredzētos ļaudis viņš attēlo kā apmātus cilvēkus. Velns ir brāļu apsūdzētājs, un viņa apsūdzības tiek izvirzītas pret tiem, kas dara taisnību. Ar savas tautas starpniecību Kungs vēlas atbildēt uz sātana apvainojumiem, parādot kādi ir rezultāti paklausībai taisnības principiem.

Šiem principiem ir jāparādās gan katra kristieša dzīvē, gan arī ģimenē, draudzē un katrā iestādē, kas dibināta kalpošanai Dievam. Tam visam vajadzētu rādīt, [297] ko iespējams izdarīt pasaules labā. Tiem jābūt Evaņģēlija glābjošo patiesību lieciniekiem. Tie visi ir līdzekļi, kuru uzdevums ir sasniegt cilvēcei nosprausto lielo Dieva mērķi.

Jūdu vadītāji ar lepnumu noraudzījās uz vareno templi un dievkalpojumu iespaidīgajiem rituāliem, taču tur trūka taisnīguma, žēlastības un Dieva mīlestības. Tempļa godība un kalpošanas greznība nevarēja tos darīt patīkamus Dieva acīs, jo vienīgo, kam Viņa skatījumā bija vērtība, tie nepiedāvāja. Tie Kungam nepienesa upurus, kas liecinātu par pazemīgu un satriektu garu. Kad ceremonijas kļuva neskaitāmas un pārspīlēti krāšņas, Dieva valstības principi pazūd. [298] Kad rakstura veidošana tiek atstāta novārtā, kad trūkst dvēseles skaistuma, kad no redzesloka ir pazaudēta dievbijības vienkāršība, — tad lepnums un tieksme izrādīt sevi pieprasa varenas baznīcu celtnes, krāšņus

rotājumus un iespaidīgas ceremonijas. Visās šajās lietās Dievs netiek pagodināts. Moderna reliģija, kas sastāv no ceremonijām, izlikšanās un sevis izrādīšanas, Dievam nav pieņemama. Šādi dievkalpojumi neizraisa nekādu Debesu vēstnešu atsaucību.

Dieva skatījumā draudzei ir ļoti liela vērtība. Viņš to vērtē ne pēc ārēji redzamiem sasniegumiem, bet gan pēc patiesās dievbijības, ar ko tā atšķiras no pasaules. Viņš to vērtē pēc locekļu pieaugsmes Kristus atziņā un garīgās pieredzes.

Kristus no sava vīna kalna alkst saņemt svētuma un nesavtības augļus. Viņš meklē mīlestības un labestības principus. Pat viss mākslai pieejamais skaistums nespēj līdzināties tam skaistumam, kuram jāatklājas cilvēkos, kas ir Kristus pārstāvji. Zēlastības atmosfēra, kas apņem ticīgā cilvēka dvēseli, un Svētais Gars, kas darbojas pie prāta un sirds, padara cilvēku par "dzīvības smaržu uz dzīvību", pavērdams Dievam iespēju svētīt viņa darbu.

Var gadīties, ka kāda draudze ir vistrūcīgākā savā valstī. Varbūt tai nav nekādas ārējas pievilcības; taču, ja tās locekļiem piemīt Kristus rakstura īpašības, tad tiem dvēselē ienāks Viņa prieks. Dievkalpojumos šiem cilvēkiem pievienosies eņģeļi. No aizkustinātām sirdīm kā Dievam tīkams upuris pacelsies slava un pateicība.

Dievs vēlas, lai mēs pieminam Viņa labestību un runājam par Viņa spēku. Viņu pagodina slavas un pateicības izpausmes. Viņš saka: "Kas pienes upurim pateicību, tas tur Mani godā." (Ps. 50:23) Israēla tauta, [299] ceļodama tuksnesī, slavēja Dievu ar garīgām dziesmām. Kunga baušļiem un apsoliņumiem tika komponētas melodijas, un svētceļnieki tās dziedāja visā ceļojuma laikā. Arī Kanaānā, kad tie sapulcējās reliģiskajos svētkos, tika pieminēti Dieva brīnumdarbi, un sirsnīga pateicība tika pienesta Viņa vārdam. "Virš zemes tapa zināms" Viņa ceļš, un "visās tautās [Viņa] palīdzība un svētība". (Ps. 67:3)

Tā tam vajadzētu būt arī tagad. Pasaules tautas pielūdz neīstus dievus. Tās būtu jāatgriež no neīstās pielūgsmes, gan ne ar viņu elku noniecināšanu un nosodīšanu, bet, atklājot kaut ko labāku. Tos jāiepazīstina ar to, cik Dievs ir labs." "Jūs esat Mani liecinieki," saka tas Kungs, "ka Es esmu Dievs."" (Jes. 43:12 — KJV)

Kungs vēlas, lai mēs atzinīgi vērtējam Viņa lielo pestīšanas plānu, lai apzināties savas augstās Dieva bērnu privilēģijas un staigājam Viņa priekšā paklausībā un sirsnīgā pateicībā. Dievs vēlas, lai mēs ik dienas Viņam kalpojam dzīvības spirtumā un ar prieku. Viņš ilgojas ieraudzīt mūsu sirdis pārplūstam pateicībā par to, ka mūsu vārdi ir ierakstīti Jēra Dzīvības grāmatā un ka visas savas raizes mēs varam uzticēt Viņam, kurš rūpējas par mums. Viņš aicina mūs līksmoties par to, ka esam Kunga mantinieki, ka Kristus taisnība ir svēto baltās drēbes un par to, ka mums ir svētlaimīgā cerība — Pestītāja drīzā atnākšana.

Patiesi, no sirds pilnības slavēt Dievu ir tikpat saistošs pienākums kā lūgšana. Mums jāparāda pasaulei un visām apzinīgajām Debesu būtnēm, ka mēs vērtējam Dieva apbrīnojamo mīlestību pret kritušo cilvēci un ka mēs gaidām arvien vairāk un vairāk svētības no Viņa nebeidzamās pilnības. Mums daudz vairāk vajadzētu runāt par savas dzīves nozīmīgajām lappusēm. Pēc īpašas Svētā Gara izliešanās mūsu prieks Kungā un mūsu [300] kalpošanas vērtība krietni vien vairotos, ja mēs atkārtoti pieminētu Viņa labestību un apbrīnojamos darbus savu bērnu labā.

Piedzīvojumi dod prettriecienu sātana spēkiem. Tie aizdzen kurnēšanas un sūdzību garu, un kārdinātājs zaudē ietekmi. Tie izkopj tās rakstura īpašības, kas zemes iemītniekus sagatavo Debesu mājokļiem.

Šāda liecība atstās iespaidu uz citiem. Dvēseļu mantošanā Kristum nav iespējams atrast vēl ietekmīgāku paņēmienu kā šis.

Mums jāslavē Dievs ar patiesu kalpošanu, darot visu, kas mūsu spēkos, lai vairotu Viņa vārda slavu. Kungs mums piešķir savas dāvanas, lai mēs tās dotu tālāk un šādi iepazīstinātu pasauli ar Viņa raksturu. Jūdu sadzīvē dāvanas un upuri bija Dieva pielūgsmes galvenās sastāvdaļas. Israēliešiem tika mācīts, ka desmitā daļa no visiem ienākumiem ir jāziedo svētnīcas kalpošanai. Tiem bija jāpienes arī grēku upuri, labprātīgās dāvanas un pateicības upuri. Tādi toreiz bija Evaņģēlija darba uzturēšanas līdzekļi. Dievs no mums nebūt neprasa mazāk par to, ko Viņš prasīja no savas tautas senatnē. Sodien jānotiek lielajam dvēseļu glābšanas darbam. Tam nepieciešamos līdzekļus Dievs ir nodrošinājis ar desmito daļu, dāvanām un ziedojumiem. Viņš ir paredzējis, ka šādi jātiec uzturētai Evaņģēlija kalpošanai. Uz desmito tiesu Viņš pretendē kā uz savu īpašumu, un tā vienmēr ir jāuzskata par svētu daļu, kura jāiemaksā Viņa kasē par labu Viņa lietai. Viņš lūdz arī mūsu

labprātīgās dāvanas un pateicības ziedojumus. Tas viss ir jāveltī Evaņģēlija pasludināšanai vistālākajās pasaules daļās.

Katram cilvēkam ir paredzēts personīgi iesaistīties kalpošanā Dievam. Pieliekot savas pūles, mums ar Viņu jāsadarbojas, lai glābtu pasauli. Kristus pavēle: "Ejiet pa visu pasauli un [301] pasludiniet Evaņģēliju visai radībai" (Marka 16:15) ir doņa katram Viņa sekotājam. Visi, kas aicināti Kristus dzīvībā, ir aicināti arī darboties citu cilvēku pestīšanas darbā. Viņu sirdis pukstēs vienā taktī ar Kristus sirdi. Tās pašas ilgas pēc dvēselēm, ko bija izjutis Kristus, būs redzamas arī šajos ļaudīs. Ne visi var izpildīt vienu un to pašu uzdevumu, taču darbs un vieta ir paredzēta katram.

Senatnē Ābrahāms, Īzāks, Jēkabs un Mozus ar savu laipnību un gudrību, bet Jozua ar savām dažādajām spējām tika iesaistīti kalpošanā Dievam. Mirjamas mūzika, Deboras drosme un dievbijība, Rutes pieķeršanās vīramātei, Samuēla un Elijas paklausība un uzticība un Elīsas mīkstinošā, pakļaujošā ietekme — tas viss bija nepieciešams. Tātad visiem, kam sniegtas Dieva svētības, ir jāatsaucas ar īstu kalpošanu; katrai dāvanai jātiek izmantotai Viņa valstības labā un par godu Viņa vārdam.

Visiem, kuri Kristu pieņem par savu personīgo Pestītāju, ir jāatklāj Evaņģēlija patiesība un tās glābjošais spēks cilvēka dzīvē. Dievs nekad neizvirza prasību, nesniegdams to, kas vajadzīgs tās izpildīšanai. Kristus žēlastībā mēs varam paveikt visu, ko Dievs liek. Ar Dieva ļaužu starpniecību jāatklājas visām Debesu bagātībām. "Ar to Mans Tēvs ir godā celts, ka jūs nesat daudz augļu un topat par Maniem mācekļiem." (Jāņa 15:8)

Dievam ir tiesības uz visu zemi kā uz savu vīna kalnu. Tā pieder Viņam, kaut arī patlaban atrodas uzurpatora rokās. Tā ir Viņa īpašums kā pestīšanas, tā arī radīšanas dēļ. Kristus upuris tika pienests pasaules labā. "Tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu." (Jāņa 3:16) Ar šo vienu dāvanu cilvēkiem tiek piešķirtas visas pārējās dāvanas. Ik dienas visa pasaule no Dieva saņem svētību. Katrs lietus piliens, katrs saules stars, kas apspīd mūsu nepateicīgo [302] cilvēci, katra lapa, zieds un auglis liecina par Dieva ilgo pacietību un lielo mīlestību.

Bet kas lielajam Devējam tiek dots pretī? Kā cilvēki izturas pret Dieva prasībām? Kam ar savu dzīvi kalpo ļaužu masas? Tie kalpo mantai. Viņu mērķi ir bagātība, stāvoklis sabiedrībā un pasaules prieki. Bagātība tiek iegūta ar laupīšanu — ne tikai ar cilvēka, bet arī ar Dieva aplaupīšanu. Viņa dāvanas cilvēki izlieto, lai apmierinātu savu egoismu. Viss, ko tie spēj sagrabt, tiek pakļauts viņu alkātībai un tieksmēm uz savtīgām izpriecām.

Mūsdienu pasaules grēks ir tas pats grēks, kas atnesa postu Israēlam. Nepateicība Dievam, nevērība pret iespējām un svētībām, Dieva dāvanu pielāgošana savtīgiem nolūkiem — šīs lietas bija tā grēka sastāvdaļas, kurš lika nākt dusmībai pār Israēlu. Tās nes postu pasaulei arī šodien.

Stāvot Eļļas kalnā un noraugoties uz pilsētu, Kristum bija asaras, taču Pestītājs raudāja ne tikai par Jeruzālemi. Tās liktenī Viņš saskatīja pasaules izpostīšanu.

"Ja tu būtu zinājusi, jā, tu, vismaz šajā dienā, tās lietas, kas pieder pie tava miera! Bet tagad tās ir aplēptas tavām acīm." (Lūk. 19:42 — KJV)

"Šajā dienā." Diena tuvojas beigām. Žēlastības un iespēju laika noslēgums ir ļoti tuvu. Debesīs sabiezē atmaksas mākoņi. Dieva žēlastības noraidītāji drīz piedzīvos ātru un neatgriezenisku iznīcību.

Un tomēr pasaule snauž. Ļaudis neapzinās savu apžēlošanas laiku.

Kur šajā krīzes brīdī ir draudze? Vai tās locekļi pilda Dieva prasības? Vai tie veic savu uzdevumu un atklāj pasaulei Viņa raksturu? Vai tie citu cilvēku uzmanību pievērš pēdējai, žēlastības pilnajai brīdinājuma vēstij?

[303] Cilvēki ir briesmās. Ļoti daudzi iet bojā. Taču starp tiem, kuri sevi sauc par kristiešiem, cik maz ir tādu, kam rūp šīs dvēseles! Pasaules liktenis patlaban atrodas svaru kausā, bet cilvēkus tas neuztrauc. Kūtri ir pat tie, kuri apgalvo, ka tic vistālejošākajai patiesībai, kas jebkad dota mirstīgajiem. Pietrūkst tās mīlestības, kas Kristum lika atstāt Debesu mājas un pieņemt cilvēka dabu, lai cilvēciskais aizsniegtu cilvēcisko un aicinātu to nākt saskarsmē ar dievišķo. Dieva ļaudis ir pārņēmis prāta aptumsums un nespēja darboties, kas tiem neļauj apjēgt šī brīža pienākumu.

Kad Israēlieši iegāja Kanaānā, tie neīstenoja Dieva nodomu ieņemt visu zemi. Iekarojuši daļu, tie apmetās uz dzīvi, lai baudītu savu uzvaru augļus. Neticības un vieglākas pretestības ceļa mudināti, tie

vairs negāja uz priekšu, lai ieņemtu jaunas teritorijas, bet pulcējās jau iekarotajās. Tā viņi sāka attālināties no Dieva. Neīstenodami Kunga nodomu, tie padarīja neiespējamu Viņa apsolītās svētības piepildīšanos. Vai mūsdienu draudze nedara to pašu? To priekšā, kas apliecina sevi par kristiešiem, ir visa pasaule, kurai vajadzīgs Evaņģēlijs, bet tie pulcējas tur, kur viņi paši var baudīt Evaņģēlija priekšrocības. Tie nejut vajadzību ieņemt jaunu teritoriju un nest tālāk pestīšanas vēsti. Viņi atsakās pildīt Kristus doto uzdevumu: "Ejiet pa visu pasauli un pasludiniet Evaņģēliju visai radībai". (Marka 16:15) Vai viņi ir mazāk vainīgi nekā jūdu draudze?

Tie, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem, tiek pārbaudīti Visuma priekšā; taču viņu dedzība, kas patiesībā ir aukstums, un niecīgā centība kalpošanā Dievam tos liek uzskatīt par neuzticīgiem. Ja tas, ko tie dara, būtu labākais, ko viņi spēj darīt, tad tos nevarētu nosodīt, un, ja darbs iepriecinātu viņu sirdis, tad tie varētu padarīt daudz vairāk. [304] Gan viņi paši, gan pasaule zina, ka tie lielā mērā ir zaudējuši pašaieliedzības garu un atteikušies nest krustu. Ir daudz tādu, par kuriem Debešu grāmatās tiek rakstīts: "Ne darba darītāji, bet patērētāji." Daudzi, kas nes Kristus vārdu, aptumšo Viņa godību, aizsedz Viņa skaistumu un nepagodina Viņu.

Ir daudz tādu, kuru vārdi atrodami draudzes grāmatās, bet kuri nepakļaujas Kristum. Tie neņem vērā Viņa pamācības un nedara Viņa darbu. Līdz ar to viņi ir ienaidnieka varā. Viņi nepaveic neko labu, tā nodarīdami neiedomājamu ļaunumu. Tā kā viņu ietekme nav "dzīvības smarža uz dzīvību", tad tā ir "nāves smarža uz nāvi".

Kungs saka: "Vai Es lai to nesodītu?" (Jer. 5:9) Tādēļ, ka Israēla bērni neīstenoja Dieva nodomu, tie tika atstāti, un Dievs aicināja citas tautas. Ja arī šīs citas tautas izrādīsies neuzticamas, vai arī tās netiks atņemtas tādā pašā veidā?

Līdzībā par vīna kalnu Kristus kā vainīgus atzina dārzniekus. Viņi bija tie, kas atteicās nodot savam kungam viņa zemes augļus. Jūdu tautā priesteri un skolotāji, maldinādami tautu, nekalpoja Dievam tā, kā Viņš to prasīja. Viņi bija tie, kas tautu aizveda projām no Kristus.

Ar cilvēku tradīcijām nesajauktu Dieva likumu Kristus pasniedza kā lielo paklausības standartu. Tas rabīnos izraisīja naidu. Viņi cilvēku tradīcijas bija uzcēlušī augstāk par Dieva Vārdu un likuši tautai novērsties no Viņa priekšrakstiem. Viņi neatteicās no cilvēku izgudrotajiem likumiem, lai sāktu paklausīt Dieva Vārdam. Patiesības labā tie neatteicās no lepības un cilvēku uzslavas. Kad Kristus nāca, atklādams tautai [305] Dieva prasības, priesteri un ļaužu vecākie noliedza Pestītāja tiesības nostāties starp viņiem un tautu. Tie nepieņēma Kristus pārmetumus un brīdinājumus, bet apņēmas vērst tautu pret Viņu un, izmantojot viltu, centās panākt Viņa iznīcināšanu.

Viņi bija atbildīgi par to, ka Kristus tika noraidīts un par visām no tā izrietošajām sekām. Nācijās grēkā un postā ir vainojami tās reliģiskie vadoņi.

Vai mūsu dienās nav spēkā tās pašas likumsakarības? Vai no Kunga vīna kalna dārzniekiem daudzi neiet jūdu vadoņu pēdās? Vai reliģijas skolotāji neved cilvēkus projām no skaidrajām Dieva Vārda prasībām? Vai nav tā, ka viņi cilvēkos ieaudzina nevis paklausību Dieva Vārdam, bet māca darīt pārkāpumus? No daudzu baznīcu kancelēm ļaudīm tiek mācīts, ka Dieva likums tiem nav saistošs. Tiek godātas cilvēku tradīcijas, ceremonijas un paražas. Valda lepnums un pašapmierinātība par Dieva dotajām dāvanām, taču tajā pašā laikā Dieva prasības netiek ievērotas.

Cilvēki nezina, ko viņi dara, atstādami Dieva likumu. Dieva likums ir Viņa rakstura kopija. Tajā ir ietverti Viņa valstības principi. Tas, kurš atsakās pieņemt šos principus, nostājas ārpus kanāla, pa kuru plūst Dieva svētības.

Israēlam dotās brīnišķās iespējas varēja tikt īstenotas vienīgi paklausībā Dieva baušļiem. Jau iepriekš minētā rakstura pieaugums un svētību pilnība — svētība pār prātu, dvēseli un miesu, svētība namā un tīrumā, svētība šajā un nākamajā dzīvē — tas viss mums ir pieejams vienīgi paklausībā.

Kā dabā, tā arī garīgajā pasaulē paklausība Dieva likumam ir augļu ienākšanās priekšnoteikums. Ja cilvēkiem māca neievērot Dieva baušļus, tad ar to panāk, ka viņi nenes augļus Dievam par godu. [306] Sādi skolotāji ir piesavinājušies Kunga vīna kalna augļus.

Dieva vēstneši pie mums ierodas pēc sava Kunga pavēles. Tāpat kā Kristus, viņi prasa paklausību Dieva Vārdam. Tie dara zināmu, ka Viņš pretendē uz vīna kalna augļiem — uz mīlestības, pazemības un pašaieliedzīgas kalpošanas augļiem. Vai daudzus vīna kalna dārzniekus tas nesadusmo tāpat kā jūdu vadoņus? Vai tad, kad ļaudīm tiek darītas zināmas Dieva likuma prasības, šie skolotāji neizmanto savu autoritāti, lai pamudinātu ļaudis noraidīt tās? Sādus skolotājus Dievs sauc par

neuzticīgiem kalpiem.

Senajam Israēlam adresētie Dieva vārdi ir nopietns brīdinājums draudzei un tās vadītājiem šodien. Par Israēlu tas Kungs teica: "Es viņam esmu rakstījis Mana likuma lielās lietas, bet tās tika uzskatītas par svešām." (Hoz. 8:12 — KJV) Bet priesteriem un skolotājiem Viņš paziņoja: "Mana tauta ir iznīcināta atziņas trūkuma dēļ; tāpēc, ka tu esi atteicies no atziņas, Es atteikšos no Tevis; (..) tāpēc, ka tu esi aizmirsis sava Dieva baušļus, Es aizmirsīšu tavus bērnus." (Hoz. 4:6 — KJV)

Vai Dieva izteiktos brīdinājumus vajadzētu atstāt neievērotus? Vai spējas Viņam kalpot lai paliek neizmantotas? Vai tos, kas apliecina, ka ir Kristus sekotāji, pasaules zobgalība, prāta lepnība un pielāgošanās cilvēku paražām un tradīcijām lai attur no kalpošanas Kungam? Israēla grēka sekas ir redzamas. Vai mūsdienu draudze ievēros brīdinājumu?

"Bet, ja nu daži zari izlauzti un tu, meža eļļaskoka atvase būdams, esi uzpotēts viņu vietā un dabūjis daļu pie eļļaskoka saknes un taukuma, tad nelielies (..). Savas neticības dēļ tie izlauzti, bet tu turies ar savu ticību. Tāpēc neesi iedomīgs, bet pilns bijības! Jo, ja Dievs nav taupījis dabīgos zarus, Viņš arī tevi netaupīs." (Rom. 11:17–21)

Bez kāzu drēbēm

[307] Līdzība par kāzu drēbēm mūsu priekšā paver vienu no vissvarīgākajām mācībām. Ar kāzām tiek simbolizēta cilvēciskā savienošānās ar dievišķo; kāzu drēbes simbolizē raksturu, kāds jāiemanto visiem, kuri tiks uzskatīti par cienīgiem kāzu viesiem.

Šajā līdzībā, tāpat kā līdzībā par lielo mielastu, tiek ilustrēts Evaņģēlija ielūgums, tas, kā jūdu tauta to noraida, un žēlastības aicinājums pagāniem. Attiecībā uz tiem, kuri noraida ielūgumu, šī līdzība runā par dziļāku apvainojumu un smagāku sodu. Aicinājums ierasties svētkos ir ķēniņa ielūgums. To izsaka kāds, kuram ir spēks un vara. Tas ļoti pagodina saņēmēju. Tomēr šis pagodinājums netiek vērtēts. Ķēniņa vara tiek nicināta. Līdzībā par lielo mielastu pret nama kunga ielūgumu ļaudis izturējās vienaldzīgi, bet šeit uz ķēniņa ielūgumu tiek atbildēts ar apvainojumiem un slepkavošanu. Ļaudis izsmēja Viņa kalpus, izturējās nicinoši un nogalināja tos.

Nama kungs, redzēdams, ka pret viņa ielūgumu tiek izrādīta necieņa, paziņoja, ka neviens no lūgtajiem viesiem nebaudīs viņa mielastu. Tiem, kas nicinoši izturējās [308] pret ķēniņu, ne tikai liedz uzturēties Viņa tujumā un būt pie Viņa galda, bet piespriež vēl smagāku sodu. "Viņš izsūtīja savu karaspēku un lika šos slepkavas nokaut un nodedzināja viņu pilsētu."

Abās līdzībās svētku viesi tika atrasti, taču otrā līdzība parāda, ka visiem, kas ierodas uz svētkiem, ir vajadzīga sagatavošanās. Tie, kas nav to darījuši, tiek izraidīti ārā. "Tad ķēniņš iegāja viesus aplūkot un ieraudzīja tur vienu cilvēku, kas nebija ģērbies kāzu drēbēs. Un viņš sacīja tam: "Draugs, kā tu esi šeit ienācis bez kāzu drēbēm? Bet tas palika kā mēms. Tad ķēniņš sacīja saviem kalpiem: "Sasieniet tam kājas un rokas un izmetiet to galējā tumsībā, tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.""

Aicinājumu ierasties svētkos bija izplatījuši Kristus mācekļi. Mūsu Kungs vispirms sūtīja divpadsmit mācekļus, bet pēc tam septiņdesmit, un tie sludināja vēsti, ka Dieva valstība ir tuvu klāt pienākusi, aicinādami atgriezties un ticēt Evaņģēlijam. Taču šis aicinājums netika ievērots. Tie, kas bija ielūgti svētkos, neatnāca. Kalpi tika sūtīti vēlreiz, lai teiktu: "Redzi, mans mielasts sataisīts, mani vērsi un baroti ļoti nokauti, un viss sagatavots; nāciet kāzās." Sī ir vēsts, kas tika nesta jūdu tautai pēc Kristus krustā sišanas; taču tauta, kas sevi uzskatīja par Dieva izredzētajiem ļaudīm, noraidīja Evaņģēliju, kas tiem tika nests Svētā Gara spēkā. Daudzi to darīja ar vislielāko izsmieklu. Citus, savukārt, ļoti sakaitināja pestīšanas piedāvājums — piedāvājums piedot to, ka viņi ir atteikušies no godības Kunga, tāpēc tie vērsās pret šis vēsts nesējiem. "Izcēlās lielas vajāšanas." (Ap. d. 8:1) Gan vīrieši, gan sievietes tika ieslodzīti cietumos, bet daži Kunga vēstneši, tādi kā Stefans un Jēkabs, tika nogalināti.

Tādā veidā jūdu tauta apstiprināja, ka noraida Dieva žēlastību. [309] Šīs rīcības sekas Kristus jau iepriekš pasludināja līdzībā. Ķēniņš "izsūtīja savu karaspēku un lika šos slepkavas nokaut un nodedzināja viņu pilsētu". Šie sprieduma vārdi jūdiem piepildījās tad, kad tika izpostīta Jeruzāleme un izklīdināta tauta.

Trešais aicinājums uz svētkiem simbolizē Evaņģēlija pasniegšanu pagāniem. Ķēniņš sacīja: "Kāzas ir sataisītas, bet viesi nebija cienīgi, tāpēc ejiet uz lielceļiem un aiciniet kāzās, kādus vien atrodat."

Ķēniņa kalpi, izgājuši uz lielceļiem, "atveda, kādus vien atrazdami, ļaunus un labus". Tā bija jaukta

grupa. Dažiem pret svētku organizētāju šeit nebija lielākas cieņas kā tiem, kuri aicinājumu noraidīja. Tā šķira, kas tika ielūgta vispirms, uzskatīja, ka nevar atļauties upurēt nekādu labumu pasaulē, lai ierastos uz ķēniņa svētku mielastu. Arī starp tiem, kuri atsaucās uz ielūgumu, bija daži, kas domāja vienīgi par savu labumu. Viņi bija atnākuši, lai baudītu svētku mielastu, taču nevēlējās pagodināt ķēniņu.

Kad ķēniņš ienāca, lai apskatītu viesus, tad atklājās ikviena cilvēka īstais raksturs. Katram kāzu viesim tika sagādāts kāzu tērps. Šis tērps bija ķēniņa dota dāvana. Uzvilkuši to, viesi izrādīja cieņu pret svētku organizētāju. Taču kāds cilvēks bija ģērbies savās ikdienas drēbēs. Viņš bija atteicies gatavoties, kā to prasīja ķēniņš. Viņš neuzskatīja par vajadzīgu uzvilkt tērpu, kurš tika sagādāts par milzīgu cenu. Tā šis cilvēks apvainoja savu kungu. Uz ķēniņa jautājumu "Kā tu esi šeit ienācis bez kāzu drēbēm?" viņam nebija, ko atbildēt. Viņš bija notiesājis pats sevi. Tad ķēniņš sacīja: "Sasieniet tam kājas un rokas un izmetiet to galējā tumsībā."

[310] Ar to, kā ķēniņš pārbauda svētku viesus, tika simbolizēts tiesas darbs. Evaņģēlija svētku viesi ir tie, kuri apliecina, ka kalpo Dievam, tie, kuru vārdi ir ierakstīti Dzīvības grāmatā. Taču ne visi, kas sevi sauc par kristiešiem, ir īsti mācekļi. Pirms tiek samaksāta pēdējā alga, ir jāizlemj, kuri ir sagatavoti taisno mantojuma saņemšanai. Šim lēmumam jātiek izdarītam pirms Kristus otrās nākšanas debesu padebesos, jo, kad Viņš nāks, tad Viņa alga būs līdz ar Viņu, "atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem". (Atkl. 22:12) Tātad, pirms Viņa nākšanas tiks novērtēts katra cilvēka darbs, un katram Kristus sekotājam tiks piešķirta alga saskaņā ar viņa darbiem.

Debesu pagalmos tiesas izmeklēšanas darbs tiek veikts tad, kad cilvēki vēl mīt virs zemes. Dievs pārbauda visu to ļaužu dzīvi, kuri apliecina, ka ir Viņa sekotāji. Visi tiek vērtēti pēc ierakstiem Debesu grāmatās; pēc viņu darbiem tiek izlemts viņu mūžības liktenis.

Ar kāzu drēbēm līdzībā tiek simbolizēts šķīstais, neaptraipītais raksturs, kādu būs iemantojuši īstie Kristus sekotāji. Draudzei "ir dots tērties spožā, tīrā audeklā", "bez traipa, bez krunkas vai cita tamlīdzīga trūkuma". Raksti paskaidro, ka spožais audekls "ir svēto taisnības darbi". (sk. Atkl. 19:8; Ef. 5:27) Tā ir Kristus taisnība, Viņa nevainojamais raksturs, kas ticībā tiek piešķirts visiem, kas Viņu pieņem par savu personīgo Pestītāju.

Nevainības balto tērpu valkāja mūsu pirmvecāki, kad Dievs tos bija ielicis Ēdenes dārzā. Tie dzīvoja pilnīgā saskaņā ar Dieva prātu. Viņi bija pieķērušies savam Debesu Tēvam visā pilnībā. Svētais pāris bija tērties brīnišķā, liegā gaismā, kura nāca no Dieva. [311] Šis gaismas tērps simbolizēja viņu debešķīgās nevainības garīgo tērpu. Ja tie būtu saglabājuši uzticību Dievam, tad šo tērpu viņi valkātu mūžīgi. Taču, ienākot grēkam, tie pārtrauca savienību ar Dievu, un gaisma, kas tos bija apņēmusi, izzuda. Kaili un apkaunoti tie mēģināja aizstāt Debesu apģērbu ar kopā sašūtu vīģes lapu aizsegu.

Šādi rīkojas Dieva likuma pārkāpēji kopš Ādama un Ievas nepaklausības dienas. Tie šuj kopā vīģes lapas, lai aizsegtu kailumu, kam par iemeslu ir pārkāpums. Tie valkā pašdarinātu apģērbu — ar darbiem tie cenšas aizsegt savus grēkus un kļūt pieņemami Dieva acīs.

Taču tas viņiem nekad neizdosies. Cilvēks nespēj izveidot neko, kas varētu ieņemt zaudētā nevainības apģērba vietu. Nekādu vīģes lapu apģērbu, nedz parastās ikdienas drēbes nav apvilkuši tie, kas kopā ar Kristu un eņģeļiem apsēžas pie Jēra kāzu mielasta galda.

Vienīgi ar to aizsegu, ko devis Kristus, mēs varam ierasties pie Dieva. Šo aizsegu, savas taisnības drēbes, Kristus uzvilks katrai dvēselei, kas atgriežas un tic. "Es tev došu padomu," Viņš saka, "pērc no Manis (..) baltas drēbes, lai tu apsegtos, un tava kailuma kauns neatklātos." (Atkl. 3:18)

Šajās Debesu stellēs darinātajā audumā nav neviena cilvēku veidota pavediena. Kristus savā cilvēciskumā parādīja pilnīgu raksturu, un šo raksturu Viņš piedāvā arī mums. "Visa mūsu taisnība ir kā sārņains tērps." (Jes. 64:6) Viss, ko varam darīt mēs paši, ir grēka aptraipīts. Dieva Dēls "ir atklājies, lai grēkus atņemtu, un grēku nav Viņā". Grēks tiek definēts kā "likuma pārkāpums". (1. Jāņa 3:5,4 — KJV) Bet [312] Kristus bija paklausīgs katrai likuma prasībai. "Man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, Mans Dievs, un Tavi likumi ir ierakstīti dziļi Manā sirdī." (Ps. 40:9) Atrazdamies uz zemes, Viņš saviem mācekļiem sacīja: "Es esmu turējis sava Tēva baušļus." (Jāņa 15:10) Ar savu paklausību Viņš katram cilvēkam ir radījis iespēju paklausīt Dieva baušļiem. Kad mēs pakļaujamies Kristum, tad mūsu sirdis tiek savienotas ar Viņa sirdi, mūsu griba saplūst ar Viņa gribu, prāts kļūst vienots ar Viņa prātu, domas pieder Viņam; mēs dzīvojam Viņa dzīvi. To tad arī nozīmē apvilkt Viņa taisnības drēbes. Tad, apskatījis mūs, Kungs vairs neredzēs vīģes lapu apģērbu un grēka neglītumu, bet gan savas taisnības drēbes, kas ir pilnīga paklausība Viņa likumam.

Ķēniņš pārbaudīja kāzu mielasta viesus. Uzņemti tika vienīgi tie, kas bija paklausījuši Viņa prasībām un uzvilkuši kāzu apģērbu. Tas pats notiek ar Evaņģēlija svētku viesiem. Visiem ir jāiziet lielā Ķēniņa pārbaude, taču pieņem tikai tos, kas ir uzvilkuši Kristus taisnības drēbes.

Taisnība ir taisna rīcība, un pēc darbiem viņi arī tika vērtēti. Mūsu raksturus atklāj tas, ko mēs darām. Darbi parāda, vai ticība ir patiesa.

Nepietiek, ja mēs ticam, ka Jēzus nav krāpnieks un ka Bībele nav meistarīgi sacerēts izdomājums. Mēs varam ticēt, ka Jēzus ir vienīgais vārds zem debess, kurā cilvēkam lemta glābšana, un tomēr mēs varam ticībā nepieņemt Viņu par savu Pestītāju. Nepietiek, ja ticam patiesības teorijai. Nepietiek, ja apliecinām ticību Kristum un mūsu vārdi tiek reģistrēti draudzes sarakstā. "Kas Viņa baušļus tur, tas paliek Viņā un Viņš tanī, bet no tā mēs noskārstam, ka Viņš paliek mūsos, [313] proti no Gara, ko Viņš mums ir devis," "No tā mēs noprotam, ka esam Viņu atzinuši, ja turam Viņa baušļus." (1. Jāņa 3:24; 2:3) Sis ir patiesas atgriešanās pierādījums. Lai kā mēs savu ticību neapliecinātu ar vārdiem, tam nav nekādas vērtības, ja Kristus neatklājas taisnības darbos.

[314] Patiesība ir jāiedēsta sirdī. Tai ir jākontrolē prāts un jāpārvalda jūtas. Raksturam pilnībā jāveidojas dievišķo mācību iespaidā. Katrai Dieva Vārdā rakstītajai zīmītei un rakstu galiņam jātieks istenotam ikdienā.

Tas, kurš manto dievišķo dabu, saskaņosies arī ar Dieva lielo taisnības standartu — Viņa svētajiem baušļiem. Sī ir mērauklā, pēc kuras Dievs vērtē cilvēku darbus. Sis arī būs rakstura kritērijs tiesā.

Daudzi apgalvo, ka līdz ar Kristus nāvi baušļi ir atcelti; tomēr tā tie nonāk pretrunā ar paša Kristus vārdiem: "Nedomājiet, ka Es esmu atnācis atņemt bauslību vai praviešus (..). Iekams debess un zeme zudīs, nezudīs neviena, ne vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galiņš no bauslības." (Mat. 5:17,18) Kristus atdeva savu dzīvību, lai samaksātu par cilvēka izdarītajiem likuma pārkāpumiem. Ja likumu varētu izmainīt, tad Kristum nebūtu bijis jāmirst. Ar savu zemes dzīvi Viņš pagodināja Dieva likumu. Ar savu nāvi Viņš to apstiprināja. Viņš atdeva savu dzīvību par upuri ne tādēļ, lai iznīcinātu Dieva baušļus un radītu zemāku standartu, bet tādēļ, lai tiktu saglabāta taisnība, lai tiktu apliecināta baušļu nemainība, lai tie mūžam stāvētu stingri.

Sātans apgalvoja, ka cilvēkam nav iespējams paklausīt Dieva baušļiem; un tas tiesa, ka savā spēkā mēs to nevaram. Taču Kristus nāca kā cilvēks un ar savu pilnīgo paklausību pierādīja, ka cilvēciskais savienībā ar dievišķo spēj paklausīt jebkuram Dieva priekšrakstam.

"Cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa vārdam." (Jāņa 1:12) Cilvēkam nav šādas varas. Tas ir Dieva spēks. Kad dvēsele pieņem Kristu, tā saņem spēku dzīvot Kristus dzīvi.

[315] Dievs no saviem bērniem prasa pilnību. Likums ir Viņa rakstura kopija, un tas ir jebkura rakstura standarts. Sis bezgalīgais standarts tiek atklāts visiem, lai netiktu pieļauta neviena kļūda priekšstatā par cilvēkiem, no kuriem Dievs uzcels savu valstību. Kristus dzīve uz zemes bija pilnīga Dieva likuma izpausme, un, kad tie, kuri sauc sevi par Dieva bērniem, rakstura ziņā kļūs līdzīgi Kristum, tie būs paklausīgi arī Dieva baušļiem. Tad Kungs šiem ļaudīm varēs ļaut būt starp tiem, kuri veido Debesu ģimeni. Tie būs tērpušies godības apņemtajās Kristus taisnības drēbēs, un viņiem būs vieta Ķēniņa mielastā. Viņiem ir tiesības pievienoties ļaužu pulkam, kuri ir mazgāti asinīs.

Cilvēks, kurš svētku mielastā bija ieradies bez kāzu tērpa, simbolizē daudzu mūsdienu cilvēku stāvokli. Tie sauc sevi par kristiešiem un pretendē uz Evaņģēlija svētībām un priekšrocībām, taču nejūt nekādu vajadzību pēc rakstura izmaiņām. Viņi nekad nav izjutuši īstu nožēlu par grēku. Sie cilvēki neaptver savu vajadzību pēc Kristus un neuzticas Viņam. Tie nav uzvarējuši savas mantotās vai izlolotās tieksmes uz ļaunu. Tomēr viņi domā, ka paši ir pietiekami labi, tādēļ tie nevis paļaujas uz Kristu, bet apmierinās ar saviem nopelniem. Svētkos tie ierodas kā vārda klausītāji; viņi nav uzvilkuši Kristus taisnības drēbes.

Daudzi, kas sevi sauc par kristiešiem, ir tikai cilvēciski morālisti. Viņi ir atteikušies no dāvanas, kura vienīgā tos varētu darīt spējīgus pagodināt Kristu, atklājot Viņu pasaulei. Svētā Gara darbs tiem ir svešs. Viņi nav vārda darītāji. Debesu principi, ar kuriem atšķiras tie, kuri ir vienoti ar Kristu, no tiem, kuri ir vienoti ar pasauli, ir kļuvuši gandrīz nesaskatāmi. Tie, kuri sevi sauc par Kristus sekotājiem, vairs nav [316] nošķirti un īpaši ļaudis. Robežlīnija ir neskaidra. Ļaudis pielāgojas pasaulei, tās ieradumiem, paražām un egoismam. Draudze ir sākusi līdzināties pasaulei likuma pārkāpšanā, kaut gan pasaulei būtu vajadzējis sekot draudzei, paklausot likumam. Ikdienā draudze atgriežas pasaulē.

Viši šie cilvēki domā, ka tiks glābti ar Kristus nāvi, taču tajā pašā laikā tie atsakās dzīvot Viņa pašuzpurēšanās dzīvi. Tie cildina par brīvu sniegtās žēlastības bagātības un cenšas sevi aizsegt ar taisnības izskatu, cerēdami noslēpt sava rakstura trūkumus, taču viņu pūlēm Dieva noliktajā dienā nebūs nekādas vērtības.

Kristus taisnība neapklās pat vienu lolotu grēku. Cilvēks savā sirdī var būt likuma pārkāpējs, tomēr, ja tas redzami neizdara nevienu jaunu darbu, pasaule viņu var uzskatīt par ļoti taisnu. Bet Dieva likums ieskatās sirds noslēpumos. Katra rīcība tiek vērtēta pēc motīviem, kas uz to pamudina. Vienīgi tie, kuri dzīvo saskaņā ar Dieva likuma principiem, pastāvēs tiesā.

Dievs ir mīlestība. Šo mīlestību Viņš ir parādījis, dāvinot Kristu. Kad Dievs atdeva "savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību" (Jāņa 3:16), Viņš savam atpirktajam īpašumam neliedza neko. Kungs ar to deva visas Debesis, kur mēs varam smelties spēku un prasmi, lai mūsu lielais ienaidnieks neliktu mums ciest neveiksmi un mūs neuzvarētu. Taču Dieva mīlestība neliek Viņam attaisnot grēku. Viņš to neattaisnoja sātanam; Viņš to neattaisnoja nedz Ādamam, nedz Kainam un neattaisnos arī nevienam citam cilvēku bērnam. Dievs nepievērs acis pret mūsu grēkiem un nepalaidīs garām mūsu rakstura trūkumus. Viņš gaida, ka mēs uzvarēsim Viņa vārdā.

Tie, kuri noraida Kristus taisnības dāvanu, [317] būtībā atsakās no tām rakstura īpašībām, kas tos varētu izveidot par Dieva dēliem un meitām. Tie noraida vienīgo, kas viņus spētu sagatavot ieņemt vietu kāzu mielastā.

Kad ķēniņš jautāja: "Kā tu esi šeit ienācis bez kāzu drēbēm?", cilvēks zaudēja valodu. Tā tas būs lielajā tiesas dienā. Tagad cilvēki var censties attaisnot savus rakstura trūkumus, bet tajā dienā tie neminēs nevienu attaisnojumu.

Draudzes, kas nes Kristus vārdu, šajā paudzē bauda vislielākās priekšrocības. Kungs mums ir atklājis arvien spožākā gaismā. Mūsu iespējas ir daudz lielākas, nekā tās bija Dieva ļaudīm senatnē. Mūsu rīcībā ir ne tikai lielā gaisma, kas tika nodota Israēlam, bet arī skaidrāka izpratne par lielo pestīšanu, kas mums dota Kristū. To, kas jūdiem bija sniegts prototipos un simbolos, mēs esam saņēmuši tieši. Viņiem bija Vecās Derības vēsture, bet mums ir gan Vecās, gan Jaunās Derības vēsture. Mums ir pārliecība par Pestītāju, kurš bija atnācis, par Pestītāju, kurš tika piesists krustā, kurš ir augšāmcēlies un no atvērtā Jāzepa kapa pasludinājis: "Es esmu augšāmcēlies un dzīvība." Kad mēs atzīstam Kristu un Viņa mīlestību, mūsu vidū ir uzcelta Dieva valstība. Kristus mums tiek atklāts svētrunās un godināts dziesmās. Mūsu priekšā lielā pārpilnībā ir sagatavots garīgais svētku mielasts. Kāzu tērps, kas sagādāts par bezgalīgi lielu cenu, katrai dvēselei tiek piedāvātas bez maksas. Dieva vēstneši mums atklāj Kristus taisnību, taisnošanu ticībā, varenos un dārgos Dieva Vārda apsolījumus, brīvu pieeju Tēvam caur Kristu, Gara dāvāto mieru un stingri pamatotu pārliecību par mūžīgo dzīvību Dieva valstībā. Ko gan vēl Dievs varēja darīt un ko Viņš nav darījis, lai sagatavotu lielo mielastu, šos Debesu svētkus?

[318] Debesīs kalpojošie eņģeļi paziņo: kalpošanu, kas mums bija uzticēta, mēs esam paveikuši. Mēs atvairījām jauno eņģeļu karapulku. Cilvēku dvēselēs mēs likām iespīdēt spožai gaismai, atsaukdami viņu atmiņās Dieva mīlestību, kas izpaužas Jēzū. Viņu skatienus mēs pievērsām Kristus krustam. Ļaužu sirdis tika dziļi aizkustinātas, kad tie apjauta grēku, kurš Dieva Dēlu bija piesitis krustā. Viņi tika pārliecināti. Viņi saskatīja soļus, kas jāspēr, lai atgrieztos; viņi sajuta Evaņģēlija spēku; viņu sirdis atmaiga, kad tie ieraudzīja Dieva mīlestības jaukumu. Viņi skatīja Kristus rakstura skaistumu. Taču daudzu dēļ tas viss bija veltīgi. Tie neatteicās no saviem ieradumiem un rakstura. Tie nenovilka savas uz zemes darinātās drānas un neuzvilka Debesu apģērbu. Viņu sirdis padevās iekārei. Saistības ar pasauli viņi mīlēja vairāk nekā savu Dievu.

Diena, kad tiks izpildīts galīgais lēmums, būs nopietna un svinīga. Apustulis Jānis to redzēja pravietiskā atklāsmē un apraksta šādi: "Tad es redzēju lielu, baltu goda krēslu un To, kas tanī sēdēja; no Viņa vaiga bēga zeme un debess, un tiem nebija, kur palikt. Es redzēju mirušos, lielos un mazos, stāvam goda krēsla priekšā: un grāmatas tika atvērtas. Tika atvērta vēl cita grāmata, tā ir Dzīvības grāmata. Mirušie tika tiesāti pēc tā, kas rakstīts grāmatās, pēc viņu darbiem." (Atkl. 20:11,12)

Dienā, kad cilvēki vaigu vaigā stāvēs mūžības priekšā, atskats pagātnē būs skumjš. Visa dzīve kļūs redzama tieši tāda, kāda tā ir bijusi. Tad pasaules prieki, bagātība un gods tiem vairs neliksies tik svarīgi. Cilvēki redzēs, ka vērtība ir vienīgi tai taisnībai, ko tie bija nicinājuši. Viņi redzēs, ka savus raksturus tie ļāvuši veidot sātanā kārdinājumiem. Drānas, ko tie bija izvēlējušies, ir simbols, kas

apliecina viņu uzticību pirmajam lielajam [319] atkritējam. Nu viņi redzēs savas izvēles rezultātus. Tagad tie sapratīs, ko nozīmē pārkāpt Dieva baušļus.

Pēc tam vairs nebūs pārbaudes laika, kurā varētu sagatavoties mūžībai. Kristus taisnības drēbes mums ir jāuzvelk šajā dzīvē. Tā ir mūsu vienīgā iespēja izveidot savus raksturus un darīt tos derīgus tām mājām, kuras Kristus ir sagatavojis tiem, kas paklausa Viņa baušļiem.

Mūsu pārbaudes laiks paiet ātri. Tā noslēgums ir tuvu. Mēs tiekam brīdināti: "Bet sargieties, ka jūsu sirdis netop apgrūtinātas no vīna skurbuma un reibuma un laicīgām rūpēm, ka šī diena jums piepeši neuzbrūk." (Lūk. 21:34) Sargies, ka tā tevi nepārsteidz nesagatavotu! Uzmanies, lai ķēniņa svētku mielastā tu netiktu atrasts bez kāzu tērpa.

"Cilvēka Dēls nāks tanī stundā, kuru jūs nedomājat." "Svētīgs, kas ir nomodā un kas tur savas drēbes gatavībā, lai tam nebūtu jāstaigā kailam, un nebūtu redzams viņa kauns." (Mat. 24:44; Atkl. 16:15)

KALPOŠANA

"Tā kā Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet ka Viņš kalpotu un atdotu Savu dzīvību kā atpirkšanas maksu par daudziem" (Mat. 20:28)

Talanti

[325] Nupat Eļļas kalnā Kristus mācekļiem bija stāstījis par savu otro nākšanu uz šo pasauli. Viņš raksturoja īpašas zīmes, kurām būs jāliecina par Viņa atnākšanas tuvošanos un piekodināja tiem būt modriem un gataviem. Jēzus vēlreiz atgādināja brīdinājumu: "Tāpēc esiet modrīgi, jo jūs nezināt ne dienu, nedz stundu, kurā Cilvēka Dēls nāks." Tad Viņš pastāstīja, ko nozīmē būt modriem, gaidot Viņa atnākšanu. Laiks ir jāpavada nevis, pasīvi gaidot, bet gan, čakli strādājot. So mācību Viņš sniedza līdzībā par talantiem.

Jēzus sacīja: "Tas tāpat kā ar cilvēku, kas aizceļodams saaicināja savus kalpus un nodeva tiem savu mantu, un vienam viņš deva piecus talantus (podus), otram divus un trešam vienu, katram pēc viņa spējām, un pats tūdaļ aizceļoja."

Cilvēks, kurš aizceļo uz tālu zemi, simbolizē Kristu, [326] kas šīs līdzības stāstīšanas laikā jau gatavojās atstāt zemi un atgriezties Debesīs. Kalpi simbolizē Kristus sekotājus. Mēs nepiederam sev. Mēs esam "dārgi atpirkti" (1. Kor. 6:20), "ne ar iznīcīgām lietām — sudrabu vai zeltu (..), bet ar Kristus, šī bezvainīgā un nevainojamā Jēra dārgajām asinīm" (1. Pēt. 1:18,19), "lai tie, kas dzīvo, nedzīvo vairs sev pašiem, bet Tam, kas par viņiem miris un uzmodināts". (2. Kor. 5:15)

Par šo bezgalīgi lielo cenu ir atpirkti visi cilvēki. Izberot visus Debesu mantnīcas krājumus šajā pasaulē, līdz ar Kristu atdodot visas Debesis, Dievs ir atpircis katru cilvēka gribu, jūtas, prātu un dvēseli. Vienalga, — ticīgie vai neticīgie — visi cilvēki ir Kunga īpašums. Kalpot Viņam ir aicināti visi, un par to, kā šī prasība tiek ievērota, katram būs jāsniedz atskaite lielajā tiesas dienā.

Taču visi neatzīst Dieva prasības. Tie, kuri apliecina, ka ir Kristus darbinieki, līdzībā tiek attēloti kā Viņa kalpi.

Kristus sekotāji ir atpirkti kalpošanai. Mūsu Kungs māca, ka īstais dzīves mērķis ir strādāt citu labā. Kristus pats bija strādnieks, un arī saviem sekotājiem Viņš ir devis kalpošanas likumu — tā ir kalpošana Dievam un citiem cilvēkiem. Ar to Kristus pasaulei ir atklājis augstāku dzīves jēdziena izpratni, nekā tā jebkad ir pazinusi. Dzīvojot un strādājot citu labā, cilvēks nonāk savienībā ar Kristu. Kalpošanas likums kļūst par ķēdes posmu, kas mūs savieno ar Dievu un citiem cilvēkiem.

Kalpiem Kristus nodod "savu mantu" — kaut ko, ko var izmantot Viņa labā. Viņš uztic "ikkatram savu darbu". Katram ir sava vieta mūžīgajā Debesu plānā. Katram ir jāsadarbjas ar Kristu dvēseļu glābšanā. [327] Ja esam pārliecināti, ka mums ir sagatavota vieta Debesu mājokļos, tad varam būt ne mazāk pārliecināti, ka mums ir norādīta arī īpaša vieta uz zemes, kur strādāt Dieva darbu.

Svētā Gara dāvanas

Talanti, ko Kristus uztic savai draudzei, it īpaši simbolizē Svētā Gara piešķirtās dāvanas un svētības. "Citam Gars dod gudrības runu, citam atziņas runu, tas pats Gars. Citam dota ticība tai pašā Garā; citam dāvanas dziedināt tai pašā vienā Garā; citam spēki brīnumus darīt, citam dāvanas runāt pravieša spēkā, citam garu pazīšana, citam dažādas mēles un citam mēļu tulkošana. Visu to padara viens un tas pats Gars, piešķirdams katram savu tiesu, kā gribēdams." (1. Kor. 12:8–11) Visi cilvēki nesaņem vienas un tās pašas Gara dāvanas, taču katram Kunga kalpam ir apsolīta kāda no tām.

Pirms Kristus atstāja savus mācekļus, "Viņš dvesa un sacīja viņiem: "Nemiet Svēto Garu!" " (Jāņa 20:22) Vēl Viņš sacīja: "Redzi, Es jums sūtu sava Tēva apsolījumu." (Lūk. 24:49) Taču visā pilnībā šī dāvana tika saņemta ne ātrāk kā pēc Kristus pacelšanās Debesīs. Svētā Gara izliešanās nenotika, kamēr mācekļi ticībā un ar lūgšanām nebija sevi nodevuši Viņa darbam. Tad Debesu "manta" īpašā veidā tika nodota Kristus sekotājiem. "Uzkāpis augstumā, Viņš, saņēmis gūstekņus, devis dāvanas cilvēkiem." (Ef. 4:8) "Bet ikvienam no mums piešķirta žēlastība tādā mērā, kādā to Kristus mums ir dāvinājis," jo Gars rīkojas, "piešķirdams katram savu tiesu, kā gribēdams". (Ef. 4:7; 1. Kor. 12:11) Ja esam Kristū, tad šīs dāvanas mums jau pieder, taču to faktiskā esamība ir atkarīga no tā, vai mēs pieņemam Dieva Garu.

[328] Gara apsolījums netiek pienācīgi novērtēts. Tā piepildījums netiek īsti izprasts. Gara klātbūtnes trūkums ir tas, kas Evaņģēlija kalpošanu padara tik bezspēcīgu. Cilvēkiem var būt izglītība, talanti, runas māksla, visas mantotās un izkoptās spējas, taču bez Dieva Gara klātbūtnes neviena sirds netiks aizsniegta un neviens grēcinieks netiks mantots Kristum. Un otrādi — ja ļaudis ir vienoti ar Kristu, ja tiem pieder Gara dāvanas, tad vistrūcīgākajiem un neizglītotākajiem mācekļiem būs spēks, kas uzrunās sirdis. Tādus Dievs padara par visspēcīgākās ietekmes kanāliem pasaulē.

Citi talanti

Īpašās Gara dāvanas nav vienīgie talanti, par kuriem runā līdzība. Šeit ietvertas visas dāvanas un spējas, vai tās būtu jau esošās vai iegūtās, iedzimtās vai garīgās. Tas viss ir jāizmanto, kalpojot Kristum. Kļūstot par Kristus mācekļiem, mēs sevi nododam Viņam līdz ar visu, kas mēs esam un kas mums ir. Šīs dāvanas Viņš atdod mūsu rokās šķīstītas un cēlas, lai tās varētu lietot Viņam par godu un par svētību citiem cilvēkiem.

Katram cilvēkam Dievs ir devis "pēc viņa spējām". Talanti netiek sadalīti, kā pagadās. Tas, kurš zinās, kā likt lietā piecus talantus, saņem piecus. Tas, kurš prot pavairot tikai divus, saņem divus. Tas, kurš spēj saprātīgi izmantot vienu, saņem vienu. Nevienam nevajadzētu skumt par to, ka viņš nav saņēmis vairāk dāvanu, jo Tas, kurš cilvēkiem piešķir dāvanas, vienādi tiek pagodināts kā ar lieliem, tā ar maziem talantiem. Tam, kura rīcībā tika nodoti pieci talanti, ir jāatdod piecu talantu peļņa, tam, kuram tikai viens talants — viena talanta peļņa. Dievs no cilvēka prasa atdevi "pēc tā, kas cilvēkam ir, un ne pēc tā, kā viņam nav". (2. Kor. 8:12 — KJV)

[329] "Tas, kas bija dabūjis piecus talantus, darbojās ar tiem un sapelnīja vēl piecus. Tā arī tas, kas bija dabūjis divus, sapelnīja vēl divus klāt."

Ja arī talantu nav daudz, tie ir jāizmanto. Jautājums, kas mūs visvairāk nodarbina, ir nevis: "Cik daudz es esmu saņēmis?" bet gan: "Ko lai daru ar to, kas man ir?" Visu spēju attīstīšana ir pirmais pienākums, par ko mums jāatbild Dievam un cilvēkiem. Tas, kurš ik dienas nepieaug savās spējās un lietderībā, neīsteno dzīves mērķi. [330] Apliecinot savu ticību Kristum, mēs apņemamies kļūt par savam Meistaram derīgiem darbiniekiem; visas spējas mums ir jāizkopj līdz visaugstākajai pilnības pakāpei, lai mēs varētu sniegt vislielāko iespējamo labumu, kādu no mums var gaidīt.

Kungam ir darāms liels darbs, un nākamajā dzīvē visvairāk Viņš nodos to rokās, kas šajā dzīvē veic visuzticīgāko un labprātīgāko kalpošanu. Kungs izvēlas sev darbiniekus, un saskaņā ar savas rīcības plānu Viņš tos pārbauda katru dienu atšķirīgos apstākļos. Par saviem darbiniekiem Dievs izvēlas cilvēkus, kas parāda patiesus centienus īstenot Viņa plānu. Taču Viņš tos izmanto ne tādēļ, ka tie būtu pilnīgi, bet tādēļ, ka savienībā ar Viņu tie var šo pilnību iegūt.

Dievs pieņem tikai tos, kas ir nolēmuši sasniegt augstus mērķus. Katram cilvēkam, kas sadarbojas ar Kungu, Viņš liek darīt visu iespējamo. No visiem tiek prasīta morālā pilnība. Nekādā gadījumā mums nevajadzētu pazemināt taisnības standartu, lai pielāgotu to mantotām vai izkoptām jaunām tieksmēm. Mums jāsaprot, ka rakstura nepilnība ir grēks. Kā pilnīgs, harmonisks veselums visas labās rakstura īpašības piemīt Dievam, un katram, kas Kristu pieņem par savu Pestītāju, ir priekšrocība tās iemantot.

Tiem, kuri vēlas būt Dieva darbabiedri, ir jātiecas pēc savu fizisko un prāta spēju pilnveidošanas. Īsta izglītība ir fizisko, prāta un morālo spēku sagatavošana katra pienākuma izpildīšanai; tā ir ķermeņa, prāta un dvēseles vingrināšana dievišķajai kalpošanai.

No ikviena kristieša tiek prasīta izveicības un spēju pieaugums katrā nozarē. Ar savām asinīm un ciešanām Kristus ir samaksājis mūsu algu, lai nodrošinātu [331] mūsu labprātīgo kalpošanu. Viņš nāca uz šo pasauli, lai sniegtu piemēru, kā un ar kādu garu mums būtu jāstrādā. Dievs vēlas, lai mēs

meklējam, kā labāk sekmēt Viņa darbu un pagodināt pasaulē Viņa vārdu, kurš vainagojas ar godu, ar vislielāko mīlestību un pašaieliedzību; Viņš ir Tēvs, kurš tik ļoti "pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību". (Jāņa 3:16)

Taču Kristus mums nav solījis, ka iegūt rakstura pilnību būtu viegli. Cēlu un vispusīgu raksturu nav iespējams saņemt mantojumā. Tas mums nerodas arī nejauši. Cēls raksturs ir iegūstams ar individuālām pūlēm un pateicoties Kristus nopelniem un žēlastībai. Dievs dod talantus, prāta spējas, bet mēs veidojam raksturu. Raksturs veidojas grūtās un asās cīņās ar sevi. Cīņa pēc cīņas ir jāizcīna pret savām mantotajām tieksmēm. Mēs būsim spiesti sevi stingri pārbaudīt un nejaut nevienai nevēlamai īpašībai palikt neizlabotai.

Lai neviens nesaka: "Es nekā nevaru izmainīt savus rakstura trūkumus." Ja tu nonāksi pie šāda secinājuma, tad tiešām neiegūsi mūžīgo dzīvību. Nespējas iemesls ir tavā paša gribā. Ja tu negribi, tad tu nevari uzvarēt. Īstās grūtības rodas no nesvētotas sirds pagrimuma un nevēlēšanās pakļaut sevi Dieva vadībai.

Daudzi, kurus Dievs ir apveltījis ar spējām darīt teicamu darbu, paveic ļoti maz, jo tie maz cenšas. Tūkstošiem cilvēku savu dzīvi nodzīvo tā, it kā viņiem nebūtu konkrēta mērķa, kura dēļ dzīvot, un standarta, ko sasniegt. Tādi saņems saviem darbiem atbilstošu algu.

Atceries, ka tu nekad nerasnēsi augstāku mērķi, kā pats esi nospraudis. Tāpēc spraud augstus mērķus un soli pa solim kāp līdz galam pa attīstības kāpnēm, kaut arī tas prasītu sāpīgu piepūli, pašaieliedzību un upuri. [332] Nekas lai tevi neaizkavē. Ne ap vienu cilvēku liktenis savus pavedienus nav saaudis tik cieši, ka tam būtu jāpaliek savā bezpalīdzībā un neziņā. Apgrūtināšiem apstākļiem jārada stingra apņēmība tos pārvarēt. Vienas barjeras sagraušana dos lielākas spējas un drosmi iet uz priekšu. Ar noteiktību tiecies īstajā virzienā, tad apstākļi būs tavi palīgi, nevis kavēkļi.

Lai pagodinātu Kungu, neatlaidīgi cīnies par visa labā attīstīšanu raksturā. Katrā rakstura veidošanas fāzē tev ir jāiepriecina Dievs. To tu spēj, jo arī Ēnohs darīja Dieva prātu, kaut arī dzīvoja lielas izvirtības laikmetā. Tādi ēnohi ir arī mūsdienās.

Stāvi kā Daniēls, šis uzticīgais valstsvīrs, kuru nekāds kārdinājums nespēja salauzt. Nepievil To, kurš tik ļoti tevi ir mīlējis, ka atdevis savu dzīvību, lai dzēstu tavu grēku parādu. Viņš saka: "Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt." (Jāņa 15:5) Atceries to! Kad esi izdarījis kļūdas, tu noteikti gūsi uzvaru, ja tās saredzēsi un uzskatīsi par brīdinājuma signāliem. Sādi tu sakāvi pārvērtīsi uzvarā, likdams vilties ienaidniekam un pagodinādams savu Pestītāju.

Raksturs, kas veidots pēc dievišķās līdzības, ir vienīgā manta, ko mēs varam paņemt līdzī no šīs pasaules uz nākamo. Tie, kuri šajā pasaulē mācās no Kristus, visus dievišķos ieguvumus paņems līdzī uz Debesu mājokļiem. Arī Debesis mums būs pastāvīgi jāpilnveidojas. Cik svarīga tāpēc ir rakstura attīstīšana šajā dzīvē!

Debešu būtnes strādās kopā ar cilvēku, kas ticībā apņēmies sasniegt tādu rakstura pilnību, kura izpaužas pilnīgos darbos. Ikvienam, kas iesaistās šajā darbā, Kristus saka: "Es esmu pie tavas labās rokas un esmu gatavs palīdzēt."

[333] Kad cilvēka griba sadarbojas ar Dieva gribu, tā spēj visu. Viss, kas pēc Viņa pavēles jādara, ir paveicams Viņa spēkā. Visi Viņa norādījumi reizē arī sekmē to izpildīšanu.

Prāta spējas

Dievs prasa, lai tiktū trenētas prāta spējas. Viņš ir paredzējis, ka Viņa kalpiem būs lielāka izpratne un skaidrāka uztveres spēja nekā ļaudīm pasaulē. Viņš nav apmierināts ar tiem, kas ir pārāk bezrūpīgi un kūtri, lai kļūtu par sekmīgiem un zinošiem darbiniekiem. Kungs mūs aicina mīlēt Viņu no visas sirds, ar visu dvēseli, ar visu spēku un ar visu prātu. Tas mums uzliek pienākumu attīstīt intelektu līdz vispilnīgākajai pakāpei, lai Radītāju mēs pazītu un mīlētu ar visu savu prātu.

Ja prāts tiek pakļauts Viņa Gara kontrolei, tad, jo pilnīgāk tas tiek izkopts, jo lietderīgāk tas tiks izmantots kalpošanā Dievam. Dievs savā kalpošanā var izmantot un izmanto arī neizglītotu cilvēku, kurš savu dzīvi nodevis Viņam un ilgojas nest svētību citiem. Taču tie, kuriem līdz ar šo ziedošanās garu ir arī pamatīga izglītība, Kristus labā spēj paveikt daudz plašāku darbu. Viņi atrodas izdevīgās pozīcijās.

Kungs vēlas, lai mēs iegūtu visu mums pieejamo izglītību, par mērķi izvirzot savas zināšanas sniegt

citiem. Neviens nevar zināt iepriekš, kur un kā viņš tiks aicināts strādāt vai runāt Dieva labā. Vienīgi Debesu Tēvs redz, ko Viņš no cilvēka var izveidot. Mums paveras tādas iespējas, ko mūsu vājā ticība nespēj saskatīt. Mūsu prātiem vajadzētu būt tā ievingrinātiem, ka vajadzības gadījumā mēs Viņa vārda patiesības varam pasniegt visaugstākās šīs zemes varas priekšā [334] tā, lai pagodinātu Viņa vārdu. Mums nevajadzētu palaist garām nevienu izdevību intelektuāli attīstīt sevi Dieva darbam.

Lai jaunatne, kurai ir vajadzīga izglītība, ar noteiktību ķeras pie darba, lai to iegūtu. Negaidiet, ka ceļi pašķirsies; pašķiriet tos paši. Satveriet katru, kaut vismazāko iespēju, kas rodas. Esiet taupīgi. Neizšķiediet savus līdzekļus, lai apmierinātu iekāri vai meklētu izpriecu. Apņemieties kļūt tik lietderīgi un prasmīgi, cik Dievs jūs aicina. Esiet rūpīgi un uzticīgi visā, ko jūs uzņematies darīt. Izmantojiet katru jums pieejamo līdzekli, lai stiprinātu intelektu. Mācoties no grāmatām, strādājiet arī lietderīgu fizisko darbu un ar uzticīgu centību, modrību un lūgšanām nodrošinieties ar gudrību, kas nāk no augšienes. Tas jums dos vispusīgu izglītību. Tā jūs pieaugsit savā raksturā un varēsit ietekmēt citu prātus, kas jums dos iespēju tos vadīt pa taisnības un svētuma taku.

Pašizglītošanās darbā varētu tikt paveikts daudz vairāk, ja mēs modri izmantotu savas izdevības un priekšrocības. Īsta izglītība nozīmē vairāk nekā to, ko var dot koledžas. Kaut arī zināšanu apgušanu nevajadzētu atstāt novārtā, tomēr ir jāiegūst īpaša augstākā līmeņa izglītība, ko var saņemt dzīvā savienībā ar Dievu. Katrs audzēknis lai paņem rokās savu Bībeli un uztur saikni ar lielo Skolotāju. Lai prāts tiek vingrināts un disciplinēts cīņā ar smagajām problēmām, kas rodas, meklējot dievišķo patiesību.

Tie, kas ir izsalkuši pēc zināšanām, lai ar tām varētu svētīt citus cilvēkus, paši saņems svētību no Dieva. Pētot Viņa Vārdu, šo cilvēku garīgās spējas tiks rosinātas dedzīgai aktivitātei. Notiks spēju vairošanās un attīstība, un prāts iegūs jaunus spēkus un izveicību.

[335] Katram, kurš vēlas būt Dieva darbinieks, jāievēro pašdisciplīna. Tā padarīs vairāk nekā runas māksla un visspožākie talanti. Vienkāršs, bet labi disciplinēts prāts paveiks vairāk un spēs izpildīt augstāka līmeņa darbu nekā prāts, kuram ir visaugstākā izglītībā un lielākie talanti, bet trūkst paškontroles.

Runa

Runas spējas ir talants, ko vajadzētu rūpīgi izkopt. No visām dāvanām, kuras esam saņēmuši no Dieva, neviena nevar nest tik daudz svētību kā šī. Ar balsi mēs pārliecinām un pierunājam, ar to mēs pienesam lūgšanas un slavu Dievam, kā arī stāstām citiem par Pestītāja mīlestību. Tāpēc ir ļoti svarīgi, lai tā būtu ievingrināta un visietekmīgākajā veidā kalpotu labajam.

Pret balss kultūru un tās pareizu lietošanu nevērīgi izturas pat inteliģenti cilvēki un tie, kas aktīvi darbojas kristietībā. Daudzi lasa vai runā tik klusi vai tik strauji, ka tos grūti saprast. Dažiem ir neskaidra, nesaprotama dikcija; citi runā augstos toņos, veidodami griezīgas un spalgas skaņas, kas ir nepatīkamas klausītājiem. Teksti, dziesmu vārdi, ziņojumi un citi lasījumi publikai dažkārt tiek pasniegti tā, ka tos nevar saprast un bieži vien to spēks un ietekme tiek iznīcināti.

Tas ir trūkums, kuru var un vajag novērst. Šajā ziņā norādījumus dod arī Bībele. Par levītiem, kuri Ezras dienās lasīja ļaudīm priekšā Rakstus, ir teikts: "Un viņi lasīja no tās grāmatas, Dieva bauslības, skaidrā valodā; un viņi deva paskaidrojumus tā, ka lasīto visi varēja saprast." (Neh. 8:8)

Neatmaidīgas piepūles rezultātā visi var iegūt prasmi saprotami lasīt un runāt pilnskanīgā balsī — [336] skaidri un iespaidīgi. Tā mēs varam ievērojami paaugstināt savu veikumu Kristus darbā.

Katrs kristietis ir aicināts iepazīstināt citus ar neizdibināmajām Kristus bagātībām; tāpēc tam ir jātiecas pēc runas veida pilnības. Dieva Vārds viņam būtu jāpasniedz tā, ka klausītāji iegūst pārliecību par tā vērtību. Dievs negrib, lai darbinieki, kas ir Viņa kanāli būtu neveikli. Viņš nevēlas, lai cilvēks samazinātu vai pavājinātu Debesu straumes, kas caur viņu ieplūst pasaulē.

Mums jāraugās uz Jēzu, šo pilnības piemēru; mums jālūdz pēc Svētā Gara palīdzības un Viņa spēkā katru ķermeņa daļu jācenšas ievingrināt pilnvērtīgam darbam.

It īpaši tas attiecas uz tiem, kas ir aicināti kalpot publikas priekšā. Katram mācītājam un katram skolotājam vajadzētu atcerēties, ka viņš cilvēkiem pasniedz vēsti, kurai ir nozīme mūžībā. Izsacītā patiesība viņu tiesās lielajā galīgo norēķinu dienā. Dažas dvēseles vēsti pieņems vai noraidīs atkarībā no tās pasniegšanas veida. Tāpēc vārds lai tiek pasniegts tā, ka tas uzrunā saprātu un iespaido sirdi. Tam jātiek izteiktam lēni, skaidri un svinīgi, taču arī ar dedzību, kādu prasa vēsts svarīgums.

Labā runas kultūra un tās spēju pielietošana atstāj iespaidu uz katru kristiešu darba sfēru — tā ienāk mājas dzīvē un visās mūsu saskarsmēs citam ar citu. Mums jāpierod runāt patīkamā balsī, lietot tīru, pareizu valodu un vārdus, kas ir laipni un pieklājīgi. Jauki, laipni vārdi ir kā rasa un spirdzinoša valgme dvēselei. Par Kristu Raksti saka, ka Viņa "lūpas ir laipnības un mīlības pilnas," un "ar savu uzrunu" Viņš prot "stiprināt nogurušos". (Ps. 45:3; Jes. 50:4) Kungs mudina arī mūs: "Jūsu runa lai aizvien ir tīkama" (Kol. 4:6), lai tā "nes svētību klausītājiem". (Ef. 4:29)

[337] Cenšoties aizrādīt citiem vai pārveidot tos, mums jābūt uzmanīgiem savos vārdos. Tie var kļūt gan par "dzīvības smaržu uz dzīvību", gan par "nāves smaržu uz nāvi". Norādīdami uz vainu vai dodami padomu, daudzi runā asi un skarbi, lietojami vārdus, kas nav piemēroti ievainotas dvēseles dziedināšanai. Šādi nepārdomāti izteicieni kaitina, un tā tie, kuri bija darījuši kļūdas, tiek mudināti sacelties. Visiem, kuri vēlas aizstāvēt patiesības principus, ir jāsaņem Debesu mīlestības svētījošā elļa. Jebkurā gadījumā rājiens ir jāizsaka mīlestībā. Tad mūsu vārdi pārveidos, bet nevis izvedīs no pacietības. Kristus stiprinās un ietekmēs ar sava Svētā Gara starpniecību. Tas ir Viņa darbs.

Nevajadzētu izteikt nevienu nepārdomātu vārdu. Ļaunām valodām, vieglprātīgām runām, dusmu uzplūdiem vai amorāliem pamudinājumiem nevajadzētu nākt pār kristieša lūpām. Apustulis Pāvils, Svētā Gara iedvesmots, rakstīja: "No jūsu mutes lai nenāk neviens nekrietns vārds." (Ef. 4:29) Frāze "nekrietns vārds" neattiecas uz atsevišķiem vārdiem vien. Tā nozīmē jebkuru izteicienu, kas ir pretrunā ar svētajiem principiem un šķīstu, neaptraipītu reliģiju. Tā ietver netīrus mājienus un slepenus, netiešus pamudinājumus uz ļaunu. Ja tam tūlīt nepretojas, tas ievēd lielā grēkā.

Katrai ģimenei un katram kristietim ir pienākums aizšķērsot ceļu izvirtsuļai valodai. Atrodoties tādā sabiedrībā, kas pavada laiku muļķīgās sarunās, mūsu pienākums ir mainīt šo sarunu tematu, ja vien tas iespējams. Ar Dieva žēlastības palīdzību mums vajadzētu izteikt kādus vārdus vai iesākt tematu, kas sarunu varētu ievirzīt mērķtiecīgā gultnē.

Vecāku pienākums ir ieaudzināt saviem bērniem pareizus runas ieradumus. Vislabākā šīs kultūras skola ir mājas dzīve. Jau no pirmajiem gadiem bērniem vajadzētu mācīt ar cieņu un mīlestību runāt gan ar vecākiem, gan citam ar citu. Tiem jāmača, ka pār viņu lūpām jāizskan vienīgi [338] sirsnīgiem, patiesības pilniem un šķīstiem vārdiem. Vecākiem pašiem ik dienas vajadzētu būt Kristus skolas audzēkņiem. Tad ar norādījumiem un savu piemēru tie varēs bērniem iemācīt būt "veselīgos vārdos nevainojamiem". (Tit. 2:8) šis ir viens no viņu lielākajiem un atbildīgākajiem pienākumiem.

Kā Kristus sekotājiem mums vajadzētu lietot tādus vārdus, ar kuriem kristīgajā dzīvē mēs cits citu varam atbalstīt un iedrošināt. Daudz vairāk mums vajadzētu runāt par dzīves patīkamajām lappusēm. Mums vajadzētu runāt par Dieva iejūtību un laipno izturēšanos, par Pestītāja neatkārtojamajiem mīlestības dziļumiem. Mūsu vārdiem vajadzētu būt slavas un pateicības vārdiem. Ja prāts un sirds ir Dieva mīlestības pilni, tad tas atklāsies arī sarunās. Tad nebūs grūti dot citiem to, kas ir ienācis mūsu pašu garīgajā dzīvē. Lielās un nozīmīgās domas, cēlās vēlmes, skaidrā patiesības izpratne, nesavtīgie mērķi un ilgās pēc dievbijības un svētuma nesīs augļus, kuri atklās, cik bagāta ir sirds. Ja valoda šādi atklās Pestītāju, tad tai būs vara mantot Viņam dvēseles.

Mums būtu jāstāsta par Kristu tiem, kas Viņu nepazīst. Mums vajadzētu darīt tā, kā darīja Kristus. Lai kur arī Viņš atradās — sinagogā, ceļmalā, laivā, kas nedaudz atstumta no krasta, svētķu mielastā pie kāda farizeja vai muitnieka — visur Viņš cilvēkiem stāstīja par dzīves augstākajām un cēlākajām lietām. Dabas parādības un ikdienas dzīves notikumus Viņš sasaistīja ar patiesības vārdiem. Jēzus pievilka savu klausītāju sirdis, jo Viņš bija dziedinājis viņu slimos, mierinājis viņu noskumušos, ņēmis rokās viņu bērnus un svētījis tos. Kad Viņš atvēra muti, lai runātu, ļaužu uzmanība tūdaļ pievērsās Viņam, un katrs vārds kādai dvēselei bija "dzīvības smarža uz dzīvību".

[339] Tā tam vajadzētu būt arī ar mums. Lai kur arī mēs neatrastos, mums vajadzētu meklēt izdevību stāstīt citiem par Pestītāju. Ja sekosim Kristus piemēram un darīsim labu, tad sirdis būs atvērtas pret mums tāpat, kā tās bija atvērtas pret Viņu. Nevis pēķšņi un bez ievada, bet ar dievišķajā mīlestībā dzimušu takta izjūtu mēs varam pastāstīt par To, kurš "izceļas starp tūkstošiem" un kurš "visā savā būtībā ir ārkārtīgi pievilcīgs". (Augstā dz. 5:10,16) Šis darbs ir vislielākais un nozīmīgākais no visiem darbiem, kuros mēs varam izmantot savu runas talantu. Tas mums ir dots tādēļ, lai mēs varētu atklāt Kristu kā grēkus piedodošu Pestītāju.

Ietekme

Kristus dzīve bija neierobežota ietekme, kas aizvien vērsās plašumā, ietekme, kas Viņu savienoja ar Dievu un visu cilvēci. Ar Kristus starpniecību Dievs cilvēkam ir piešķīris ietekmes spējas, kas tam

vairs neļauj dzīvot tikai sev. Ikviens no mums ir saistīts ar citiem cilvēkiem, ar šo daļu no Dieva lielā veseluma, un mums ir savstarpēji pienākumi citam pret citu. Neviens nevar būt neatkarīgs no saviem tuvākajiem, jo jebkura cilvēka labklājība iespaido citus. Dievs vēlas, lai katrs justos vajadzīgs citu labklājības veicināšanai un censtos vairojot viņu laimi.

Katru dvēseli apņem tai raksturīga gaisotne; tā var būt gaisotne, kas uzlādēta ar dzīvinošo ticības spēku, drosmi un cerību; tā var būt mīlestības smaržas saldināta. Tā var būt arī smaga un drūma neapmierinātības un egoisma radītās nomāktības dēļ vai indīga kāda lolota grēka nāvi nesošās vainas dēļ. Gaisotne, kas ir ap mums, atstāj apzinātu vai neapzinātu ietekmi uz katru cilvēku, ar ko mēs nonākam saskarsmē.

Tā ir atbildība, no kuras mēs nevaram izvairīties. Mūsu vārdiem, rīcībai, apgērbam, tam, kā mēs izturamies, un pat mūsu sejas izteiksmei ir sava ietekme. [340] No ietekmes ir atkarīgs labs vai slikts iznākums, turklāt tik ļoti lielā mērā, ka neviens to nespēj iedomāties. Katrs šādā veidā tālāk nodots impulss ir sēkla, kas nes savus augļus. Tas ir loceklis garajā cilvēku piedzīvojumu ķēdē, kura sniedz neiedomājami tālu. Ja ar savu piemēru mēs palīdzam citiem attīstīt labos principus, tad ar to mēs tiem dodam spēku darīt labu. Viņi savukārt šo pašu ietekmi vērs pret citiem, bet tie — vēl pret citiem. Tā no mūsu neapzinātās ietekmes svētības var saņemt tūkstoši.

Iemet akmentiņu ezerā, un radīsies vilnis, tad cits, vēl cits; bet, tiem vairojoties, aplis paplašinās, līdz tas sasniedz krastu. Līdzīgi ir arī ar mūsu ietekmi. Tā iespaido citus uz svētību vai lāstu vairāk nekā mēs apzināmies vai spējām kontrolēt.

Raksturs ir spēks. Patiesības cauraustas, nesavtīgas un dievbijīgas dzīves klusā liecība nes sev līdzīgu gandrīz nepārvaramu ietekmi. Savā raksturā atklājot Kristus raksturu, mēs ar Viņu sadarbojamies dvēseļu glābšanas darbā. Sadarboties ar Kristu mēs varam tikai tad, ja savā dzīvē atklājam Viņa raksturu. Jo lielāka ir mūsu ietekmes sfēra, jo vairāk laba varam padarīt. Kad tie, kuri apliecina, ka kalpo Dievam, sekos Kristus piemēram, savā ikdienas dzīvē īstenojami bauslības principus, kad katrs darbs liecinās, ka tie Dievu mīl pāri visam un savus tuvākos kā sevi pašus, tad draudzei būs spēks iekustināt pasauli.

Taču nekad nevajadzētu aizmirst, ka ietekmei var būt ne mazāks spēks darīt ļaunu. Šausmīgi ir zaudēt savu dvēseli, taču vēl šausmīgāk ir būt par iemeslu citu dvēseļu pazušānai. Ir baismi iedomāties, ka mūsu ietekme varētu būt "nāves smarža uz nāvi", un tomēr tas ir iespējams. Daudzi apgalvo, ka tie sakrāj ar Kristu, bet viņi izkaisa. Tāpēc arī draudze ir tik vāja. Daudzi ar vieglu sirdi [341] kritizē un nosoda citus. Ļaujot vaļu aizdomām, skaudībai un neapmierinātībai, tie nodod sevi par ieročiem sātānam. Pirms viņi ir apjautuši, ko dara, ienaidnieks ar viņu starpniecību savu nodomu jau ir īstenojis. Ir atstāts ļaunuma iespaids, tiek mesta ēna, un sātana bultas ir trāpījušas mērķī. Neuzticība, neticība un acīmredzama bezdievība ir pārņēmusi tos, kuri būtu varējuši pieņemt Kristu. Tajā pašā laikā sātana kalpi ar apmierinājumu noraugās uz tiem, kurus viņiem ir izdevies padarīt skeptiskus un kuri tagad ir nocietinājušies pret pamācībām un aicinājumiem. Viņi sev glaimo, iedomādamies, ka salīdzinājumā ar šīm dvēselēm ir tikumīgi un taisni. Viņi neaptver, ka šie nelaimīgie rakstura "vraki" ir viņu pašu neapvaldīto mēļu un dumpīgo siržu darbs. Viņu ietekmes dēļ šie kārdinātie ir krituši.

Formālo kristiešu vieglprātība, ļaušanās egoismam un bezrūpīgai vienaldzībai ir daudzu dvēseļu novēršana no dzīvības ceļa. Ir daudz tādu, kas Dieva tiesā baidīsies ieraudzīt savas ietekmes rezultātus.

Šīs spējas pareizi izmantot mēs varam vienīgi Dieva žēlastībā. Mūsos pašos nav nekā laba, ar ko uz labu varētu ietekmēt citus. Ja apzināmies savu bezpalīdzību un vajadzību pēc dievišķā spēka, tad mēs neuzticēsimies sev. Mēs nezinām, kāda nozīme būs dienai, stundai un pat vienam mirklim, tāpēc nekad nevajadzētu uzsākt dienu, neuzticot savus ceļus Debesu Tēvam. Viņa eņģeļi ir iecelti par mūsu sargiem, un, ja mēs paliksim viņu apsardzībā, tad jebkurā briesmu brīdī tie būs pie mūsu labās rokas. Brīžos, kad neapzināmies, ka mums draud briesmas atstāt uz citiem sliktu ietekmi, pie mums būs eņģeļi, kas mūs pamudinās [342] izturēties savādāk, mūsu vietā izvēlēties piemērotus vārdus un iespaidos mūsu rīcību. Sādi mūsu ietekme var būt kā kluss, neapzināts, bet varens spēks, kas citus aicina tuvoties Kristum un Debesu pasaulei.

Laiks

Mūsu laiks pieder Dievam. Viņam pieder katrs mirklis, un mums ir uzticēts nopietns pienākums to izlietot Viņam par godu. Ne par vienu no dotajiem talantiem Viņš neprasīs tik stingru atskaiti kā par laiku.

Laika vērtība nav aprēķināma. Kristus par dārgu uzskatīja katru mirkli, un šādai attieksmei vajadzētu būt arī mums. Dzīve ir pārāk īsa, lai izniekotu laiku. Mūsu rīcībā ir tikai dažas pārbaudes dienas, kurās jāsaprot mūžība. Mums nav tik daudz laika, lai to varētu vienkārši izšķiest, tik daudz laika, lai to izlietotu savtīgām izpriecām, tik daudz laika, lai ļautos grēkam. Raksturi nākotnei, nemirstīgajai dzīvei ir jāveido tagad. Tieši tagad mums ir jāsaprot izmeklēšanas tiesai.

Cilvēki tik tikko sāk dzīvot, kad tiem jau tuvojas nāve, un pasaules nepārtrauktā darba pūles beidzas tukšumā, ja vien netiek iegūtas patiesas atziņas par mūžīgo dzīvību. Cilvēks, kurš laiku uzskata par savu darbadienu, sagatavo sevi neiznīcīgam mājoklim un nemirstīgai dzīvei. Labi, ka šāds cilvēks ir dzimis.

Mums ir dots padoms maksimāli izmantot laiku. Izšķiestu laiku nekad vairs nevar atgūt. Mēs nevaram atsaukt atpakaļ pat vienu mirkli. Vienīgais veids, kā varam atgūt zaudēto, ir darīt visu iespējamo tajā laikā, kas mums vēl atlicis, sadarbojoties ar Dievu Viņa lielajā pestīšanas plānā.

Ar cilvēku, kas rīkojas šādi, notiek rakstura pārmaiņa. Viņš kļūst par Dieva dēlu, par karaliskās ģimenes locekli, par Debesu Ķēniņa bērnu. Viņš ir gatavs kļūt par biedru eņģeļiem.

[343] Tagad ir mūsu laiks darbam citu cilvēku pestīšanas labā. Daži domā, ka, ziedodami naudu Kristus darbā, tie ir darījuši visu, kas no viņiem prasīts; dārgais laiks, kurā tie būtu varējuši Viņam kalpot, paiet neizmantots. Aktīvi piedalīties kalpošanā Dievam ir visu to cilvēku pienākums, kuriem to atļauj spēks un veselība. Visiem ir jāpieliek savas pūles dvēseļu mantošanā Kristum. To nevar aizstāt naudas ziedojumi.

Katram mirklim ir sekas mūžībā. Mums jābūt kā kareivjiem, kas jebkurā brīdī ir gatavi kalpot. Patlaban radusies izdevība runāt dzīvības vārdu kādai garīgā trūkumā nonākušai dvēselei otrreiz var netikt piedāvāta. Varbūt Dievs šim cilvēkam pateiks: "Šinī naktī no tevis atprasīs tavu dvēseli" (Lūk. 12:20), un mūsu nevērības dēļ viņš nebūs gatavs. Kā lielajā tiesas dienā mēs sniegsim atskaites Dievam?

Dzīve ir pārāk nopietna, lai nodotos laicīgām un pasaulīgām lietām un nebeidzamā vāveres ritenī dzītos pēc tā, kas salīdzinājumā ar mūžības svarīgumu ir niecība. Tomēr Dievs mūs ir aicinājis kalpot arī dzīves laicīgajās jomās. Caklums šajā darbā ir tikpat pilnvērtīga patiesas reliģijas sastāvdaļa kā pielūgums. Bībele ne ar vienu vārdu neatbalsta dīkdienību. Dīkdienība ir vislielākais lāsts, no kā cieš mūsdienu pasaule. Katrs cilvēks, kas tiešām ir atgriezies, būs arī čakls darbinieks.

No pareizas laika izmantošanas ir atkarīgs tas, cik veiksmīgi spēsīm iegūt zināšanas un izglītot prātu. Nabadzībai, necilai izcelsmei vai nelabvēlīgiem apkārtējiem apstākļiem nav jābūt par iemeslu tam, ka netiek izkopts intelekts. Tev pietiek, ja izmantosi katru izdevīgu brīdi. Īsi acumirkļi, kuri maz pamazām tiek izšķiesti bezmērķīgās sarunās, rīta stundas, kas bieži vien tiek pazaudētas gulšņājot, laiks, kas tiek pavadīts tramvajā vai vilcienā, vai, gaidot vilcienu [344] stacijā, brīži, kad jāuzkavējas pirms ēdienreizēm vai jāgaida kāds cilvēks, kas kavējas uz tikšanos — ja šajā laikā rokās būtu grāmata un tas tiktu izlietots mācoties, lasot vai rūpīgi pārdomājot, kas gan netiktu paveikts! Noteikts mērķis, neatlaidīga piepūle un rūpīga laika ekonomija cilvēkiem dos spējas iegūt zināšanas un disciplinēt prātu, kas savukārt tos sagatavos gandrīz jebkuram ietekmīgam stāvoklim un derīgam darbam.

Katra kristieša pienākums ir izkopt ieradumu būt kārtīgam, strādāt pamatīgi un rīkoties ātri. Tūlībai nav attaisnojoša iemesla nevienā darbā. Ja kāds pastāvīgi strādā, bet darbs netiek un netiek padarīts, tad tas nozīmē, ka šis darbs netiek veikts no sirds un ka tajā īsti nav iesaistīts prāts. Tam, kurš ir lēns un kurš strādā neproduktīvi, vajadzētu saprast, ka šie ir trūkumi, kas jālabo. Šādam cilvēkam ir jāizmanto savs prāts un jāplāno, kā izlietot laiku, lai sasniegtu vislabākos rezultātus. Ar pareizu taktiku un efektīvām metodēm, dažs piecās stundās paveiks tik daudz, cik cits desmit stundās. Daži, kas ir iesaistīti mājas darbos, strādā nepārtraukti, taču tas nav tāpēc, ka tiem būtu daudz darāmā, bet tāpēc, ka tie neplāno, kā ietaupīt laiku. Tādā veidā, kādā tie strādā — lēni un tūlīgi —, darbs tiek aizkavēts, un tie sev sagādā daudz darba tur, kur tā bija ļoti maz. Taču visi, kas grib, var pārvarēt šos sīkumainības un kūtruma ieradumus. Tādi lai savam darbam izvirza konkrētu mērķi. Novērtējiet, cik daudz laika prasītu attiecīgais uzdevums un pielieciet visas pūles, lai to paveiktu šajā laikā. Gribas spēka izmantošana rokām liks darboties veikli un prasmīgi.

Neizšķirdamies saņemt sevi rokās un veikt izmaiņas, cilvēki seko nevēlamiem rīcības stereotipiem, kaut gan, izkopjot savas spējas, tiem izdotos kalpošanā paveikt visu iespējamo. Tad viņi vienmēr un visur izrādītos vajadzīgi un visi viņus augstu vērtētu.

[345] Daudzi bērni un jaunieši izšķiež laiku, kuru varētu izlietot, nesot mājas darbu nastas, tā parādot mīlošu interesi pret tēvu un māti. Jaunietis uz saviem jaunajiem, spēcīgajiem pleciem varētu uzņemt daudzus pienākumus, kurus kādam ir jānes.

Kristus dzīve jau no pašiem pirmajiem gadiem bija dedzīgaš aktivitātes dzīve. Viņš nedzīvoja, lai izpatiktu sev. Viņš bija bezgalīgā Dieva Dēls, un tomēr Viņš kopā ar savu tēvu Jāzepu strādāja namdara darbnīcā. Jēzus profesija bija ļoti nozīmīga. Viņš pasaulē ienāca kā rakstura celtnieks, un šis Viņa darbs bija pilnīgs. Arī visā savā laicīgajā darbā Kristus ienesa to pašu pilnību, ko raksturos, kuriem savā dievišķajā spēkā Viņš lika pārtapt. Viņš ir mūsu piemērs.

Vecākiem vajadzētu mācīt saviem bērniem laika vērtību un tā pareizu izmantošanu. Māciet tiem, ka ir vērts tiekties darīt to, kas pagodina Dievu un nes svētību cilvēkiem. Pat savos bērņības gados viņi var būt Kunga misionāri.

Vecāki nevar izdarīt nevienu lielāku grēku par to, kā pieļaut, ka bērniem nav, ko darīt. Drīz vien bērniem iemīl bezdarbību un izaug par negribīgiem, nespējīgiem un nederīgiem cilvēkiem. Kad tie sasniedz vecumu, kurā jau paši var sev pelnīt iztiku, un atrod darbu, viņi strādā slinki un vienmuļi, bet gaida, ka viņiem maksās tā, it kā viņi būtu uzticīgi. Visā pasaulē ir redzama atšķirība starp šīs šķiras strādniekiem un tiem, kuri saprot, ka viņiem ir jābūt uzticamiem pārvaldniekiem.

Kūtrums un bezrūpība, kas pieļauti laicīgajā darbā, pāries arī uz ticības dzīvi un cilvēku padarīs nederīgu jebkurai efektīvai kalpošanai Dievam. Daudzus, kas ar savu čaklo darbu varētu būt par svētību pasaulei, pazudina dīkdienība. Darba un neatlaidīgas mērķtiecības trūkums atver durvis tūkstoš kārdinājumiem. Ļauni biedri un slikti ieradumi degradē prātu un dvēseli, un rezultāts ir bojāeja šajā dzīvē un nākamās dzīves zaudēšana.

[346] Lai arī kādu darbu mēs darītu, Dieva Vārds mūs pamāca: "Savā darbā neesiet kūtri, esiet dedzīgi garā, gatavi kalpot tam Kungam." "Visu, ko tava roka spēj ar taviem spēkiem veikt, to dari (..)", "jo jūs zināt, ka tas Kungs par atmaksu jums dos Debesu mantojumu. Jūs jau kalpojat savam Kungam — Kristum." (Rom. 12:11; Sal. māc. 9:10; Kol. 3:24)

Veselība

Veselība ir svētība, kuras vērtību reti kurš apzinās; tomēr no tās lielā mērā ir atkarīga mūsu intelektuālais un fiziskais spēks. Mūsu jūtas un dziņas mājō ķermenī, tāpēc to vajadzētu uzturēt vislabākajā fiziskajā stāvoklī un, cik vien iespējams, pakļaut garīgai ietekmei, lai mūsu talanti tiktu izmantoti vislielākajiem un cēlākajiem mērķiem.

Viss, kas mazina fizisko spēku, novājina arī prātu un samazina tā spēju atšķirt labu no ļauna. Tā mēs zināmā mērā zaudējam spēju izvēlēties labo, un mums ir mazāk spēka darīt to, ko zinām, ka tas ir pareizi.

Nevajadzīga fizisko spēku iztērēšana saīsina laiku, kurā dzīve var tik izmantota Dieva pagodināšanai. Turklāt tas mūs padara nepiemērotus tā darba veikšanai, ko Dievs mums devis. Atļaudamies izveidot nepareizus ieradumus — paliekot vēlu nomodā, lutinādami savu apetīti uz veselības rēķina — mēs radām pamatu vājumam. Izturēdamies nevērīgi pret fizisko piepūli, pārpūlēdami prātu vai ķermeni, mēs izjaucam līdzsvaru nervu sistēmā. Tie, kas šādi saīsina savu dzīvi un, neievērodami dabas likumus, padara sevi nederīgus kalpošanai, ir vainīgi Dieva aplaupīšanā. Tie aplaupa arī citus cilvēkus. Iespēja nest svētību citiem — šis darbs, kura dēļ Dievs tos bija sūtījis pasaulē, tiek pāragri pārtraukts viņu pašu rīcības rezultātā. Sie cilvēki sevi ir padarījuši nederīgus pat tam, [347] ko tie būtu varējuši paveikt īsākā laikā. Ja ar kaitīgiem ieradumiem mēs atņemam pasaulei labo, tad Kungs mūs uzskata par vainīgiem.

Veselības likumu pārkāpums ir arī morālo likumu pārkāpums, jo Dievs ir tiklab veselības likumu, kā arī morālo likumu autors. Dieva likums [348] ar Viņa paša pirkstu ir ierakstīts katrā nervā, muskulī un visās spējās, kas cilvēkam ir uzticētas. Tādēļ katras organisma daļas nepareiza vai ļaunprātīga izmantošana ir šī likuma pārkāpums.

Visiem noderētu lietišķas zināšanas cilvēka anatomijā, lai tie savu organismu varētu uzturēt tādā stāvoklī, kāds nepieciešams Kunga darba veikšanai. Dzīves fizioloģisko pusi vajadzētu rūpīgi sargāt un attīstīt, lai dievišķā daba cilvēkā varētu atklāties visā tās pilnībā. Saikne starp fizisko organismu un garīgo dzīvi ir viena no svarīgākajām audzināšanas sfērām. Tai vajadzētu pievērst nopietnu uzmanību gan mājās, gan skolā. Visiem būtu jāiepazīstas ar sava organisma fizisko uzbūvi un

likumiem, kas pārvalda dzīvības bioloģisko pusi. Tas, kurš tišām neinteresējas par savas fizioloģiskās eksistences likumiem un nezināšanas dēļ tos pārkāpj, grēko pret Dievu. Pret dzīvību un veselību visiem vajadzētu izturēties tik labi, cik vien iespējams. Ieradumiem jātiek pakļautiem prāta kontrolei, bet prātam, savukārt, jāpakļaujas Dievam.

“Vai jūs nezināt,” saka apustulis Pāvils, “ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!” (1. Kor. 6:19,20)

Gudrība un prasme

Dievs mums ir jāmīl ne tikai no visas sirds, prāta un dvēseles, bet arī no visa spēka. Tas nozīmē pilnvērtīgi un saprātīgi pielietot savas spējas, darbojoties materiālās pasaules sfērās.

Kristus strādāja kārtīgi gan laicīgajā, gan garīgajā sfērā, un uz jebkuru savu darbu Viņš attiecināja lēmumu darīt sava Tēva prātu. Debesu lietām un zemes lietām ir daudz ciešāks sakars un tās daudz tiešāk atrodas Kristus pārziņā, nekā daudzi to apjauš. [349] Kristus bija tas, kurš izplānoja pirmās svētnīcas iekārtošanu uz zemes. Viņš deva arī visus norādījumus Salamana tempļa celtniecībā. Tas, kurš savā zemes dzīvē strādāja par namdari Nācaretes ciemā, bija Debesu arhitekts, kas izveidoja svētās celtnes plānu, kur vajadzēja pagodināt Viņa vārdu.

Kristus bija tas, kurš saiešanas telts cēlējiem deva gudrību veikt visprasmīgākos un visskaistākos amatniecības darbus. Viņš sacīja: “Redzi, Es esmu aicinājis Becaleēlu, Hūra dēla Urijas dēlu no Jūdas cilts. Un to Es esmu piepildījis ar dievišķu garu, gudrību, izmanīgu prātu, krietnām zināšanām un labu veiksmi visādos pasākumos. (..) Un redzi, Es esmu vēl viņam devis klāt Oholiābu, Ahisāmeķa dēlu no Dana cilts, un visiem, kam ir spējas, Es esmu devis gudrību, ka tie godam veic, ko Es esmu tev pavēlējis.” (2. Moz. 31:2–6)

Dievs vēlas, lai Viņa darbinieki jebkurā sfērā raugās uz Viņu kā uz visu tiem piederošo lietu Devēju. Visu labo izgudrojumu un uzlabojumu avots ir Tas, kurš ir apbrīnojams savā padomā un teicams savā darbā. Prasmīgais ārsta rokas pieskāriens, viņa vara pār nerviem un muskuļiem, viņa zināšanas par ķermeņa smalko uzbūvi ir dievišķas izcelsmes gudrība, kas jāizmanto ciešanu atvieglošanai. Prasme, ar kādu galdnieks rīkojas ar āmuru, spēks, ar kādu kalējs liek skanēt laktai, nāk no Dieva. Viņš cilvēkiem ir uzticējis talantus un gaida, ka tie Viņam vaicās pēc padoma. Lai ko mēs darītu un lai kādā darba nozarē mēs arī strādātu, Dievs vēlas pārvaldīt mūsu prātus, lai mūsu veiktais darbs būtu pilnvērtīgs.

Reliģija un darbs nav divas atsevišķas lietas; tās ir vienotas. Bībeles reliģijai jāsakļaujas ar visu, ko mēs darām vai sakām. Dievišķajiem un cilvēciskajiem spēkiem ir jāapvienojas [350] kā garīgajā, tā arī laicīgajā darbā. Tam jānotiek visur — gan tehniskajos darbos un lauksaimniecībā, gan tirdzniecībā un zinātnē. Sai sadarbībai jābūt visās lietās, ko kristieši dara.

Dievs ir pasludinājis principus, kuri vienīgie nodrošina šīs sadarbības iespējamību. Visu Kunga darbabiedru vadmotīvam ir jābūt Viņa pagodināšanai. Visiem mūsu darbiem vajadzētu tikt darītiem mīlestības dēļ pret Dievu un saskaņā ar Viņa gribu.

Paklausība Dieva gribai ir vienlīdz svarīga kā, piedaloties dievkalpojumā, tā arī ēku celtniecības darbos. Ja strādnieki paši savus raksturus ir veidojuši saskaņā ar istajiem principiem, tad arī ar katras ēkas būvēšanu tie pieaugs žēlastībā un atziņā.

Taču Dievs nepieņems ne spožākos talantus, nedz lieliskāko kalpošanu, ja es pats kā dzīvs upuris nebūšu nolikts uz altāra. Pašai saknei jābūt svētai, citādi nebūs neviena Dievam pieņemama augļa.

Daniēlu un Jāzepu Kungs bija padarījis par gudriem vadītājiem. Viņš ar šo cilvēku starpniecību varēja darboties tāpēc, ka tie nedzīvoja, izpatīdami savām tieksmēm, bet gan tā, lai tas būtu tīkami Dievam.

Daniēla dzīve sniedz mums mācību. Tā parāda, ka lietišķu darījumu cilvēkam nav obligāti jābūt skarbam un jārikojas ar varu un viltu. Uz katra soļa viņu var pamācīt Dievs. Būdams Bābeles karalistes premjerministrs, Daniēls vienlaicīgi bija arī Dieva praviētis, kas saņēma Debesis inspirētu gaismu. Pasaulīgie, savtīgie valstsvīri Dieva Vārdā tiek attēloti kā augoša zāle un kā zāles zieds, kas izzīkst. Tomēr Kungs savai kalpošanai vēlas gudrus cilvēkus, cilvēkus, kam ir iemaņas dažāda veida darbos. Ir vajadzīgi komersanti, kas visos savos darījumos ieaustu lielos patiesības principus. Bet viņu talantiem jātiek pilnveidotiem ar visrūpīgāko mācīšanos. Ja kādā darba nozarē cilvēkiem ir [351]

lietderīgi jāizmanto iespējas kļūt gudrākiem un izveicīgākiem, tad tas noteikti attiecas uz tiem, kas izmanto savas spējas Dieva valstības uzcelšanai pasaulē. Par Daniēlu mēs varam izlasīt, ka, pakļaujot viņa darījumus visstingrākajai pārbaudei, nebija iespējams atrast nevienu trūkumu vai kļūdu. Viņš ir piemērs tam, kādam jābūt ikvienam lietišķu darījumu cilvēkam. Viņa dzīvesstāsts rāda, kas var tikt paveikts, ja cilvēks savas prāta spējas, muskuļu spēku un savas dzīves ietekmes spējas nodod kalpošanai Dievam.

Nauda

Dievs cilvēkiem uztic arī līdzekļus. Viņš tiem dod spēju iegūt pārticību. Viņš slacina zemi ar debesu rasu un atspirdzinošām lietām gāzēm. Viņš dod saules gaismu, kas silda zemi, modinādama dzīvību dabā un likdama tai zelt un nest augļus. No sava īpašuma Viņš prasa atdevi.

Nauda mums netiek dota, lai mēs pagodinātu un slavētu sevi. Kā uzticīgiem pārvaldniekiem mums tā ir jālieto, lai godinātu un slavētu Dievu. Daži domā, ka Kungam pieder tikai daļa no viņu līdzekļiem. Kad tie šo daļu ir nošķīruši reliģiskiem mērķiem vai labdarībai, tad atlikušo tie uzskata par sev piederošu, ko var izlietot pēc saviem ieskatiem. Taču te viņi kļūdās. Viss, kas mums ir, pieder Kungam, un mums Viņam jāsniedz atskaite, kā mēs to izlietojam. Ar to, kā izmantojam katru grasi, kļūst redzams, vai mēs Dievu mīlam vairāk par visu un savu tuvāko kā sevi pašus.

Naudai ir liela vērtība, jo ar to var paveikt daudz laba. Dieva ļaužu rokās tā nozīmē ēdienu izsalkušajiem, dzērienu izslāpušajiem un apģērbu kailajiem. Tā ir aizstāvība apspiestajiem un palīdzības līdzekļi slimajiem. Taču nauda nav vērtīgāka par smiltīm, ja tā netiek izmantota dzīves vajadzību apmierināšanai, nenes svētību citiem vai neveicina Kristus darbu.

[352] Uzkrātai un paslēptai bagātībai ne tikai nav nekādas jēgas, tā pat ir lāsts. Šajā dzīvē tās ir lamatas dvēselei, kuras to aizvilina projām no Debesu bagātības. Lielajā Dieva dienā šī krātā manta liecinās par neizmantojamiem talantiem un garām palaistajām izdevībām, tādējādi notiesādama savu īpašnieku. Raksti saka: "Nu, tad, bagātnieki, raudiet un vaimanājiet par tām nelaimēm, kas jums nāk virsū. Jūsu bagātība ir sapuvusi, un jūsu drēbes ir kodes saēdušas, jūsu zelts un sudrabs ir sarūsējis, un viņu rūsa būs jums par liecību un saēdīs jūsu miesas kā uguns. Jūs esat sev mantas krājuši pēdējās dienās. Raugi, alga, atrauta strādniekiem, kas ir nopļāvuši jūsu laukus, brēc, un plāvēju saucieni ir sasnieguši tā Kunga Cebaota ausis." (Jēk. 5:1-4)

Tomēr Kristus neatbalsta arī izšķērdīgu vai bezrūpīgu līdzekļu izlietošanu. Viņa pamācība taupībā: "Saļasiet atlikušās druskas, lai nekas neiet bojā!" (Jāņa 6:12) domāta visiem Viņa sekotājiem. Tas, kurš saprot, ka viņa nauda ir Dieva dots talants, to izmantos ekonomiski un uzskatīs par pienākumu taupīt, lai spētu dot.

Jo vairāk līdzekļu iztērējam sevis izrādīšanai un savu tieksmju apmierināšanai, jo mazāk mums atliek, ar ko paēdināt izsalkušos un apģērbt kailos. Katrs izšķiestais grasis cilvēkam atņem dārgo iespēju darīt labu. Tā rīkoties nozīmē laupīt Dievam godu un slavu, kam vajadzētu plūst atpakaļ, ja viņa uzticētie talanti tiktu lietderīgi izmantoti.

Sirsnība un pamudinājumi būt laipniem

Sirsnība, pamudinājumi būt dāsniem un spēja ātri uztvert garīgas lietas ir vērtīgi talanti un uzliek lielu atbildību cilvēkam, kuram tie piemīt. Tam visam jātiek izmantotam kalpošanā Dievam. Taču šeit daudzi kļūdās. Būdami apmierināti ar to, ka viņiem šīs īpašības ir, tie nemaz tās [353] neizmanto aktīvā kalpošanā citiem. Sie cilvēki mierina sevi ar domu — ja vien tiem rastos izdevība, ja būtu labvēlīgi apstākļi, tad viņi darītu lielu darbu. Taču viņi šo izdevību vienkārši gaida. Tie nicina nožēlojama skopuļa sīkstumu, kurš pat mazumiņu nespēj iedot trūkcietējam. Tie redz, ka šāds cilvēks dzīvo tikai sev un ka viņš ir atbildīgs par to, ka nepareizi izmanto savus talantus. Ar lielu apmierinātību šie ļaudis iezīmē atšķirību starp sevi un skopajiem, domādami, ka viņu pašu stāvoklis ir krietni labāks. Taču tie maldina sevi. Neizmantotās spējas un īpašības pašas par sevi tikai palielina atbildību. Ja cilvēkam sirds ir siltu jūtu pilna pret citiem, tad viņa pienākums Dieva priekšā ir likt šīm jūtām izpausties ne tikai pret draugiem, bet pret visiem, kam vajadzīga viņu palīdzība. Spējas būt sabiedriskam ir talants, kam jātiek izmantotam visu to labā, kurus mēs varam aizsniegt. Mīlestība, kas izpaužas vienīgi pret dažiem, nav mīlestība, bet savtība. Tā nekādā gadījumā nenesis labumu dvēselēm un Dieva godam. Tie, kuri nepilnveido Kunga dotos talantus, ir pat vairāk vainīgi nekā tie, pret kuriem viņi izjūt nicinājumu. Viņiem tiks pateikts: "Jūs zinājāt sava Kunga gribu, bet nerīkojāties saskaņā ar to."

Izmantoto talantu vairošanās

Talantus izmantot nozīmē tos vairot. Veiksme nav atkarīga no laimīga gadījuma vai likteņa, tā ir Dieva providence — alga par uzticību un apdomību, par tikumu un neatlaidīgu piepūli. Kungs vēlas, lai mēs izmantojam katru dāvanu, kas mums ir, un, ja mēs tā darīsim, tad mums būs arvien lielākas dāvanas, ko varēsim lietot. Īpašības un spējas, kuru mums trūkst, Viņš nepiešķir pārdabiskā kārtā; taču, kamēr izmantojam to, kas mums ir, Viņš darbojas mūsos, vairodams un stiprinādams [354] visas spējas. Ar katru dedzīgu, patiesu upuri Kunga kalpošanā mūsu spēki vairojas. Kad mēs sevi nododam par instrumentiem Svētā Gara darbā, tad darbojas Dieva žēlastība, izskauzdama agrākās noslieces, pārvarēdama spēcīgās tieksmes un izveidodama jaunus ieradumus. Kad augstu vērtējam Svētā Gara aicinājumus un paklausām tiem, mūsu sirdis tiek paplašinātas, lai saņemtu vairāk Viņa spēka un darītu lielākus un nozīmīgākus darbus. Snaudošā enerģija tiek uzmodināta, un paralizētās spējas iegūst jaunu dzīvību.

Pazemīgs darbinieks, kurš paklausīgi atsaucas uz Dieva aicinājumu, var būt drošs, ka saņems dievišķo palīdzību. Tik liela un svēta pienākuma uzņemšanās jau paši par sevi ceļ raksturu. Tā aktivizē visaugstākos intelektuālos un garīgos spēkus, kā arī stiprina un šķīsta prātu un sirdi. Cik gan apbrīnojami ticībā Dieva spēkam vajais spēj kļūt stiprs, cik mērķtiecīgas viņa pūles un cik izcili rezultāti! Tas, kurš uzsāk pazemīgi, ar nelielām zināšanām, bet dalās tajās ar citiem, tajā pašā laikā nopietni meklēdams dziļāku izpratni, aptvers, ka viņam ir atvērta visa Debesu mantu krātuve. Jo vairāk viņš centīsies dot citiem gaismu, jo vairāk gaismas saņems. Jo vairāk cilvēks Dieva Vārdu mēģina izskaidrot citiem un dara to mīlestībā pret šīm dvēselēm, jo skaidrāks tas kļūst viņam pašam. Jo vairāk mēs izmantojam savas zināšanas un spējas, jo vairāk zināšanu un spēju mums būs.

Katrs centiens Kristus labā nesīs svētību mums pašiem. Ja savus līdzekļus izlietosim Viņam par godu, Viņš mums dos vairāk. Ja centīsimies citus mantot Kristum un savas rūpes par dvēselēm izteiksim lūgšanās, mūsu sirdis pukstēs Dieva žēlastības dzīvinošajā iespaidā, jūtas spēcīgāk iekvēlosies dievišķā dedzībā; visa mūsu kristīgā dzīve kļūs reālāka, nopietnāka, un tajā būs vairāk lūgšanu.

Debesīs cilvēka vērtība tiek noteikta pēc [355] sirds spējas pazīt Dievu. Šī pazīšana ir visa spēka avots. Dievs cilvēku radīja tā, lai visas spējas būtu dievišķā prāta spējas; Viņš cenšas cilvēcisko prātu tuvināt dievišķajam. Viņš mums piedāvā priekšrocību sadarboties ar Kristu, atklājot Viņa žēlastību pasaulei, lai tādā veidā mēs varētu saņemt lielākas zināšanas par Debesu lietām.

Raugoties uz Jēzu, mēs gūstam skaidrāku un konkrētāku priekšstatu par Dievu, un uzlūkojot mēs tiekam pārvērsti. Labestība un mīlestība pret citiem cilvēkiem mums kļūst par dabisku izturēšanās veidu. Mēs veidojam raksturu, kurš ir dievišķā rakstura kopija. Pieaugdami Kristus līdzībā, mēs vairojam savas spējas pazīt Dievu. Arvien vairāk mēs vienojamies sadraudzībā ar Debesu pasauli, un nepārtraukti pieaug mūsu iespējas saņemt zināšanu bagātības un mūžības gudrību.

Vienīgais talants

Cilvēks, kurš saņēma vienu talantu, "aizgāja un ieraka to zemē un tā paslēpa sava kunga naudu".

Tas, kuram bija vismazākā dāvana, savu talantu bija atstājis neizmantoju. Šeit ir sniegts brīdinājums visiem, kas savas dotības uzskata par mazām, cenšamies attaisnot to, ka nepiedalās kalpošanā Kristum. Ja šie kristieši spētu darīt kaut ko lielu, viņi ar prieku to uzņemtos; taču, tā kā šie ļaudis var kalpot tikai mazās lietās, tie domā, ka tas viņiem dod tiesības nedarīt neko. Šeit viņi kļūdās. Dalīdams dāvanas, Kungs pārbauda raksturus. Cilvēks, kurš neuzskatīja par vajadzīgu izmantot savu vienīgo talantu, parādīja, ka ir neuzticīgs kalps. Ja viņš būtu saņēmis piecus talantus, tad viņš tos būtu apracis tāpat, kā apraka šo vienu. Tas, ka viņš nepareizi rīkojās ar vienu talantu, parāda viņa nicinošo attieksmi pret Debesu dāvanām.

[356] "Kas vismazākajā lietā ir uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams." (Lūk. 16:10) Mazo lietu svarīgums bieži vien netiek pienācīgi novērtēts tikai tāpēc, ka tās ir mazas. Tomēr tām ir liela nozīme cilvēka audzināšanā. Kristieša dzīvē nav tādu lietu, kurām nebūtu vērtības. Mēs piedzīvosim daudz briesmu sava rakstura veidošanas procesā, ja nepietiekami novērtēsim mazo lietu svarīgumu.

"Kas vismazākajā lietā ir netaisns, tas arī lielās lietās ir netaisns." Būdam neuzticīgs pat vismazākajās lietās, cilvēks savam Radītājam nekalpo tā, kā tas pienāktos. Šī neuzticība atsaucas uz cilvēku pašu. Viņš vairs nesaņem tās svētības, spēku un rakstura stingrumu, ko varētu iegūt, ja pilnīgi pakļautos Dievam. Dzīvojot bez Kristus, viņš tiek pakļauts sātana kārdinājumiem un savā kalpošanā Kungam pieļauj kļūdas. Tā kā mazajās lietās šāds cilvēks nerīkojas saskaņā ar pareizajiem principiem, tad viņš nepakļaus Dievam arī lielajās lietās, kuras viņš uzskata par savu īsto darbu. Nepilnības, kas pieļautas dzīves sīkumos, pāriet arī uz svarīgākām lietām. Cilvēks rīkojas saskaņā ar ierastajiem principiem. Tādējādi atkārtota rīcība veido ieradumus, ieradumi — raksturu, bet, tas,

savukārt, izšķirs mūsu likteni šajā dzīvē un mūžībā.

Vienīgi ar uzticību mazās lietās dvēseli var sagatavot uzticībai lielāku pienākumu pildīšanā. Daniēlam un viņa draugiem Dievs lika sastapties ar Bābeles lielajiem vīriem, lai šie pagāni varētu iepazīties ar patiesās reliģijas principiem. Elku pielūdzējas nācijas vidū Daniēlam bija jāpārstāv Dieva raksturs. Kā tad viņš kļuva derīgs tik atbildīgam un godpilnam stāvoklim? Visu viņa dzīvi bija veidojusi uzticība, sākot no mazām lietām. Daniēls pagodināja Dievu, pildot vismazākos pienākumus, un Kungs ar viņu sadarbojās. Daniēlam un viņa biedriem Dievs [357] deva "ieskatu un saprašanu visās gudrībās un zinātnēs, bet Daniēlu apveltīja ar spēju saprast visādas parādības un sapņus". (Dan. 1:17)

Kā Dievs aicināja Daniēlu liecināt par Viņu Bābelē, tā Viņš arī mūs šodien aicina kļūt par Viņa lieciniekiem pasaulē. Kungs vēlas, lai savā dzīvē kā lielos, tā mazos darbos mēs cilvēkiem atklātu Viņa valstības principus.

Zemes dzīves laikā Kristus mācīja rūpīgi izturēties arī pret mazajām lietām. Viņš pastāvīgi nesa lielā pestīšanas darba nastu. Mācot un dziedinot visi Viņa prāta un fiziskie spēki tika maksimāli nodarbināti; tomēr Viņš ievēroja arī visvienkāršākās lietas dzīvē un dabā. Visaudzinošākās Kristus mācības bija tās, kurās ar vienkāršiem no dabas ņemtiem piemēriem Viņš ilustrēja [358] lielās Dieva valstības patiesības. Viņš nepalaida garām pat savu visnecilāko kalpu vajadzības. Viņa auss sadzirdēja katru saucienu pēc palīdzības. Ļaužu drūzmā Jēzus spēja sajūst slimās sievietes pieskārienu — atbildi saņēma visvieglākais ticības pieskāriens. Uzmodinājās Jaira meitiņu no mirušajiem, Viņš vecākiem atgādināja, ka bērnam jāiedod ēst. Kad savā varenajā spēkā Kristus piecēlās no kapa, Viņš neuzskatīja par apkaunojumu satīt un rūpīgi nolikt vietā līķautus, kuros Viņš tika guldīts kapā.

Darbs, kurā mēs kā kristieši tiekam aicināti, ir sadarbošanās ar Kristu dvēseļu glābšanā. Mēs ar Viņu esam noslēguši derību, ka darīsim šo darbu. Atstāt darbu novārtā nozīmē parādīt neuzticību Kristum. Taču, lai darbu veiktu, mums jāseko Viņa piemēram uzticīgā, godīgā attieksmē pret mazajām lietām. Tā ir panākumu atslēga visās kristiešu darbības un ietekmes sfērās.

Kungs vēlas, lai Viņa ļaudis sasniedz dzīves kāpņu visaugstāko pakāpienu un pagodinātu Dievu ar spējām, kuras Viņš labprāt piešķir. Dieva žēlastība ir sagādājusi visu, lai mēs varētu atklāt, ka rīkojamies saskaņā ar labākiem plāniem nekā pasaule. Mums jāparāda, ka, ticot Dievam un Viņa varai darboties pie cilvēku sirdīm, mēs esam pārāki gan intelektuālā ziņā, gan arī izpratnē, izveicībā un zināšanās.

Taču tiem, kam nav daudz dotību, nebūtu jāzaudē drosme. Tie lai izmanto to, kas viņiem ir, uzticīgi sargādami sava rakstura vājās vietas un cenzdamies dievišķajā žēlastībā darīt tās stipras. Katrā lietā, ko darām, mums jāieauž uzticība un jāizkopj tās īpašības, kuras mūs dara spējīgus veikt darbu.

Noteikti jāpārvar ieradumus būt nevīžīgam. [359] Vislielākās kļūdas daudzi attaisno ar aizmāršību. Bet vai tad tiem nepiemīt intelektuālās spējas tāpat kā citiem? Tātad — tiem jādisciplinē savs prāts, lai uzlabotu atmiņu. Aizmāršība ir grēks; arī nevīžība ir grēks. Ja tu būsi nevīžīgs, tad tā tu vari atstāt novārtā arī savas dvēseles glābšanu un beigās izrādīties nederīgs Dieva valstībai.

Jau mazajās lietās ir jāīsteno lielo patiesību principi. Ikdienas visvienkāršākajos pienākumos ir jāieauž praktiska reliģija. Jebkuram cilvēkam visaugstākais sasniegums ir bezierunu paklausība Kunga vārdam.

Daudziem šķiet, ka viņu dzīve ir bezjēdzīga un ka viņi neko nedara Dieva valstības labā, jo viņi nav tieši saistīti ar reliģiska rakstura darbu. Taču tā ir kļūda. Ja viņi strādā darbu, kurš jebkurā gadījumā kādam ir jāveic, tad tiem nav sevi jāvaino par to, ka viņi nebūtu derīgi Dieva lielajā saimē. Nedrīkst ignorēt pat visnecilākos pienākumus. Katrs godīgs darbs ir svētība, un tā uzticīga veikšana var pierādīt cilvēka atbildību lielākam uzdevumam.

Lai arī darbs būtu ļoti vienkāršs, tomēr, ja tas tiek darīts, pilnīgi nododot sevi Dievam, tad tas Viņam ir tikpat pieņemams kā visaugstākā kalpošana. Neviens upuris netiek uzskatīts par mazu, ja to pienes no sirds un ar prieku.

Lai kur arī mēs neatrastos, Kristus mums liek uzņemties to pienākumu, kurš tobrīd būtu jāveic. Ja tas ir mājās, tad labprātīgi un ar aizrautību ķerieties pie darba, lai padarītu mājas par patīkamu vietu. Ja tu esi māte, tad audzini bērnus Kristum. Tas ir Dieva darbs tikpat lielā mērā, kā mācītāja uzstāšanās no katedras. Ja tavš pienākums ir virtuvē, tad centies būt nevainojama virēja. Gatavo veselīgus, barojošus un garšīgus ēdienus. Tāpat kā, gatavojot ēdienu, tu izmanto vislabākās izejvielas, tā arī

nodarbini savu prātu ar vislabākajām domām. Ja tavs darbs ir zemes apstrādāšana vai kāds cits ārods, tad pildi savu [360] pienākumu tā, lai tas nes sekmes. Noskaņojies uz to, ko tu dari. Visā savā darbā atklāj Kristu. Dari tā, kā tavā vietā būtu darījis Viņš.

Lai arī tavs talants būtu mazs, Dievs tam ir paredzējis atbilstošu vietu. Ja šis viens talants tiks gudri izmantots, tas paveiks savu uzdevumu. Ar uzticību mazajos pienākumos mums jāriņķojas pēc saskaitīšanas principa, bet Dievs mūsu labā darbosies pēc reizināšanas principa. So sīkumu bagātināts, Viņa darbs kļūs sevišķi ietekmīgs.

Lai dzīva ticība kā zelta pavedieni rotā pat vismazākos darbus. Tad visi ikdienas pienākumi sekmēs kristieša pieaugsmi. Tiks nodrošināta nepārtraukta raudzīšanās uz Jēzu. Mīlestība pret Viņu ienesīs dzīvinošu spēku visos uzsāktajos darbos. Pareizi izmantojot savus talantus, mēs kā ar zelta ķēdi varam savienoties ar augstāko pasauli. Šī ir patiesa svēttapšana, jo tās būtība ir enerģiska ikdienas pienākumu pildīšana un pilnīga paklausība Dieva gribai.

Taču daudzi kristieši gaida, ka viņiem tiks piedāvāts kāds liels un svarīgs darbs. Tā kā viņiem neizdodas atrast pietiekami ievērojamu vietu, lai sasniegtu savas godkāres mērķus, tad šie ļaudis nav uzticīgi dzīves ikdienas pienākumos. Tie viņiem liekas neinteresanti. Dienu no dienas viņi palaiz garām izdevības parādīt Dievam uzticību. Kamēr tie gaida lielo un svarīgo darbu, dzīve paiet, bet mērķi nav sasniegti un darbi paliek nepadarīti.

Atdotie talanti

“Pēc ilga laika šo kalpu kungs atnāca un sāka norēķināties ar tiem.” Kad Kungs izskatīs savu kalpu atskaites, tad tiks vērtēts katra talanta nestais ieguvums. Padarītais darbs runā par darītāja raksturu.

Tie, kam bija pieci un divi talanti, uzticētās dāvanas Kungam atdeva kopā ar atnesto peļņu. [361] Tā rīkodamies, viņi paši nepretendē ne uz kādu nopelnu. Viņu talanti ir tie, kas viņiem tika iedoti; viņi gan ir nopelnījuši arī citus, taču bez ieguldījuma nekādas peļņas nebūtu. Šie kalpi saprot, ka ar to viņi ir vienīgi izpildījuši savu pienākumu. Kapitāls piederēja Kungam, un līdz ar to arī peļņa. Ja Pestītājs tiem nebūtu devis savu mīlestību un žēlastību, tad mūžības priekšā tie būtu nabagi.

Bet tad, kad Kungs pieņem talantus, Viņš atalgo strādniekus tā, it kā tas viss būtu viņu nopelns. Viņa sejas izteiksme pauž prieku un apmierinājumu. Kungam ir prieks par to, ka Viņš tiem var dāvāt svētības. Par katru veikto kalpošanu un katru upuri Viņš tiem atmaksā, taču ne tāpēc, ka Viņš to būtu parādā, bet gan tāpēc, ka Viņa sirds ir mīlestības un laipnības pārpilna.

“Labi, tu, godīgais un uzticīgais kalps,” Kungs atbild, “tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, Es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava Kunga priekā!”

Debesu atzinību spēj iekarot uzticība un pašjāvība uz Dievu, kalpošana mīlestībā. Katrs Svētā Gara pamudinājums, kurš aicina cilvēkus darīt labu un tuvoties Dievam, tiek atzīmēts Debesu grāmatās, un Dieva noliktajā dienā tie ļaudis, ar kuru starpniecību Viņš būs strādājis, saņems atzinību.

Uzticīgie kalpi sava Kunga priekā ieies tad, kad Debesu valstībā tie redzēs cilvēkus, kuru pestīšanā ir bijuši iesaistīti. Tur šiem ļaudīm tiks dota iespēja piedalīties Dieva darbā, jo tam nepieciešamo sagatavotību viņi būs ieguvuši, strādājot jau šeit uz zemes. Sava rakstura un svētās kalpošanas ziņā Debesīs mēs būsīm tie paši, kas šodien. Kristus par sevi sacīja: “Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet ka Viņš kalpotu.” (Mat. 20:28) Šis Viņa darbs uz zemes ir Viņa darbs arī Debesīs. Mūsu atalgojums par strādāšanu kopā ar Kristu šajā pasaulē būs lielāks spēks un plašākas iespējas, ko sniegs sadarbošanās ar Viņu nākamajā pasaulē.

[362] “Bet atnāca arī tas, kas bija dabūjis vienu talantu un sacīja: “Es pazīstu tevi kā bargu cilvēku, tu pļauj, kur neesi sējis, un salasi, kur neesi kaisījis. Es baidījos, un aizgāju un apraku tavu talantu zemē. Te viņš ir, ņem savu mantu.””

Tā cilvēki attaisno savu nevērību pret Dieva dāvanām. Tie uzskata Dievu par skarbu tirānu, kurš cenšas pieķert viņus kļūdās un sodīt par tām. Tie vaino Dievu, ka Viņš prasot to, ko nekad nav devis, jeb pļaujot, kur nav sējis.

Ir daudz tādu, kuri savās sirdīs Dievu uzskata par bargu kungu, jo Viņš no šiem cilvēkiem prasa viņu īpašumus un, lai tie Viņam kalpotu. Taču mēs Dievam nevaram pienest neko citu, kā vien to, kas Viņam jau pieder. “No Tevis ir viss,” sacīja ķēniņš Dāvids, “un no Tevis paša rokas mēs dodam Tev!”

(1. Laiku 29:14) Visas lietas pieder Dievam — ne tikai radīšanas, bet arī pestīšanas dēļ. Visas svētības, kas mums tiek dotas šajā un nākamajā dzīvē, ir apzīmogotas ar Golgātas zīmogu. Tāpēc ir nevietā vainot Dievu, ka Viņš būtu skarbs Kungs, kurš plauj, kur nav sējis.

Kungs neapstrīd jaunā kalpa apsūdzību, kaut arī tā ir netaisna; pamatojoties uz paša apsūdzētāja teikto, Viņš pierāda, ka kalpa rīcībai tik un tā nav attaisnojuma. Bija paredzēti dažādi veidi un līdzekļi, kā talants varētu tikt izmantots un nestu peļņu īpašniekam. Kungs sacīja: "Tev vajadzēja dot manu mantu naudas mainītājiem; es pārņācis būtu saņēmis savu naudu ar augļiem."

Debesu Tēvs no mums prasa ne vairāk un ne mazāk par to, cik Viņš mums ir devis spējas rīkoties. Viņš saviem kalpiem neuzliek nastas, kuras tie nebūtu spējīgi nest. "Viņš zina, kādi radījumi mēs esam, Viņš piemin to, ka mēs esam pīšļi." (Ps. 103:14) Pateicoties dievišķās žēlastības spēkam, mēs spējam dot visu, ko Viņš no mums prasa.

"No katra, kam daudz dots, daudz [363] prasīs." (Lūk. 12:48) Ja mēs kaut par mata tiesu būsim darījuši mazāk, nekā to atļāva mūsu spējas, tad katram par to būs jāatbild. Katru iespēju kalpot Kungs mēro stingri. Neizmantojot spējas tāpat tiek ņemtas vērā kā tās, kuras tiek vairotas. Dievs no mums prasīs atbildību par visu, kas mēs varētu kļūt, ja būtu pareizi izlietojuši savus talantus. Mēs tiksim tiesāti pēc tā, ko mums vajadzēja darīt, bet ko nepaveicām tādēļ, ka savus spēkus neizmantojām, lai pagodinātu Dievu. Pat tad, ja nezaudēsim savas dvēseles, mūžībā mēs aptversim, kādas ir sekas, ja talants netiek izmantots. Visas zināšanas un spējas, kuras mēs būtu varējuši iegūt, bet neieguvām, būs mūžīgs zaudējums.

Taču, kad mēs pilnīgi nododamies Dievam un savā darbā sekojam Viņa norādījumiem, tad Viņš uzņemas atbildību par tā veikšanu. Tad Viņš mums neliek raizēties par to, vai mūsu godīgajiem centieniem būs sekmīgs rezultāts. Mums pat ne reizi nav jādomā par neveiksmi. Mums jāsadarbomas ar To, kurš neveiksmi nepazīst.

Mums nevajadzētu daudz runāt par savu vājumu un nespēju. Tā ir atklāta neuzticība Dievam, Viņa vārda noliegšana. Kad kurnam savu nastu dēļ vai atsakāmies no pienākumiem, kurus pildīt Viņš mūs aicina, tad ar to mēs īstenībā sakām, ka Viņš ir bargs kungs — Viņš prasa no mums to, kā veikšanai nav devis spēku.

Slinkā kalpa izturēšanos bieži vien mums gribas uzskatīt par pazemību. Taču īsta pazemība ir pavisam citāda. Būt tērptam pazemībā nenozīmē, ka mums jābūt intelektuāli neattīstītiem, nepilnīgiem savos centienos, tādiem, kas baidās no dzīves un izvairās no nastām, lai tikai neciestu neveiksmi. Patiesa pazemība īsteno Dieva nodomus, savā rīcībā būdama atkarīga no Viņa spēka.

Dievs savā darbā izmanto tos, kurus vēlas. Dažkārt vislielākajam darbam Viņš izraugās visnecilākos instrumentus, jo Viņa [364] spēks atklājas cilvēku vājumā. Mums ir savi standarti, un, pamatojoties uz tiem, vienu lietu mēs vērtējam kā lielu, bet citu — kā mazu, taču Dievs neizmanto mūsu kritērijus. Nevajadzētu iedomāties, ka tas, kas mums ir liels, noteikti ir liels arī Dieva skatījumā, vai, ko mēs uzskatām par mazu, ir tāds arī Dieva acīs. Mūsu uzdevums nav savu talantu vērtēšana un darbu izvēle. Mums jāuzņemas tās nastas, kuras Dievs mums ir uzlicis, jānes tās Viņa dēļ, vienmēr griežoties pie Viņa, lai saņemtu mieru un atspirdzinājumu. Lai arī kādu darbu mēs darītu, Dievu vienmēr pagodina labprātīga kalpošana, kas tiek veikta no sirds. Viņš ir iepriecināts, ja mēs savus pienākumus uzņemamies ar pateicību, priecādamies, ka tiekam atzīti par cienīgiem, lai būtu Viņa darbabiedri.

Atņemtā talants

Kūtrajam kalpam tika pasludināts šāds spriedums: "Tāpēc ņemiet viņa talantu un dodiet to tam, kam ir desmit talantu." Seit, tāpat kā, atalgojot uzticīgo darbinieku, tiek norādīts ne tikai uz algu pēc izšķirošās tiesas, bet arī uz pakāpenisku atalgošanu jau šajā dzīvē. Kā materiālajā, tā arī garīgajā sfērā neizmantojot spējas novājinās un atrofējas. Aktivitāte ir dzīvības likums, bet dīkstāve ir nāve. "Bet ikvienam ir dota gara izpausme, lai nestu svētību [visiem]." (1. Kor. 12:7) Dāvanas vairojas tad, kad tās tiek izmantotas, lai nestu svētību citiem, bet, norobežotas kalpošanai sev, tās samazinās un beigās tiek atņemtas. Tas, kurš atsakās sniegt to, kas viņam ir, beidzot pārliecināsies, ka viņam arī vairs nav nekā, ko dot. Viņš ļauj procesam, kurš neizbēgami degradē un galīgi iznīcina dvēseles spēkus.

Lai neviens nedomā, ka var dzīvot savtīgu dzīvi, bet tad, pēc kalpošanas savām interesēm, ieiet sava Kunga priekā. Sie cilvēki nespētu baudīt prieku, ko sniedz nesavtīga mīlestība. Tie nebūtu atbilstoši Debesu [365] pagalmiem. Tie nespētu novērtēt šķīsto mīlestības atmosfēru, kas caurstrāvo Debesis.

Engēļu balsis un viņu kokles tos neiepriecinātu. Viņu prātiem Debesu atziņas būtu kā mīkla.

Tos, kuri nebūs strādājuši Kristus labā, tos, kuri no Viņa būs aizgājuši, nepildīdami nevienu pienākumu, domādami vienīgi par sevi un izpatīkdami sev, lielajā tiesas dienā visas zemes Tiesnesis ierindos starp tiem, kuri ir darījuši ļaunu. Viņi saņems to pašu sodu.

Daudzi, kuri sevi sauc par kristiešiem, neņem vērā Dieva prasības un tomēr nejūt, ka te būtu kas slihts. Tie zina, ka zaimotājs, slepkava un laulības pārkāpējs ir pelnījis sodu, bet viņiem taču patīk dievkalpojumi, viņiem patīk klausīties Evaņģēlija sludināšanu, un tāpēc tie iedomājas, ka ir kristieši. Kaut arī šie ļaudis būs pavadījuši dzīvi, rūpēdamies vienīgi par sevi, tomēr, izdzirduši spriedumu: "Nemiet viņa talantu", tie būs tikpat pārsteigti kā neuzticīgais kalps. Tāpat kā jūdi, tie nepareizi izmanto viņiem dotās svētības.

Daudzi, kuri nepiedalās Kristus darbā, aizbildinās ar to, ka nespēj strādāt. Bet vai Dievs tos ir padarījis tik nespējīgus? Nē, nekādā ziņā. Šī nespēja ir cēlusies no viņu pašu pasivitātes, un to ir nostiprinājusi tīša izvēle. Pie izteiktā sprieduma tie savās domās īstenībā jau ir nonākuši paši: "Nemiet viņa talantu." Nepārtrauktā nepareizā izturēšanās pret talantiem tiem pilnīgi apslāpēs Svēto Garu, kurš ir vienīgā gaisma. Ar spriedumu: "Nelietīgo kalpu izmetiet galējā tumsībā" Debesis apzīmogo viņu pašu izvēli mūžības jautājumā.

"Dariet sev draugus ar netaisno mamonu"

Lūk. 16:1–9

[366] Kristus nākšana notika intensīvas pasaulīgas dzīves laikā. Cilvēki mēdza pakļaut mūžīgo laicīgajam, tiesības uz nākotni — tagadnes lietām. Ilūzijas tie uztvēra kā realitāti, bet realitāti — kā ilūzijas. Neredzamo pasauli tie neuzlūkoja ticībā. Šis dzīves lietas sātans viņiem pasniedza kā sevišķi pievilcīgas un visaptverošas, un tie sekoja viņa kārdinājumiem.

Kristus nāca, lai šo kārtību mainītu. Viņš centās lauzt maģisko varu, kas bija pārņēmusi un sagūstījusi cilvēkus. Ar savām mācībām Debesu un zemes prasības Viņš centās nolikt tām atbilstošajās vietās, novērst cilvēku domas no tagadnes uz nākotni. Viņš tos aicināja pārtraukt tiekties pēc laicīgajām lietām un mudināja gatavoties mūžībai.

Kristus sacīja: "Bija bagāts cilvēks, tam bija mājas pārvaldnieks. Par to viņam pieneša ziņas, ka tas izšķērdējis viņa mantu." Saimnieks visu savu īpašumu bija nodevis šī kalpa rokās, taču tas izrādījās neuzticīgs. Saimnieks bija pārliecināts, ka [367] pastāvīgi tiek aplaupīts. Viņš nolēma šo kalpu vairs ilgāk neatstāt amatā un lika sniegt atskaiti par savu darbību. "Ko es dzirdu par tevi," viņš sacīja, "dod norēķinu par savu namturību, jo tu nevari ilgāk būt par pārvaldnieku."

Domādams par gaidāmo amata zaudēšanu, pārvaldnieks savā tālākajā dzīvē saškatīja trīs perspektīvas — viņam būs vai nu smagi jāstrādā, jāubago, vai arī jāmirst badā. Tad viņš pie sevis teica: "Ko es tagad darišu, jo mans kungs man atņems nama valdīšanu? Rakt es nespēju un diedelēt kaunos. Es zinu, ko darišu, lai tie mani uzņem savās mājās, kad es būšu atstādināts no pārvaldnieka amata!" "Un, ataicinājis pa vienam visus sava kunga parādniekus, viņš sacīja pirmajam: "Cik tu manam kungam esi parādā?" Tas sacīja: "Simts mucu eļļas." Bet viņš teica: "Se, ņem savu zīmi, sēdies un raksti tūliņ piecdesmit!" Pēc tam viņš kādam citam jautāja: "Bet tu, cik esi parādā?" Tas sacīja: "Simts mēru kviešu." Viņš teica: "Se, ņem savu zīmi un raksti astoņdesmit!"

Šis neuzticīgais kalps savā negodīgajā rīcībā iesaistīja arī citus. Lai tiem palīdzētu, viņš krāpa savu saimnieku, un, tā kā parādnieki neatraidīja šo palīdzību, tiem bija jāpiekrīt uzņemt viņu savās mājās kā draugu.

"Un kungs uzteica netaisno nama pārvaldnieku, ka tas gudri bija darījis." Pasaulīgais saimnieks augstu novērtēja viltību, kuru savā rīcībā izmantoja tas, kurš viņu apkrāpa. Taču bagātnieka uzslava nebija Dieva uzslava.

Kristus neslavēja netaisno pārvaldnieku; Viņš liek mums pārdomāt šo labi pazīstamo situāciju, lai ilustrētu kādu mācību, ko Viņš vēlējas pasniegt. "Dariet sev draugus ar netaisno mamonu," Viņš sacīja, "lai, kad viņa vairs nav, tie jūs uzņem mūžīgajos mājokļos."

[368] Farizeji Pestītāju kritizēja par to, ka Viņš uzturēja draudzīgas attiecības ar muitniekiem un grēciniekiem. Bet Viņa interese pret tiem nebija mazinājusies, arī darbs viņu labā netika pārtraukts. Kristus redzēja, ka šo ļaužu nodarbošanās veda tos kārdināšanā. No visām pusēm viņiem uzbruka jauni vilinājumi. Pirmais jaunais solis bija viegls, bet tālākais ceļš strauji veda lejup, palielinādams

negodīgumu un vairodams noziegumus. Jēzus ar visiem līdzekļiem centās tos mantot augstākiem mērķiem un cēlākiem principiēm. Tieši par to Viņš domāja, kad runāja par neuzticīgo pārvaldnieku. Muitnieku dzīvē pastāvēja tieši tāda situācija, kāda bija attēlota līdzībā, un šajā Kristus sniegtajā aprakstā tie saskatīja savus darbus. Tā tika piesaistīta viņu uzmanība, un no pašu negodīgās rīcības ainojuma daudzi guva garīgu mācību.

Tomēr ar šo līdzību vispirms tiešā veidā tika uzrunāti mācekļi. Viņiem pirmajiem tika pasniegts patiesības raugs, un ar viņu starpniecību tam bija jāaizsniedz citi. Daudzas Kristus mācības mācekļi sākumā nesaprata, un bieži vien šķita, ka Viņa sniegtās patiesības ir gandrīz pavisam aizmirstas. Taču Svētā Gara ietekmē šīs lietas vēlāk [369] tika atsvaidzinātas un darītas skaidras, tā ka mācekļi tās pārliecinoši pasniedza jaunatgrieztajiem, kas pievienojās draudzei.

Pestītājs uzrunāja arī farizejus. Viņš neatmeta cerības, ka tie sajutīs Viņa vārdu spēku. Daudzi savos sirds dziļumos bija pārliecināti, un, klausoties patiesību Svētā Gara vadībā, ne viens vien sāka ticēt Kristum.

Farizeji mēģināja celt Kristum neslavu, pārmetot, ka Viņš uztur draudzīgas attiecības ar muitniekiem un grēciniekiem. Nu šos pārmetumus Viņš pavērsa pret apsūdzētajiem pašiem. Situāciju, kas raksturīga muitniekiem, Viņš pasniedz farizejiem kā tādu, kas aino arī viņu rīcību un parāda vienīgo veidu, kā tie var izklūt no saviem maldiem.

Neuzticīgajam pārvaldniekam kunga manta tika uzticēta tādēļ, lai to izmantotu labdarības nolūkos, taču viņš to bija lietojis savām vajadzībām. Tas pats sakāms par Israēlu. Dievs bija izredzējis Abrahāma pēcnācējus. Ar stipru roku Viņš tos bija izvedis no Ēģiptes verdzības. Viņš tos bija padarījis par patiesības pārvaldniekiem, lai tie nestu svētību pasaulei. Israēliešiem bija uzticēts dzīvais Dieva Vārds, un viņu pienākums bija dalīties tajā ar citiem. Bet Kunga pārvaldnieki šīs dāvanas bija lietojuši, lai iedzīvotos bagātībā un vairotu savu slavu.

Iedomīgie un paštaisnie farizeji nevietā izlietoja mantu, ko viņu rīcībā bija nodevis Dievs un ar kuru tiem Viņš bija jāpaaugstina.

Līdzībā minētais kalps nebija rūpējies par nākotni. Viņš bija piesavinājies mantu, kas tam tika uzticēta lietošanai citu labā, taču viņš domāja tikai par tagadni. Kad šis cilvēks tiks atcelts no pārvaldnieka amata, viņam vairs nepiederēs nekas. Taču pagaidām saimnieka manta vēl bija viņa rokās, un viņš nolēma [370] to izlietot tā, lai nodrošinātu sev iztiku nākotnē. Lai to panāktu, kalpam bija jārikojas pēc jauna plāna. Nu vairs nevarēja krāt sev — bija jādod citiem. Tā viņš varētu sev iegūt draugus, kuri pēc atstādināšanas no amata uzņemtu viņu pie sevis. To pašu varēja teikt par farizejiem. Drīz pārvaldnieku pienākumi tiem tiks atņemti, un viņi tiek aicināti nodrošināt sev nākotni. Vienīgi, domājot par citu labumu, viņi varēja iegūt ko labu sev. Vienīgi, dodot Dieva dāvanas citiem šajā dzīvē, tie varēja nodrošināt sev mūžību.

Izstāstījis līdzību, Kristus sacīja: "Šīs pasaules bērni savās lietās ir gudrāki par gaismas bērniem." Citiem vārdiem sakot, pasaulīgajās lietās prasmīgie sev kalpo gudrāk un dedzīgāk, nekā Dievam kalpo tie, kas sevi sauc par Viņa bērniem. Tā tas bija Kristus dienās, un tā tas ir arī šodien. Paskatieties, kā dzīvo tie, kuri sevi sauc par kristiešiem. Kungs tiem ir devis talantus, spēku un ietekmi; Viņš tiem ir uzticējis arī naudu, lai tie varētu piedalīties lielajā pestīšanas darbā. Visām Viņa dāvanām jātiek izmantotām par svētību cilvēcei, lai atvieglotu cietējus un trūcīgos. Mums ir jāpaēdina izsalkušie, jāapgērbj kailie, jā rūpējas par atraithēm un bāreņiem, jākalpo nelaimīgajiem un apspiestajiem. Dievs nekādā ziņā nebija domājis, ka pasaulē vajadzētu būt šīm daudzajām nelaimēm. Viņš nebūt nav ieplānojis, ka vienam cilvēkam vajadzētu dzīvot greznības pārpilnībā, bet tajā pašā laikā kāda cita bērniem būtu jāraud pēc maizes. Līdzekļi, kas pārsniedz dzīves vajadzības, cilvēkam tiek uzticēti, lai viņš darītu labu, lai nestu svētību cilvēcei. Kungs saka: "Pārdodiet savu īpašumu un izdaliet to nabagiem." (Lūk. 12:33) Esiet "devīgi, nesavtīgi". (1. Tim. 6:18) "Aicini nabagus, kroplus, tizlus un aklus." (Lūk. 14:13) "Atraiet kalpības jūga važas," "tos, kam pāri nodarīts, atlaidiet svabadībā un [371] noņemiet no viņu pleciem ikkatru jūgu." "Savu maizi lauz izsalkušam, un nabagus, kas bez pajumtes, uzņem savā namā; kad tu redzi kailus, (..) tos apgērb." "Paēdini apbēdinātu dvēseli." (Jes. 58:6,7,10) "Ejiet pa visu pasauli un pasludiniet Evaņģēliju visai radībai." (Marka 16:15) Tādas ir Kunga pavēles. Vai lielais ļaužu pulks, kas sevi sauc par kristiešiem, dara šo darbu?

Ak, cik daudzi piesavinās Dieva dāvanas! Cik daudzi krāj namu pēc nama un vienu zemes gabalu pēc otra! Cik daudzi savu naudu iztērē izpriecās, iekāres apmierināšanai, krāšņiem namiem, mēbelēm un apģērbam! Citi cilvēki tiek pamesti nelaimēs un noziegumos, kļūst par upuriem slimībām un nāvei. Mīlzum daudzi ļaužu aiziet bojā, neredzējuši nevienu līdzjūtīgu skatienu, nedzirdējuši nevienu

līdzjūtīgu vārdu un ne reizi nepiedzīvojuši draudzīgu izturēšanos.

Cilvēki ir vainojami Dieva aplaupīšanā. Tas, ka viņi savtīgi izmanto līdzekļus, laupa Dievam to godu, kas Viņam būtu jāsaņem, kad tiek atvieglotas cilvēces ciešanas un veikts dvēseļu pestīšanas darbs. Cilvēki ļaunprātīgi izmanto tiem [372] uzticētās vērtības. Kungs paziņo: "Un tad Es nākšu pie jums un jūs tiesāšu, un Es nodošu uz vietas savu taisno liecību pret (..) tiem, kas izturas varmācīgi un netaisni pret algādžiem, atraitnēm un bāriņiem, kas nomāc ienācējus svešiniekus." "Vai ir pareizi, ka cilvēks krāpj Dievu, kā jūs Mani krāpjat? Jūs tad sakāt: "Kā tad mēs Tevi krāpjam?" Ar desmito tiesu un nenoteikti pienesamiem ziedojumiem jeb nodevām. Tādēļ jau jūs esat nolādēti tā, ka viss krīt jums no rokām un iet jūsu rokās bojā, jo jūs visi vienā kopā cits pār citu Mani krāpjat!" (Mal. 3:5,8,9) "Nu, tad, bagātnieki, (..) jūsu bagātība ir sapuvusi, un jūsu drēbes ir kodes saēdušas, jūsu zelts un sudrabs ir sarūsējis, un viņu rūsa būs jums par liecību (..). Jūs esat sev mantas krājuši pēdējās dienās." "Jūs esat virs zemes dzīvojuši kārumā un baudās." "Raugi, alga, atrauta strādniekiem, kas ir nopļāvuši jūsu laukus, brēc, un pļāvēju saucieni ir sasnieguši tā Kunga Cebaota ausis." (Jēk. 5:1-3,5,4)

Pienāks brīdis, kad katram būs jāatsakās no uzticētajām dāvanām. Pēdējās tiesas dienā cilvēku krātajai bagātībai vairs nebūs nekādas vērtības. Viņu rīcībā tad nebūs nekā, ko tie varētu uzskatīt par savu.

Tiem, kuri savu dzīvi pavada, krādami laicīgu mantu, ir mazāk gudrības, saprātīgas rīcības un rūpju par savu mūžīgo labklājību nekā netaisnajam pārvaldniekam par savu laicīgo iztīku. Tie, kas sevi sauc par gaismas bērniem, nav tik gudri kā tās pašas paaudzes pasaules bērni. Sie ir tie, par kuriem pravietis, raudzīdamies nākotnē uz tiesas dienu, ir pasludinājis: "Cilvēki atmetīs savus sudraba un zelta elka dievus, ko viņi bija darinājuši pielūgsmei, aizmetīs tos projām žurkām un sikspārņiem un paslēpsies klinšu aizās un klinšu alās bailēs no tā Kunga un Viņa varenās godības, kad Viņš celsies, lai zemei iedvestu bijību." (Jes. 2:20,21)

[373] "Darīet sev draugus ar netaisno mamonu," Kristus sacīja, "lai, kad viņa vairs nav, tie jūs uzņem mūžīgajos mājokļos." Dievs, Kristus un eņģeļi kalpo tiem, kam ir nelaimes, kam ir ciešanas, un tiem, kuri grēko. Nodod sevi Dievam šajā darbā, izmanto Viņa dotās dāvanas šim mērķim, un tu sadarbosies ar Debesu būtnēm. Tava sirds pukstēs saskaņā ar viņu sirdīm. Arī tavs raksturs saplūdis ar viņu raksturu. Tad šie Debesu mājokļu iemītnieki tev nebūs sveši. Kad zemes lietām būs pienācis gals, tevi laipni ielūgs Debesu vārtu sargi.

Līdzekļi, kas tiks izmantoti, lai nestu svētību citiem, nesīs augļus. Pareizi izlietotās bagātības paveiks lielu darbu. Dvēseles tiks mantotas Kristum. Cilvēks, kurš savā dzīvē seko Kristus plānam, Dieva pagalmos ieraudzīs tos, kuru labā viņš ir strādājis un pienesis upurus uz zemes. Atpirktie pateicībā atcerēsies tos, ar kuru darba starpniecību viņi ir pestīti. Debesis būs dārgas tiem, kuri būs uzticīgi strādājuši dvēseļu glābšanas darbā.

Šajā līdzībā ietvertā mācība paredzēta visiem. No katra tiks prasīta atbildība par svētībām, ko viņam devis Kristus. Dzīve ir pārāk nopietna, lai tajā visu pārņemtu laicīgās un zemes lietas. Kungs vēlas, lai no tā, ko neredzamā un mūžīgā pasaule ir devusi mums, mēs dotu arī citiem.

Katru gadu miljonu miljoni dvēseļu aiziet mūžībā nebrīdinātas un nesapņēmušas pestīšanu. Ik brīdi mūsu daudzveidīgajā dzīvē paveras iespējas tās aizsniegt un glābt. Šis izdevības nepārtraukti nāk un iet. Dievs vēlas, lai mēs tās izmantojam maksimāli. Paiet dienas, nedēļas un mēneši, un, raugi, jau atkal par vienu dienu, nedēļu un mēnesi mums ir palicis mazāk laika, kurā varētu darīt savu darbu. Labākajā gadījumā vēl daži gadi, un atskanēs balss, kurai mēs [374] nevaram neatbildēt: "Dod norēķinu par savu namturību."

Kristus ikvienu aicina pārdomāt. Tagad rēķini godīgi. Vienā svaru kausā liec Jēzu, kurš nozīmē mūžības bagātības, dzīvību, patiesību, Debesis un Kristus prieku par atpestītajām dvēselēm; otrā ieliec visu pievilcīgo, ko var dot pasaule. Vienā svaru kausā liec savas dvēseles pazūšanu un dvēseles, kuras ar tava darba starpniecību varētu tikt glābtas, otrā — gan savu, gan viņu dzīvi, kura atbilst Dieva standartiem. Salīdzini laiku un mūžību. Kamēr tu risini šīs lietas, Kristus saka: "Ko tas cilvēkam palīdz, ka viņš iemanto visu pasauli un zaudē savu dvēseli?" (Marka 8:36)

Dievs vēlas, lai zemes lietu vietā mēs izvēlamies Debesu lietas. Viņš mums paver iespējas noguldīt līdzekļus Debesu bankā. Viņš iedrošinās mūs tiekties pēc visaugstākajiem mērķiem un sargās mūsu visvērtīgākos dārgumus. Viņš saka: "Es darīšu mirstīgo vērtīgāku par tīru zeltu, jā, cilvēku par Ofīras zelta stieni." (Jes. 13:12 — KJV) Kad tās bagātības, kuras saēd kodes un sabojā rūsa, tiks noslaucītas no zemes virsas, Kristus sekotāji varēs priecāties par Debesu mantu, par neiznīcīgajām bagātībām.

Kristus atpestīto draudzība ir labāka par pasaulē sastopamo draudzību. Tiesības uz mājokļiem, ko Kungs ir aizgājis sagatavot, ir labākas par tiesībām uz vislepnāko pili. Daudz labāki par jebkuru pasaulē dzirdētu uzslavu būs Pestītāja vārdi, kurus Viņš teiks saviem uzticamajiem kalpiem: "Nāciet šurp, jūs, Mana Tēva svētītie, iemantojiet valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma." (Mat. 25:34)

Tiem, kuri tomēr ir izšķērdējuši Kristus mantu, Viņš joprojām dod iespēju nodrošināties ar paliekošu bagātību. Viņš saka: "Dodiet, tad jums taps dots." "Gādājiet sev naudas makus, kas nepaliek veci, neizsīkstošu mantu Debesīs, [375] kur zaglis nevar piekļūt un ko kodes nevar maitāt." (Lūk. 6:38; 12:33) "Tiem, kas ir bagāti tagadējā pasaules laikmetā, piekodini, (...) lai viņi darītu labu, būtu bagāti labos darbos, devīgi, nesavtīgi, uzkrādami sev labu mantas pamatu nākamai dzīvei, ka iegūtu īsto dzīvību." (1. Tim. 6:17-19)

Lai tavš īpašums vispirms ir Debesīs! Noliec savus dārgumus pie Dieva troņa. Nodrošini sev tiesības uz Kristus neizmērojamo bagātību. "Dariet sev draugus ar netaisno mamonu, lai, kad viņa vairs nav, tie jūs uzņem mūžīgajos mājokļos."

"Kurš ir mans tuvākais?"

[376] Jautājums "Kurš ir mans tuvākais?" jūdu starpā mēdza izraisīt nebeidzamus strīdus. Viņi nešaubījās par pagāņiem un samariešiem. Tie viņiem bija svešinieki un ienaidnieki. Bet kur pašu tautas un dažādo sabiedrības šķiru vidū ir šī robeža? Kurus priesterim, rabīnam un vecākajam vajadzētu uzskatīt par saviem tuvākajiem? Viņi savu dzīvi pavadīja ceremoniju virknē, ar kuru centās sevi šķīstīt. Sie cilvēki mācīja, ka saskarsme ar neizglītoto un bezrūpīgo pūli tos apgāna, bet šķīstīšana prasa smagu piepūli. Vai "nešķīstos" tie lai uzskata par saviem tuvākajiem?

Uz šo jautājumu Jēzus atbildēja ar līdzību par žēlsirdīgo samarieti. Viņš parādīja, ka mūsu tuvākais nav tikai tas, kurš ir mūsu draudzes loceklis un kuram ir tāda pati ticība kā mums. Seit nav nozīmes ne rasei, ne ādas krāsai, ne sabiedrības šķirai. Mūsu tuvākais ir jebkurš cilvēks, kuram ir vajadzīga mūsu palīdzība. Mūsu tuvākais ir katra dvēsele, kuru ievainojis un satriecis ienaidnieks. Mūsu tuvākais ir ikviens, kurš ir Dieva īpašums.

[377] Līdzību par žēlsirdīgo samarieti ierosināja jautājums, ko Kristum uzdeva kāds bauslības speciālists. Pestītājam mācot, "kāds rakstu mācītājs piecēlās un, Viņu kārdinādams, sacīja: "Mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgo dzīvi?" " Farizeji bija mudinājuši rakstu mācītāju uzdot šo jautājumu, cerēdami ievilināt Kristu lāmatās, un nu tie ļoti uzmanīgi ieklausījās Viņa atbildē. Bet Pestītājs nekādu strīdu neuzsāka. Viņš lika atbildēt pašam jautātājam. "Kā stāv bauslībā rakstīts," Kristus jautāja, "kā tu tur lasi?" Jūdi joprojām pārmeta Jēzum vieglprātīgu attieksmi pret Sinaja kalnā doto bauslību, taču no jautājuma par glābšanu Viņš pievērsās jautājumam par paklausību Dieva baušļiem.

Bauslības mācītājs atbildēja: "Tev būs Dievu, savu Kungu mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu, un savu tuvāko kā sevi pašu." "Tu pareizi esi atbildējis," sacīja Kristus, "dari to, un tu dzīvosī."

Bauslības mācītājs nebija apmierināts ar farizeju nostāju un viņu darbiem. Viņš bija pētījis Rakstus ar vēlēšanos izprast to īsto nozīmi. Viņam bija dzīva interese par šo lietu, un tā arī izskanēja patiesā jautājumā: "Ko man būs darīt?" Savā atbildē, nosaucot bauslības prasības, mācītājs neminēja milzum daudzās ceremoniju un rituālu priekšrakstus. Tajos viņš šajā gadījumā nesaskatīja nekādu vērtību, bet minēja divus lielus principus, uz kuriem balstās visa bauslība un pravieši. Atzinīgi novērtēdams viņa atbildi, Pestītājs ieņēma izdevīgākas pozīcijas attiecībā pret rabīniem. Tie nevarēja izvirzīt nekādas pretenzijas par to, ka Viņš atbalstījis bauslības mācītāja teikto.

"Dari to, un tu dzīvosī," sacīja Kristus. Mācīdams Viņš bauslību vienmēr atklāja kā dievišķi vienotu veselumu, parādīdams, ka nav iespējams vienu priekšrakstu ievērot un kādu citu pārkāpt — visam vijas cauri viens princips. Cilvēka [378] likteni nosaka paklausība visiem likumiem kopā.

Kristus zināja, ka neviens nespēj paklausīt likumam savā spēkā. Viņš vēlējās pārliecināt bauslības mācītāju, lai tas šos jautājumus izpētītu skaidrāk un kritiskāk, tādējādi atrazdams patiesību. Vienīgi pieņemot Kristus spēku un žēlastību, mēs spējam ievērot baušļus. Ticība samaksai par grēku kritušo cilvēku dara spējīgu mīlēt Dievu no visas sirds un savu tuvāko kā sevi pašu.

Bauslības mācītājs zināja, ka viņš nav ievērojis ne pirmos četrus, ne otros sešus baušļus. Šo cilvēku

pārliecināja Kristus pārbaudošie vārdi, taču tā rezultātā viņš nevis izsūdzēja savu grēku, bet gan centās to attaisnot. Viņš neatzina patiesību, bet centās parādīt, cik grūti šo bausli ir pildīt. [379] Sādi mācītājs cerēja izvairīties no pārliecināšanas un vienlaicīgi aizstāvēt sevi ļaužu priekšā. Pestītāja vārdi parādīja, ka mācītāja jautājums bija lieks, jo viņš pats spēja uz to atbildēt. Tomēr viņš uzdeva vēl vienu jautājumu: "Kurš tad ir mans tuvākais?"

Kristus atkal izvairījās no strīda. Uz šo jautājumu Viņš atbildēja, atstāstīdams kādu negadījumu, kas klausītājiem vēl bija svaigā atmiņā. "Kāds cilvēks gāja no Jeruzālemes uz Jēriku un krita laupītāju rokās. Tie tam noplēsa drēbes, sasita un, atstādami viņu pusmirušu guļam, aizgāja."

Dodoties no Jeruzālemes uz Jēriku, ceļniekam bija jāšķērso daļa Jūdejas tuksneša. Ceļš veda lejup mežonīgā, klinšainā aizā, kur mita laupītāji un bieži norisinājās vardarbība. Seit tie arī bija uzbrukuši ceļniekam, atņēmuši visu vērtīgo un atstājuši viņu pusdzīvu ceļmalā. Viņam tā guļot, garām gāja kāds priesteris; tas pamanīja ievainoto, sasīto un savās asinīs mirkstošo cilvēku; tomēr viņš to pameta, nesniegdams nekādu palīdzību. Viņš "aizgāja garām". Tad parādījās kāds levīts. Aiz ziņkārības par notikušo tas noliecās un apskatīja cietēju. Viņš iekšēji apzinājās to, kas tagad jādara, taču šis pienākums nebija nekāds patīkamais. Levīts vēlējās, kaut viņš nemaz nebūtu nācis pa šo ceļu, tad nebūtu bijis jāredz ievainotais. Tas sev centās iestāstīt, ka viņam ar šo gadījumu nav nekāda sakara, un arī "aizgāja garām".

Taču kāds samarietis, iedams pa šo pašu ceļu, ieraudzīja cietēju un izdarīja to, ko citi bija atteikušies darīt. Viņš laipni un uzmanīgi palīdzēja ievainotajam. "Viņu redzot, sirds tam iežēlojās. Un piegājis viņš sasēja viņa vātis, ieliedams tajās elļu un vīnu; pēc tam viņš to cēla uz sava lopa un to aizveda [380] mājvietā un to apkopa. Bet otrā dienā, izņēmis divus denārijus, iedeva tos samniekam, sacīdams: "Kop viņu, un, ja tu vēl ko izdosi, atpakaļ nākdams, es tev atdošu."" Gan priesteris, gan levīts vārdos apliecināja savu dievbijību, bet samarietis parādīja, ka viņš patiesi ir atgriezies. Šis darbs viņam nebūt nelikās patīkamāks kā priesterim un levītam, taču ar savu rīcību un izturēšanos tas pierādīja, ka dzīvo saskaņā ar Dievu.

Pasniedzams šo mācību, Kristus tiešā un ietekmīgā veidā atklāja bauslības principus un parādīja saviem klausītājiem, ka tie nebija pievērsuši uzmanību šo principu īstenošanai dzīvē. Viņa vārdi bija tik skaidri un tieši, ka klausītāji nevarēja atrast nevienu iespēju iebilst. Bauslības mācītājs neredzēja šajā mācībā neko tādu, ko varētu kritizēt. Viņa aizspriedumi pret Kristu izzuda. Tomēr savu nacionālo naidu viņš nebija pārvarējis tik tālu, ka, izsakot atzīnību samarietim, spētu viņu nosaukt vārdā. Kad Kristus jautāja: "Kurš no šiem trim cilvēkiem, tev šķiet, tas tuvākais bijis tam, kas bija kritis laupītāju rokās?" viņš atbildēja: "Tas, kas viņam žēlsirdību parādīja."

"Tad Jēzus uz to sacīja: "Nu, tad ej un dari tu arī tāpat."" Parādi šo iejūtību un laipnību tiem, kam ir grūtības. Tā tu pierādīsi, ka pildi visus baušļus.

Jūdu un samariešu lielo nesaskaņu cēlonis bija atšķirības vienā no ticības jautājumiem — jautājumā par to, kas ir patiesa pielūgsmē. Farizeji par samariešiem nemēdza teikt neko labu; tie viņus nolādēja ar vissmagākajiem lāstiem. Naidis starp jūdiem un samariešiem bija tik liels, ka samarietei šķita dīvains Kristus lūgums pēc malka ūdens. "Kā tu, jūds būdams," viņa sacīja, "prasi dzert no manis, samarietes?" Un evaņģēlists šeit pievieno paskaidrojumu: "Jo jūdi ar samariešiem nesagājās." (Jāņa 4:9) [381] Kad jūdus tik ļoti bija pārņēmis asinskārs naidis pret Kristu, ka tie templī piecēlās, lai nomētātu Viņu ar akmeņiem, tad tie sava naida izteikšanai neatrada spēcīgākus vārdus par šiem: "Vai mēs pareizi nesakām, ka Tu esi samarietis un ka Tevī ir velns?" (Jāņa 8:48) Tomēr priesteris un levīts atstāja nepadarītu tieši to darbu, ko Kungs viņiem bija pavēlējis darīt, pamezdami savu tautieti ienīstā samarieša ziņā.

Samarietis bija ievērojis bausli: "Tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu", tā parādīdams, ka viņš ir taisnāks nekā tie, kuri viņu nievā. Riskēdams ar savu dzīvību, viņš pret ievainoto izturējās kā pret savu brāli. Samarietis simbolizē Kristu. Pestītājs [382] mums parādīja tādu mīlestību, kurai cilvēciska mīlestība nespēj līdzināties. Kad mēs bijām ievainoti un mirām, Viņš par mums iežēlojās. Viņš mums nepagāja garām, neatstāja bez palīdzības un cerības, pakļaudams bojāejai. Viņu mīlēja viss Debesu pulks. Viņš uzlūkoja mūsu lielo vajadzību un galvoja par mums, padarīdams cilvēces intereses par savējām. Viņš mira, lai glābtu savus ienaidniekus. Viņš lūdza par saviem slepkavām. Norādīdams uz savu piemēru, Viņš sacīja sekotājiem: "Tā ir Mana pavēle, lai jūs mīlētu cits citu;" "kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu." (Jāņa 15:17; 13:34)

Priesteris un levīts bija izraudzīti, lai veiktu kalpošanu templī, kuras kārtību bija izveidojis Dievs. Šī amata pildīšana bija augsta un cienījama privilēģija; gan priesterim, gan levītam šķita — ja jau viņi ir tā pagodināti, tad aprūpēt kādu nepazīstamu cietēju ceļmalā būtu viņu necienīgi. Tā šie garīdznieki

palaida garām īpašu izdevību, ko Dievs tiem bija piedāvājis kā saviem pārstāvjiem, lai viņi varētu nest svētības citiem cilvēkiem.

Šodien daudzi pieļauj līdzīgas kļūdas. Tie savus pienākumus sadala divās atšķirīgās grupās. Viena grupa sastāv no lielajām lietām, kuras jāpārvalda Dieva likumam; otra — no tās saucamajām mazajām lietām, kurās tiek ignorēts bauslis "Tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu". Šī darba sfēra tiek atstāta iegribu varā, pakļauta tieksmēm un acumirkļa pamudinājumiem. Tā tiek kropļots raksturs un Kristus reliģija parādīta neīstā gaismā.

Ir tādi, kas kalpošanu cilvēces ciešanu atvieglošanai uzskata par pazemojošu. Daudzi ar vienaldzību un nicinājumu noskatās uz tiem, kuri savas dvēseles templi atstājuši postā. Daži trūcīgajiem nepievērš uzmanību vēl kāda cita iemesla dēļ. Viņi tic, ka strādā Kristus labā un cenšas sasniegt kādu sevišķi svarīgu mērķi. [383] Viņiem šķiet, ka tie dara lielu darbu un nevar apstāties, lai ievērotu trūcīgo un nelaimē nonākušo vajadzības. Lai sekmētu savu iedomāti lielo darbu, tie pat var apspiest nabadzīgos. Tie var viņiem likt piedzīvot grūtus apstākļus un pārbaudījumus, atņemt šiem cilvēkiem viņu tiesības vai neņemt vērā viņu vajadzības. Tomēr tiem šķiet, ka tas viss ir attaisnojams, jo tie pēc viņu pašu domām strādā Kristus labā.

Daudzi pieļauj, ka viņu brālis vai tuvākais cīnās nelabvēlīgos apstākļos un neviens tam nepalīdz. Tā kā tie sevi sauc par kristiešiem, tad tas šim cilvēkam var likt domāt, ka ar savu egoismu un aukstumu tie pārstāv Kristu. Tie, kas sevi sauc par Dieva kalpiem, nesadarbojas ar Viņu, tāpēc Dieva mīlestība, kuru tiem vajadzētu izstarot, citiem cilvēkiem lielā mērā tiek liegta. Līdz ar to Dievs vairs nesāņem slavas un pateicības augļus no cilvēku sirdīm un lūpām. Dievam tiek laupīts tas gods, kas pienākas Viņa svētajam vārdam. Viņam tiek laupītas dvēseles, par kurām mira Kristus, kuras Viņš ilgojas ievest savā valstībā, lai tās mājotu Viņa klātbūtnē nebeidzamos laikmetos.

Dievišķajai patiesībai ir mazs iespaids uz pasauli, kaut arī mūsu darba rezultātā tam vajadzētu būt lielam. Ticības apliecinājumi vārdos sastopami bieži, taču to ietekme ir maza. Mēs varam apgalvot, ka esam Kristus sekotāji, mēs varam apgalvot, ka ticam katrai Dieva Vārda patiesībai, taču no tā citiem cilvēkiem nav nekāda labuma, ja mūsu ticība netiek īstenota ikdienas dzīvē. Mūsu ticības apliecinājumi vārdos var būt augsti kā debesis, taču tie neglābs ne mūs pašus, ne citus, ja nebūsim kristieši. Pareizs piemērs pasaulei nesīs vairāk labuma nekā visi mūsu apliecinājumi.

Kristus lietā nav iespējams kalpot ar savtību. Viņa lieta ir nabagu un apspiesto lieta. [384] Viņa sekotāju sirdīs trūkst Kristus sirsnīgās iejūtības — dziļās mīlestības pret tiem, kurus Viņš ir vērtējis tik augstu, ka par viņu glābšanu atdevis savu dzīvību. Šīs dvēseles ir dārgas, neizsakāmi dārgākas par jebkuru citu upuri, ko mēs varam pienest Dievam. Ja atdodam visus spēkus kādam acīmredzami lielam darbam, bet tajā pašā laikā esam nevērīgi pret trūcīgajiem un liedzam svešiniekam viņa tiesības, tad šāda kalpošana Dievam nav pieņemama.

Dvēseles svēttapšana ir Svētā Gara darbs, kurš cilvēkā iedēsta Kristus dabu. Evaņģēlija reliģija ir Kristus, kurš ienācis dzīvē — tas ir dzīvs, aktīvs princips. Tā ir Kristus žēlastība, kas atklājas raksturā un parādās labos darbos. Evaņģēlija principi nav šķirami ne no vienas praktiskās dzīves sfēras. Katrai kristieša dzīves un darba jomai jābūt Kristus dzīves atspoguļojumam.

Dievbijības pamats ir mīlestība. Lai arī kādi būtu ticības apliecinājumi, cilvēkam nevar būt patiesa mīlestība pret Dievu, ja tam trūkst nesavtīgas mīlestības pret savu brāli. Taču šo garu mēs nekad neieņemsim, mēģinot mīlēt citus. Vajadzīga ir sirdī mājjoša Kristus mīlestība. Kad pašā es ir izzudis Kristū, tad mīlestība izplūst pati no sevis. Kristieša rakstura pilnība ir sasniegta tad, kad pamudinājums palīdzēt un nest svētību citiem nepārtraukti nāk no cilvēka iekšienes — kad sirdī pilda Debesu gaisma, atklādamās arī sejā.

Nav iespējams, ka sirdī, kurā mājō Kristus, trūktu mīlestības. Ja mīlam Dievu tāpēc, ka Viņš mūs pirmais ir mīlējis, tad mīlēsim arī visus, par kuriem Kristus ir miris. Mēs nevaram nākt saskarsmē ar dievišķo, nesaskaroties ar cilvēcisko, jo Tajā, kurš sēž universa tronī, ir apvienots gan dievišķais, gan cilvēciskais. Savienojoties ar Kristu, mēs ar mīlestības ķēdes zelta locekļiem savienojamies arī ar citiem cilvēkiem. [385] Tad mūsu dzīvē būs redzama Kristus žēlsirdība un iejūtība. Mēs negaidīsim, kamēr trūcīgos un nelaimīgos atved pie mums. Mūs nevajadzēs lūgt, lai mēs justu līdzīgu citu bēdām. Tad kalpošana trūcīgajiem un cietējiem mums būs tikpat dabiska, cik Kristum — ceļot un darīt labu.

Kad vien tiek izjūsts kāds pamudinājums uz mīlestību vai līdzjūtību, kad vien sirds tiecas svētīt un stiprināt citus, vienmēr darbojas Svētais Gars. Ir bijuši gadījumi, kad pagānisma dziļumos cilvēki, kas nekad nav pazinuši Dieva likumu un pat nav dzirdējuši vārdu "Kristus", ir laipni izturējušies pret Viņa kalpiem un aizstāvējuši tos, riskējami ar savu dzīvību. Šāda rīcība ir dievišķa spēka izpausme. Sajos

gadījumos Svētais Gars ir iedēstījis Kristus žēlastību mežona sirdī, un tā ir atmodinājusi līdzjūtību — pretstatā viņa dabai, pretstatā viņa audzināšanai. Viņa dvēselē ir atspīdējis "patiesais gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku" (Jāņa 1:9). Ja gaisma tiek ņemta vērā, tad tā šo cilvēku iaved Dieva valstībā.

[386] Debesis tiek pagodinātas tad, kad kritušiem palīdz piecelties un nelaimīgie tiek mierināti. Kur vien Kristus mājo cilvēku sirdīs, Viņš šādā veidā arī atklājas. Kur vien tas notiek, Kristus reliģija nes svētību, un kur tiek nestā svētība, tur ir gaišums.

Šajā ziņā Dievs neatzīst nekādus cilvēku dalījumus tautībās, rasēs vai sabiedrības šķirās. Viņš ir visas cilvēces Radītājs. Tā kā visi cilvēki ir radīti, viņi pieder vienai ģimenei; arī pateicoties pestīšanai, visi ir viens. Kristus nāca, lai nojauktu katru starpsienu, atvērtu ieeju katrā tempļa nodalījumā, lai Dievs būtu brīvi pieejams katrai dvēselei. Viņa mīlestība ir tik plaša, tik dziļa un tik pilnīga, ka tā nonāk visur. Tā no sātana gūsta atbrīvo nelaimīgās dvēseles, kuras viņam bija izdevies piekrāpt. Dieva mīlestība šīm dvēselēm ļauj mājot tur, kur tām ir pieejams Viņa tronis, tronis, kuru apņēma apsoliņuma varavīksne.

Kristū nav ne jūda, ne grieķa, ne kalpa, nedz svabadā. Viņa dārgajās asinīs visi ir kļuvuši tuvi cits citam. (Sk. Gal. 3:28; Ef. 2:13)

Lai arī kādas būtu atšķirības ticības pārliecībā, cilvēces ciešanu saucieni ir jādzird un tiem ir jāatbild. Tur, kur cilvēki cits pret citu izjūt nepatiku reliģisku atšķirību dēļ, daudz laba var paveikt kalpojot personiski. Kalpošana mīlestībā lauzīs jebkurus aizspriedumus un mantos dvēseles Dievam.

Mums jābūt gataviem sastapties ar citu bēdām, grūtībām un sarežģījumiem. Mums jāpriecājas kopā gan ar augstākās, gan zemākās sabiedrības ļaudīm, gan ar bagātiem, gan nabadzīgiem. "Bez maksas jūs esat saņēmuši, bez maksas dodiet," saka Kristus. (Mat. 10:8) Ap mums ir nelaimīgas, kārdināšanām pakļautas dvēseles, kurām vajadzīgi līdzjūtīgi vārdi un palīdzība. Ir atraitnes, kurām nepieciešama iejūtība un atbalsts. Ir bāreņi, kurus Kristus saviem sekotājiem ir licis pieņemt kā Dieva uzticētus. Pārāk bieži kristieši tiem paiet garām, nepievērsdami uzmanību. Tie var būt skrandaini, nekulturāli un visādā ziņā nepievilcīgi; tomēr viņi ir Dieva īpašums. Tie ir atpirkti par augstu [387] cenu un Viņa acis ir tikpat dārgi kā mēs. Šie cilvēki ir Dieva lielās saimes locekļi, bet kristieši kā Viņa nama pārvaldnieki ir atbildīgi par tiem. "Viņu dvēseles Es atprasīšu no tevis," saka tas Kungs.

No visiem ļaunumiem lielākais ļaunums ir grēks, tāpēc mūsu pienākums ir iežēloties par grēcinieku un tam palīdzēt. Taču visus nevar aizsniegt, rīkojoties pēc viena parauga. Ir daudz tādu, kuri slēpj savas dvēseles izsalkumu. Tiem daudz palīdzētu laipns vārds un tas, ka viņus atceras. Ir arī tādi, kuriem ir vislielākās vajadzības, taču viņi paši to neapzinās. Tie neaptver savas dvēseles briesmīgo trūkumu. Ļaužu pūļi ir tā nogrimuši grēkā, ka viņi ir zaudējuši mūžības realitātes izjūtu, zaudējuši savu līdzību Dievam un pat īsti nezina, vai viņiem ir dvēseles, kas jāglābj. Tiem nav ne ticības Dievam, ne paļaušanās uz cilvēku. Daudzus no tiem iespējams aizsniegt vienīgi ar neviltotu labestību, kas negaida atmaksu. Vispirms jā rūpējas par viņu fiziskajām vajadzībām. Viņiem ir jābūt paēdušiem, tīriem un pieklājīgi apģērbtiem. Kad šie cilvēki saskatīs tavas nesavtīgās mīlestības pierādījumus, viņiem būs vieglāk ticēt Kristus mīlestībai.

Ir daudz tādu, kuri dzīvo maldos un apzinās savu kaunu un muļķību. Tie tik ilgi skatās uz savām kļūdām un maldiem, kamēr nonāk gandrīz pilnīgā izmisumā. Šīs dvēseles mēs nedrīkstam atstāt. Ja kādam jāpeld pret straumi, tad viss straumes spēks to nes atpakaļ. Pasniedz viņam palīdzošu roku, kā Vecākais Brālis pasniedza roku slīkstošajam Pēterim. Uzrunā šo cilvēku ar cerības pilniem vārdiem, ar vārdiem, kas rada uzticību un pamodina mīlestību.

Tu savam garīgu ciešanu nomāktajam brālim esi vajadzīgs, tāpat kā tev pašam ir bijusi vajadzīga brāļa mīlestība. Viņam ir vajadzīga tāda cilvēka pieredze, kurš reiz ir bijis tikpat vājš, kurš spēj just viņam līdzīgu un palīdzēt. Sava vājuma apzināšanās mums ir jāizmanto, palīdzot citiem viņu lielajās vajadzībās. [388] Nekad mums nevajadzētu paiet garām dvēseles ciešanām, nemēģinot sniegt to mierinājumu, kuru paši esam saņēmuši no Dieva.

Prātam, sirdij un dvēselei spēku uzvarēt zemisko dabu dod sadraudzība ar Kristu, personīgs kontakts ar dzīvo Pestītāju. Tam, kurš maldās, pārstāsti par visvareno roku, kas viņu pasargās, par Kristus bezgalīgo labestību, kas viņam jūt līdzīgu. Šim cilvēkam nepietiek, ka viņš tic likumam un spēkam, jo šīm lietām nepiemīt iejūtība, un tās nekad nedzirdēs saucienus pēc palīdzības. Viņam jāsatver roka, kura ir silta, un jāuzticas sirdij, kas pilna labestības. Pamudini viņu pastāvīgi turēt prātā domu, ka Dievs ir viņam līdzās un noraugās ar iejūtību un mīlestību. Liec viņam domāt par Tēva sirdi, kas vienmēr skumst par grēku, par Tēva roku, kas joprojām ir izstiepta, par Tēva balsi, kas saka: "Lai

viņš satver Manu spēku, ka viņš var salīgt mieru ar Mani; un viņš salīgs mieru.” (Jes. 27:5 — KJV)

Kad tu iesaisties šajā darbā, tev ir cilvēka acij neredzami palīgi. Samarietīm, kurš aprūpēja ievainoto svešinieku, līdzās atradās Debesu eņģeļi no Debesu pagalmiem. Tie stāv blakus katram, kurš kalpo Dievam, palīdzēdams citiem cilvēkiem. Tu sadarbojies arī ar pašu Kristu. Viņš ir Atjaunotājs, un, strādājot Viņa uzraudzībā, tu sasniegsi lielus rezultātus.

No tavas uzticības šajā darbā ir atkarīga ne tikai citu labklājība, bet arī tavs mūžības liktenis. Kristus vēlas paaugstināt visus, kas ar Viņu sadarbojas, lai mēs visi būtu viens Viņā, kā Viņš ir vienots ar Tēvu. Viņš pieļauj, ka mēs saskaramies ar ciešanām un nelaimēm, lai atbrīvotu mūs no egoisma; Viņš cenšas attīstīt mūsos sava rakstura īpašības — līdzjūtību, sirsnību un mīlestību. Uzņemdamies šo kalpošanas darbu, mēs iestājamies Viņa [389] skolā, lai tiktu sagatavoti dzīvei Dieva pagalmos. Ja mēs atsakāmies no tās, tad līdz ar to arī atsakāmies no Viņa pamācībām un izvēlamies mūžīgu atšķirtību no Viņa.

“Tā saka tas Kungs Cebaots: “Ja tu (..) Man kalposi ar šķīstu sirdi, tad (..) Es tev atļaušu brīvi nākt pie Manis kopā ar tiem, kas še kā sulaiņi stāv Manā priekšā” — proti, ar eņģeļiem, kas ir ap Viņa troni. (Cak. 3:7) Sadarbojoties ar Debesu būtnēm viņu darbā virs zemes, mēs sagatavojamies sadraudzībai ar tām Debesīs. “Kalpotāji gari, [kuri] izsūtāmi kalpošanai to labā, kam jāamanto pestīšana” (Ebr. 1:14), šie Debesu eņģeļi labprāt sagaidīs tos, kuri uz zemes būs dzīvojuši ne tāpēc, lai viņiem kalpotu, bet lai viņi kalpotu. (Sk. Mat. 20:28) Šajā svētībām bagātajā sadraudzībā sev par mūžīgu prieku mēs iepazīsim visu, kas ietverts jautājumā: “Kurš ir mans tuvākais?”

Atalgojums pēc žēlastības

Mat. 19:16–30; 20:1–16; Marka 10:17–31; Lūk. 18:18–30

[390] Jūdi gandrīz pilnīgi bija aizmirsuši patiesību par to, ka Dieva žēlastība ir saņemama par brīvu. Rabīni mācīja, ka Dieva labvēlība ir jānopelna. Taisnā atalgojumu viņi cerēja iegūt ar saviem darbiem. Līdz ar to viņu pielūgsmes virzītājspēks bija savtības un alkatības gars. No šī gara pilnīgi brīvi nebija pat Kristus mācekļi, tāpēc Pestītājs centās izmantot katru izdevību, lai norādītu uz šo kļūdu. Pirms Viņš stāstīja līdzību par strādniekiem, kāds gadījums pavēra iespēju atklāt īstos principus.

Jēzum ejot pa ceļu, Viņam pieskrēja klāt kāds jauns valdības ierēdnis un zemodamies godbijīgi sveicināja. “Labais mācītāj,” viņš jautāja, “kas labs man jādara, lai man būtu mūžīgā dzīvība?” (Mat. 19:16 — KJV)

Šis cilvēks Kristu bija uzrunājis vienīgi kā cienījamu rabīnu, nesaskatīdams Viņā Dieva Dēlu. Tad Pestītājs sacīja: “Kāpēc tu Mani sauc par labu? Nav neviena cita labā, kā tikai viens, tas ir, Dievs.” (Mat. 19:17 — KJV) Uz kāda pamata tu Mani sauc par [391] labu? Vienīgi Dievs ir labs. Ja tu Mani par tādu uzskati, tad tev Mani jāatzīst par Viņa Dēlu un pārstāvi.

“Bet, ja tu gribi ieiet dzīvībā,” Viņš piebilda, “tad turi baušļus.” Dieva raksturs ir izteikts Viņa baušļos. Lai tu dzīvotu saskaņā ar Dievu, Viņa baušļu principiem ir jābūt katra tava darba motīvam.

Kristus nemīkstina bauslības prasības. Nēpārprotamā valodā Viņš parāda, ka paklausība tai ir mūžīgās dzīvības noteikums — tas ir tas pats noteikums, kas tika izvirzīts Adamam pirms viņa krišanas. Arī tagad no katras dvēseles Kungs neprasa mazāk, kā Viņš no cilvēka prasīja Paradīzē — pilnīgu paklausību, nevainojamu taisnumu. Žēlastības derības noteikumi ir tādi paši kā tie, kas tika izvirzīti Ēdenē — saskaņa ar Dieva likumu, kurš ir svēts, taisns un labs.

Uz vārdiem: “Turi baušļus” jaunais cilvēks atbildēja: “Kurus?” Viņš iedomājās, ka ar to jāsaprot kāds ceremoniāls priekšraksts, taču Kristus runāja par Sinaja kalnā dotajiem baušļiem. Viņš minēja dažus no Dekaloga (desmit baušļu — tulk.) otrā galdiņa (jeb otrās akmens plāksnes — tulk.) baušļiem un apkopoja tos priekšrakstā: “Tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu.”

Jauneklis nevilcinādamies atbildēja: “To visu es esmu turējis no mazotnes; kā man vēl trūkst?” Viņa priekšstats par baušļiem bija paviršs un attiecās uz ārēji redzamām izpausmēm. Spriežot pēc cilvēciskiem standartiem, viņš bija saglabājis nevainojamu raksturu. Jaunekļa dzīves redzamā puse tiešām lielā mērā bija brīva no grēka, un viņš bija pārliecināts, ka viņa paklausībai nav nekādu trūkumu. Tomēr šim cilvēkam bija slēptas bailes, ka starp viņa dvēseli un Dievu kaut kas nav kārtībā. Tas lika atskanēt jautājumam: “Kā man vēl trūkst?”

Tad Kristus atbildēja: “Ja tu gribi būt pilnīgs, tad noej, pārdod visu, kas tev ir, un atdod to nabagiem;

tad tev būs manta [392] Debesīs; un tad nāc un staigā Man pakal.” “Bet, kad jauneklis dzirdēja šos vārdus, viņš aizgāja noskumis, jo tam bija daudz mantas.”

Patmīlis ir baušļu pārkāpējs. To Jēzus gribēja parādīt šim jauneklī, uzdodams pārbaudes jautājumu, kas atklāja viņa sirde egoīsmu. Kristus norādīja uz spitālības plankumu viņa raksturā. Jauneklis vairs nevēlējās dzirdēt tālākus paskaidrojumus. Viņš savā dvēselē bija lolojis elku; viņa dievs bija pasaule. Sis cilvēks apgalvoja, ka ievēro baušļus, taču tam trūka prinčipa, kurš ir visu baušļu gars un dzīvība. Viņam nebija patiesas mīlestības pret Dievu un cilvēkiem. Sis trūkums bija noteicošais visā, no kā bija atkarīga viņa gatavība ieiet Debesu valstībā. Jaunekļa dzīves saskaņu ar Debesu principiem izjauca patmīlība un tiekšanās pēc pasaulīgiem ieguvumiem.

Kad šis ierēdnis atnāca pie Jēzus, viņa patiesums un [393] dedzība aizkustināja Pestītāja sirdi. “Jēzus, to uzlūkodams, viņu iemīlēja.” Sajā jauneklī Viņš saskatīja cilvēku, kurš varētu kalpot kā taisnības sludinātājs. So talantīgo augstākās sabiedrības pārstāvi Kristus būtu pieņēmis savā darbā tikpat labprātīgi kā nabadzīgos zvejniekus, kuri Viņam sekoja. Ja šis cilvēks savas spējas būtu nodevis dvēseļu glābšanas darbam, viņš būtu kļuvis par čaklu un veiksmīgu Kristus darbinieku.

Taču vispirms tam ir jāpieņem mācekļa noteikumi. Viņam sevi pilnīgi jānodod Dievam. Pēc Pestītāja aicinājuma Jānis, Pēteris, Matejs un viņu biedri, “visu atstājuši, cēlās un sekoja Viņam”. (Lūk. 5:28) Tāda pati nodošanās tika prasīta arī no jaunā ierēdņa. Ar to Kristus neaicināja uz lielāku upuri par to, kuru Viņš pats bija pienesis. “Viņš, bagāts būdams, ir tapis nabags jūsu dēļ, lai Viņa nabadzība kļūtu jums par bagātību.” (2. Kor. 8:9) Jauneklim bija vienīgi jāseko tur, kur Kristus veda.

Pestītājs noraudzījās uz šo jauno cilvēku, ilgodamies pēc viņa dvēseles. Viņš ļoti vēlējās sūtīt to kā vēstnesi par svētību cilvēkiem. Brīdī, kad Jēzus aicināja jaunekli atteikties no sava es, kā lielāko priekšrocību Viņš tam piedāvāja savu klātbūtni. “Seko Man,” Viņš sacīja. Pēteris, Jēkabs un Jānis šo privilēģiju uzskatīja par prieku. Arī jauneklis noraudzījās uz Kristu ar izbrīnu. Pestītājs saistīja viņa sirdi. Taču viņš nebija gatavs pieņemt Pestītāja pašuzpurēšanās principu. Jēzus vietā viņš izvēlējās savu bagātību. Viņš vēlējās mūžīgo dzīvību, bet nebija ar mieru uzņemt savā dvēselē to nesavtīgo mīlestību, kurā vienīgajā ir dzīvība, un ar skumju sirdi pagriezās un aizgāja no Kristus.

Kad jauneklis bija aizgājis, Jēzus sacīja saviem mācekļiem: “Cik grūti bagātie ieies Dieva valstībā!” Šie vārdi mācekļus pārsteidza. [394] Viņi bija mācīti bagātos uzskatīt par Debesu mīļiem. Mesijas valstībā arī viņi paši cerēja iegūt pasaulīgu varu un bagātību. Ja jau pat bagātie neieies šajā valstībā, tad kādas cerības ir pārējiem?

“Jēzus atkal griežas pie tiem un saka: “Bērni, cik grūti ir ieiet Dieva valstībā! Vieglāk ir kamielim iziet caur adatas aci, nekā bagātam ieiet Dieva valstībā.” Bet tie vēl vairāk pārbijās.” Nu tie saprata, ka nopietnais brīdinājums attiecas arī uz viņiem. Pestītāja vārdu gaismā atklājās viņu pašu slēptās cerības iegūt varu un bagātību. Ar bažām par savu likteni tie iesaucās: “Kas tad var tapt glābts?”

“Jēzus, tos uzlūkodams, saka: “Cilvēkiem tas neiespējams, bet ne Dievam, jo Dievam visas lietas iespējamas.””

Bagāts cilvēks kā tāds nevar nokļūt Debesīs. Manta tam nepiešķir nekādas tiesības uz svētajiem sagatavoto godības pilno mantojumu. Ieeja Dieva pilsētā cilvēkam ir pieejama vienīgi nepelnītās Kristus žēlastības dēļ.

Kā uz nabagiem, tā arī uz bagātajiem attiecas Svētā Gara iedvesmotie vārdi: “Jūs nepiederat sev pašiem, jo jūs esat dārgi atpirkti.” (1. Kor. 6:19,20) Ja cilvēki tam tic, tad tie savus īpašumus uzskata par Dieva uzticētu mantu, kas jālieto pēc Viņa norādījumiem — glābjot pazudušos un palīdzot cietējiem un trūcīgajiem. Cilvēkam tas nav iespējams, jo viņa sirde tiecas pēc šīs zemes mantas. Dvēsele, kura kalpo bagātībai, ir kurla pret cilvēces vajadzību saucieniem. Taču Dievam visas lietas ir iespējamas. Uzlūkojot Kristus mīlestību, kurai nav līdzīgas nevienas, savtīgā sirde tiks mīkstināta un pakļauta. Tad bagātnieks būs spiests runāt ar farizeja Saula vārdiem: “Bet, kas man bija ieguvums, [395] to es Kristus dēļ esmu uzskatījis par zaudējumu. Bet arī tagad es visu to uzskatu par zaudējumu, salīdzinot ar mana Kunga Kristus Jēzus atziņas visai augsto cildenumu.” (Fil. 3:7,8) Tad tie vairs neko neuzlūkos kā savu īpašumu. Tie priecāsies, ka var sevi uzskatīt par dažāda veida Dieva žēlastības pārvaldniekiem un, Viņa vārdā — par visu cilvēku kalpiem.

Pēteris bija pirmais, kurš atgūvās no Pestītāja vārdu izraisītā pārsteiguma. Mācekļi apmierināts domāja par to, ko viņš un viņa brāļi bija atstājuši Kristus dēļ. “Redzi,” viņš sacīja, “mēs esam visu atstājuši un Tev sekojuši.” Atcerējies jauneklī doto apsolījumu ar noteikumu: “Tad tev būs manta Debesīs,” Pēteris tagad jautāja, ko viņš un viņa biedri saņems kā atalgojumu par saviem upuriem.

Pestītāja atbilde savilņoja šo Galilejas zvejnieku sirdis. Tā aprakstīja godību, kas piepildīja viņu visaugstākos sapņus: "Patiesi, Es jums saku: jūs, kas Man sekojuši, jaunajā pasaulē, kad Cilvēka Dēls sēdēs uz sava godības krēsla, arī sēdēsiet uz divpadsmit krēsliem un tiesāsiet divpadsmit Israēla ciltis." Viņš vēl piebilda: "Neviena nav, kas atstājis namu, vai brāļus, vai māsas, vai māti, vai tēvu, vai bērnus, vai tīrumus Manis un Evaņģēlija dēļ, kas nedabūtu simtkārtīgi jau šinī laikā namus un brāļus, un [396] māsas, un mātes, un bērnus, un tīrumus, kaut arī ar vajāšanām, un nākošajā laikā mūžīgu dzīvi."

Tomēr Pētera jautājums: "Kas mums būs par to?" pauda garu, kurš mācekļiem neļautu kļūt par Kristus vēstnešiem, ja tas netiktu novērsts, jo tas bija algādža gars. Kaut arī mācekļus piesaistīja Jēzus mīlestība, viņi tomēr nebija pilnīgi brīvi no farizejiskuma. Viņi joprojām strādāja ar domu, ka pelna savam darbam proporcionālu atalgojumu. Tie sevī loloja pašpaaugstināšanās un pašapmierinātības garu, katrs no viņiem sevī salīdzinādams ar citiem. Kad vienam atklājās kāds trūkums, citi jutās pārāki.

Lai mācekļi pavisam neaizmirstu Evaņģēlija principus, Kristus tiem stāstīja līdzību, kura paskaidro, kā Dievs izturas pret saviem kalpiem, un raksturo garu, ar kādu tiem jāstrādā Viņa darbā.

Jēzus sacīja: "Debesu valstība ir līdzīga namatēvam, kas rīta agrumā izgāja strādniekus derēt savā vīna kalnā." Bija tāds ieradums, ka cilvēki, kas meklēja darbu, gaidīja tirgus laukumos, un tur arī darba devēji gāja sev meklēt kalpus. Šajā līdzībā stāstīts, ka saimnieks gāja meklēt strādniekus dažādās dienas stundās. Tie, kuri tika nolīgti pirmajās stundās, piekrita strādāt par noteiktu samaksu; vēlākajās stundās nolīgtie savu algu atstāja namatēva ziņā.

"Bet, kad vakars metās, vīna kalna kungs saka savam uzraugam: "Pasauc strādniekus un izmaksā tiem algu, iesāc ar pēdējiem un beidz ar pirmajiem." Tad atnāca tie, kas bija derēti ap vienpadsmito stundu, un katrs dabūja pa denārijam. Un, kad pirmie atnāca, tie cerēja dabūt vairāk; bet arī viņi dabūja katrs pa denārijam."

Saimnieka norēķināšanās ar sava vīna dārza strādniekiem [397] attēlo Dieva izturēšanos pret cilvēci. Tā ir pilnīgi pretēja kārtībai, kas valda starp cilvēkiem. Pasaules darījumos pieņemts, ka samaksa tiek dota atkarībā no padarītā darba. Strādnieks gaida, ka viņam maksās tikai to, ko viņš ir nopelnījis. Taču šajā līdzībā Kristus attēlo savas valstības principus — tās valstības, kura nav no šīs pasaules. Viņš nav pakļauts cilvēku standartiem. "Jo Manas domas nav jūsu domas," saka tas Kungs. "Par cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām." (Jes. 55:8,9)

Līdzībā minētie pirmie kalpi vienojās strādāt par noteiktu summu, kuru viņi arī saņēma, ne vairāk. Vēlāk aicinātie uzticējās saimnieka apsolījumam: "Kas nākas, to jūs dabūsit." Tie viņam uzticējās, neko nejautādami par algu. Tie paļāvās uz to, ka saimnieks būs taisnīgs un godīgs. Viņi saņēma atalgojumu nevis pēc padarītā darba, bet pēc saimnieka augstsirdības.

Tā arī Dievs vēlas, lai mēs uzticamies Viņam, kurš bezdievīgo dara taisnu. Atalgojumu Viņš nedos pēc mūsu nopelniem, bet pēc sava "nodoma, ko Viņš piepildījis mūsu Kungā Jēzū Kristū." (Ef. 3:11) "Viņš mūs izglāba nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc savas žēlsirdības." (Tit. 3:5) Tiem, kuri Viņam uzticas, Viņš atlīdzina "daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam". (Ef. 3:20)

Dieva skatījumā darba vērtību nenosaka padarītā apjoms, bet tas, kādā garā darbs tiek darīts. Tie, kas viņa dārzā ienāca ap vienpadsmito stundu, bija pateicīgi par iespēju strādāt. Strādnieku sirdis pildīja pateicība tam, kurš viņus bija pieņēmis, un, kad dienas beigās saimnieks viņiem samaksāja par pilnu darbadienu, [398] tie bija ļoti pārsteigti. Viņi zināja, ka nav pelnījuši šādu algu. Lai arī, kas parādījās darba devēja sejā, pildīja tos ar prieku. Sie kalpi nekad neaizmirsta namatēva labestību un dāsno atalgojumu, ko bija saņēmuši. Tā tas ir arī ar grēcinieku, kurš, apzinādamies savu necienību, vienpadsmitajā stundā ir ienācis Kunga vīna kalnā. Kalpošanas laiks tam šķiet tik īss, viņš jūt, ka nav nopelnījis algu, tomēr šo cilvēku pārņem prieks par to, ka Dievs viņu vispār pieņem. Viņš strādā pazemīgi un uzticīgi, juzdamies pateicīgs par izdevību darboties kopā ar Kristu. Dievam ir prieks par šādu attieksmi.

Kungs vēlas, lai mēs uz Viņu paļaujamies, nejautādami par atalgojuma lielumu. Kad dvēselē mājō Kristus, tad domas par algu nav galvenās. Tas nav mūsu kalpošanas vadmotīvs. Protams, kad tiktāl esam nonākuši, mums ir jāciena piešķirtā samaksa. Dievs vēlas, lai mēs atbilstoši novērtējam Viņa apsolītās svētības. Taču Viņš negrib, ka mēs tiektos pēc samaksas vai uzskatītu, ka par katru paveikto pienākumu esam pelnījuši atbilstošu algu. Mums nevajadzētu tik daudz tiekties pēc [399]

algas, cik pēc tā, lai mēs rīkotos pareizi neatkarīgi no jebkādiem ieguvumiem. Mūsu motīviem ir jābūt mīlestībai pret Dievu un citiem cilvēkiem.

Šī līdzība neattaisno tos, kuri dzird pirmo aicinājumu darbā, bet neuzskata par vajadzīgu doties uz Kunga vīna kalnu. Kad saimnieks iegāja tirgus laukumā vienpadsmitajā stundā un atrada tur bezdarbniekus, viņš sacīja: "Ko jūs visu dienu šeit stāvat bez darba?" Tie atbildēja: "Neviens mūs nav derējis." Neviena no tiem, kuri tika aicināti vēlāk, nebija tirgū no rīta. Viņi nebija noraidījuši aicinājumu. Tie, kas to noraida, bet pēc tam atgriežas no saviem maldiem, dara labi nožēlodami; tomēr spēlēties ar pirmo aicinājumu nav gudri.

Kad vīna kalna strādnieki "katrs dabūja pa denārijam," tad tie, kuri darbu bija uzsākuši agri no rīta, jutās aizvainoti. Vai tad viņi nebija strādājuši divpadsmit stundas? Un vai tad nebūtu taisnīgi, ja viņi saņemtu vairāk nekā tie, kuri strādāja tikai vienu stundu, turklāt dienas vēsākajā daļā? "Sīe pēdējie strādāja vienu stundu," tie iebilda, "un tu tos pielīdzināji mums, kas dienas nastu un karstumu esam cietuši."

Tad namatēvs atbildēja vienam no viņiem: "Draugs, es tev nedaru netaisnību. Vai tu ar mani neesi saderējis par vienu denāriju? Ņem, kas tev pieder, un ej; bet šim pēdējam es gribu dot tikpat daudz kā tev. Vai tad man nav tiesības darīt ar savu mantu, kā es gribu? Jeb vai tava acs ir skaudīga, ka es esmu labs?"

"Tā pēdējie būs pirmie, un pirmie pēdējie. [Jo daudz ir aicinātu, bet maz izredzētu.]"

Līdzībā minētie pirmie strādnieki aino tos, kuri uz savu nopelnu pamata prasa priekšrocības attiecībā pret citiem. Tie savu darbu uzsāk, būdami pašapmierināti, bez pašaižiedzības un uzupurēšanās. Varbūt šie ļaudis apliecina, ka visu mūžu ir kalpojuši Dievam; varbūt viņi visvīrišķīgāk ir izturējuši [400] grūtības, visvairāk cietuši zaudējumus un pārbaudījumus un tāpēc domā, ka tiem ir tiesības saņemt lielu algu. Viņi vairāk domā par atalgojumu nekā par lielo priekšrocību, ka var būt Kristus kalpi. Pēc viņu pašu uzskatiem viņu darbi un upuri dod tiem tiesības baudīt lielāku cieņu nekā citiem, un, tā kā šīs pretenzijas netiek atzītas, tad tie jūtas aizvainoti. Ja šie cilvēki būtu strādājuši ar mīlestību un uzticību, tad joprojām būtu pirmie; taču viņu sūdzēšanās un īgnais raksturs nav līdzīgs Kristum un pierāda, ka viņi ir neuzticami. Te atklājas tieksme būt pirmajam, neuzticēšanās Dievam, skaudība un nenovīdība pret brāļiem. Kunga labsirdība un dāsnums tiem ir iemesls vienīgi kurnēšanai. Tā šie kalpi parāda, ka starp viņu dvēselēm un Dievu nav savienības. Viņi nepazīst prieku, kas rodas sadarbojoties ar Meistaru.

Nekas Dievam nav tik nepatīkams kā šī aprobežotība, kas domā tikai par sevi. Kungs nevar strādāt kopā ar ļaudīm, kam piemīt šīs īpašības. Tādi cilvēki ir nejūtīgi pret Viņa Gara darbību.

Kunga vīna kalnā pirmie tika aicināti jūdi, tāpēc viņi bija lepni un kļuva paštaisni. Viņi uzskatīja, ka ilgo kalpošanas gadu dēļ tiem pienākas lielāks atalgojums nekā citiem. Nekas šo tautu tā nesaniķnoja kā norādījums, ka Dieva lietās pagāniem tiks dotas tādas pašas priekšrocības kā viņiem.

Kristus brīdināja tos mācekļus, kuri pirmie tika aicināti sekot savam Meistaram, lai arī viņi nelolotu sevī līdzīgu ļaunumu. Viņš redzēja, ka paštaisnība būs draudzes vājums un lāsts. Cilvēki sāks domāt, ka viņi var kaut ko darīt, lai nopelnītu vietu Debesu valstībā. Tie iedomāsies, ka Kungs tiem palīdzēs tad, kad viņi paši būs sasnieguši zināmu panākumu līmeni. [401] Līdz ar to būs daudz egoisma un maz Jēzus. Daudzi, kas būs kaut ko nelielu paveikuši, kļūs iedomīgi un uzskatīs, ka ir augstāki par citiem. Tie gaidīs gaidīs glaimus un būs skaudīgi, ja viņus neuzskatīs par vissvarīgākajiem cilvēkiem. Kristus savus mācekļus cenšas pasargāt no šīm briesmām.

Lielities ar nopelniem nav pareizi." "Gudrais lai nelielās ar savu gudrību, stiprais lai nelielās ar savu spēku, bagātais lai nelielās ar savu bagātību! Bet, kas grib lielities, lai lielās ar savu atziņu, ka viņš Mani pazīst un zina, ka Es esmu tas Kungs, kas uztur virs zemes žēlastību, patiesību un taisnību; jo uz tādiem Man ir labs prāts", saka tas Kungs." (Jer. 9:22,23)

Lai neviena nevarētu lielities, atalgojums netiek izsniegts par darbiem; viss tiek dots žēlastībā. "Ko lai nu sakām par savu ciltstēvu pēc miesas — Ābrahāmu? Kādu labumu viņš ir panācis? Jo, ja Ābrahāms kļuvis taisns ar saviem darbiem, tad viņš ir liels, bet ne Dieva priekšā. Jo ko saka raksti? "Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pielīdzināts par taisnību." Bet, kam ir darbi, tam alga netiek piešķirta pēc žēlastības, bet pēc nopelna. Bet, kam nav darbu, bet, kas tic Tam, kas bezdievīgo dara taisnu, tam viņa ticība tiek pielīdzināta par taisnību." (Rom. 4:1–5) Tāpēc nevienam nav iemesla iedomāties, ka viņš ir lielāks par [402] citiem, vai apskaust tos. Nevienam netiek piešķirtas lielākas privilēģijas kā citiem, un neviena nevar pretendēt uz tiesībām saņemt atalgojumu.

Gan pirmajiem, gan pēdējiem ir jādalās lielajā mūžības atalgojumā, un pirmajiem ar prieku būtu jāapsveic pēdējie. Tas, kuram skauž cita atalgojums, ir aizmirsis, ka viņš pats ir glābts vienīgi žēlastībā. Līdzība par strādniekiem nosoda jebkuru nenovīdību un aizdomas. Mīlestība priecājas par patiesību un neveido skaudības mudinātus salīdzinājumus. Tas, kuram piemīt mīlestība, salīdzina vienīgi Kristus pievilcību un savu nepilnīgo raksturu.

Šī līdzība ir brīdinājums visiem strādniekiem — lai arī cik ilgstoša būtu viņu kalpošana un cik lieli viņu darbi, bez mīlestības pret brāļiem un bez pazemības Dieva priekšā tie nav nekas. Ja troni ieņem paša es, tad tā nav Kristus reliģija. Tas, kurš par mērķi izvirza pašpaaugstināšanos, pārlicināsies, ka viņam trūkst tās žēlastības, kura vienīgā viņu var darīt sekmīgu kalpošanā Kristum. Kad vien cilvēks kļūst lepns un pašapmierināts, tad darbs tiek sabotāts.

Ne darba ilgums, bet parādītā labprātība un uzticība ir tā, kas darbu dara Dievam pieņemamu. Jebkurā kalpošanā tiek prasīta pilnīga atteikšanās no sevis. Vismazākais pienākums, kas veikts ar pašiesu attieksmi, aizmirstot sevi, ir Dievam patīkamāks nekā vislielākais darbs, kuru sabotājis pašlabuma meklēšana. Viņš raugās, cik daudz Kristus gara mēs sevī uzturam un cik daudz Kristus līdzības mūsu darbs atklāj. Viņš vairāk vērtē mīlestību un uzticību, ar kādu strādājam nekā padarītā daudzumu.

Tikai tad, kad miris egoisms un cīņa pēc pārākuma zudusi, kad sirdi pilda pateicība un dzīvi padara skaistu mīlestība — jā, tikai tad dvēselē ir iemājojis Kristus un mēs tiekam atzīti par Dieva darbabiedriem.

Lai arī darbs sagādātu pārbaudījumus, īsti strādnieki to neuzskatīs par smagām klaušām. Tie ir gatavi ieguldīt tajā visu, [403] ieskaitot paši sevi, un tomēr darbs tiek veikts ar možu garu un līksmu sirdi. Prieku par Dievam veltītu dzīvi ir izteicis Jēzus Kristus. Viņu prieks ir Kristus prieks — “darīt tā gribu, kas Mani sūtījis, un pabeigt Viņa darbu.” (Jāņa 4:34) Šie strādnieki sadarbojas ar godības Kungu. Šī doma dara patīkamu jebkuru grūtu darbu, stiprina gribu un iedrošina garu, lai arī kādi būtu apstākļi. Strādādami ar nesavtīgu sirdi, kuru dalīšanās Kristus ciešanās ir darījusi ceļu, pauzdami Viņa iejūtību pret citiem un sadarbojoties ar Kungu Viņa darbā, tie vairo Viņa prieku, slavēdami un pagodinādami Viņa augsto vārdu.

Tāds ir patiesas dievkalpošanas gars. Tie, kuri šķietami ir pirmie, bet kuriem trūkst šī gara, būs pēdējie; savukārt tie, kuri iemantojuši šo garu, būs pirmie, lai gan tagad viņi tiek uzskatīti par pēdējiem.

Ir daudz tādu, kas sevi nodevuši Kristum, taču neredz iespēju darīt sevišķi lielu darbu vai pienest lielus upurus, kas būtu vajadzīgi kalpošanā Viņam. Šie cilvēki sevi var mierināt ar domu, ka Dievam ne vienmēr vispieņemamākā ir mocekļa pašuzpurēšanās un ka Debesu sarakstos augstāko vietu nebūt neieņem tikai misionāri, kuri ik dienas sastopas ar nāves briesmām. Kristietis, kurš tāds ir arī savā personīgajā dzīvē, kurš ik dienas atsakās no sevis, ir patiesi savos nolūkos un šķīsts savās domās, lēnprātīgi izturas izaicinājuma brīžos, dzīvo ticībā un dievbijībā, ir uzticīgs vismazākajās lietās un savā mājas dzīvē pārstāv Kristus raksturu — šāds cilvēks Dievam var būt pat dārgāks nekā visā pasaulē atzīts misionārs vai moceklis.

Ak, cik atšķirīgi ir kritēriji, pēc kuriem raksturu vērtē Dievs un cilvēki! Dievs redz daudzos pārvarētos kārdinājumus, par kuriem neko nezina pasaule un pat tuvi draugi — tie ir kārdinājumi mājas dzīvē, kārdinājumi sirdī. Viņš redz dvēseles pazemību, kad tā saskata savu vājumu, un patiesu [404] nožēlu pat par ļaunu domu. Dievs redz pilnīgu nodošanos kalpošanai Viņam. Viņš pamana brīžus, kad norisinās smaga cīņa ar sevi — cīņa, kurā tiek gūta uzvara. To visu Dievs un eņģeļi zina. Viņa priekšā tiek rakstīta atmiņu grāmata par tiem, kuri bīstas Kungu un pārdomā Viņa augsto vārdu.

Panākumu noslēpums nav mūsu izglītība, stāvoklis sabiedrībā, mūsu skaits, uzticētie talanti vai gribasspēks. Kad jūtam savu neprasmī, mums jādomā par Kristu, kurš ir visu spēku spēks, visu domu doma, un ar Viņa starpniecību ikviens, kas vēlas un ir paklausīgs, gūs uzvaru pēc uzvaras.

Lai arī cik neilga būtu mūsu kalpošana un necils paveiktais darbs, tomēr atalgojums mums neliks vilties, ja vienkāršā ticībā sekosim Kristum. To, ko pat lielākais un gudrākais nespēj nopelnīt, to vājākais un pazemīgākais var vienkārši saņemt. Debesu zelta vārti neatveras pašpārlicinātajiem. Tie netiek pacelti tiem, kuri savā garā ir lepni. Mūžīgie vārti plaši atvērsies pēc maza bērna bailīga pieskāriena. Svētīga būs žēlastības atmaksa tiem, kas Dieva labā strādājuši ticības un mīlestības vienkāršībā.

Pretī līgavainim

[405] Kristus un mācekļi ir apsēdušies Eļļas kalnā. Saule jau nogājusi mākoņos, un Debesis klāj vakara ēnas. Kāds no dzīvojamiem namiem ir redzams visā pilnībā; tas ir spoži apgaismots — kā uz svētkiem. No logiem un durvīm atspīd gaismas strēles, bet ārpusē stāv ļaudis — tā ir zīme, ka drīz ieradīsies kāzu procesija. Daudzās Austrumu zemēs kāzu ceremonijas notiek vakarā. Līgavainis iziet pretī līgavai un atved to mājās. Lāpu gaismā kāzu dalībnieki dodas gājienā no līgavas tēva mājām uz līgavaiņa mājām, kur ielūgtajiem viesiem ir sagatavots mielasts. Ainā, ko vēro Kristus, kāds pulciņš gaida, kad ieradīsies kāzu procesija, lai tai pievienotos.

Pie līgavas mājas stāv desmit jaunavas baltos tērpos. Katrai ir aizdegts lukturis un mazs eļļas trauciņš. Visas ar nepacietību gaida [406] līgavaiņa parādīšanos. Taču viņš aizkavējas. Paiet viena stunda, otra. Gaidītājas nogurst un aizsnaužas. Ap pusnakti dzirdams sauciens: "Redzi, līgavainis nāk, izejiet viņam pretī!" Gulētājas ātri pamostas un pielec kājās. Tās ierauga tuvojošos gājienu un lāpu gaišumu, dzird priecīgu mūziku, līgavaiņa un līgavas balsis. Desmit jaunavas tver savus lukturus un cenšas tos sakārtot, steigdamās iziet pretī. Taču piecas no tām nebija uzpildījušas eļļas trauciņus. Viņas nebija paredzējušas tik ilgu aizkavēšanos un šādam ārkārtējam gadījumam nebija gatavas. Nelaimē tās griežas pie savām gudrākajām draudzenēm, sacīdamas: "Dodiet mums no savas eļļas, jo mūsu lukturi izdziest." Bet pārējās piecas, kuras tikko bija sakārtojušas savus lukturus, eļļas trauciņus nu bija iztukšojušas. Viņām vairs nav eļļas, ko dot, un tādēļ viņas atbild: "Tā ne, lai nepietrūktu mums un jums, bet noejiet labāk pie pārdevējiem un pērciet sev."

Kamēr tās iet pirkt, procesija turpina ceļu, un viņas atpalek. Piecas ar aizdegtajiem lukturiem pievienojās ļaužu pūlim, kopā ar kāzu viesiem ieiet namā, un durvis tiek aizslēgtas. Kad vieglprātīgās jaunavas nonāk līdz svētku namam, tās negaidīti tiek noraidītas. Nama saimnieks viņām paziņo: "Es jūs nepazīstu." Tās tiek atstātas ārpusē, tukšā ielā, nakts melnumā.

Sēdēdams un noraudzīdamies uz pulciņu, kas gaida līgavaini, Kristus saviem mācekļiem stāstīja par desmit jaunavām, lai ar šo notikumu ilustrētu to, ko draudze piedzīvos tieši pirms Viņa otrās atnākšanas.

Divas gaidītāju grupas simbolizē divas ļaužu grupas. Šie cilvēki apgalvo, ka gaida savu Kungu. Tie tiek salīdzināti ar jaunavām, jo viņi apliecina šķīstu ticību. Lukturi simbolizē Dieva Vārdu. Dziesminieks saka: "Tavs vārds ir manu kāju spīdekļi un gaišums uz maniem ceļiem." [407] (Ps. 119:105) Eļļa ir Svētā Gara simbols. Tā Gars tiek simbolizēts Cakarijas pravietojumā. Viņš raksta: "Eņģelis, kas ar mani runāja, atgriezās atkal un modināja mani, kā modina cilvēku no miega, un jautāja man: "Ko tu redzi?" Es atbildēju: "Es redzu tur spuldžturi no tīra zelta ar ieliktu eļļas tvertni virsgalā. Spuldžturim ir septiņas atsevišķas spuldzes, un tām kopā septiņas ar tvertni saistītas eļļas pievada caurules. Un divi eļļas koki līdzās — viens pa labi, otrs pa kreisi no spuldžtura." Un es turpināju un jautāju eņģelim, kas ar mani runāja: "Mans kungs, kāda tam visam nozīme?" (..) Tad viņš man deva sekojošu paskaidrojumu: "Tā skan tā Kunga vārds Zerubābelam (jeb Tas ir tā Kunga vārds Zerubābelam (..) — KJV): Ne ar bruņotu spēku, ne ar varu, bet ar Manu Garu!" saka tas Kungs Cebaots." (..) Un es jautāju otrreiz un teicu viņam: "Kāda nozīme ir tiem diviem eļļas koka zariem, kas [408] stāv līdzās abām zeltā darinātām caurulēm, pa kurām plūst zeltainā eļļa?" (..) Tad viņš man sacīja: "Tie ir tie abi svaidītie, kas stāv līdzās kā kalpi katrā pusē visas pasaules valdniekam." (Cak. 4:1-14)

No minētajiem diviem eļļas kokiem zeltainā eļļa caur divām zelta caurulēm ieplūda svečtura (jeb spuldžtura) tvertnē, bet no turienes tā nonāca zelta lukturos, kuri apgaismoja svētnīcu. Tādējādi no svētajiem, kas mājo Dieva tuvumā, Viņa Gars tiek piešķirts cilvēkiem, kuri ir ziedojuši sevi kalpošanai Viņam. Divu svaidīto uzdevums ir nodot Dieva ļaudīm to Debesu žēlastību, kura vienīgā Dieva Vārdu var padarīt par viņu kāju spīdekli un gaišumu uz viņu ceļiem." "Ne ar bruņotu spēku, ne ar varu, bet ar Manu Garu!" saka tas Kungs Cebaots." (Cak. 4:6)

Līdzībā visas desmit jaunavas izgāja pretī līgavainim. Visām bija lukturi un eļļas trauciņi. Kādu laiku viņu starpā nebija redzamu atšķirību. Tā tas ir arī ar draudzi, kas dzīvo tieši pirms Kristus otrās nākšanas. Visiem ir Svēto Rakstu zināšanas. Visi ir dzirdējuši vēsti par Kristus nākšanas tuvumu un uzticīgi gaida Viņa parādīšanos. Gluži kā aprakstīts līdzībā, tā tas ir arī tagad. Ir gaidīšanas laiks, un tiek pārbaudīta ticība. Kad atskan sauciens: "Redzi, līgavainis nāk, izejiet viņam pretī!" daudzi nav gatavi. Viņu lukturu eļļas traukos nav eļļas. Viņiem trūkst Svētā Gara.

Ja nav Dieva Gara, tad Viņa Vārda zināšanām nav nozīmes. Patiesības teorija, ja to nepavada Svētais Gars, nespēj nedz atdzīvināt dvēseli, nedz svētot sirdi. Varbūt cilvēkam ir pazīstamas Bībeles pavēles un apsolījumi, bet, ja patiesību neizskaidro Dieva Gars, tad raksturs netiks pārveidots. Bez Svētā Gara apgaismības cilvēki nespēs [411] atšķirt patiesību no maldiem un kritīs sātana meistariskajos

kārdinājumos.

Ļaužu šķira, kuru simbolizē vieglprātīgās jaunavas, nav liekuļi. Tie ciena patiesību, un ir aizstāvējuši to, taču tie sevi nav pakļāvuši Svētā Gara darbam. Viņi nav krituši uz Klints, kas ir Jēzus Kristus, un nav ļāvuši satriekt savu veco dabu. Šī šķira ir attēlota arī ar akmeņaino zemi, kurā krit Dieva Vārda sēkla. Tie vārdu uzklausa ar prieku, taču neuzņem tā principus. Patiesības atstātais iespaids nav ilgstošs. Gars darbojas pie cilvēka sirds atkarībā no cilvēka vēlēšanās un piekrišanas, iedēstīdams viņā jaunu dabu; taču ar vieglprātīgajām jaunavām simbolizētā ļaužu šķira samierinās ar paviršu darbu. Tie nepazīst Dievu. Tie nav iedziļinājušies Viņa raksturā; tie nav uzturējuši sadraudzību ar Viņu; tādēļ tie nezina, kā uzticēties, izturēties un dzīvot. Viņu kalpošana ir kļuvusi par formu. "Un tie nāk pie Tevis kā tautas sanāsmē un klausās Tavus vārdus, bet tos nepilda. Tie ir mīļīgi ar savu muti, bet viņu sirds dzenas pēc mantas." (Ec. 33:31) Apustulis Pāvils norāda, ka šis ir īpašs raksturojums tiem, kas dzīvos tieši pirms Kristus otrās nākšanas. Viņš saka: "Pastarajās dienās iestāsies grūti laiki, jo cilvēki būs patmīļīgi, (...) mīlēdami vairāk baudas nekā Dievu, izrādīdami ārēju svētbiļību, bet tās spēku noliedzdami." (2. Tim. 3:1-5)

Šī ir tā šķira, kas draudošu briesmu laikā būs dzirdami saucam: "Nu ir miers un drošība!" Tie savas sirdis ieaijā ar domām par drošību, un briesmas tiem nerādās ne sapņos. Iztraucēti no snauda, šie ļaudis pamana savu nabadzību un lūdz citiem, lai tie palīdz un aizdod trūkstošo, taču garīgās lietās neviens cilvēks nevar izlabot [412] citu trūkumus. Dieva žēlastība katrai dvēselei ir bijusi piedāvāta par brīvu. Ir tikusi pasludināta Evaņģēlija vēsts: "Kam slāpst, lai nāk; kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas." (Atkl. 22:17) Taču raksturu nevar nodot citam cilvēkam. Neviens nevar ticēt kāda cita vietā. Neviens nevar saņemt Garu cita vietā. Neviens nevar piešķirt citam raksturu, kurš ir Gara darba rezultāts. "Un [ja arī] Noa, Daniēls un Ījabs atrastos viņu vidū, — tik tiešām, ka Es dzīvoju — saka Dievs, tas Kungs — tie neizglābtu ne dēlus, ne meitas, bet izglābtu ar savu taisnīgumu tikai paši savu dzīvību." (Ec. 14:20)

Raksturs atklājas krīzes brīdī. Kad svinīgā balss pusnaktī pasludināja: "Redzi, līgavainis nāk, izejiet viņam pretī!" un guļošās jaunavas tika pamodinātas no snauda, kļuva redzams, kuras ir sagatavojušās šim notikumam. Abas grupas tika pārsteigtas nezināmā brīdī, taču viena bija sagatavojusies ārkārtējam gadījumam, bet otra ne. Tā tas notiek pēkšņos un negaidītos nelaimes brīžos —, dvēselei acī pret aci sastopoties ar nāvi, kļūst redzams, vai tai ir patiesa ticība Dieva apsolījumiem. Tas parāda, vai dvēseli uztur žēlastība. Pēdējais lielais pārbaudījums notiks cilvēces pārbaudes laika beigās, kad rūpēties par dvēseles vajadzībām būs par vēlu.

Desmit jaunavas gaida šīs zemes vēstures pievakarē. Visas sevi sauc par kristietēm. Visām ir aicinājums, vārds, lukturnis un visas apgalvo, ka kalpo Dievam. Acīmredzot visas gaida Kristus parādīšanos. Taču piecas no viņām nav gatavas. Pārsteigumā un izbailēs piecas paliks ārpus svētku nama.

Pēdējā dienā daudzi pretendēs uz tiesībām ieiet Kristus valstībā, sacīdami: "Mēs ar Tevi esam ēduši un dzēruši, un Tu esi mācījis mūsu ielās." "Kungs! Kungs! [413] vai mēs Tavā vārdā neesam nākošās lietas sludinājuši, vai mēs Tavā vārdā neesam velnus izdzinuši, vai mēs Tavā vārdā neesam daudz brīnumu darījuši?" Taču atbilde sķanēs: "Es nezinu, no kurienes jūs esat, atkāpieties no Manis!" (Lūk. 13:26; Mat. 7:22; Lūk. 13:27) Sajā dzīvē tie nav izveidojuši draudzību ar Kristu, tāpēc tie nepazīst Debesu valodu; Debesu prieks viņiem ir svešs. "Jo kurš cilvēks zina, kas ir cilvēkā, kā vien cilvēka gars, kas ir viņā? Tāpat arī neviens nespēj izprast to, kas ir Dievā, kā vien Dieva Gars." (1. Kor. 2:11)

Visskumjākie no visiem vārdiem, kurus jebkad dzirdējusi mirstīga cilvēka auss, ir šie liktenīgie vārdi: "Es jūs nepazīstu." Gara sadraudzība, kuru jūs esat atstājuši novārtā, bija vienīgā, kas jūs būtu spējusi vienot ar līksmo ļaužu pūli kāzu mielastā. Sajā norisē jūs nevarat piedalīties. Jūsu aptumšotās acis neredzētu svinību gaismu un kurlās ausis nedzirdētu mūzikas skaņas. Šī mīlestība un prieks neaizskartu nevienu prieka stīgu pasaules notrulinātajās sirdīs. Jūs esat izslēgti no Debesīm, jo neesat derīgi Debesu sadraudzībai.

Mēs nevaram būt gatavi sastapt Kungu, ja modīsimies tikai tad, kad [414] būs dzirdams sauciens: "Redzi, līgavainis nāk!" un kārtosim savus tukšos lukturnis, lai tos uzpildītu. Mēs nevaram būt gatavi sadraudzībai ar Kristu Debesīs, ja tagad savā dzīvē atturamies no Viņa.

Līdzībā minētajām gudrajām jaunavām lukturnis traucos bija eļļa. Gaidīšanas laikā naktī viņu uguns liesma nekļuva blāvāka. Tā vairoja gaismas spožumu, kas bija aizdegta par godu līgavainim. Spīdēdami tumsā, lukturni apgaismoja ceļu uz līgavaiņa mājām, uz svētku namu.

Tā arī Kristus sekotājiem ir jāizplata gaisma pasaules tumsā. Dieva Vārds ir gaisma, kad ar Svētā gara starpniecību tas kļūst par pārveidojošu spēku cilvēku dzīvē. Iedēstīdams cilvēku sirdīs Dieva Vārda principus, Svētais Gars viņos attīsta dievišķas īpašības. Kunga sekotājiem ir jāizstaro Viņa godības gaisma — Viņa raksturs. Tā tiem ir jāpagodina Dievs, jāapgaismo ceļš uz līgavaiņa mājām, uz Dieva pilsētu, uz Jēra kāzu mielastu.

Līgavainis nāca pusnaktī — vistumšākajā stundā. Tā arī Kristus atnākšana būs šīs zemes vēstures vistumšākajā posmā. Noas un Lata dienas aino pasaules stāvokli tieši pirms Cilvēka Dēla nākšanas. Raksti, kas norāda uz šo gaidāmo laiku, ziņo, ka sātans darbosies ar "viltus varu" un "netaisnības līdzekļiem". (2. Tes. 2:9,10) Viņa darbs skaidri iezīmēsies ar strauju tumsības vairošanos, daudzajām pēdējo dienu kļūdām, maldiem un ķecerībām. Sātans ne tikai saņem gūstā pasauli, bet izplata savus maldus arī draudzēs, kuras apliecina savu ticību mūsu Kungam Jēzum Kristus. Lielā atkrišana pārvērtīsies tumsā, kas būs dziļa kā pusnaktī, necaurredzama kā "saru maiss". (Atkl. 6:12) Dieva ļaudīm tā būs [415] pārbaudījumu nakts, raudāšanas nakts un nakts, kad notiks vajāšanas patiesības dēļ. Bet šajā tumšajā naktī atspīdēs Dieva gaisma.

Dievs ir licis, "lai gaisma aust no tumsības". (2. Kor. 4:6) "Zeme bija neiztaisīta un tukša, un tumsa bija pār dziļumiem, un Dieva Gars lidinājās pār ūdeņiem. Un Dievs sacīja: "Lai top gaisma." Un gaisma tapa." (1. Moz. 1:2,3) Tā arī garīgajā tumsā atskanēs Dieva Vārds: "Lai top gaisma." Savai tautai Viņš sacīs: "Celies, topi apgaismota! Jo tava gaisma nāk, un tā Kunga godība uzlec pār tevi." (Jes. 60:1)

"Tik tiešām," saka Bībele, "tumsība aplāj zemi un dziļa krēsla tautas, bet pār tevi uzlec kā saule tas Kungs, un Viņa godība parādās pār tevi." (Jes. 60:2)

Šī tumsa ir pasauli pārņēmusī neizpratne par Dievu. Cilvēki vairs nepazīst Viņa raksturu. Tas ir ticis pārprasts un nepareizi pasniegts. Sajā laikā jātiek pasludinātai vēstij, kas nāk no Dieva, vēstij, kuras iespaidā atspīd gaisma un kuras spēks glābj. Dieva raksturs ir jādara zināms. Pasaules tumsā jātiek izlietai Viņa godības gaismai, Viņa labestības, žēlsirdības un patiesības gaismai.

Šis ir darbs, kuru ieskicējis pravietis Jesaja, rakstīdams: "Pacel savu balsi ar spēku, Jeruzāleme, tu labās vēsts nesēja, un nebīsties! Pasludini Jūdas pilsētām: "Redziet, te ir jūsu Dievs! Redziet, Dievs tas Kungs nāk ar lielu spēku, un Viņa elkonis dod tam uzvaru, Viņa alga ir pie Viņa, un Viņa atmaksa ir Viņa priekšā!" " (Jes. 40:9,10)

Tiem, kas gaida līgavaiņa nākšanu, ir jāsaka cilvēkiem: "Redziet, jūsu Dievs." Pēdējie žēlastības pilnās gaismas stari, pēdējā žēlastības vēsts, kas jāsniedz pasaulei, ir Viņa mīlestības rakstura atklāsmē. [416] Dieva bērniem ir jāparāda Viņa godība. Ar savu dzīvi un raksturu tiem jāatklāj, ko Dieva žēlastība viņiem darījusi.

Taisnības Saules gaismai ir jāatspīd labos darbos — patiesības vārdos un svētuma pavadītā rīcībā.

Kristus, šis Tēva godības spožums, nāca pasaulē kā pasaules gaisma. Viņš nāca, lai cilvēkiem atklātu Dievu, un par [417] Viņu ir rakstīts: "Dievs ar Svēto Garu un spēku svaidījis nācarieti Jēzu, kas gājis apkārt, labu darīdams." (Ap. d. 10:38) Nācaretes sinagogā Viņš sacīja: "Tā Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un akliem gaismu, šatriektos palaist vaļā un pasludināt mūsu Kunga žēlastības gadu." (Lūk. 4:18,19) Šis ir darbs, ko Viņš uzdeva darīt saviem mācekļiem. "Jūs esat pasaules gaišums," Jēzus sacīja. "Lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir Debesīs." (Mat. 5:14,16)

Tas ir darbs, ko pravietis Jesaja apraksta, sacīdams: "Vai ne tā? Kad tu savu maizi lauz izsalkušam un nabagus, kas bez pajumtes, uzņem savā namā; kad tu redzi kailus un toš apgērb un neatraujies no sava tuvāka, tad tava gaisma atmirdzēs kā rīta blāzma, tava atdzimšana notiks ātrāk, tava taisnība ies tavā priekšā, un tā Kunga godība tevi pavadīs." (Jes. 58:7,8)

Šādi garīgās tumsas naktī Dieva godības gaismai jāatspīd no Viņa draudzes, pieceļot nomāktos un mierinot tos, kas noskumuši.

Visi ap mums ir dzirdējuši pasaules bēdu vaimanas. Visur ir trūkumcietēji un nelaimīgie. Mūsu uzdevums ir atvieglot un mīkstināt dzīves smagumu un nelaimes.

Praktiskam darbam būs daudz lielāka ietekme nekā vienkāršai moralizēšanai. Mums ir jāpaēdina izsalkušie, jāapgērbj kailie un jādod patvērumus bezpajumtniekiem. Mēs esam aicināti darīt arī vairāk.

Dvēseles vajadzības var apmierināt vienīgi Kristus mīlestība. Ja mūsos mājos Kristus, tad sirdis mums būs dievišķas iejūtības pilnas. Aizzīmogotie Kristum līdzīgās patiesās mīlestības avoti taps atvērti.

[418] Dieva aicinājums ir ne tikai dāvanu došana trūkcūmciētējiem, bet arī moža sejas izteiksme, cerības pilni vārdi un laipns rokas spiediēns. Kad Kristus dziedināja slimos, Viņš tiēm uzlika rokas. Arī mums jāveido cieša saskarsme ar tiēm, kuriēm vēlamies darīt labu.

Daudzus cerība ir atstājusi. Lieciet, lai viņu dzīvē atkal atspīd saules gaisma. Daudzi ir zaudējuši drosmi. Sakiet tiēm iedrošinošus vārdus. Lūdziet par viņiem. Ir cilvēki, kam vajadzīga dzīvības maize. Lasiet tiēm Dieva Vārdu. Daudziem piemīt dvēseles kaites, kuras nevar izdziedināt neviēns ārsts vai uz zemes gatavots balzams. Lūdziet par šīm dvēselēm, atvediet tās pie Jēzus. Sakiet tām, ka Gileādā ir gan balzams, gan Ārsts.

Gaisma ir svētība, tā ir visuma svētība, kas savas bagātības izlej pār nepateicīgu, nesvētu un morāli pagrimušu pasauli. Tas pats sakāms par Taisnības Sauli. Visai zemei, kas tīta grēka, bēdu un sāpju tumsā, jātiek apgaismotai ar atziņu par Dieva mīlestību. Nevienai sektai, sabiedrības slānim vai ļaužu šķirai nedrīkst atraut gaismu, kas atspīd no Debesu troņa.

Cerības un žēlastības vēstij jātiek aiznestai līdz zemes galiēm. Kurš vien vēlas, var izstiept roku, satvert Dieva spēku, slēgt mieru ar Viņu un iegūt to. Pagāniēm vairs nav jādzīvo pusnakts tumsā. Taisnības Saules staru priekšā krēslai jāizzūd. Elles spēks ir uzvarēts.

Tomēr neviēns nevar sniegt otram to, ko pats nav saņēmis. Dieva darbā cilvēks nespēj radīt nekū. Neviēns ar saviēm spēkiem nevar pats sevi padarīt par Dieva gaismas nesēju. Nepārtraukto spožo gaismu dod zeltainā eļļa, kura no zelta tvertnes pa zelta caurulēm ieplūst svētnīcas spuldzēs. Par to rūpējas Debesu vēstneši. [419] Cilvēkam nepārtraukti parādītā Dieva mīlestība ir tā, kas viņu dara spējīgu dalīties saņemtajā gaismā ar citiēm. Visu to sirdīs, kuri ticībā ir vienoti ar Dievu, brīvi ieplūst mīlestības zelta eļļa, lai pēc tam tiktu izstarota labos darbos un patiesā, sirsnīgā kalpošanā Dievam.

Lielajā un neizmērojamajā Svētā Gara dāvanā ir ietverti visi Debesu krājumi. Iemesls, kādēļ Viņa žēlastības bagātības lielā strāumē nenonāk pie visiēm zemes iēmītnīkiem, nav kāds ierobežojums no Dieva puses. Svētais Gars piepildītu visus, ja vien viņi to vēlētos.

Būt dzīvam kanālam, pa kuru Dievs nodod pasaulei savas žēlastības bagātības un neaptveramos Kristus dārgumuš, ir katras dvēseles priekšrocība. Neko Kristus nevēlas tik ļoti kā pārstāvjus, ar kuru starpniecību Viņš pasaulei varētu atklāt savu Garu un raksturu. Nekas pasaulei nav tik ļoti vajadzīgs kā Pestītāja mīlestības atklāsme cilvēkos. Visas Debesis meklē kanālus, pa kuriēm varētu izliēt svēto eļļu, lai tā būtu par prieku un svētību cilvēku sirdīm.

Kristus ir darījis visu, lai Viņa draudze pārtaptu, izstarotu pasaules Gaismu un lai tai būtu Imanuēla godība. Viņš vēlas, lai ap katru kristieti izplatītos garīguma atmosfēra, gaisma un prieks. Kungs ilgojas, kaut mūsu dzīvē atklātos Viņa prieks.

Par sirdī mājūjošu Svēto Garu liecina Debesu mīlestības izpausme. Ar tāda cilvēka starpniecību, kas ir svētījies Dievam, citiēm tiks nodota dievišķā pilnība.

Taisnības Saules spārnos ir dziedināšana. (sk. Mal. 3:20 vai Mal. 4:2 — KJV) Arī no katra patiesa mācekļa izplatās ietekme, kas nes dzīvību, drosmi, palīdzību un patiesu dziedināšanu.

Kristus reliģija nozīmē vairāk nekā tikai grēka piedošanu; [420] tā nozīmē grēku atņemšanu un to atstātās brīvās vietas aizpildīšanu ar Svētā Gara pievilcīgajām īpašībām. Tā nozīmē dievišķās gaismas plūsmu, līksmību Dievā. Tā nozīmē sirdi, kura atbrīvota no egoisma un kuru svēti pastāvīga Kristus klātbūtne. Kad dvēselē valda Kristus, tad dzīve ir šķīsta un brīva no grēka. Tādā dzīvē tiek īstenota Evaņģēlija plāna godība un pilnība. Pieņemot Pestītāju, iestājas pilnīgs miers, pilnīga mīlestība un pilnīga pārliecība. Dzīvē atklātais Kristus rakstura skaistums liecina, ka Dievs tiešām ir sūtījis pasaulē savu Dēlu, lai Viņš kļūtu par tās Glābēju.

Kristus neliek saviēm sekotājiem cīnīties par to, lai viņi izstarotu gaismu. Viņš saka: "Lai jūsu gaisma spīd." Ja jūs no Dieva esat saņēmuši žēlastību, tad jūsos ir gaisma. Nojauciet šķēršļus, un Kunga godība tiks atklāta. Atspīdēs gaisma, kas iekaros tumsu un liks tai izklīst. Savas ietekmes robežās jūs nevarat veicināt gaismas spīdēšanu.

Kristus godības atklāsme cilvēciskā formā Debesis tik cieši pietuvinās cilvēkiem, ka skaistums, kas grezno sirds iekšējo templi, būs redzams katrā dvēselē, kurā mājū Pestītājs. Kristus klātbūtne

godība ļaudis valdzinās. No šādā veidā Dievam mantotām daudzajām dvēselēm slavas un pateicības straumju veidā godība atgriezīsies pie lielā Devēja.

“Celies, topi apgaismota! Jo tava gaisma nāk, un tā Kunga godība uzlec pār tevi.” (Jes. 60:1) Šī vēsts ir adresēta tiem, kas iziet pretī līgavainim. Kristus nāks ar spēku un lielu godību. Viņš nāks savā un Tēva godībā. Viņš nāks kopā ar visiem svētajiem eņģeļiem. Kad visa pasaule būs nogrimusi tumsā, visās svēto mājvietās būs gaisma. Tie pamanīs jau pirmo Viņa otrās atnākšanas gaismas staru. No Viņa krāšņuma atmirdzēs neaptraipīta gaisma, [421] un Glābēju Kristu apbrīnos visi, kas Viņam kalpojuši. Ļaunie no Pestītāja klātbūtnes bēgs, bet Viņa sekotāji līksmosies. Sentēvs Ījabs, raudzīdamies nākotnē uz Kristus otro nākšanu, sacīja: “Es Viņu skatīšu sev par glābiņu, un manas acis Viņu redzēs, un ne jau kā svešinieku.” (Īj. 19:27) Saviem uzticīgajiem sekotājiem Kristus būs bijis biedrs ikdienā un ļabi pazīstams draugs. Tie būs dzīvojuši ciešā saskarsmē un pastāvīgā savienībā ar Dievu. Pār viņiem būs uzlēkusi tā Kunga godība. Viņi būs atspoguļojuši Jēzu Kristus vaigā redzamo Dieva godības atziņas gaismu. Nu tie līksmosies par majestātiskā Ķēniņa spožuma un godības stariem, kas nebūs aptumšojami. Tie būs gatavi dzīvei Debesu sabiedrībā, jo Debesis būs viņu sirdīs.

Ar paceltām galvām, ļaudami Taisnības Saules spožajiem stariem sevi apspīdēt, priecādamies, ka viņu pestīšana tuvojas, tie izies pretī līgavainim, sacīdami: “Redzi, tas ir mūsu Dievs, mēs paļāvāmies uz Viņu, ka Viņš mūs izglābs!” (Jes. 25:9)

“Tad es dzirdēju balsi, tā bija kā liela ļaužu pulka kliegšana, kā lielu ūdeņu krākšana un kā stipra pērķona rūkšana, kas teica: “Allelūja! Jo ir sācis valdīt Kungs, mūsu Dievs, visuvaldītājs. Priecāsimies, gavlēsīm un dosim Viņam godu, jo atnākušas Jēra kāzas un Viņa līgava sataisjusies. (..) Un viņš man saka: “Raksti! Svētīgi ir tie, kas aicināti Jēra kāzu mielastā!”” “Viņš ir kungu Kungs un ķēniņu Ķēniņš, un, kas ir līdz ar Viņu, tie ir Viņa aicinātie, izredzētie un uzticīgie.” (Atkl. 19:6–9; Atkl. 17:14 — KJV)